Kristin
Hannah
CULORILE VIEȚII
virtual-project.eu

KRISIN HANNAH

CULORILE VIEȚII

Original: *True Colors* (2009)

Traducere din limba engleză de:
VALENTINA GEORGESCU

virtual-project.eu

LITERA®

2020

PARTEA ÎNTÂI

Înainte

Ce este pasiunea? Este fără îndoială devenirea unei persoane… Trupul și spiritul își caută expresia în pasiune… Cu cât pasiunea este mai extremă și mai puternic exprimată, cu atât viața pare imposibilă fără ea. Ne amintește de faptul că, dacă pasiunea moare sau este negată, și noi suntem aproape morți și că, orice s-ar întâmpla, prin ea suntem din nou întregi.

JOHN BOORMAN, regizor de film

Prolog

1979

Winona Grey, o adolescentă de cincisprezece ani, privea la ranch-ul de pe malul apei care aparținea familiei ei de patru generații, căutând ceva schimbat. O astfel de pierdere ar fi trebuit să lase urme – iarbă arsă brusc, nori negri care refuză să se împrăștie, un arbore spintecat de trăsnet. Ceva.

De la fereastra dormitorului ei, vedea aproape toată suprafața ranch-ului. La marginea din zare a proprietății, niște cedri uriași stăteau înghesuiți unii într-alții, cu ramurile dantelate atârnându-le; pe întinsele pajiști verzi, caii pășteau de-a lungul gardurilor, afundând iarba înaltă în glod sub apăsarea copitelor. Sus pe deal, ascunsă în adâncul pădurii, era cabana cea mică pe care o construise străbunicul ei când se stabilise pe acest teren.

Totul părea banal, însă Winona știa că nu era așa. Cu câțiva ani în urmă, un copil murise în apele reci ale oceanului, pe coasta Washingtonului, nu departe de acolo, iar luni întregi lumea vorbise numai despre asta. Mama o trăsese pe Winona deoparte și o avertizase asupra pericolelor nevăzute, a curenților de adâncime care te puteau determina să te îneci chiar și în apă mică, dar acum ea știa că mai erau și alte pericole ce pândeau dincolo de suprafața vieții cotidiene.

Plecă de la fereastră și se duse jos, într-o casă ce părea prea mare și prea liniștită începând de ieri. Sora ei, Aurora, citea ghemuită pe sofaua acoperită cu stofa albastru cu galben. Subțire ca varga și numai piele și os la cei paisprezece ani ai ei, Aurora era în acea etapă ciudată a vieții care nu mai era nici copilărie, dar nici maturitate încă.

Avea o bărbie mică și ascuțită și păr castaniu-închis, lung și drept, pieptănat cu cărare pe mijloc.

— Te-ai trezit prea devreme, puștoaico, spuse Winona.

Aurora ridică privirea.

— N-am putut dormi.

— Da. Nici eu.

— Vivi Ann e în bucătărie. Am auzit-o plângând acum câteva minute, dar… Aurora ridică din umerii osoși. Nu știu ce să-i spun.

Winona își dădea seama cât de mare nevoie avea Aurora de o viață stabilă; ea era împăciuitorul familiei, cea care încerca să aplaneze toate conflictele și să repare lucrurile. Nu era de mirare că părea atât de fragilă. Niciun cuvânt amabil nu le-ar fi putut alina acum.

— Mă duc eu, spuse Winona.

Își găsi sora de doisprezece ani chircită peste masa acoperită cu suprafață melaminată, desenând.

— Bună, Fasolică, spuse Winona, ciufulind părul surorii ei.

— Bună, Măzărică.

— Ce faci?

— Fac un desen cu noi, toate fetele. Se opri din desenat și își înclină capul ca să privească în sus. Părul ei lung și blond ca paiul era un adevărat cuib din fire întortocheate rebele, iar ochii verzi erau înroșiți de atâta plâns. Cu toate acestea, era frumoasă, o păpușă perfectă de porțelan. Mama o să-l poată vedea din Rai, nu-i așa?

Winona nu știu ce să răspundă. Soarta i se păruse până atunci ceva simplu, la fel de naturală și de lipsită de efort ca respiratul, dar lucrurile se schimbaseră. Cancerul le invadase familia și le-o spulberase în mii de bucățele, așa că părea imposibil de crezut că aveau să o mai repare vreodată.

— Desigur, spuse ea plat. O să-l punem pe frigider.

Își lăsă sora în bucătărie, dar mișcarea aceea fu o greșeală, și realiză asta numaidecât. În această bucătărie, amintirea mamei era peste tot – în perdelele cu canari și pătrățele făcute de mâna ei, în magnetul Super-Mama pus pe ușa frigiderului, în bolul cu scoici de pe pervazul ferestrei. *Haide, Winnie, să mergem pe plajă să căutăm comori…*

De câte ori o refuzase Winona pe mama ei în vara aceea? Fusese prea ocupată ca să stea cu mama, îi fusese prea frig ca să scormonească nisipul plajei, căutând cioburi netede de sticlă printre scoicile sparte și algele moarte.

Cu acest gând se duse la frigider. Deschise ușa congelatorului și găsi o găleată de doi litri cu înghețată Neapolitan. Era ultimul lucru de care avea nevoie, însă nu se putu abține.

Luă o lingură, se sprijini de dulap și începu să mănânce. Prin fereastra bucătăriei, vedea poteca din fața casei și magazia roșie dărăpănată zăcând leneșă în luminiș. Acolo, camioneta albastră, rablagită a tatălui ei dădea cu spatele către remorca ruginită pentru transportat cai. Tatăl coborî din mașină și se duse în spatele camionetei, ca să prindă cârligul.

— Spune-mi că nu se duce la rodeo, mormăi Winona, ducându-se mai aproape.

— Ba bineînțeles că da, spuse Vivi Ann, desenând iar. S-a trezit în zori ca să se pregătească.

— Rodeo? Glumești. Aurora intră în bucătărie și veni lângă Winona, la fereastră. Dar… cum poate?

Winona știa că ar fi trebuit să preia locul lăsat gol de mama și să explice de ce era în regulă ca tata să își continue viața de zi cu zi după înmormântarea soției lui, dar nu se putu imagina minținд într-așa hal – poate că asta făceau adulții, își continuau viața – și totul era cumva și mai înfricoșător, și mai imposibil de rostit în cuvinte. Tăcerea se prelungi, făcând-o pe Winona să se simtă stânjenită; nu știa ce să spună, cum să facă toată situația tolerabilă, și totuși știa că era de

datoria ei să facă exact asta. O soră mai mare trebuia să aibă grijă de cele mai mici.

— De ce o ia pe Clem de pe islaz? întrebă Aurora, luând lingura Winonei și scormonind cu ea în găleata cu înghețată.

Vivi Ann scoase un sunet pe jumătate scâncet, pe jumătate țipăt și alergă la ușă, smucind-o atât de tare, că aceasta se izbi cu zgomot de perete.

— Vinde calul mamei, spuse aspru Winona.

O enerva că nu-și dăduse seama prima de asta.

— Ba nu, spuse Aurora, apoi se uită la Winona pentru confirmare. Ba da?

Winona nu avea cum s-o liniștească. Dar urmă exemplul lui Vivi Ann și fugi. Când ajunse în zona de parcare de lângă magazie, gâfâia. Se opri brusc lângă Vivi Ann.

Tatăl ei era acolo, ținând-o pe Clem de căpăstru. Lumina soarelui reflectată de catarama de argint a curelei, mare cât o farfurie, cădea pe calota pătată de sudoare a pălăriei de cowboy. Chipul lui cu trăsături aspre îi amintea de munții din vecinătate: platforme de granit și hăuri întunecate. Nici urmă de blândețe.

— Nu poți vinde calul mamei, spuse ea, gâfâind tare.

— Acum ai să-mi spui ce să fac, Winona? spuse el, zăbovind o clipă cu privirea pe găleata cu înghețată.

Winona simți cum i se aprind obrajii. Își adună tot curajul pentru a răspunde, căci altă alternativă nu avea. Nu mai era altcineva care să o facă.

— Ea iubește… a iubit calul ăsta.

— Nu ne permitem să hrănim un cal care nu este călărit.

— Am s-o călăresc eu, promise Winona.

— Tu?

— Am să mă străduiesc mai mult ca până acum. N-o să-mi mai fie frică.

— Avem măcar o șa care să ți se potrivească?

În tăcerea sfâșietoare care urmă, Winona fandă și luă căpăstrul din mâna tatălui ei. Dar se mișcă prea repede sau vorbi prea tare – ceva – și Clementine se sperie și se smuci într-o parte. Winona simți o arsură în palmă când căpăstrul i se frecă de piele și se dezechilibră, aproape căzând.

Vivi Ann veni imediat lângă Clementine, liniștind-o cu o vorbă și o atingere.

— Ești bine? îi șopti Winonei după ce iapa se liniști.

Winona era prea jenată ca să răspundă. Simți cum tata se apropie de ele, îi auzi cizmele de cowboy cufundându-se în noroi. Ea și Vivi Ann întoarseră lent capul către el.

— Nu simți caii, Winona, spuse el.

Era ceva ce auzise de la el toată viața ei. Venită de la un cowboy, această observație era cea mai tăioasă cu putință.

— Știu, dar…

El n-o mai ascultă. Se uita acum la Vivi Ann. Între ei păru că se face o legătură, un fel de comunicare pe care Winona n-o pricepu.

— Iapa asta este un animal foarte energic. Este și tânără. N-o poate struni chiar oricine, spuse tata.

— Eu pot, spuse Vivi Ann.

Era adevărat, și Winona știa asta. Vivi Ann, la cei doisprezece ani ai ei, era mai îndrăzneață și mai neînfricată decât ar fi putut fi Winona vreodată.

Simți invidia plesnind-o ca un elastic. Știa că nu era bine – ba era chiar necinstit –, dar ar fi vrut ca tatăl ei să o respingă pe Vivi Ann, să o răpună pe cea mai frumoasă dintre fiicele lui cu lama tăioasă a dezaprobării.

Dar el n-o făcu.

— Mama ta ar fi mândră, spuse tata în schimb, dându-i lui Vivi Ann căpăstrul albastru uzat.

Winona îi privi ca de la mare depărtare plecând împreună. Își zise că nu conta, că tot ce vrusese ea

fusese să împiedice vânzarea lui Clem, dar minciunile nu o consolară câtuși de puțin.

O auzi pe Aurora venind lângă ea, urcând dealul, acum că drama luase sfârșit.

— Ești bine?

— Perfect.

— Ceea ce contează este că nu a vândut-o pe Clem.

— Mda, spuse Winona, dorindu-și să fi văzut și ea astfel lucrurile. Ce-mi pasă mie cine călărește un cal?

— Exact.

Dar mulți ani mai târziu, rememorând acea săptămână a morții mamei ei, Winona văzu cum acel unic episod – transmiterea căpăstrului unui cal – schimbase totul. Din acel moment, gelozia devenise un curent de adâncime, rotindu-se pe dedesubtul vieților lor. Dar nimeni nu văzuse asta. Cel puțin, nu atunci.

Capitolul 1

1992

Ziua așteptată cu nerăbdare de Vivi Ann – 25 ianuarie – părea că nu mai vine odată. Când, în sfârșit, se făcu vremea, ea se trezi și mai devreme decât de obicei. Cu mult înainte ca zorile să lumineze cerul, dădu deoparte păturile și cobori din pat. În întunericul rece al camerei, se îmbrăcă într-o salopetă groasă și își puse pe cap o căciulă de lână. Luă o pereche de mănuși de lucru din piele, ponosite și își trase în picioare niște cizme mari de cauciuc, apoi ieși.

Practic, nu ea trebuia să dea de mâncare cailor. Grăjdarul făcea asta. Dar cum era prea emoționată ca să mai doarmă, se gândi că ar fi putut foarte bine face ceva util.

Fără lună care să îi lumineze calea, nu vedea nimic, în afară de aburul argintiu și fantomatic al propriei respirații, dar dacă era un lucru pe lumea asta pe care Vivi Ann îl cunoștea foarte bine, aceea era topografia fermei tatălui ei.

Water's Edge.

În urmă cu mai bine de un secol, străbunicul ei colonizase aceste locuri și fondase orașul din apropiere, Oyster Shores. Alți bărbați aleseseră zone mai simplu de lucrat, mai populate, cu acces mai ușor, nu însă și Abelard Grey. El a traversat câmpiile periculoase pentru a ajunge aici, și-a pierdut un fiu într-o ofensivă a indienilor și pe un al doilea din cauza gripei, dar nu s-a oprit din drumul spre Vest, ademenit de un vis către acest colț sălbatic și izolat al statului Washington. Terenul pe care l-a ales, o sută douăzeci și cinci de acri între apele albastre ale canalului Hood și un deal împădurit, era spectaculos de frumos.

Vivi Ann o luă pe poteca îngustă ce ducea spre grajdul pe care îl construiseră cu zece ani în urmă. Sub un plafon înalt din bârne, un manej spațios era mărginit de un gărduleț înalt cam de un metru și jumătate; patru boxe separate flancau laturile de est și de vest ale incintei. După ce deschise ușa glisantă uriașă, luminile din plafon se aprinseră cu un zgomot asemănător pocnetului din degete, iar caii începură să se agite, nechezând ca să-i dea de veste că le era foame. În ora care urmă, Vivi Ann scoase porții de fân din baloturile stivuite în șopronul alăturat, le așeză în straturi în roaba ruginită, pe care o împinse pe aleile betonate, denivelate. La ultima boxă, pe o plăcuță din lemn făcută pe comandă era trecut numele oficial și rareori folosit al iepei dinăuntru: Clementine's Blue Ribbon.

— Bună, fetițo, spuse Vivi Ann, trăgând drugul porții de lemn și împingând-o în lateral.

Clem fornăi ușor și veni spre ea, furând o gură de fân din roabă.

Vivi Ann puse două porții în ieslea metalică și închise ușa în urma ei. Cât timp Clem mâncă, Vivi Ann rămase lângă ea, mângâind grumazul robust și mătăsos al iepei.

— Ești pregătită pentru rodeo, fetițo?

Iapa o înghionti cu capul dintr-o parte ca răspuns, aproape dărâmând-o pe Vivi Ann.

În anii de după moartea mamei, Vivi Ann și Clementine deveniseră nedespărțite. O vreme, după ce tata încetase să mai comunice și se apucase de băutură, iar Winona și Aurora fuseseră ocupate cu liceul, Vivi Ann își petrecuse cea mai mare parte a timpului cu calul ei. Uneori, când suferința și golul din suflet erau prea copleșitoare pentru ea, se strecura afară din dormitor ca să dea fuga în grajd, unde adormea pe maldărul de rumeguș de cedru de la picioarele lui Clem. Chiar și după ce Vivi Ann se făcuse mai mare și devenise populară, continuase să își considere iapa cea mai bună prietenă. Îi împărtășise cele mai ascunse secrete doar aici, în spațiul cu miros dulceag al ultimei boxe de pe latura estică.

Bătu ușor cu palma grumazul lui Clem încă o dată și ieși din grajd. Când ajunse la casă, soarele se întrezărea ca o pată de lumină galben-cărămizie pe cerul hibernal, cenușiu-închis. Din punctul în care se afla, putea vedea apele de un gri ca de oțel ale canalului și piscurile zimțate, acoperite de zăpadă, ale munților din depărtare.

Când intră în casa întunecoasă, auzi scârțâitul trădător al scândurilor podelei și înțelese că tatăl ei se trezise. Se duse în bucătărie, așeză masa pentru trei persoane și se apucă să pregătească micul dejun. Exact când așeza platoul cu clătite în cuptor la încălzit, îl auzi pe tata intrând în sufragerie. Îi turnă o cană de cafea, o îndulci cu zahăr și i-o duse.

Bărbatul luă cana din mâna ei, ridicându-și privirea din revista *Western Horseman.*

Ea rămase locului o clipă, întrebându-se ce ar fi putut spune pentru a începe o conversație.

Îmbrăcat în hainele-i obișnuite de muncă – blugi Wrangler foarte uzați și o cămașă cadrilată din flanel gros, cu o cataramă de argint mare cât o farfurie la curea și mănuși de piele prinse în betelia pantalonilor – tata arăta la fel ca în fiecare dimineață. Și totuși, era și ceva diferit: un mănunchi subtil de linii sau riduri care-i îmbătrâneau chipul.

Anii de după moartea mamei nu fuseseră deloc blânzi cu el, îi ascuțiseră trăsăturile și adăugaseră umbre acolo unde nu era cazul, atât în ochi, cât și în cearcănele buhăite de sub ei. Spinarea i se cocârjase; era semnul unui potcovar, spunea el, rezultatul natural al unei vieți petrecute bătând cu ciocanul cuie în copitele cailor, însă pierderea suferită jucase și ea un rol în curbarea acelei spinări. Vivi Ann era sigură de asta. Povara unei singurătăți neașteptate îl remodelase la fel de sigur precum orele pe care le petrecuse gheboșat la muncă. Singurele momente când mai stătea cu adevărat drept erau cele în care se afla în public, iar ea știa cât de tare îl durea să se arate nerăpus de viață.

Se așeză la masă și își citi revista, în timp ce Vivi Ann pregăti și servi micul dejun.

— Clem s-a comportat grozav la antrenamente luna asta, spuse ea, așezându-se la masă pe locul din fața lui. Chiar cred că avem o șansă să câștigăm rodeoul din Texas.

— Unde e pâinea prăjită?

— Am făcut clătite.

— Pentru ouă ochiuri trebuie pâine prăjită. Știi asta.

— Amestecă-le cu crochetele de cartofi. Nu mai avem pâine.

Tata oftă adânc, evident iritat. Se uită țintă la locul gol de la masă.

— Te vezi cu Travis în dimineața asta?

Vivi Ann se uită pe fereastră înspre grajd. Nici urmă de grăjdarul lor. Tractorul nu era afară, cu motorul pornit, roabele nu erau scoase în fața grajdului.

— Am hrănit eu caii. S-o fi dus să repare gardul ăla.

— Încă o găselniță fără succes. Dacă n-ai mai salva toți caii răniți de-aici și până-n Yelm, nu am avea deloc nevoie de ajutoare. Și adevărul e că nici nu ne putem permite.

— Că veni vorba de bani, tată… Am nevoie de trei sute de dolari pentru rodeo săptămâna asta, și cutia de cafea e goală.

El nu răspunse.

— Tată?

— A trebuit să mă folosesc de banii ăia ca să plătesc factura la fân.

— Toți banii?

— A venit și impozitul.

— Deci, avem probleme, spune Vivi Ann, încruntându-se.

Mai auzise ea asta, desigur, știuse mereu că nu aveau bani îndeajuns, dar pentru prima oară asta chiar o afectă. Înțelese deodată de ce îi tot bătea la cap Winona să economisească bani pentru taxe. Se uită la tatăl ei. Stătea gheboșat, cu coatele pe masă. Surorile ei ar fi considerat acest gest nepoliticos; Vivi Ann era sigură că știa mai bine cum stăteau lucrurile.

— Iar te doare spatele?

El nu răspunse, nici măcar nu luă în seamă întrebarea.

Ea se ridică, se duse în bucătărie și îi aduse niște ibuprofen, punând pastilele ușor pe masă, între ei.

Mâna lui bătucită, de potcovar, se strânse peste ele.

— Am să fac rost de bani de undeva, tată. Și am să câștig săptămâna asta. Poate chiar două sute de dolari. Nu-ți face griji.

Rămaseră tăcuți tot restul mesei, el citindu-și revista. După ce termină, își împinse scaunul înapoi și se ridică de la masă. Își luă pălăria de cowboy din fetru, pătată de sudoare, care atârna într-un cârlig de lângă ușă și spuse:

— Fă-mă mândru.

— Așa o să fac. Pa, tată.

După ce el plecă, Vivi Ann rămase la masă, frământându-se.

Cea mai mare parte a celor douăzeci și patru de ani ai ei fusese ca o frunză dusă de ape, plutind pur și simplu la voia întâmplării, urmând orice curent ieșit în cale. Încercase să schimbe direcția de câteva ori, dar fiecare încercare (ca de exemplu facultatea de stat) se încheiase rapid cu întoarcerea ei la ranch.

Îi plăcea mult viața modestă și simplă de aici. Îi plăcea mult să fie în preajma cailor, să îi antreneze și să le transmită experiența ei fetelor cu ochi vii care îi idolatrizau abilitățile de călăreață. Îi plăcea mult că toată lumea din oraș știa cine este și o respectau pe ea și familia ei. Îi plăcea mult chiar și apa. Mulți oameni se plângeau de zilele mohorâte care se succedau din noiembrie până în aprilie, dar pe ea nu o deranja asta deloc. Fără ploaie nu sunt curcubeie. Acesta era mottoul ei încă de când era doar o fetiță de doisprezece ani, stând lângă un mormânt proaspăt săpat, încercând să priceapă o pierdere de neînțeles. Atunci, își spusese că viața era scurtă și că ceea ce conta era să te distrezi.

Acum însă venise timpul să se maturizeze. Water’s Edge avea nevoie de ea, și nu invers. Nu era sigură cum să aducă schimbarea. Afacerile și planificarea nu erau neapărat atuurile ei, dar era mai isteață decât o credeau oamenii. Trebuia doar să se concentreze la asta.

Dar mai întâi de toate trebuia să împrumute trei sute de dolari de la una dintre surorile ei.

Avea să le spună că erau pentru o investiție bună.

∵

Winonei îi plăcea să fie șefa; orice fel de șefa. Și nu așa, de pe margine. În facultate, nu fusese nevoie decât de un curs de drept constituțional, că își și întrezărise viitorul. Acum, la douăzeci și șapte de ani, avea o viață în mare parte așa cum și-o dorise. Nu pe deplin, desigur (era nemăritată, nu avea un iubit, nu avea copii și se lupta cu greutatea), dar în mare parte. Era de departe cel mai de succes avocat din Oyster Shores. Era recunoscută pentru că era onestă, pedantă și inteligentă. Toată lumea spunea că era o femeie de treabă, pe care era bine s-o ai de partea ta. Winona își prețuia reputația aproape la fel de mult pe cât își prețuia educația. Tata și Vivi Ann se închinau poate la altarul pământului lor, însă Winona avea o religie mai vastă. Pentru ea, comunitatea era cea care conta și oamenii care locuiau acolo. Era în regulă că Vivi Ann era sufletul frumos al orașului; Winona se străduia să fie conștiința.

Întinse mâna și apăsă butonul interfonului de pe masa de lucru.

— Membrii consiliului vor fi aici în aproximativ zece minute, Lisa. Vezi să fie destulă cafea.

Recepționera ei răspunse prompt.

— E pregătită deja.

— Bravo.

Winona își îndreptă atenția către teancul subțire de acte din fața ei. Erau câteva rapoarte despre mediu, o propunere de plan cadastral și un contract pentru vânzarea unui imobil, redactat de ea.

Water’s Edge putea fi salvat astfel.

Bine, poate că exagera puțin; ferma nu era chiar la un pas de ruină financiară sau ceva de acest gen. Semăna mai degrabă cu unul dintre acei amărâți de cai lihniți pe care Vivi Ann îi tot salva: șchiopăta. Lună de lună, tata și Vivi Ann abia câștigau îndeajuns pentru a ține ferma pe picioare, iar taxele continuau să crească. Acest colț secret al statului Washington nu fusese „descoperit” încă de

corporatiștii care transformau terenurile accidentate de pe malurile apelor în aur, dar era doar o chestiune de timp. Într-o zi, cât de curând, un antreprenor avea să înțeleagă faptul că orașul lor adormit era așezat pe o fâșie spectaculoasă de litoral cu vedere la lanțul muntos Olympic, cu aspectul lor de Alpi elvețieni, iar când avea să se întâmple asta, tata avea să se trezească pe o sută douăzeci și cinci de acri doriți de toți. Creșterea taxelor urma să îi forțeze să vândă terenul ori să îl piardă, nimeni nepărând a observa iminența acestui viitor cu excepția ei. Se întâmplase deja în tot statul.

Notă repede ceva pe caietul ei de notițe cu foi galbene, cuvinte pe care să le folosească în discuțiile cu el. Era imperativ ca el să priceapă cât de important era totul, cum găsise ea o cale de salvare și de protejare a lui. La fel de imperativ era ca ea să rezolve problema. Poate că atunci tata avea să fie în sfârșit mândru de ea.

Interfonul sună.

— Au sosit, Winona.

— Condu-i în sala de conferințe.

Winona puse actele într-un dosar și își luă sacoul albastru. Îl îmbrăcă, constatând că îi rămăsese cam strâmt în zona bustului. Oftă și se îndreptă spre sala de conferințe.

Biroul ei își avea sediul într-un conac imens în stil victorian din centrul orașului Oyster Shores. Îl cumpărase în urmă cu patru ani și renova acum fiecare cameră pe rând. Parterul era deja gata. Nu-și putea permite să primească oameni în spații publice cu neajunsuri. Anul următor, avea să înceapă renovarea spațiilor de locuit de la etaj. Economisise aproape toată suma necesară.

În salon, se opri în fața unei oglinzi destul de înalte cât să se vadă toată în ea: un chip drăgălaș și bucălat, ochi căprui-închis sub sprâncene arcuite aproape negre, buze cărnoase, umeri că ai unui jucător de fotbal american din liga națională și un

bust generos cât pentru trei femei. Singura ei trăsătură remarcabilă – părul lung și negru – era pieptănat spre spate și prins cu un elastic de păr alb cu albastru.

Se forță să zâmbească și plecă mai departe, intrând în încăperea care fusese cândva sera doamnelor. Ferestre din podea până în tavan și două glasvanduri acopereau tot peretele din fund. Prin panourile rectangulare se vedea grădina arsă de frigul iernii, dincolo de care erau construcțiile din lemn și cărămidă care flancau Front Street. În mijlocul încăperii era o masă lungă din lemn de stejar. Membrii consiliului municipal din Oyster Shores se așezaseră în jurul ei, inclusiv tatăl ei, care nu era practic membru, dar era oricum invitat la toate ședințele.

Winona își ocupă locul obișnuit din capul mesei.

— Cu ce vă pot fi de folos azi?

De lângă ea, Ken Otter, stomatologul orașului, zâmbi larg. El zâmbea mereu larg, cu toți dinții, spunând că asta era reclamă gratuită.

— Dorim să discutăm despre ceea ce se petrece în rezervație.

Rezervația. Din nou.

— V-am mai spus, nu-i putem împiedica. Cred…

— Dar este un *cazinou,* spuse Myrtle Michaelian, fața-i rotundă înroșindu-se la simplul gând. Cu siguranță că urmează prostituția. Indienii sunt…

— Oprește-te, spuse Winona ferm. Îi privi în ochi pe fiecare dintre cei de la masă câteva momente lungi înainte să vorbească din nou. Mai întâi, se numesc americani nativi și nu aveți dreptul legal să îi împiedicați să construiască un cazinou. Puteți cheltui foarte mulți bani încercând să faceți asta, dar veți pierde.

Continuară să se mai contrazică alte câteva momente, însă argumentul sumelor mari ce ar fi fost cheltuite le mai tăie din avânt. În final,

ciondăneala lor se stinse ca un motor rămas fără combustibil și se ridicară cu toții ca să plece, mulțumindu-i Winonei pentru banii economisiți și ajutorul acordat.

— Tată? spuse ea. Poți să mai rămâi puțin?

— Trebuie să fiu în Shelton în patruzeci și cinci de minute.

— Nu durează mult.

Încuviință scurt din cap, de fapt, doar cu o discretă mișcare a bărbiei, și rămase pe loc, cu brațele încrucișate, în timp ce membrii consiliului plecară. După ce ieși toată lumea, Winona se întoarse la locul ei din capul mesei și se așeză, deschizând dosarul din fața ei. Se uită peste acte, neputând împiedica un sentiment de mândrie. Era un plan bun.

— Este vorba despre Water's Edge, spuse ea, ridicând în sfârșit privirea.

Nu se sinchisi să îl invite să se așeze. Învățase prea bine acea lecție: Henry Grey se mișca unde și când voia el. Punct. Dacă încercai să influențezi acest lucru, nu făceai decât să pari ridicol.

El mormăi ceva ce ei nu i se păru a fi un cuvânt.

— Știu cât de strâmtorat ești cu banii acum, dar există multe lucruri care trebuie puse la punct la Water's Edge. Gardurile sunt dărăpănate, șura stă să cadă și cineva tot se va pierde până la urmă în noroiul din zona de parcare dacă nu aducem un greder să pietruiască. Ca să nu mai zic de taxe. Împinse dosarul plat înspre el. Am putea vinde cei zece acri de lângă șosea – Bill Deacon este gata să îți dea pe loc cincizeci și cinci de mii de dolari pentru el – sau am putea împărți terenul în parcele de câte doi acri și să dublăm prețul. Oricare dintre variante ți-ar putea aduce destui bani cât să trăiești liniștit încă mulți ani. Dumnezeu știe prea bine cât ești de obosit dacă ai de potcovit șapte cai pe zi, zi de zi. Îi zâmbi. Este perfect, nu crezi? Adică, nici nu vezi acei acri de teren. N-ai să le simți niciodată lipsa, și…

Tatăl ei ieși din sală, trântind ușa în urma lui.

Zgomotul o făcu pe Winona să tresară. De ce îndrăznise să spere? *Din nou.* Rămase cu privirea pironită pe ușa închisă, clătinând din cap, întrebându-se de ce o femeie inteligentă ca ea continua să calce în aceeași băltoacă înnămolită și să spere că nu se va murdări. Era o idioată că mai aștepta încă aprobarea tatălui ei.

— Ești nebună la cap, murmură în barbă. Și jalnică.

Interfonul de pe masă bâzâi tare, trezind-o din gânduri.

— Luke Connelly pe linia unu, Winona.

Apăsă butonul roșu.

— Ai spus Luke Connelly?

— Da. Linia unu.

Winona inspiră adânc, ca să se calmeze, apoi ridică receptorul și răspunse.

— Winona Grey.

— Bună, Win, Luke Connelly la telefon. Îți mai aduci aminte de mine?

— Bineînțeles că da. Cum mai e prin Montana?

— Frig și zăpadă în momentul acesta, dar eu nu sunt acolo. Sunt aici, în Oyster Shores. Vreau să ne vedem.

Ea își ținu respirația.

— Vorbești serios?

— Toată lumea spune că ești cel mai bun avocat din oraș – nu că asta m-ar mira. Am de gând să cumpăr jumătate din cabinetul veterinar al doctorului Moorman și aș vrea să discut cu tine termenii și condițiile. Ești de acord?

— O. Ai nevoie de un avocat. Refuză să se simtă dezamăgită. Sigur.

— Mi-ai putea face o vizită acasă mâine? Am de lucru până peste cap. Ultimii chiriași au lăsat totul vraiște. Deci, ce zici? Bem o bere. Ca pe vremuri.

— Ce zici de ora patru după-amiază? Am auzit că asta este ora Miller[1].

— Perfect. Și, Win? Abia aștept să te văd.

Puse încet receptorul în furcă; avu deodată impresia că aerul se transformă în apă, prin care abia se poate mișca. *Abia aștept să te văd.* Se ridică în picioare și ieși din sala de conferințe, ducându-se în foaier, unde Lisa ședea la o masă antică de sufragerie, dactilografiind o scrisoare la mașina ei de scris IBM Electric mare și verde.

— Eu ies, spuse Winona. E o urgență. Revin într-o oră.

— O reprogramez pe Ursula.

— Foarte bine.

Winona ieși din biroul ei liniștit și merse pe trotuarul de ciment preț de două cvartale, până la casa de cărămidă impecabil întreținută a surorii ei.

Acolo, deschise poarta de lemn natur a curții din spate și se duse la ușa spălătoriei, unde ciocăni.

Dură o veșnicie până când Aurora deschise, iar când, în sfârșit, o făcu, apăru în ușă cu o figură răvășită și cu câte un copil de patru ani, un băiat și o fetiță, cățărat pe fiecare șold.

— Tocmai ai ratat-o pe Vivi Ann. A împrumutat trei sute de dolari pentru rodeo. A zis că este o investiție.

— Fără să clipească?

Aurora zâmbi.

— Știi cum e Vivi. Lucrurile bune i se întâmplă pur și simplu.

Winona dădu ochii peste cap auzind asta, deși știau amândouă că era adevărat. Sora lor cea mică părea a sta adesea într-o rază de lumină ce nu îi atingea pe ceilalți.

— A plecat spre Texas?

— Chiar acum. Sper să ajungă cu camioneta aia veche.

— Dacă se strică pe drum, o să dea de Tom Cruise la benzinărie. Winona trecu pe lângă sora ei și intră în spălătoria mică și înghesuită, unde erau peste tot stive de haine împăturite. Am putea, de data asta, să vorbim despre mine?

— Haideți, copii, se auzi Aurora din spatele ei, tanti Winona e nervoasă azi. Nu vă apropiați de ea. Nu se știe când o să explodeze.

— Foarte nostim.

Aurora îi duse pe Ricky și pe Janie sus și îi urcă în pat ca să ațipească ori să se uite la televizor, cam ce făceau toate mamele de gemeni de patru ani după-amiaza târziu. Cincisprezece minute mai târziu, coborî,

— Deci, care-i treaba? spuse ea, rămânând în mijlocul camerei de zi.

Astăzi era îmbrăcată în niște blugi negri strâmți, mocasini și o jachetă dreaptă, cu pernițe supradimensionate la umeri. Părul castaniu drept era împletit la spate. Fruntea îi era încadrată de mici zulufi, ca un mic bor.

Acum că Aurora îi pusese o întrebare atât de directă, Winona avu o reținere să îi dezvăluie adevăratul motiv al vizitei. Încercă să tragă de timp.

— I-am spus tatei că ar trebui să vândăăia zece acri din spate sau să îi împartă în parcele mai mici pe care să le vândă pe urmă.

— Mda, păi, ce să zic, nu ai minte nici cât o găină.

— Water’s Edge se duce de râpă. Altfel de ce ar fi venit Vivi Ann să împrumute bani? Și ai observat cât de dărâmat arată locul?

Aurora se așeză pe canapeaua ei nouă, gri cu mov.

— Nu-i poți spune să-și vândă pământul, Win. Omul și-ar vinde mai degrabă sperma.

— Sunt doar câțiva acri care nici nu se văd, dar ar avea siguranță financiară.

Aurora se lăsă pe spate, bătând ritmic cu degetele pe suprafața lucioasă a măsuței de mahon de lângă ea.

— Știi că ar trebui să discuți cu Vivi sau cu mine înainte să faci așa ceva.

— Nu ar trebui…

— Știu. Te crezi mai deșteaptă decât noi, și este responsabilitatea ta să ai grijă de toată lumea fiindcă tu ești cea mai mare, dar, pentru Dumnezeu, Win, când îți intră ție ceva în cap, nu mai vezi pădurea din cauza copacilor.

— Eu am vrut doar să ajut.

Winona se așeză pe bordura de cărămidă a șemineului de culoarea somonului. O clipă mai târziu, se ridică și se duse la fereastră. De aici se vedea curtea din spatele casei Aurorei, amenajată special pentru copii, și casele vecine.

Aurora se încruntă.

— Nu te-am mai văzut așa de agitată de când te-a invitat Tom Gibson să pleci cu el la sfârșit de săptămână.

— Am promis să nu mai vorbim niciodată despre asta.

— Tu ai promis. Eu cum aș putea să uit imaginea lui îmbrăcat doar în chiloți de damă?

Winona nu mai rezistă.

— M-a sunat Luke Connelly azi, spuse brusc.

— Uau. Asta da, veste bombă din trecut. Ultima oară când am auzit de el, pleca la Facultatea de Medicină veterinară.

— S-a întors în oraș și are de gând să cumpere clinica doctorului Moorman. Vrea să mă uit peste actele de vânzare-cumpărare.

— Te-a sunat pentru că ești avocată?

— Așa a zis. Winona inspiră adânc și se întoarse în sfârșit cu fața la sora ei. Și că abia așteaptă să mă vadă.

— Știe că ai fost îndrăgostită de el?

Îndrăgostită. Un cuvânt destul de modest pentru ce simțise ea, dar sigur nu avea de gând să îi spună asta Aurorei.

— Mă văd cu el mâine la ora patru, spuse în schimb. Crezi că m-ai putea ajuta să arăt bine? Știu că e o sarcină herculeană, dar…

— Desigur, spuse Aurora fără să zâmbească.

— Ce e? întrebă Winona. Ai fața aia care parcă vrea să spună că ceva nu e în regulă.

— Eu nu spun nimic. Bine, am să pun doar o întrebare. Este despre Luke, bine? Doar Luke.

— Adică?

— Tata și-a dorit dintotdeauna terenul familiei Connelly. Nu te face că nu știi. Și i-a plăcut dintotdeauna.

— Tu crezi că m-aș vedea cu cineva doar ca să obțin aprecierea tatei?

— Uneori am impresia că ai face orice pentru asta.

Winona râse forțat, dar nu-i reuși. Uneori o îngrijora și pe ea asta. Cât de departe ar fi mers pentru aprecierea tatei?

— Toată conversația asta este fără rost, pentru că sunt grasă. Luke nu ar vrea să aibă o relație cu mine. Nu a vrut niciodată.

Aurora îi aruncă o privire tristă, cunoscută.

— Știi ce mă uimește pe mine la tine, Win?

— Intelectul meu ager?

— Cât de mult te înșeli când te privești în oglindă.

— Spune fosta majoretă care poartă mărimea treizeci și opt. Winona se ridică în picioare. Vino mâine pe la mine la ora trei, bine?

— Voi fi acolo.

— Și, Aurora? Nu sufla o vorbă despre asta nimănui. Mai ales lui Vivi Ann. Dragostea aia stupidă a fost acum mult timp. Nu vreau să creadă cineva că mai contează vreun pic acum. La naiba, omul probabil că e deja însurat și mai are și vreo trei copii.

— Secretele tale au fost mereu în siguranță cu mine, Win.

∵

A doua zi după-amiază, Winona se studia în oglinda cât un stat de om din dormitorul ei. Moda nu trecea printr-o etapă favorabilă pentru o femeie cu corpul ei: pernițe la umeri, blugi pe picior cu

talie înaltă și cizme de cowboy – elemente de niciun folos în cazul ei.

Aurora se străduise cât putuse, iar Winona aprecia efortul, dar unele străduanii erau pur și simplu sortite eșecului, cum ar fi încercarea de-a o face să arate mai slabă. Își aruncă cizmele din picioare și simți un fel de satisfacție când acestea se loviră de perete. Se încălță cu o pereche de balerini vechi.

— O să creadă că nu m-am mai oprit din mâncat de când a plecat.

Tot drumul până la mașină și prin oraș, continuă să își spună că aceasta era o întâlnire de afaceri cu un bărbat pe care l-a cunoscut odinioară, dar pe care nu îl mai cunoștea deloc acum. În mod cert, nu trebuia să amestece trecutul cu prezentul. Dragostea ei pentru el fusese o copilărie, nu îndeajuns de puternică să dureze.

O luă pe șoseaua de coastă, trecu pe lângă magazinele de suvenire care mărgineau Canalul și coti la stânga la marginea orașului. Acolo era granița proprietății Water's Edge. Nu putu să nu observe cât de ponosite arătau gardurile. Își reaminti de întâlnirea de cu o zi înainte cu tatăl ei. Ajunsă la autostradă, o luă spre sud aproximativ doi kilometri, apoi intră pe terenul lui Luke. Deși parcelele Grey și Connelly erau adiacente, terenul lui Luke era nelucrat de mulți ani; iarba, chiar și iarna, era înaltă și încâlcită. Apăruseră vlăstari de anin deși ca iarba în ultimii câțiva ani, dând locului un aspect neîngrijit, dezordonat. Vechea casă în formă de L construită la începutul anilor șaptezeci avea nevoie disperată de o zugrăveală nouă, iar tufele dimprejur crescuseră haotic. Ienupărul se împletise cu rododendronii, care se iteau dintre azalee.

Parcă lângă camioneta lui mare și opri motorul.

— N-o să vrea decât să îți dea actele și să îți spună cât de mult se bucură să te revadă după tot

acest timp. Pe urmă îți va face cunoștință cu nevastă-sa și cu copiii lor.

Inspiră adânc și coborî din mașină.

Iarba dintre ea și ușa de la intrare era umedă și veștedă. Lăsă urme de pași care se umplură imediat cu apă noroioasă.

La intrare, își trecu mâna prin părul pe care Aurora i-l ondulase și fixase cu atâta meticulozitate. Apoi ciocăni.

El răspunse aproape instantaneu – și exact la fel de repede știu și ea că dăduse de belea.

În liceu fusese înalt, dar deșirat și un pic stângaci. Dar asta era de domeniul trecutului. Acum era la fel de înalt, cu umeri lați și talie îngustă – genul de tip care mergea la sală. Părul tot des era castaniu-roșcat, culoarea perfectă pentru ochii lui verzi.

— Win, spuse el.

Și iată: zâmbetul acela care o dăduse dintotdeauna pe spate.

— L-Luke, se bâlbâi ea. Am venit pentru actele alea…

El o trase lângă el și o îmbrățișă cu tot trupul, o mișcare despre care ea aproape uitase că există.

— Crezi că o să-mi las cea mai bună prietenă din liceu doar să ia niște hârtii și să plece?

O luă de mână și o conduse prin casă. Prezența în acea încăpere care se schimbase atât de puțin în ultimii ani îi dădea impresia că ar fi pășit într-o mașină a timpului. Sub picioarele ei era același covor oranj-închis, lângă perete era aceeași canapea maro cu auriu și oranj, pe măsuțele laterale erau aceleași veioze cu abajururi de sticlă chihlimbarie și întrerupătoare ornate cu chenare cu mici bobițe.

— Singurul lucru care lipsește este o lampă cu lumină ultravioletă, spuse Luke râzând, apoi deschise frigiderul verde-avocado și scoase două beri. Miroase cam înecăcios aici. Cred că ultimii

chiriași au fost fumători. Te deranjează dacă stăm afară?

— Nu ar fi prima oară.

Ieși cu el pe terasa mare, cimentată, lungă cât casa. În stânga, un grătar ruginea încet și zeci de mușcate uscate zăceau în jardiniere de-a lungul parapetului, dar niciuna nu știrbea din frumusețea peisajului. La fel ca Water's Edge, acest teren avea vedere spre Canal – cu oglinda argintie calmă în această după-amiază – și direct către lanțul de munți Olympic, cu crestele lor zimțate și înzăpezite, de pe malul celălalt. Un pâlc de copaci oferea intimitate totală celor două proprietăți. Se așezară în balansoarele care fuseseră cândva locul preferat al Winonei din toată lumea.

— Presupun că ar trebui să începem cu începutul, spuse el, deschizându-și berea și lăsându-se pe spate ca să ia o gură. După ce ne-am mutat în Montana, m-am înscris la Universitatea de Stat Washington ca să devin veterinar. Animale mari. Tu ce școală ai urmat?

— Universitatea Washington. Trei ani. Pe urmă m-am specializat în drept.

— Am crezut că ai să fugi de acasă ca să vezi lumea. M-a mirat să aud că te-ai întors.

— A fost nevoie de mine acasă. Dar tu? Ai reușit să ajungi în Australia?

— Nu. Prea multe împrumuturi pentru studii.

— Înțeleg ce zici. Râse, dar după ce se opri, se așternu o liniște prea apăsătoare. Te-ai căsătorit? întrebă ea încet.

— Nu. Tu?

— Nu.

— Te-ai îndrăgostit vreodată?

Ea nu se putu abține și se întoarse cu fața la el.

— Nu. Tu?

El scutură din cap.

— Presupun că nu am întâlnit încă fata potrivită.

Winona se lăsă pe spate, admirând peisajul.

— Mamei tale cred că nu i-a plăcut deloc că ai plecat.

— Nu. Caroline are patru copii și îi crește singură. Asta o ține pe mama ocupată deocamdată. Și a văzut că începusem să mă frământ.

— Să te frământi?

— Uneori trebuie să pleci ca să-ți cauți viața. Luă o gură de bere. Ce mai fac surorile tale?

— Bine. Aurora a cunoscut un tip pe nume Richard acum câțiva ani – un doctor – și au gemeni de patru ani. Ricky și Janie. Cred că o duc bine, dar cu Aurora, e greu de zis. Ea vrea ca toată lumea să fie fericită, așa că nu vorbește prea mult despre ce o necăjește. Iar Vivi Ann este cum o știi. Spontană. Încăpățânată. Mai întâi face și pe urmă gândește.

— Prin comparație cu tine, nimeni nu gândește îndeajuns.

Winona nu se putu abține și râse.

— Ce pot să spun? Sunt de fiecare dată cea mai inteligentă persoană din cameră.

Se cufundară într-o tăcere sociabilă, privind peste pajiștea neîngrijită, bându-și berile, pe urmă, Luke spuse încet:

— Cred că am văzut-o ieri pe Vivi Ann ieșind dintr-o benzinărie.

Winona auzi ceva în vocea lui, o nuanță care o puse în gardă.

— Era în drum spre Texas. Face mulți bani la sfârșit de săptămână la rodeo. Și cunoaște mulți cowboy chipeși.

— Nu mă surprinde. E frumoasă, spuse el.

Winona auzise toată viața bărbații rostind această frază; de obicei continuau cu: *Crezi că ar accepta o întâlnire cu mine?* Simți cum se încordează, cum încearcă să își înăbușe orice speranțe pe care avusese nesăbuința să le aibă.

— Stai la rând, murmură în barbă.

Unde-i fusese capul? El era prea al naibii de frumos pentru Winona; era periculos să își

îngăduie să se aștepte la ceva, indiferent despre ce era vorba. Mai ales acum, după ce el o văzuse pe frumoasa Vivi Ann.

— E bine înapoi acasă, spuse el, înghiontind-o cu umărul cum obișnuia să facă în copilărie, când erau cei mai buni prieteni și, deodată, toate avertismentele ei se spulberară.

— Da, spuse ea, neîndrăznind să se uite la el. E bine că ești din nou acasă.

Capitolul 2

Winona își petrecu a doua zi spunându-și că el nu o va suna, privind însă dornică telefonul, tresărind puțin de fiecare dată când acesta sună.

O zi.

Atât trecuse de când stătuse într-un balansoar pe o terasă, pe înserat, cu cel care-i fusese cândva cel mai bun prieten. O zi. Bineînțeles că nu avea să sune încă. Sau deloc. Ea era mare cât casă, la urma urmei. De ce ar fi vrut un bărbat atât de arătos ca Luke Connelly să iasă la o întâlnire cu ea?

— Concentrează-te, Winona, spuse ea, uitându-se peste actele pe care i le dăduse el cu o seară înainte.

Făcuse o mulțime de adnotări – lucruri pe care trebuia să le discute cu el, măsuri de precauție pe care el ar fi trebuit să le ia pentru a-și apăra interesele. În plus față de opinia ei legală, avea câteva idei legate de viabilitatea parteneriatului cu Woody Moorman; omul acela era recunoscut drept un mare bețiv care își pierduse mulți clienți de-a lungul anilor.

După ce termină cu adnotările, închise dosarul Connelly și deschise seria de întrebări pentru fiul lui Smith. Următoarele câteva ore, se concentră la muncă, până când, într-un final, la ora cinci după-amiază, încuie biroul și se duse sus.

De obicei, îi plăceau știrile de seară, dar acum era neliniștită, tot așteptând să sune telefonul. La un moment dat nu mai rezistă, așa că își trase pe ea o pereche de blugi, o maletă albă și o vestă neagră treisferturi pe corp.

Verifică scurt vremea și văzu că era una dintre acele rare seri de ianuarie când cerul avea culoarea prunei și nu era nici urmă de nori. Se îmbrăcă bine și decise să meargă pe jos până la Water's Edge. Spera ca aerul rece să îi limpezească mintea. În plus, Dumnezeu îi era martor că mișcarea îi era absolut necesară. Era mai puțin de un kilometru și jumătate din ușă în ușă.

Încântată de decizia luată (era mult mai bine decât să se uite singură la televizor), porni spre Main Street.

Oyster Shores era construit, ca atâtea alte comunități din vestul statului Washington de pe malul apei, în forma literei T. Marginea orașului era o stradă care se întindea pe patru cvartale de-a lungul coastei cenușii a Canalului. Acolo erau amplasate magazinele pentru turiști – centrul de închirieri caiace, gelateria, restaurantul pescăresc și câteva magazine de suvenire. Pe o rază de patru pe șapte cvartale între Canal și autostradă era locul unde copilărise Winona, în cea mai mare parte. Își petrecuse majoritatea anilor tinereții în bibliotecă, citind cărțile lui Nancy Drew și ale Laurei Ingalls Wilder; în Grey Park învățase să joace fotbal și softball; în zilele calde de vară, ea și surorile ei merseseră adesea la King's Market ca să-și cumpere acadele pocnitoare și gumă.

Deși îl văzuse de un milion de ori, nu putu să nu se oprească la Shore Drive, savurând priveliștea spectaculoasă. În alte părți ale lumii, locuri mai așezate și mai puțin sălbatice, un canal era o fâșie îngustă, liniștită, de apă molcomă, ideal pentru navigație și plimbări de agrement cu barca. Nu însă și aici; aceasta era o gură lată, cu ape albastre și zbuciumate, a golfului Puget Sound, care intra în

uscat pe o distanță de optzeci de kilometri, singurul fiord adevărat din toate cele patruzeci și opt de state americane continentale.

O luă la stânga și ieși din oraș. Când trecu pe lângă restaurantul Waves, se aprinseră luminile stradale, scăldând trotuarele cenușii și panglica neagră a șoselei într-o frumoasă lumină aurie. În acest anotimp rece, când ambarcațiunile erau rare și turiștii și mai rari, străzile erau liniștite, poate chiar un pic pustii. Un con de vânt în formă de sirenă atârna flasc de un stâlp în fața pensiunii Canal House. În iunie, turiștii estivali inundau aceste străzi, umpleau parcarea și se înghesuiau la coadă la vaporaș, dar acum era liniște. Orașul le aparținea celor treisprezece mii de locuitori stabili.

Intrarea pe teritoriul fermei era marcată de un indicator grosolan din lemn, cioplit de străbunicul Winonei în 1881. Trecu de el și o luă pe lungul drum pietruit pentru mașini. De o parte și de cealaltă erau pășuni verzi mărginite de garduri dărăpănate înalte de un metru și jumătate, iar drumul era trasat de șanțuri cu apă maronie. Frunze înnegrite de arțar acopereau pietrișul, și erau gropi peste tot, pline de apă de ploaie murdară. Locul avea mare nevoie de reparații.

De ce nu voia tatăl ei să înțeleagă că ea îl putea ajuta? Revedea umilitoarea întâlnire cu el – din nou – când observă camioneta lui Luke.

Se opri și privi împrejur.

Cei doi bărbați, Luke și tatăl ei, erau pe prispă, discutând ca niște vechi prieteni. Continuă să meargă pe drumul ud și noroios pe lângă șură și se îndreptă spre ei.

Apropiindu-se, îl auzi pe Luke râzând de ceva ce spusese tatăl ei.

Winona își văzu tatăl zâmbind, și asta o făcu să se oprească brusc. Era ca și cum ar fi văzut oceanul înroșindu-se deodată, sau luna înverzindu-se.

— Bună, băieți, spuse ea, pășind pe prima treaptă a prispei.

Lemnul îmbătrânit se arcui sub greutatea ei, amintindu-i în același timp că era grasă și că scara trebuia reparată.

Luke își petrecu brațul în jurul ei și o lipi de el, într-o îmbrățișare laterală din care ea se retrase amețită după numai o clipă.

— Dacă nu ar fi fost Winona, îi spuse el tatei, nu aș fi devenit niciodată veterinar. Ea mi-a făcut aproape toate temele la engleză în liceu.

— Da, ea e isteața familiei. Ultima ei idee măreață a fost să vând pământ din ranch.

Winonei nu-i veni să creadă că tatăl ei adusese vorba despre asta de față cu Luke.

— Eu am încercat doar să ne asigurăm viitorul.

Tata o ignoră și se uită la Luke.

— Când Abelard a plecat din Țara Galilor, avea doar paisprezece dolari în buzunar.

— Haide, tată. Nimeni nu vrea să asculte povești de altă dată…

— Și Elijah și-a pierdut piciorul în război, după care s-a întors acasă ca să afle că nevasta îi murise și fiul îi era și el pe moarte, iar pământul era prea plin de apă ca să poată cultiva ceva pe el, dar tot a reușit să păstreze fiecare acru în ciuda Marii Crize. I-a lăsat fiului lui fiecare nenorocit de acru de pământ moștenit.

— Erau alte vremuri, tată. Știm bine asta. Nouă nu ne pasă dacă tu ne lași sau nu aceeași suprafață de teren pe care ai moștenit-o.

— De unde am știut eu că asta vei spune?

— Nu asta am vrut să zic. Am vrut să zic doar că noi vrem să îți fie ție bine. Asta e tot ce contează.

— Tu nu poți înțelege cum e să iubești pământul ăsta ca mine și ca Vivi. Nu ai asta în tine.

Cât de ușor o scotea din turmă și o dădea deoparte…

— Locul arată grozav, Henry, spuse Luke, rupând tăcerea stânjenitoare care urmă. Exact așa cum mi-l amintesc. Și vreau să-ți mulțumesc că ai întreținut gardul. Aș vrea să îți plătesc pentru asta, să știi. Nu știu cum, dar și eu și mama am pierdut asta din vedere.

Tata dădu din cap.

— N-aș lua niciun cent de la tine, fiule. Asta fac vecinii.

Fiule.

Simți o împunsătură de durere la auzul felului în care tata îl includea pe Luke cu atâta ușurință în familie, ca atunci când îți bagi mâinile în apă plină de clăbuci și dai de lama foarte ascuțită a unui cuțit. Nici nu-ți dai seama că te-ai tăiat până când nu scoți mâna din apă și vezi dâra de sânge de pe piele.

— Oricum, Vivi Ann a făcut cea mai multă treabă; ea și cei pe care i-a mai găsit să o ajute pe aici. Pământul ăsta e sufletul ei.

Tata se uită la Winona când spuse asta.

— Am auzit că este o călăreață de rodeo excelentă.

— Cea mai bună din tot statul, spuse tata.

— Nici nu mă miră. Nu cred că am văzut-o vreodată decât pe iapa aceea a Donnei, călărind cu viteza sunetului.

— Da, spuse tata. Ea și Clem sunt o echipă pe cinste.

Winona își mușcă limba în timp ce tata continuă să vorbească despre Vivi Ann. Ce călăreață grozavă era, cum îi cerea toată lumea ajutorul, cum făceau bărbații coadă să se întâlnească cu ea, dar ea nu găsise încă bărbatul potrivit.

În cele din urmă, Winona nu mai suportă.

— Mai bine plec, spuse ea, întrerupându-le conversația. Am trecut pe aici doar ca să…

— O, nu, n-ai să pleci, spuse Luke, luând-o de braț. Vreau să vă invit pe tine și pe Henry la masă în oraș.

— Eu nu pot, spuse Henry. Mă întâlnesc cu băieții la Eagles. Dar mersi.

Luke se întoarse.

— Winona?

Nu te gândi la altele. L-a invitat și pe tata. Sfatul suna limpede în mintea ei, dar când se uită în ochii lui, sfatul bun se spulberă degrabă și cea mai rea dintre emoții se grăbi să-i ia locul: speranța.

— Sigur.

— Unde vrei să mergem? întrebă el.

— The Waves e un loc bun. E pe First colț cu Shore Drive.

— Să mergem. Luke dădu mâna cu tata. Mersi încă o dată pentru tot, Henry. Și nu uita de oferta făcută: dacă ai nevoie vreodată de pășunea mea, nu trebuie decât să-mi spui.

Henry dădu din cap și intră în casă, închizând bine ușa în urma lui.

— Nenorocitule, murmură Winona.

Luke îi zâmbi.

— Cândva îl făceai ticălos.

— Mi-am mai cizelat vocabularul. Aș mai avea câteva variante de cuvinte, dacă te interesează.

Zâmbi, traversă curtea și se urcă în camioneta uriașă a lui Luke, pe scaunul din dreapta șoferului. În clipa în care motorul porni, muzica porni și ea. „Stairway to Heaven” se auzea tare din instalația stereo.

Ea îl privi, știind că amândoi își aminteau același lucru: ei doi la discoteca Sadie Hawkins, dansând împreună – sau crezând că asta fac – sub globul argintiu de oglinzi.

— Le-am cam arătat copiilor ălora populari cum se dansează, este? spuse el.

Ea vru să zâmbească. Cu toată emoția reîntoarcerii lui, uitase cumva cum se cunoscuseră în acel prim an de după moartea mamei ei – o fată de cincisprezece ani, grasă și tăcută, care trăia în propria minte, și un băiat stângaci cu un ten

acneic, care își pierduse tatăl într-un accident de barcă cu aproape zece ani în urmă. O *să fie din ce în ce mai ușor.* Ăsta fusese primul lucru pe care i-l spusese el și pe care ea îl înregistrase. Înainte de asta, el nu fusese decât fiul celei mai bune prietene a mamei ei.

După aceea, timp de doi ani, aproape tot ce spusese el se adeverise. Pe urmă el plecase, fără ca măcar să o sărute, și nu mai sunase. Își scriseseră o vreme, dar pe urmă nu mai făcură nici asta.

El trase în fața restaurantului Waves și parcă lângă trotuar. O lumină de lângă ușa de la intrare lumina curtea plină de pitici de piatră care arătau drăguț sub soarele verii, dar macabru în această seară de iarnă. Ea îl conduse în casa în stil victorian transformată în restaurant. În această seară, erau singurele două persoane sub șaizeci de ani din tot restaurantul, iar șefa de sală îi conduse la o masă din colț cu vedere spre Canal. Jos, un perete decolorat stătea stavilă în calea apei, lăsând vederii un petic de nisip cenușiu acoperit cu scoici albe sparte și panglici de alge marine brune. Mai multe foci stăteau îngrămădite unele peste altele pe terasa de lemn a restaurantului.

Primiră numaidecât băuturile – el, bere, ea, margarita.

— Pentru vechi prieteni, spuse el.

— Pentru vechi prieteni.

— Ai apucat să te uiți peste acte? întrebă el pe urmă.

— Da. Ca avocat, am să-ți spun că totul pare în regulă. Aș face unele modificări, dar nimic major. Se uită la el și coborî vocea. Dar ca prietenă, am să-ți spun că Moorman nu se bucură de cea mai bună reputație. Se luptă serios cu alcoolul de ani întregi; bine, practic nu se luptă cu el. Se lasă învins de fiecare dată. Acum câțiva ani, a adus un veterinar tânăr ca partener și se spune că i-a făcut mari probleme bietului băiat.

— Pe bune?

— Nu glumesc, Luke, cred că e mai bine îți deschizi cabinetul tău. Oamenii locului te-ar primi cu brațele deschise. Ți-ai putea organiza un birou în propria casă și ai putea renova vechiul grajd cu cele patru boxe. Pe urmă, în câțiva ani, poate vei fi în măsură să construiești ceva nou.

Luke se lăsă pe spate.

— Sunt dezamăgit.

— Îmi pare rău. Mi-ai cerut părerea.

— Îți pare rău? Glumești? Întotdeauna m-a fascinat felul în care gândești. Și știu că pot avea încredere în tine. Mersi.

După cuvântul „iubit”, ea nu mai auzi nimic altceva.

∵

Vivi Ann se afla în zona de pregătire, așteptându-și rândul în runda scurtă. Erau doar paisprezece fete și femei pe lângă ea, toate călare, toate în top cincisprezece. Timpii scoși erau anunțați la volum maxim în difuzoare; tabelele se actualizau, începând cu timpul cel mai slab până la cel mai bun. Era în Texas de aproape o săptămână și fusese unul dintre cele mai bune rodeouri din viața ei.

Se aplecă în față și mângâie grumazul asudat al iepei.

— Măi, fetiță, spuse ea. Ești pregătită să câștigi chestia asta?

Inima iepei bătea accelerat și puternic ca un pickhammer. Clem era pregătită.

Câteva clipe mai târziu, Vivi Ann își auzi numele în difuzoarele negre uriașe și simți un aflux de adrenalină prin tot corpul, care îi șterse tot din minte, mai puțin acea clipă.

Vivi Ann își îndesă pălăria pe cap. Clem făcu un salt înainte, spre poartă. Vivi Ann trase frâiele, ținând iapa pe loc până când se așezară în poziția corectă pentru cursa cu obstacole.

Apoi se aplecă în față, o eliberă pe Clem din strânsoare și porniră, cu capetele plecate, intrând

în arenă la o viteză atât de mare, că totul în jurul lor era un amestec neclar de sunet și culoare. Vivi Ann nu vedea decât cele trei butoaie ce le așteptau în praf, aranjate într-un triunghi galben strălucitor. Tot timpul traseului impus împrejurul butoaielor, continuă să o împungă pe Clem de-o parte și de cealaltă cu pintenii, ca s-o facă să alerge și mai repede. Secundele treceau într-o viteză înspăimântătoare, însă Vivi Ann percepea totul petrecându-se la ralanti – felul în care Clem se strecură în jurul primului butoi, apoi în jurul celui de-al doilea, apoi cum țâșniră către ultimul, lunecând elegant în jurul lui și înapoindu-se în centrul arenei. Când trecură de linia de sosire, Vivi Ann trase ușor de frâie, încetinind-o pe Clem la un trap săltat.

Auzi timpul realizat anunțat în difuzoare și zâmbi, apoi râse.

14.09.

Un timp greu de bătut. Încercă să calculeze în minte, ca să vadă dacă avea să câștige cu media realizată, dar era prea dificil. Câștigase deja una din cele două runde anterioare. Doar vreo două femei ar fi avut șansa să o învingă, dar chiar și așa, era puțin probabil. Ea fusese foarte aproape de un nou record al arenei.

— Bravo, Clem, spuse ea, aplecându-se în față și mângâind grumazul iepei. Descălecă și își duse iapa înapoi la rulotă. Îi dădu lui Clem o găleată cu apă și niște ovăz înmuiat în melasă, o deșeuă și o legă de-o parte a vechii rulote ruginite.

Zâmbind, o luă practic la fugă înspre tribune. Câteva dintre celelalte concurente erau deja acolo, mai ales cele care nu fuseseră de data asta printre primele cincisprezece. Pam. Red. Amy.

— Frumoasă cursă, Vivi, spuse Holly Bruhn, trăgându-se într-o parte ca să-i facă loc.

Vivi Ann zâmbi.

— Clem a fost dată naibii pentru o băbătie, este?

— Să știi că da.

Holly scoase o bere rece din cutia frigorifică de lângă ea.

— Poftim. Dar poți s-o bei numai dacă timpul tău nu e depășit.

— Ha!

Vivi Ann luă berea și o duse la buze. Holly îi întinse lui Vivi Ann o hârtie.

— Asta e pentru tine.

Vivi se uită la fluturașul din mâinile ei. Era ceva ce văzuse de sute de ori în viața ei, poate chiar mai des de atât. O listă a competițiilor de rodeo. Singura noutate era că era pentru o serie de sfârșituri de săptămână consecutive, câștigătorul premiului în bani fiind cel care acumula cele mai multe puncte la final.

— Încercăm un campionat de iarnă, spuse Holly. Acum că am ridicat grajdurile și că treaba merge, încercăm să scoatem și ceva bani. Mi-ar plăcea mult să participi. Spune-le și celorlalte fete din gașcă.

Și pe dată apăru ideea. I se arătase complet pusă la punct, o soluție atât de evidentă, că nu-și putu imagina cum de nu o văzuse până atunci.

— Câți s-au înscris?

— Până acum, vreo nouăzeci. Poți vedea diferitele combinații de tarife. Și avem și competiții dedicate copiilor. Trebuie să participi la patru dintre cele opt ca să fii eligibilă pentru premii, așa că trebuie să participi la toate următoarele evenimente ca să te califici – asta pentru că tu ai început mai târziu.

— Se dau și bani, și premii?

Holly încuviință din cap.

— Premii la final, bani, pe tot parcursul.

— Și aveți și potul cel mare la probele pe echipe de mânare în țarcuri și de prindere cu lasoul?

— În fiecare vineri. Începutul e mai greu – oamenii abia descoperă arena –, dar fiecare săptămână este mai bună decât cea de dinainte.

Din acea clipă, Vivi Ann nu se mai putu gândi la altceva. Chiar și în acea după-amiază, când își luă șaua și premiul în bani câștigate, fu prea distrasă ca să spună foarte multe. În loc să dea fuga în oraș cu prietenele ei, să iasă poate la dans într-unul dintre localurile de pe marginea drumului, o urcă pe Clem în rulotă și porni spre casă. Pe lungul drum de întoarcere din Texas, întoarse ideea pe toate părțile, ascultând în același timp postul de radio country preferat, încercând să găsească un defect în argumentarea ei. Dar nu găsi niciunul. Găsise, în sfârșit, răspunsul de care avea nevoie tatăl ei.

Ea îl găsise. Asta o făcu să zâmbească aproape de fiecare dată când se gândea la asta.

O, știa ce credeau oamenii despre ea. Chiar și surorile ei, care o iubeau, o vedeau ca pe o decorațiune frumoasă care putea călări ca vântul și ca gândul, dar nu se pricepea să facă față problemelor serioase ale vieții.

Acum, în sfârșit, le putea arăta tuturor că era mai mult decât un chip frumos.

Gândul acesta, speranța aceasta, o însoțiră pe tot parcursul solitarului drum spre casă. Când, în sfârșit, ajunse la Water's Edge sâmbătă la miezul nopții, își adunase deja toate ideile laolaltă și se gândise cum să le prezinte familiei.

Abia aștepta. Aveau să fie cu toții atât de mândri de ea.

Duse camioneta în parcare, opri motorul și coborî, apoi se duse să deschidă ușa rulotei.

— Hei, Clemmie, spuse ea, bătând ușor crupa mare a iepei. Ești și tu la fel de obosită ca și mine, fetițo?

Clem se întoarse și o împinse cu botul dintr-o parte, nechezând ușor.

Vivi Ann prinse dârlogul de căpăstrul de nailon al lui Clem și o trase afară din rulotă, cu spatele înainte.

— Gata cu statul în boxă, spuse ea, conducându-și iapa pe pășune și scoțându-i căpăstrul.

O plesni peste crupă, iar Clem o luă la fugă. După câteva secunde, iapa cea mare se tăvălea prin iarbă.

Lăsă rulota afară, ca să fie curățată în zori, închise ușa și se îndreptă spre casă, când observă că cineva lăsase ușa grajdului deschisă.

Intră, ca să verifice dacă era totul în regulă, și găsi o dezordine de nedescris. Boxele erau murdare, iar câțiva cai rămăseseră fără apă.

Vivi Ann înjură în barbă și porni pe drumul negru acoperit cu iarbă care ducea spre coliba veche a bunicilor ei. De ani buni, aceasta era folosită ca baracă pentru oamenii pe care îi angajau ca ajutoare la muncile fermei. Ciocăni de câteva ori la ușă, dar nu răspunse nimeni, așa că deschise ușa.

Înăuntru, găsi un dezastru și mai mare decât în grajd. Mica bucătărie era plină de teancuri de farfurii, oale și cratițe nespălate, pline de resturi de mâncare uscată. Mesele erau pline de cutii goale de pizza și de bere, iar pe sofa și pe fotoliu erau aruncate la întâmplare haine.

Auzi un bărbat sforăind în dormitor. Traversă cu pași mari micul living, împinse ușa dormitorului și aprinse lumina.

Travis era tolănit pe patul de alamă, adormit îmbrăcat. Nici măcar nu se sinchisise să își scoată cizmele de cowboy din picioare, iar cuvertura tricotată a bunicii ei era plină de noroi.

— Travis, se răsti ea. Trezirea!

Trebui să îl mai strige pe nume de câteva ori până când bărbatul se întoarse și se uită la ea cu ochi încețoșați și congestionați.

— Salut, Vivi.

Își trecu o mână prin părul tuns scurt, ridicându-i vârfurile. Avea obrajii albi ca varul și cearcăne negre sub ochi. Vivi nu avea nicio îndoială că îl prinsese la capătul a două zile de beție.

— În grajduri e o harababură de nedescris, Travis, iar caii nu au apă. Măcar i-ai hrănit azi?

El se ridică abia-abia în fund.

— Scuze. Eu am… Sally are un iubit nou.

Părea că stătea să plângă, și Vivi Ann se așeză pe pat lângă el, incapabilă să fie supărată. Travis și Sally erau iubiți încă din liceu.

— Poate o rezolvați voi cumva, spuse ea.

— Nu prea cred. Ea… nu mă mai iubește.

Vivi Ann nu știu ce să spună. Nu prea știa cum stăteau lucrurile cu o astfel de iubire sfâșietoare; dar credea în așa ceva.

— Suntem tineri, Travis. Ai să găsești tu pe cineva.

— La douăzeci și cinci de ani nu mai ești tânăr, Vivi. Și eu nu vreau pe altcineva. Ce mă fac?

Lui Vivi Ann i se făcu milă de el. Știa ce avea de făcut, ce ar fi făcut tata și Winona, dar ea nu era așa. Nu putea să-i spună pur și simplu să treacă peste asta și să se întoarcă la muncă. Învățase de foarte devreme că o inimă rănită trebuia tratată cu blândețe. Era o lecție pe care o știa orice fată orfană de mamă.

— Am să le pun eu mâncare și apă cailor astăzi, dar mâine vreau să faci curat lună în toate boxele, bine? Ai rumeguș proaspăt în magazie. Pot conta pe tine?

— Sigur, Vivi, spuse el, întinzându-se deja iar, ca să se culce la loc. Mersi.

Ea știa că nu putea conta pe el, dar ce altceva era să facă? Oftă și păși afară din colibă, stingând luminile înainte să iasă. Când se întoarse la grajduri, luptându-se cu osteneala care încerca să o copleșească, începu să plouă.

— Perfect.

Își ridică gulerul hainei, își băgă capul între umeri și alergă restul drumului.

∵

În prima duminică a fiecărei luni, familia Grey mergea pe jos la biserică. Era o tradiție pornită cu

multe generații în urmă; pe atunci, fusese o necesitate, căci iarna ploaia transforma drumurile în adevărate mocirle. Acum era o opțiune. Că ploua ori strălucea soarele, ei se adunau la fermă de dimineață și porneau împreună pe jos spre oraș. Era important pentru tatăl lor, crucial chiar, ca familia Grey să fie respectată în oraș, ca toată contribuția lor la crearea Oyster Shores să nu fie dată uitării. Așa că se duceau pe jos spre biserică o dată pe lună, pentru a le aminti oamenilor că familia lor fusese aici când șaretele nu puteau înainta iarna pe drumurile acoperite cu rumeguș.

În prima duminică din februarie, Vivi Ann se trezi cu o oră mai devreme ca să dea de mâncare cailor, astfel încât tata să nu afle de recenta criză a lui Travis. Mai ales astăzi, nu voia să îl audă pe tata lamentându-se despre cât de nepricepută era ea la angajat oameni.

Nu astăzi, când avea de gând să îl surprindă cu planul perfect.

După ce își termină treaba, se întoarse în casă, făcu un duș și se pregăti de mers la biserică. Când coborî, îmbrăcată într-o fustă și o bluză brodate, cu o curea lată în talie și cizmele de cowboy cele bune, toată familia era deja pe prispă.

Aurora și Richard erau împreună, încercând să îi împiedice pe gemeni să spargă ceva, în vreme ce Winona stătea sprijinită de balustrada prispei, privind la frumoșii clopoței de vânt făcuți de mama lor din câteva cioburi frumoase și bucăți de lemn găsite pe plajă.

Tata ieși în curte ca să verifice, ca de obicei, starea vremii.

— Să mergem.

Porniră toți în urma tatălui, care mergea cu pași mari la cel puțin trei metri în fața lor. Richard și copiii încercau să țină pasul cu el. Fetele se grupară în spate, umăr la umăr, așa cum făcuseră toată viața lor.

— Văd că tata iar ne aleargă ca pe niște prizonieri de război, spuse Winona.

— N-am să-nțeleg niciodată de ce trebuie să vin cu mașina la fermă ca să merg pe jos la biserică, spuse Aurora. Era o variantă a lamentării ei de fiecare lună. Cum a fost la rodeo?

— Grozav. Am câștigat o șa și o mie cinci sute de dolari.

— Bravo ție, spuse Winona. Dumnezeu știe că locul ăsta are nevoie de oarecșce finanțe.

Vivi Ann zâmbi auzind asta, imaginându-și din nou triumful pe care urma să îl aibă după ce își va fi anunțat planul de făcut bani. Pentru prima oară, Winona avea să vadă cât de deșteaptă era cu adevărat sora ei mai mică.

— S-a întâmplat ceva interesant cât am fost plecată?

Urmă o pauză aproape imperceptibilă.

— Luke Connelly s-a întors în oraș, spuse până la urmă Aurora.

— Puștiul de alături? Nu a fost coleg de școală cu voi, fetelor? Vivi Ann încercă să-și amintească ceva despre el, dar nu reuși. Ce face aici?

— Este veterinar, răspunse Aurora. Winona…

— Îl ajută, o întrerupse Winona.

Vivi Ann se încruntă, ceva părându-i-se ciudat. Părea că surorile ei știau ceva ce ea nu știa. Se uită când la o soră, când la cealaltă, apoi ridică din umeri. Avea prea multe pe cap acum ca să încerce să deslușească sensuri ascunse.

— Eu nu prea mi-l mai amintesc. Arată bine?

— Păi cum să nu-ntrebi tu așa ceva, spuse Winona aspru.

Restul drumului, continuară să vorbească fără încetare. Lui Vivi Ann îi veni de mai multe ori să le dezvăluie ideea ei, dar, dând dovadă de o stăpânire neobișnuită, așteptă.

După slujbă, se amestecară printre prietenii și vecinii care se adunaseră în subsol la o cafea și o prăjitură, ca de obicei. Întoarcerea lui Connelly era

subiectul zilei. Apariția lui neașteptată reînvie povești din trecut, de pe vremea când mamele lui Vivi Ann și a lui Luke erau cele mai frumoase fete din oraș. În mod obișnuit, Vivi Ann ar fi ascultat acele povești cu nesaț – însă astăzi o măcinau prea multe gânduri ca să se relaxeze și să se bucure de conversație, iar cum Luke nu era la biserică, își pierdu interesul în persoana lui foarte repede.

Își adună familia laolaltă puțin mai devreme ca de obicei, îndemnându-i să pornească spre casă.

— Până nu începe ploaia, spuse ea, și asta fu de ajuns.

Merseseră pe jos pe ploaie spre casă de multe ori și știau că nu era prea amuzant.

Regrupați în formație, traversară orașul și apoi cotiră pe drumul spre fermă. De-o parte și de alta, se întindeau pășuni verzi, pământul lor fiind delimitat de garduri înalte de lemn. La capătul drumului se afla frumoasa lor fermă galbenă, înconjurată de prispa cea albă. În spatele ei, Canalul, cerul și munții din depărtare, toate pierdute în negură, umbre peste umbre în toate nuanțele de cenușiu.

Clementine necheză când îi văzu apropiindu-se și veni în galop la ei.

Vivi Ann își ridică poalele fustei brodate și se strecură printre șipcile orizontale ale gardului.

— Iarăși? spuse Winona din spatele ei.

Râzând, Vivi Ann încălecă spinarea lată a lui Clem. Fără hățuri sau dârlogi, practic nu avea niciun control asupra iepei, însă încrederea ei în Clem era absolută. Strânse între picioare burta animalului, care o luă la goană pe pășune înspre casă. Vivi Ann se aplecă în față, ținându-se bine de coama lui Clem. Ochii i se înlăcrimară din cauza vitezei, părul biciuindu-i fața.

Iubea asta la nebunie. Clem ar fi putut-o arunca din spinare oricând, s-ar fi putut opri brusc sau ar fi putut schimba direcția atât de rapid încât Vivi Ann să nu se fi putut ține.

Apropiindu-se de casă, Vivi Ann șopti:

— Ptrrrr, fetița. Ptrrrr, și mângâie grumazul fin al lui Clem.

Vivi Ann era pe prispă ca să își întâmpine familia când aceasta ajunse, în sfârșit.

— Ce mai fată model, spuse Aurora. Sper să nu faci asta când va începe Janie lecțiile.

— Ar trebui deja să ia lecții, spuse Vivi Ann. Noi aveam trei ani când mama a început lecțiile cu noi, ai uitat?

— Tu aveai trei ani, spuse Aurora. Copilul minune. Eu aveam cinci, și Winona…

— Haideți să nu vorbim despre Winona și despre cai, spuse Winona.

Râseră și intrară toate trei în casă, apucându-se fiecare imediat de treaba ei: Vivi Ann să coordoneze, Winona să prepare ce mai era nevoie – de obicei tăia legumele și făcea salata – și Aurora să așeze masa. Copiii se duseră sus, ca să se uite la filme, iar tata și Richard se așezară liniștiți în salon la o bere, urmărind la televizor meciurile sezonului.

În următoarele două ore, fetele discutară, glumiră și râseră în timp ce pregătiră masa. Când friptura la cuptor fu gata, terminaseră deja o sticlă de chardonnay și mai deschiseră una.

Masa de duminică începu la fel ca de obicei, cu tata care spuse rugăciunea. Imediat după aceea, începură cu toții să discute liber. Vivi Ann încercă să aștepte o pauză propice în discuție pentru a-și prezenta ideea, dar acum, că se așezase la masă, nu mai putea aștepta. Era mult prea entuziasmată.

Interveni brusc și vorbi.

— M-am gândit la ceva. La o modalitate de a face bani cu ferma asta.

Toți ochii se îndreptară spre ea.

Winona se încruntă. Părea să fi fost în toiul unei povestiri, dar Vivi Ann nu observase.

— În Texas, am petrecut mult timp cu Holly și Gerald Bruhn. Tocmai au construit arena aceea

mare de pe malul râului Hood, mai știți? În orice caz, Holly organizează o ediție de iarnă a campionatului de rodeo. Opt săptămâni, în fiecare sâmbătă. Premiile constau în bani și obiecte.

— Tu câștigi mereu chestiile astea, spuse Aurora.

— Nu, spuse Vivi Ann. N-ați înțeles. Vreau să organizez și eu un campionat la Water's Edge.

Tata ridică din umeri.

— Ar putea funcționa.

Vivi Ann zâmbi auzindu-i încurajarea.

— Dacă funcționează, am putea organiza probe de călărie cu obstacole mai întâi, și apoi, putem adăuga probe de mânare a vitelor în țarc și de prindere a vițeilor cu lasoul. Holly a spus că săptămâna trecută au avut peste patru sute de echipe înscrise pentru proba cu lasoul.

Tatăl ei era numai ochi și urechi acum.

— Asta e ceva costisitor.

— Am făcut niște cercetări. Am putea-o face probabil pentru suma de o sută de mii de dolari.

Winona râse.

— Asta-i tot?

Vivi Ann fu surprinsă de reacția ei, și puțin ofensată.

— Am putea lua un împrumut. Să ipotecăm locul.

Asta închise gura tuturor.

— Nu am avut niciodată o ipotecă, spuse tata.

— Vremurile se schimbă, tată, spuse Vivi Ann. Eu chiar cred că am putea avea succes cu asta. Avem nevoie doar de juncani, un îngrijitor, un tractor nou și…

Winona nu zâmbea.

— Glumești, nu?

— Dumnezeu mi-e martor că m-am săturat de potcovit cai toată ziua și să-mi tot fac griji pentru plata taxelor, spuse tata, și acum că Luke Connelly s-a întors, putem folosi și terenul lui. Am ține

juncanii aici, ca să nu fie nevoie de o remorcă mare.

Winona dădu ochii peste cap într-un mod foarte teatral.

— Dar dacă nu poți plăti ipoteca, îți vei pierde proprietatea. Știi asta, nu-i așa?

— Doar nu-s prost.

— Nu asta am vrut să spun, zise Winona. Dar asta este o nebunie. Nu poți…

— Iar ai să-mi zici ce să fac, Winona? spuse el.

Și cu asta, se ridică de la masă și se duse în birou, închizând ușa în urma lui.

Vivi Ann se întoarse la Winona.

— Da' mare scorpie mai ești! Ești ofticată pentru că nu e ideea *ta.* Miss Inteligență are numai rahat în cap.

— Și ce se întâmplă dacă o dai în bară cu chestia asta, Vivi? Ce se întâmplă dacă nu vine nimeni și tata va trebui să scoată de undeva o mie de dolari pe lună ca să își acopere ipoteca asta nouă? Ai să stai ca o momâie lângă el, privind cum își pierde pământul? Este tot ce are.

— Și dacă îl pierde deja? întrebă Vivi Ann, hotărâtă să nu cedeze.

— Exact ca și cu Clem, îngăimă Winona, iar Vivi Ann nu înțelese ce vru sora ei să spună cu asta.

— Ești doar invidioasă că a fost ideea mea, spuse Vivi Ann.

— Da, sunt invidioasă pe intelectul tău, se răsti Winona la ea.

— Gata, încetați amândouă, spuse Aurora. Haideți să ne oprim aici. Se uită când la una, când la cealaltă. Este o idee bună. Putem să vedem cum o facem să funcționeze?

Capitolul 3

În ultimele douăzeci și patru de ore, Vivi Ann umpluse un caiet cu idei. Nu conta că tatăl ei nu își dăduse încă acordul. Nu avea nicio îndoială că va fi de acord cu ideea ei. La fel și Winona, după ce avea să-i treacă supărarea și să nu o mai macine gândul că nu fusese ideea ei.

— Vivi Ann? Ești atentă?

Ridică ochii din notițe.

Zece fețe nerăbdătoare se uitau la ea. Fetele din organizația de tineret Zăbale și pinteni ședeau în cerc în living – pe canapeaua de stofa în carouri galbene cu albastru, lângă măsuța de cafea pe roți sau una lângă alta pe podeaua veche de stejar. Aveau vârste cuprinse între nouă și șaisprezece ani și o singură pasiune comună: caii.

Timp de o oră, fetele discutară despre caii lor, despre iarmaroc și despre lecția cu cursele de obstacole pe care Vivi Ann avea să le-o predea săptămâna următoare. Discutau, râdeau și o bombardau cu întrebări, când Vivi Ann auzi prima mașină apropiindu-se afară. Luminile farurilor pătrunseră prin fereastra bucătăriei, apoi se stinseră.

— O, nu, se văită cineva când se auzi soneria. Au venit mamele să ne ia. Spune-le că mai avem treabă, Vivi Ann.

Ea se duse la ușă și deschise, surprinsă să vadă un străin pe prispa casei. Era înalt și subțire, cu părul brun bogat pieptănat impecabil. Arăta bine, în ținuta lui conservatoare; sau poate că asta era impresia pe care i-o dădură tricoul lui galben cu nasturi și pantalonii bej de doc cu pense și la dungă.

O ridică în brațe și o strânse tare la piept, lucru care o surprinse peste măsură pe Vivi Ann.

— Nu-ți mai aduci aminte de mine, așa-i? spuse el, și atunci Vivi Ann se lumină.

— Luke Connelly, spuse ea după ce el o puse înapoi jos. Întors din sălbatica Montana.

El zâmbi.

— Am știut eu că îți vei da seama dacă te ridic în brațe.

Ea nu prea știu cum să reacționeze. Avea el vreo amintire cu ei doi pe care ea o rătăcise?

— Mă bucur să te revăd.

— Și eu pe tine. Se uită pe lângă ea, la camera plină de fete care chicoteau. De ce am impresia că tatăl tău nu e acasă?

— Din păcate pentru tine, l-ai ratat, dar fetele din clubul Zăbale și pinteni ar fi înnebunite să asculte un veterinar în carne și oase. Se întoarse spre ele: Nu-i așa, fetelor?

Fetele încuviințară în cor.

Luke se integră cu mare ușurință în grup, fascinându-le pe fete cu poveștile lui despre importanța comunicării în alegerea unui cal. Răspunse răbdător întrebărilor, până când începură să apară mamele fetelor.

La ora nouă, când în casă se așternu din nou liniștea, Vivi Ann luă două beri din frigider și îi oferi una lui Luke.

— Te-ai descurcat de minune, îi spuse.

— Te tratează ca pe o vedetă rock.

— Știu. Nu-i așa că e minunat?

Se așezară pe sofa și își puseră picioarele pe măsuța de cafea. Un lemn trosni în șemineu și se lovi de grilaj, o puzderie de scântei înălțându-se în aer.

— Nu-ți amintești foarte bine de mine, este? spuse el. Ți-am făcut cu mâna la benzinărie săptămâna trecută și nu mi-ai răspuns.

— Ba bineînțeles că îmi amintesc de tine, dar nu îmi amintesc de *tine.* Erai băiatul de alături, fiul celei mai bune prietene a mamei mele. Eu eram prea preocupată de cai ca să-mi petrec timpul cu tine. Și te-ai mutat când eu aveam, cât, paisprezece ani?

— Cam așa. Tot ce-mi amintesc eu bine despre tine este că de fiecare dată când te vedeam, erai călare pe poneiul ăla al tău, alergând ca vântul. Și

mai apoi… a fost calul din rasa Quarter al mamei tale.

— Și acum îmi petrec cel mai mult timp călare pe Clem, încercând să ating viteza de 1 mach.

— Cum de nu te-ai dus la facultate, ca surorile tale?

Ea râse.

— O, dar am fost. Doar că m-am întors numaidecât. Prea multă bere, prea mulți băieți și prea puține cărți. În plus, tata avea nevoie de mine.

El luă o gură de bere.

— Mi-a zis mama că ai să fii aici. A ghicit chiar și că vei conduce o organizație de fete.

— De unde să știe ea asta?

— Mi-a spus că erai exact ca Donna. Numai suflet.

— Ce frumos! Nu mi-o amintesc pe mama atât cât mi-aș dori. Despre ce voiai să vorbești cu tata?

— Henry mi-a lăsat un mesaj că vrea să discute cu mine despre folosirea terenului meu. Știi ceva despre asta?

Vivi Ann îi prezentă ideea de viitor pentru Water's Edge, de la primul campionat de curse de cai cu obstacole până la speranța unui campionat jackpot pe echipe, apoi așteptă reacția lui.

— Ce este mai exact un campionat jackpot?

— Un fel de rodeo cu o singură probă, iar echipele au mai multe șanse de a concura. Există câteva runde, sau reprize, presupun, iar băieții pot face echipe în combinații diferite. Cincizeci de băieți pot forma până la o sută de echipe, sau mai multe. Așa, fiecare are mai multe șanse de a câștiga.

— Pare o idee bună.

— Eu cred că este, dacă am reușit să o realizăm. Am să fac rost de niște bani, pe care tata nu prea îi are. Am să am ocazia să văd cum merge cu campionatul de curse cu obstacole.

— Știi, eu sunt un veterinar nou în oraș. Mi-ar prinde bine niște publicitate, așa că ce-ai zice dacă

eu aș oferi servicii medicale gratuite câștigătorului? În valoare de o sută cincizeci de dolari.

Vivi Ann nu se gândise niciodată la sponsorizări, dar acum că el menționase asta, își dădu seama cât de potrivit era. Ar fi putut obține vouchere cadou de la tot felul de comercianți locali pe care să le adauge la premii. Magazinul de nutreț, magazinul de echipament pentru călărie, cizmăria.

— Eu cred că este o idee care merită sărbătorită cu o înghețată. Haide.

Îl luă de mână și îl duse în bucătărie.

— Înghețată și bere? Merg împreună?

— Înghețata merge cu orice. Și mulțumită Winonei, avem toate aromele. Deschise congelatorul, unde erau cel puțin șapte cutii de un litru de înghețată.

El se uită la toate.

— Ciocolată cu cireșe.

— Perfect. Ea scoase înghețata aleasă de el și o alta pentru ea și puse două porții. Pe urmă se întoarseră în living.

— Am avut dreptate. Berea are acum un gust oribil.

Ea îi zâmbi larg.

— Nu te necăji. Gustul înghețatei nu va ține mult timp.

— Mai bei o bere cu mine?

— Ia încearcă să mă împiedici, doctore.

∵

Toată săptămâna aceea, în timp ce se întâlni cu clienți și citi contracte, Winona se gândi la viitorul fermei Water's Edge. Oricât ar fi vrut să respingă fără ezitare ideea lui Vivi Ann, n-o putu face. Dar nici n-o putu îmbrățișa, iar peste toată această nehotărâre trona gândul enervant că nu venise *ea* cu această idee. Ar fi trebuit să fie ceva evident, din multe puncte de vedere. În cele din urmă, la ora opt seara, renunță și porni spre fermă.

Ciocăni o dată, apoi intră în casa cufundată în liniște. În bucătărie era aprinsă o veioză; încă una din living arunca lumină pe sofaua cadrilată și măsuța de cafea. Înaintă pe podeaua de stejar de culoarea mierii, călcând pe vechitura de preș oval pe care îl știa dintotdeauna în acea încăpere.

— Tata?

Auzi zornăit de cuburi de gheață și îl văzu în birou, uitându-se dincolo de curtea din spate, la apele negre-purpurii ale Canalului. Se așteptase să îl găsească acolo; acolo stătea mereu când era nefericit. În tot anul acela de după moartea mamei, prinsese aproape rădăcini în locul acela. Numai Vivi Ann, căreia nu-i fusese niciodată frică să îl ia de mână și să îl tragă după ea, fusese în stare să îl urnească.

— Tata?

El luă o gură de burbon.

— Ai venit să-mi spui ce să fac cu pământul meu? o întrebă fără să o privească.

Ea știu imediat cum avea să decurgă întâlnirea. El se hotărâse și o alesese pe Vivi Ann – din nou. Mare surpriză. Acum Winona putea fie să urce în această barcă, fie să fie exclusă. Era o decizie ușoară.

— Am niște bani în bancă. Sunt probabil suficienți pentru juncani și un tractor mai mare. Rampele probabil că nu costă așa de mult. Materialele, în general. Avem destui prieteni care ne-ar ajuta bucuroși să le construim.

El se întoarse încet cu fața la ea.

— Vrei să îți iau banii?

Ea nu-și dădu seama dacă îl impresionase ori îl ofensase. Sau ambele, poate.

— Nu suntem Water’s Edge noi toți, tată?

Așteptă ca el să îi răspundă, să spună ceva, orice, dar el rămase nemișcat și tăcut. Era a o sută una oară în viața ei în care își dori să îl și cunoscut mai bine.

— Măcar pot ajuta. Mă pot ocupa de finanțare, de plata facturilor. Și de angajări. Vivi Ann angajează cei mai nepotriviți oameni cu putință. Travis Kitt ăla e o pacoste… și oamenii din oraș vorbesc despre ce prostie a făcut că l-a angajat.

— Asta spun?

Winona dădu din cap.

— Cât privește banii…

El o privi aspru; avea ceva în privirea aceea, o umbră ce putea însemna orice – regret, tristețe, furie. Ea nu știa, nu știuse niciodată cum să-i interpreteze expresiile chipului. Era ceva ce mama ar fi făcut pentru ele, le-ar fi explicat cum este el, l-ar fi plasat într-un fel de context.

Fără acea lecție, se simțiseră cu toatele întotdeauna ca în niște ape tulburi, Winona mai mult decât surorile ei. Înainte să se poată pune în gardă, neliniștea îi strânse stomacul. Se gândea doar ce greșeală făcuse că îi oferise bani.

— N-am să iau bani de la fiica mea.

— Dar…

— Du-te și vorbește cu Luke. O să ne lase să creștem juncani pe terenul lui. Vezi cât cere. Și angajează pe cineva care să și rămână. Asigură-te că se pricepe la cai.

Până să găsească ea un răspuns, el plecă pur și simplu din birou, lăsând-o singură.

Nici măcar nu-i mulțumise pentru ofertă.

∵

O săptămână mai târziu, într-o zi rece și înnorată, Winona se așeză în capul mesei din sufragerie, pe scaunul care îi aparținuse cândva mamei ei. Aurora se așeză pe partea stângă a mesei, iar Vivi Ann era pe partea dreaptă.

Tatăl ei ședea la celălalt capăt, cu fața încă prăfuită după o zi de muncă, cu părul umed și lipit de frunte din cauza pălăriei, care atârna acum în cârligul de lângă ușa de la intrare. Doar cineva ca Winona, care își făcuse un obicei din a-i studia chipul pentru a descoperi cea mai mică schimbare

sau emoție, ar fi observat tensiunea din privirea lui. Nu era sigură dacă el dorea să meargă mai departe cu planul lui Vivi Ann, dar se decisese, făcuse vestea publică, așa că nu mai putea da înapoi.

— Așadar, spuse Winona. Am analizat toate documentele de împrumut și finanțele. Vestea bună este că nu a costat așa de mult să demarăm lucrurile pe cât crezusem la început. Per total, ar trebui să fie suficient un împrumut de cincizeci de mii de dolari. Îi împinse documentele tatălui ei. Împrumutul este garantat de această proprietate. Dacă ratele lunare nu sunt plătite la timp, banca are dreptul să ceară plata sumei integrale, iar dacă acest lucru nu se întâmplă, să demareze procedura de executare.

Nimeni nu vorbi, așa că Winona împinse încă o hârtie spre el.

— Acesta este venitul pe care va trebui să îl realizați tu și Vivi Ann pentru a fi rentabili lună de lună. Dacă vreți, eu pot fi managerul financiar în primul an. Să achit facturile, să urmăresc cheltuielile. Chestii de genul ăsta. Și, desigur, vom avea un angajat cu normă întreagă, care să vă ajute la munca fermei. O privi fix pe Vivi Ann, apoi se uită și la tatăl ei. Voi găsi o modalitate prin care să mă asigur că va rămâne câtăva vreme.

— Slavă Domnului, spuse Vivi Ann, râzând. Știm cu toții că nu mă pricep deloc la angajări.

Tata mormăi ceva neinteligibil și se ridică de la masă. Fără a privi înapoi, se duse în birou și închise ușa.

Winona rămase la locul ei, iritată de faptul că și de data asta își permisese să spere la ceva de la el. În cel mai fericit caz, la recunoștință.

— Nu-ți face griji în privința tatei, spuse Aurora. Ai făcut o treabă grozavă. Noi vedem asta, nu-i așa, Vivi?

— O treabă fabuloasă. Zău așa, încuviință Vivi. E doar speriat. Eu zic să sărbătorim cu niște

înghețată.

Se ridică și se duse degrabă în bucătărie. Luă înghețata cu gustul ei preferat și ieși pe prispă.

Winona și Aurora veniră după ea. Aurora luă înghețata ei preferată – praline și frișcă – și două linguri.

Gustul preferat al Winonei nu era în congelator, așa că ea luă o cutie de înghețată de ciocolată cu nuci caramelizate și bezele moi și se alătură surorilor ei pe prispă. Făcuseră asta de zeci de ori de-a lungul anilor, se adunaseră pe prispă, mâncând înghețată și stând de vorbă.

— Hei, cine a mâncat înghețata mea de ciocolată și cireșe? întrebă ea.

— A fost Luke Connelly pe aici, răspunse Vivi Ann. Nici măcar nu l-am recunoscut. Este așa de diferit. Mult mai drăguț decât mi-l aminteam eu.

Aurora îi aruncă Winonei o privire tăioasă.

— Ce a vrut? întrebă Winona, sperând că vocea îi sunase indiferentă.

— Să-l vadă pe tata. Bietul de el, a nimerit în toiul unei întâlniri cu fetele din organizația de tineret, așa că l-am pus să stea de vorbă cu ele. Dar s-a descurcat. Vivi Ann mai luă o lingură de înghețată. M-a invitat în oraș.

Winona știa că trebuia să se comporte ca și cum pur și simplu nu i-ar fi păsat. Asta făcuse mereu în preajma lui Vivi Ann, dar de data asta nu reuși să se prefacă.

— Eu trebuie să plec. Mâine am o zi grea la birou… multe documente de ascultat. Citit. Am vrut să zic citit.

— Și eu, spuse Aurora.

O îmbrățișă pe Winona și cobori cu ea treptele prispei, îndreptându-se amândouă către mașini. Nu își dăduse seama dacă Vivi Ann observase ceva ciudat în comportamentul lor; ea le salută cu glas tare de pe prispă, apoi duse cutiile cu înghețată înapoi în casă.

Imediat după ce ușa se închise, Aurora se întoarse spre Winona.

— Îi spui tu sau îi spun eu?

— Ce să-i spun?

— Nu mă insulta. Trebuie să îi spui lui Vivi Ann că te interesează Luke.

— Și să par și mai jalnică decât sunt deja? Nu, mulțumesc. *Am știut* că nu mă va vrea. De ce am crezut oare altceva? Cine ar vrea o fată grasă când Michelle Pfeiffer se află chiar aici?

— Spune-i lui Vivi Ann. Va anula întâlnirea și nu va mai programa niciodată alta.

Winona simțea aproape gustul umilinței unei astfel de conversații; era amară și acră în același timp, ca o lămâie stricată.

— Nici gând. În plus, Vivi Ann schimbă bărbații cum îmi schimb eu carnetul de notițe. Luke este mult prea liniștit pentru ea; știi că ei îi plac bărbații mai rebeli. N-o să țină prea mult.

— Nu te poți baza pe asta. Trebuie să-i spui.

— Nu. Iar tu va trebui să îmi promiți că nu vei spune nimic. Aș fi îngrozită dacă Luke ar afla ce simt. Evident, el nu are aceleași sentimente. Aurora o privi neconvinsă. Promite-mi, spuse Winona. Știa că Aurora nu făcea ușor o promisiune, dar odată făcută, o ținea.

— N-am să spun nimic. Este viața ta și ești femeie în toată firea… dar faci o greșeală mai mare decât Godzilla, să știi. Ai avut dintotdeauna un dinte împotriva ei. Asta ar putea înrăutăți lucrurile. Și nu este cinstit față de Vivi, pentru că ea nu știe nimic despre asta. Nu ți-ar face niciodată rău dacă ar ști.

— Promite-mi.

— Nu-mi place deloc treaba asta, Win.

— Promite-mi.

— Of, la naiba, bine, bine. Promit. Și nu mai suflu o vorbă despre asta. Faci o greșeală.

— Slavă Domnului că nu ai spus nimic, zise Winona încruntată. Acum, haide să mergem acasă.

∵

La sfârșitul lunilor februarie și martie, plouă cu găleata în Oyster Shores. Pășunile pe care stăteau caii erau pline de noroi, care forma băltoace mari, murdare. Peste noapte se produceau șuvoaie argintii, șiroind prin șanțurile de pe-o parte și de cealaltă a drumului de acces. Bietele brândușe purpurii care avuseseră curajul de a-și îți căpșoarele din noroi fură curând culcate la pământ de ploaie.

Vremea se potrivea cu dispoziția Winonei. Nu perfect, desigur. O imagine precisă a emoțiilor ei ar fi fost o mulțime de nori mari și negri adunându-se pentru o iminentă furtună, dar era doar o imagine. Într-atât încât în aprilie, când cerul mai făcu o pauză și se însenină, iar un soare palid, străveziu, ieși din ascunzătoare, Winona se trezi că-i lipsea ploaia. Soarele auriu o enerva la culme.

Frumoșii pruni de pe Viewcrest înfloriră dintr-odată, peste tot prin grădina ei apărând semne ale reînvierii naturii. Frunzele tinere verzi catifelate ale lalelelor, primii boboci de un verde crud de pe ramurile pomilor, un șir de narcise gălbioare. Erau semnele cotidiene ce aminteau de instalarea unui nou anotimp, confirmarea că iarna cea sumbră și întunecoasă făcea loc primăverii vesele și strălucitoare. De obicei, Winona adora anotimpul florilor, când petalele rozalii pluteau prin grădina ei precum mici fărâme de vată de zahăr, acoperind pământul cu o pătură diafană, însă anul acesta nu îi era prieten. Anul acesta, timpul era măsurat în zile pe care Vivi Ann le petrecea cu Luke.

Erau împreună de aproape trei luni deja. Iar uneori, când Winona stătea întinsă singură în patul ei, se trezea că număra zilele pe care Vivi Ann i le furase. Serile de sâmbătă petrecute la Outlaw Tavern, dansând cu Luke, diminețile de duminică după slujba religioasă, serile petrecute acasă, cu tata prezent și el. Winona nu era proastă, nici bolnavă la cap. Știa că aceste momente imaginate

nu îi aparținuseră niciodată, că Vivi Ann nu furase de fapt nimic, dar tot trădată se simțea. În fiecare zi se trezea gândind: *Asta va fi ziua în care ea îl va părăsi.* Apoi construia tot felul de scenarii în minte: cum îl consola ea pe Luke, ținându-l de mână și îndemnându-l să vorbească, și cum el îi acorda, în cele din urmă, atenție, înțelegând adevărul și fiind salvat de acesta.

Și în fiecare seară se ducea la culcare singură, gândind: *Poate mâine.*

O singură certitudine, adânc fixată în ea, o ajuta să meargă mai departe: Vivi Ann nu îl iubea pe Luke. Pentru sora ei frumoasă și nesăbuită, relația cu Luke era o glumă, un mod de a-și umple timpul.

Winona nu trebuia decât să își ascundă sentimentele și să aștepte inevitabila despărțire.

Acum, în această seară de sâmbătă, se îmbrăcă pentru ultima etapă a campionatului de curse cu obstacole: blugi negri, o tunică lungă albă, mai multe șiraguri de mărgele colorate și cizme negre de cowboy. Își ondulă părul și îi puse mult fixativ, ca să stea, se fardă abundent, apoi se urcă în mașină și porni spre fermă.

Drumul de acces era plin de tot felul de camionete și remorci. De la capătul deschis al grajdului se revărsa afară o lumină galbenă; vedea umbre mișcându-se încolo și încoace prin lumină. Ultima etapă a campionatului lui Vivi Ann de curse cu obstacole părea a fi un succes.

Găsi un loc liber și parcă, apoi aruncă o privire în hambar. Panourile din lemn auriu cu model cadrilat ale noilor standuri de contenție și ale culoarelor de ghidare mărgineau o latură a arenei, iar cabina suspendată a comentatorului era aproape gata. În arenă, erau cel puțin douăzeci și două de femei și fete călare. Una alerga în jurul primului dintre cele trei butoaie, călăreața aplecată în față lovind cu putere burta calului și strigând *Diii!* cât o țineau plămânii; celelalte își așteptau probabil rândul.

Iar Vivi Ann se afla în mijlocul tuturor, gestionând toată această nebunie ca un frumos maestru de manej cu chipul strălucitor. Femeile și fetele îi sorbeau fiecare cuvânt, tratând-o ca pe o stea de cinema pentru că ea știa cum să facă un cal să gonească împrejurul celor trei butoaie în mai puțin de paisprezece secunde.

Vivi Ann o văzu pe Winona și îi făcu cu mâna.

Winona îi răspunse cu același gest, uitându-se în același timp prin preajmă după Luke. Asigurându-se că nu era în arenă, se duse la fermă și intră în casă.

— Hei, tata, strigă după ce intră.

— Sunt în birou, răspunse Luke.

Zâmbi și se duse să îl vadă.

— Bună, spuse el, ridicându-se automat în picioare. Tatăl tău tocmai a plecat.

Ea zâmbi larg. *Slavă Domnului.*

— Nu-i nimic. Am venit să iau facturile.

— E prea târziu ca să mai muncești, spuse Luke. Și e sâmbătă seara. Ce-ai zice de o bere?

— Vrei să mergi la Outlaw?

— I-am spus lui Vivi Ann că o aștept aici după ce termină, așa că ce-ai zice mai bine de prispa din spatele casei Grey?

— Desigur, spuse ea, forțându-se să continue să zâmbească.

Luă berile și o haină mai călduroasă și ieși împreună cu el. În această seară de sfârșit de aprilie, aerul era răcoros, dar nu rece, și proaspăt ca o lenjerie de pat curată. Jos, la stăvilar, valurile de flux loveau cimentul, împroșcând în toate părțile, umezind iarba. De-a lungul parapetului alb, decolorat, o colecție de scoici înșirate îi aminteau de toate plimbările pe plajă făcute în copilărie.

Se așezară unul lângă celălalt cu naturalețea unor prieteni din copilărie, discutând despre viața cotidiană. Luke îi spuse despre mânzul pe care îl adusese pe lume și despre rana pe care o cususe; ea îi relată o întâmplare amuzantă despre un client

care voia să cumpere un pui de lup pentru fiul lui și nu înțelegea de ce un animal care locuia prin împrejurimi putea fi considerat exotic, fiind, prin urmare, interzis în oraș.

Cu cât vorbeau mai mult, cu atât Winona simțea că încordarea aceea din stomac cedează tot mai mult. Când era cu el, era mai simplu să creadă că ei doi ar fi putut avea un viitor împreună. Chiar și înverșunarea ei față de Vivi Ann se mai potolea și se diminua la dimensiuni ușor de controlat. În prezența lui, era ca un calup de unt moale, deformându-se treptat.

— Ai spus că ai venit acasă pentru că nu-ți mai găseai locul, spuse Winona, ușor ezitant. Nu voia să foreze prea adânc, dar o măcina prea mult dorința de a ști totul despre el. Ce anume cauți?

El ridică din umeri.

— Sora mea spune că sunt prea romantic. Că asta o să-mi aducă sfârșitul. Nu știu ce să zic. Am vrut pur și simplu altceva. Și am auzit toată viața mea povești despre tata și despre cum a curățat el pământul ăsta cu propriile mâini, găsindu-și astfel locul. Vreau să fac și eu așa ceva.

— Aproape că nici nu mi-l mai amintesc pe tatăl tău, spuse Winona. Cu excepția faptului că era uriaș și avea o voce de urs grizzly. Mă speria când striga.

Luke se lăsă pe spate.

— Ți-am spus vreodată că am încetat să mai vorbesc după ce a murit?

— Nu.

— Timp de un an. Clasa a treia. Știam că toată lumea era speriată – mama mă tot ducea pe la doctori la controale și plângea tot timpul dar eu pur și simplu nu-mi puteam găsi vocea.

— Ce s-a întâmplat?

— Am trecut peste acel moment, presupun. Într-o zi m-am uitat pur și simplu la mama, care stătea în fața mea la masă, și am spus: „Dă-mi cartofii, te rog”.

Ea se uită la el, amintindu-și cât de acut putea fi resimțită pierderea unui părinte. I se făcu milă de băiețelul care fusese el, vrând să întindă mâna și să îl atingă, poate chiar să spună ceva despre cât de mult se asemănau ei doi. Dar alese în schimb să privească în altă parte înainte ca el să recunoască dorința puternică din privirea ei.

— Vivi Ann ce a spus când i-ai povestit despre tatăl tău?

— O, eu nu discut cu Vivi despre astfel de lucruri.

— De ce nu?

— Știi cum e Vivi Ann. Ea vrea doar să se distreze. Asta îmi place la ea. Există destui oameni serioși pe lumea asta.

Winona simți că el tocmai îi secerase picioarele, deși nu asta îi fusese intenția. Stătea acolo, chiar lângă el, ascultându-i secretele, și cu toate astea, el nu o vedea.

Bărbaților le păsa doar de frumusețea fizică. Greșeala ei fusese că așteptase mai mult de la el.

— Pot să-ți spun un secret? întrebă el.

Ea nu putu zâmbi. Ironia o lovi în plin.

— Desigur. Secretele sunt întotdeauna în siguranță la un avocat.

El băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o cutiuță albastră pentru inel.

Winona nu fu foarte sigură cum reuși să se miște, cum reuși să întindă mâna și să ia cutiuța de la el. Inima îi bătea atât de tare că nu mai auzea zgomotul valurilor. Ridică încet capacul și văzu înăuntru un inel cu diamant. Lumina lunii făcu piatra să sclipească precum un mic astru pe fundalul catifelei albastre. Preț de o clipă cumplită, crezu că i se face greață.

— Am s-o cer de soție, spuse el.

— Dar… au trecut doar trei luni…

— Am douăzeci și opt de ani, Win. Sunt destul de matur ca să știu ce vreau.

Ceva murea în interiorul ei, transformându-se ușor în cenușă.

— Și o vrei pe Vivi Ann. Oare el auzise asprimea vocii ei? Nu putea ști, nu-i păsa.

— Cum să nu?

Winona nu avu un răspuns la asta. Totul îi venea foarte ușor lui Vivi Ann, mai ales dragostea.

— Spune-mi că te bucuri pentru mine, Win, spuse el.

Ea îl privi în ochi și minți.

Capitolul 4

În seara banchetului prilejuit de decernarea premiilor campionatului de curse cu obstacole, Vivi Ann își studie munca foarte critic.

Sala principală a Eagles Hall fusese decorată de sus până jos. Atârnase ghirlande din tavan și acoperise toate mesele cu fețe de masă închiriate, cu carouri roșii și albe. O masă fusese aranjată în fața sălii, cu un podium și un microfon în centru. Frumoase aranjamente cu flori de primăvară – donate de un florar local – dădeau fiecărei mese un aspect festiv. Pe pereți erau zeci de postere cu fotografii mari ale participanților la competiție. În fundul sălii, fuseseră instalate difuzoare mari. Nu funcționau acum, dar în curând avea să răsune din ele muzică de dans.

— Ce zici? o întrebă ea pe Aurora, care petrecuse aproape toată ziua muncind cot la cot cu ea pentru organizarea evenimentului.

Vremea de afară fusese de partea lor, oferindu-le o strălucitoare zi însorită de sfârșit de aprilie fără niciun nor pe tot cerul.

— Locul ăsta învechit nu poate arăta mai bine de atât, spuse ea.

Aceasta era și părerea lui Vivi Ann.

— Mae o să aducă mâncare de la restaurant în aproximativ o oră.

Aurora lăsă din mână ciocanul și veni lângă Vivi Ann, petrecându-și un braț în jurul taliei ei.

— Ai făcut o treabă grozavă, Vivi. Campionatul a fost un succes, iar banchetul ăsta va fi subiectul de discuție al tuturor.

— Sper ca fetele să își aducă tații. Primul campionat de lasou este peste numai două săptămâni. Vreau să se înscrie cât mai mulți bărbați cât mai repede posibil.

— Oriunde ai merge în oraș, găsești câte un afiș. Vor veni concurenți.

— Așa să facă. Cursa cu obstacole a fost un bun început – nu a costat mult organizarea ei dar dacă proba de lasou nu va merge, am pus-o.

— Că veni vorba, ce mai face Luke?

Vivi Ann râse.

— N-am spus niciodată că mi-o pun cu el.

— Dar nici că nu ți-o pui. Sincer, Vivi, v-am văzut la Outlaw aseară. Păreați amorezați ca două turturele.

— Toată lumea e amorezată ca niște turturele la Outlaw. E din cauza tequilei.

Aurora se așeză pe masa de lângă ea și se uită la Vivi.

— Tu ești îndrăgostită de el?

Vivi Ann știa că toată lumea din oraș vorbea despre ea și Luke. Toată lumea era de părere că el era îndrăgostit de ea. La fiecare sfârșit de săptămână, când mergeau de regulă la Outlaw Tavern, el spunea oricui îl asculta că ea îi cucerise inima cu un bol de înghețată.

— O singură privire a fost de ajuns ca să știu, spunea el mereu.

Ea habar n-avea ce să răspundă, cum ar fi trebuit să se simtă. Îl plăcea mult pe Luke. Se distrau de minune împreună și aveau multe lucruri în comun.

Dar dragoste?

De unde era să știe ea? Tot ce știa cu certitudine era că erau împreună de aproape trei luni și el tot emoționat era în prezența ei, încă o atingea cu

precauție, de parcă i-ar fi fost teamă că pasiunea aceea ar fi zdrobit-o. Seara trecută, când o sărutase de noapte bună, ea simțise că ar fi vrut mai mult. Dar cum să îi spui unui om bun că ai vrea să fie mai rău?

— Nu-mi răspunzi, spuse Aurora.

— Nu știu cum.

Aurora o privi.

— Tocmai mi-ai răspuns.

Vivi Ann schimbă subiectul înainte să se afunde în ape și mai tulburi.

— Unde-i Winona? A fost cam distantă în ultimele săptămâni. Ai observat?

Aurora se ridică în picioare și rearanjă florile din mijlocul mesei.

— Ce vrei să zici?

— Are probleme la muncă? Mi-a spus că are lucruri mai bune de făcut decât să decoreze Eagles Hall.

— Cred că are un caz important în curând.

— Luke mi-a zis că și pe el l-a tratat cu răceală.

— Știi cum e Win. Când e prinsă cu ceva…

— Da. Dar mi-e dor s-o mai văd prin casă.

— Va trebui să te obișnuiești cu asta. Acum ești cu Luke.

— Și ce legătură are asta? Tu ești măritată, și tot ne mai vedem din când în când. Tot mergem la Outlaw vinerea. Surorile sunt mai presus decât bărbații, ai uitat? Am făcut pactul ăsta acum mult timp. Doar pentru că sunt iubita cuiva nu înseamnă că am să vă întorc spatele ție și lui Win. N-aș lăsa niciodată un bărbat să ne facă așa ceva.

O auzi pe Aurora oftând.

— Știu. I-am spus asta.

— Ați vorbit? Și ea ce a spus? Care-i problema?

Aurora încetă cu aranjatul florilor și se uită la Vivi Ann.

— I-am spus că trebuie să înceteze să mai muncească așa de mult.

— Foarte bine. Când va veni în seara asta, am să-i spun și eu același lucru.

— Păi, nu vine.

— Ce?

— Asta este seara ta. Aurora făcu o pauză. Și au fost multe seri numai ale tale. Ia-o și tu mai ușor, bine? Las-o să înțeleagă singură situația. Este un pic cam fragilă acum.

— Winnie? Păi, ea e fragilă ca un pickhammer.

— Știi ce, spuse Aurora în cele din urmă. Ajunge atâta discuție despre Win. Totul este pregătit aici. Haide să ne îmbrăcăm.

Vivi Ann merse cu sora ei în vestiarul de la Eagles Hall, unde își lăsaseră hainele de seară atârnate de una dintre uși. Cu toată agitația gătirii și a dichisirii, uită de isteriile Winonei și se concentră să arate cât mai bine cu putință. Își puse părul lung și blond pe bigudiuri electrice mari și îl dădu cu mult fixativ, ca să stea. Nu fu nevoie decât de puțin fard – rimel, fard de obraz și luciu de buze – pentru a-și accentua trăsăturile. Apoi se îmbrăcă într-o rochie diafană cu buline fără mâneci, se încinse în talie cu o curea albă lată bătută cu cristale și își încălță cizmele bune.

Următoarele două ore, se simți în al nouălea cer. Banchetul fu un succes deplin. Oamenii veniseră în număr dublu față de cât se așteptase ea, toată lumea distrându-se de minune. După ce decernă toate premiile și le mulțumi oamenilor pentru participare, nu mai pridid cu înscrierile pentru ediția din toamnă.

— Data viitoare voi oferi drept premiu o șa, îi spuse ea lui Luke în timp ce se aflau amândoi pe ringul de dans. Avem nevoie de premii cu adevărat grozave. Și de mulți bani. Asta îi va face să tot vină. Am putea face două competiții jackpot pe lună în loc de una. Râse de propriul entuziasm. Sentimentul acesta pe care îl avea acum o făcea să se simtă ca și când ar fi băut prea multă șampanie, și nu-și dorea să înceteze.

Când banchetul se termină, în cele din urmă, și după ce locul fu curățat și toată lumea plecă acasă, ei tot nu-i venea să plece.

— Haide să facem o plimbare, spuse Luke, aducându-i un palton gros de lână.

— Grozavă idee!

Luă cu ea o sticlă de șampanie pe jumătate plină. Se plimbară de mână prin oraș. Ea întreținu o conversație constantă. Prinsă în magia succesului avut, fu puțin surprinsă când văzu că ajunseră la restaurantul Waves. Era deja închis, dar Luke o conduse pe terasă, unde găsiră o masă din fier forjat cu două scaune. Se așezară acolo, în lumina singurului bec de deasupra intrării, cu valurile Canalului agitându-se neîncetat pe plaja de jos.

— L-ai văzut pe tata zâmbind în seara asta? întrebă ea. Se gândise la asta multe ore, repetând neîncetat imaginile în minte, ca să nu le uite. Știu că a însemnat foarte mult pentru el. El nu ar spune nimic niciodată, dar eu știu că a avut mereu sentimentul că nu s-a ridicat le nivelul legendei tatălui său. Dacă facem Water's Edge o afacere viabilă, o să fie felul lui de a-și lăsa amprenta asupra acestui pământ, de a fi încă un Grey de care lumea să își amintească.

— Eu cred că mai știu un motiv pentru care tatăl tău zâmbea.

— Da?

— Am stat de vorbă cu el aseară.

— Și de-asta zâmbea? îl tachină ea, turnând șampanie în paharele pe care le aduseseră de acasă.

El băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o cutioară.

— Fii soția mea, Vivi Ann, spuse el, deschizând cutioara și scoțând la iveală inelul cu diamant.

Se simți ca atunci când te lovește în cap o minge, cu viteză; știi imediat că ar fi trebuit să o vezi venind și să te ferești. Încercă să se gândească

ce să răspundă, ce să spună, știind că doar un da însoțit de lacrimi l-ar fi făcut fericit.

— Tatăl tău a zâmbit, spuse el.

Vivi Ann simți că-i dau lacrimile, dar altfel de lacrimi, nu cele pe care le merita el.

— Este atât de devreme, Luke. Relația noastră este abia la început. Nici măcar nu am…

— Sexul va fi grozav. Știm amândoi asta, iar eu te respect că ai vrut să aștepți să fii pregătită.

— Să fii pregătit pentru sex este ceva ușor. Asta este…

Nici măcar nu-și putu termina gândurile. Îi era imposibil să facă ce voia el, să își pună inelul ăla pe deget și să își pecetluiască soarta. Se uită la el, simțind cum o năpădește tristețea. Se gândise – ca o proastă – că dacă nu se culca cu el, relația lor avea să se mai domolească, dar ideea nu funcționase. El se îndrăgostise de ea oricum.

— Aproape că nici nu ne cunoaștem.

— Ba bineînțeles că ne cunoaștem.

— Care este înghețata mea preferată?

El se trase înapoi, încruntându-se. Își dădu seama că întrebarea avuse efect, că el înțelese că lucrurile nu mergeau cum trebuie.

— Ciocolată cu cireșe. Dulce-amăruie.

Era întrebarea pe care o adresa fiecărui bărbat care pretindea că o iubea, un test prin care verifica ea cât de bine o cunoșteau acei bărbați. Ei alegeau de fiecare dată un gust exotic, pentru că așa o credeau a fi, dar ea nu era deloc așa. Majoritatea bărbaților cu care era – inclusiv Luke – nu făceau decât să se uite neîncetat la chipul ei, să își declare iubirea după primele câteva luni, negândindu-se niciodată că ar fi fost nevoie de mai mult.

— Vanilie, spuse ea. Eu sunt pe dinăuntru doar o banală și demodată înghețată de vanilie.

— Nimic în ce te privește nu este banal, spuse el încet, atingându-i obrazul cu o tandrețe care pe ea o făcu doar să se simtă și mai prost.

— Nu sunt pregătită, Luke, spuse ea în cele din urmă.

El o privi fix mult timp, studiindu-i chipul de parcă ar fi fost o hartă pe care tocmai o primise a unui teren necunoscut. Apoi se aplecă și o sărută.

— Am să aștept, promise el.

— Dar dacă…

— Am să aștept, spuse el din nou, întrerupând-o. Am încredere în tine. O să ajungi la aceeași concluzie.

Ea vru să spună: *Nu. Nu cred că se va întâmpla vreodată.* Dar cuvintele nu-i ieșiră din gură.

Mult mai târziu, când ea păși în liniștea reconfortantă a casei, privi cu jale înspre ușa închisă a dormitorului tatălui ei, dorindu-și să fi avut o mamă cu care să vorbească despre asta. Urcă obosită scările, intră în dormitorul ei și se pregăti de culcare, dar înainte de asta, se duse la fereastră. Ferma era cufundată în întuneric, luna luminând doar ici și colo, părându-i-se la fel de istovită ca și ea. Știa că nu departe de gardul viu, veșnic verde, era ferma lui Luke, și se trezi întrebându-se dacă asta avea vreo importanță. Nu la modul în care îi păsa tatălui ei, desigur, ci în sensul unei legături mai profunde, mai semnificative, așa, ca pentru doi oameni care cresc împreună în același loc, cunosc aceeași lume, au aceleași năzuințe. Desigur că marginea unei proprietăți putea fi un hotar, dar era oare totodată și o linie a teritoriului comun?

Plecă de la fereastră și se urcă în pat, gândindu-se în continuare numai la cererea lui.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut discuta și ea cu cineva despre ceea ce simțea. Surorile ei erau alternativă evidentă, dar se temea de ce ar fi putut spune ele. Poate că aveau doar să asculte răbdătoare, să clatine din cap și să spună: „Maturizează-te, Vivi. Este un om bun”.

Asta ar fi trebuit să fie de ajuns pentru ea? Greșea că își dorea pasiune? Că visa la ceva – la

cineva – mai mult de atât? Își imaginase dintotdeauna dragostea ca fiind turbulentă și volatilă, o emoție care să o facă să plutească și să o rupă într-o mie de bucățele, după care să o remodeleze într-o persoană cum nu ar fi putut fi altfel.

Era o proastă, crezând în toate astea?

∵

Ceva din sufletul Winonei părea să se degradeze încet, ca o roșie uitată pe vrej prea mult timp. În ultimele zile, se răstise la Lisa, pierduse un client și se îngrășase cu două kilograme. Nu se putea controla, nu-și putea controla emoțiile. Continua să aștepte un telefon de la Vivi Ann cu marea veste a logodnei.

Voia să creadă că Vivi Ann îi va râde în față lui Luke, respingându-i propunerea ridicolă. Dumnezeu îi era martor că sora ei cea mică nu era pregătită să se așeze la casa ei, însă Luke Connelly era o partidă al naibii de bună în acest oraș, iar Vivi Ann obținea mereu tot ce era mai bun.

Marți după-amiază, era distrusă. Invidia asta a ei căpăta proporții, ocupa tot mai mult spațiu în pieptul ei. Uneori, când se gândea la tot ce îi răpise Vivi Ann, nici nu putea respira.

Exact când credea că viața ei nu putea fi mai rea de atât, se auzi vocea Lisei în interfon.

— Bună, Winona. Tatăl tău pe linia unu.

Tata?

Încercă să-și amintească ultima oară când o sunase el la birou și nu reuși.

— Mersi, Lisa.

Ridică receptorul și răspunse.

— Idiotul ăla de Travis a plecat, spuse el la jumătatea salutului ei. A plecat fără o afurisită de vorbă, și coliba arată de parcă a explodat o bombă în ea.

— Asta nu cumva e problema lui Vivi Ann? Eu nu mă ocup de menaj la domiciliu.

— Nu face pe deșteaptă cu mine. N-ai zis tu că ai să angajezi pe cineva?

— Lucrez la asta. Am chemat la interviu…

— Interviu? Da' cine suntem noi, Boeing? Noi avem nevoie numai de cineva care să se priceapă la cai și să nu fugă de muncă grea.

— Nu, aveți nevoie de toate astea și de cineva care să promită că va rămâne pe timpul verii. Asta nu e ceva ușor de găsit.

Învățase asta pe propria piele. Vara era sezonul rodeourilor și toți bărbații care răspunseseră anunțului lor refuzau să-și ia un angajament pe termen lung. Erau șomeri, majoritatea, însă cowboy-i erau romantici în felul lor, cuceriți de acest stil de viață, și trebuiau pur și simplu să participe la circuit. Credeau cu toții că urmau să dea lovitura cea mare în următorul oraș.

— Vrei să zici că n-o poți face? Pen' că, Dumnezeule, ar fi trebuit să ne spui asta de la început…

— Am s-o fac, spuse ea tăios.

— Bine.

El închise atât de brusc, că ea se trezi că nu mai era nimeni la celălalt capăt al firului.

— Mi-a părut bine de conversație, tată, murmură ea și închise. Lisa, vorbi ea în interfon. Vreau să îți iei liber tot restul zilei de azi și mâine. Vreau să pui afișele cu anunțul de loc de muncă la toate magazinele de nutreț din Shelton, Belfair, Port Orchard, Fife și Tacoma. Și să dublăm numărul afișelor cu Little Nickel, din Olympia și până în Longview. Poți să faci asta?

— Nu este exact definiția mea de zi liberă, spuse Lisa, râzând. Dar da, pot s-o fac. Tom lucrează în tura de noapte săptămâna asta.

Winona își dădu seama cum se exprimase.

— Scuză-mă că am fost tăioasă.

Își încrucișă brațele pe masa de lucru și își așeză capul pe ele. Simțea deja cum se formează o durere de cap tensionată îndărătul ochiului drept.

Nici nu mai conștientiză trecerea timpului cât rămase așa, cu fața îngropată în îndoitura brațelor, imaginându-și viața luând un alt curs.

M-a părăsit, Win…

Bineînțeles că te-a părăsit, Luke, vino aici. O să am eu grijă de tine…

Cufundată adânc în fantezia ei, avu nevoie de o clipă ca să se dezmeticească și să își dea seama că cineva vorbea cu ea. Ridică încet capul și deschise ochii.

Aurora stătea în fața ei, privind-o.

— Nu mai visa la Luke. Vii cu mine.

— O va cere în căsătorie pe Vivi, spuse ea, incapabilă să vorbească foarte tare.

Pe chipul Aurorei apăru o expresie de milă.

— Of.

— N-ai niciun sfat pentru mine?

— N-am să spun nimic. Decât că trebuie să îi spui lui Vivi Ann *acum.* Înainte să se întâmple ceva rău.

— Ce rost are? Ea obține mereu ce vrea.

Winona simți amărăciunea aceea invadând-o din nou, trezind-o din locul în care zăcea.

— Felul ăsta de-a gândi este nociv. Suntem *surori.*

Winona încercă să își imagineze că ar fi urmat sfatul Aurorei, alese chiar cuvintele pe care le-ar fi folosit și le întoarse pe toate părțile în mintea ei. Tot ce reușea să obțină era doar o imagine perfectă a ei înseși ca femeie jalnică.

— Nu, mulțumesc.

Aurora oftă.

— Păi, este evident că ea nu a spus da, că am fi aflat. Poate că Vivi Ann știe că nu este pregătită. Știi cât este de romantică. Vrea să fie dată pe spate. Când vine vorba de dragoste, fie este copleșită de ea de la început, fie deloc, iar Luke nu i-a dat încă universul peste cap.

Winona îndrăzni să spere. Era o mică licărire de lumină, speranța aceea, dar era mai bine decât

întunecimea ce o preceda.

— Să dea Domnul să ai dreptate.

— Eu am întotdeauna dreptate. Acum ridică-te. Travis a fugit în miez de noapte. Mergem să o ajutăm pe Vivi Ann să curețe coliba.

— Și dacă ne arată inelul?

— Tu ai urzit această pânză de minciuni. Mă gândesc că fie te ascunzi sub ea, fie ieși dracului la lumină.

— Mă duc să mă schimb.

— Și schimbă-ți nu doar hainele, Win.

Ignorând zeflemeaua – sau fusese un sfat? –, Winona urcă în dormitor și își puse o pereche veche de blugi și un hanorac gri lăbărțat, de pe vremea facultății.

Cât ai bate din palme, urcară în mașină și porniră spre fermă.

În colibă, găsiră un talmeș-balmeș de nedescris, cu vase murdare stivuite peste tot de multe săptămâni la rând și încă o stivă în chiuvetă. Vivi Ann era în genunchi, frecând o pată de pe dușumeaua din lemn. Chiar și îmbrăcată cu hainele alea vechi și cu părul ei lung strâns într-o coadă de cal neglijentă, nefardată, reușea să arate splendid.

— Ați venit, spuse ea, zâmbindu-le radiant în stilul caracteristic.

— Bineînțeles că am venit. Suntem o familie, spuse Aurora, accentuând ușor ultimul cuvânt.

O înghionti cu cotul pe Winona, care făcu un pas în față.

— Îmi pare rău că nu am venit la banchet, Vivi Ann. Am auzit că a fost o seară grozavă.

Vivi Ann se ridică în picioare, își scoase mănușile galbene de menaj și le lăsă să cadă lângă găleată.

— Chiar mi-ai lipsit. A fost distractiv.

Winona văzu vulnerabilitatea din ochii surorii ei și înțelese că o rănise pe Vivi Ann. Uneori, toată frumusețea aceea era o piedică, și Winona uita cât de ușor putea fi rănită.

— Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate.

Vivi Ann îi acceptă scuzele cu încă un zâmbet luminos.

— S-a mai întâmplat ceva după ce am plecat eu? întrebă Aurora.

Zâmbetul lui Vivi Ann păli.

— E amuzant că pui întrebarea asta. M-am tot gândit cum să vă spun. Luke m-a cerut de soție.

— Mi-a spus că o va face, spuse Winona. Spusele ei se auziră ca două cărămizi căzând de undeva de sus și aterizând într-o tăcere stânjenitoare.

— O, se încruntă Vivi Ann. Mi-ar fi prins bine o mică avertizare.

— Nu este genul de lucru asupra căruia o femeie să aibă de obicei nevoie de avertizare, spuse Aurora cu blândețe.

Vivi Ann privi prin colibă.

— Este atât de perfect pentru mine, spuse ea în cele din urmă. Ar trebui să simt că plutesc.

— Ar trebui? spuse Winona.

Vivi Ann zâmbi. Era însă un zâmbet forțat.

— Nu știu dacă sunt pregătită încă pentru măritiș. Dar Luke spune că mă iubește îndeajuns de mult ca să aștepte.

— Dacă nu crezi că ești pregătită, nu ești, spuse Aurora.

Se lăsă din nou tăcerea aceea stânjenitoare.

— Corect, spuse Vivi Ann. Așa am crezut și eu. Așa că haideți să curățăm locul ăsta.

Winona expiră cu un oftat tăcut. Poate că era speranță până la urmă.

Îi mulțumi Domnului pentru asta. În ultima vreme, începuse să se gândească ce lucru cumplit ar fi putut face dacă Vivi Ann s-ar fi măritat cu Luke.

∵

O săptămână și jumătate mai târziu, Winona se afla în biroul tatălui ei, la masa mare de lucru, care purta urmele timpului de la care putea vedea apele

albastre liniștite ale Canalului. În această zi cristalină, copacii de pe malul celălalt păreau așa de aproape că parcă puteau fi atinși; părea imposibil de crezut că se aflau la peste un kilometru depărtare. Tocmai luase prima factură – cea de la depozitul de cherestea – când auzi o mașină apropiindu-se. Câteva clipe mai târziu, auzi pași pe treptele elastice ale prispei și cineva ciocăni la ușă.

Dădu facturile deoparte și se duse să deschidă.

Pe prispă stătea un bărbat, care o privi insistent. Cel puțin așa presupunea ea, căci era greu de zis. O pălărie de cowboy de un alb murdar îi ascundea jumătatea superioară a feței. Era înalt și lat în umeri, îmbrăcat în blugi uzați, murdari și cu un tricou cu Bruce Springsteen, care avusese și zile mai bune.

— Am venit pentru angajare.

Simți un ușor accent – Texas sau Oklahoma, poate. El își scoase pălăria și își dădu imediat pe spate părul drept și negru, lung până la umeri. Pielea de culoarea tabacului îi făcea ochii cenușii să pară și mai bizar de luminoși. Avea trăsături precise și aspre, nu era neapărat frumos, cu un nas drept ce-l făcea să pară ușor rău și un pic sălbatic. În plus, era vânjos și slab ca o fâșie de piele neargăsită. Împrejurul bicepsului stâng avea tatuate simboluri amerindiene, dar care nu aparțineau triburilor locale. Imaginile acelea îi erau necunoscute Winonei.

— Angajare? spuse el încă o dată, amintindu-i Winonei că durase prea mult ca să răspundă. Mai aveți nevoie de ajutor?

— Te pricepi la cai? Noi nu căutăm să pregătim oameni.

— Am lucrat la Poe Ranch în Texas. Este cel mai mare din Hill Country. Și am participat vreo zece ani la probele pe echipe de lasou.

— Știi să folosești un ciocan?

— Pot repara ce-i stricat pe-aici, dacă asta întrebați. Și sunt pe jumătate alb. Dacă așa vă ajut să luați o decizie.

— Asta nu contează pentru mine.

— Sunteți deasupra majorității oamenilor, așa-i?

Ea înțelese că o luase ușor peste picior, dar el rămase neschimbat.

— Mai participi în circuitul de rodeo?

— Nu.

Ea știa că tatăl ei nu l-ar fi angajat pe omul ăsta – un american nativ – nu ar fi fost deloc de acord cu el, și totuși, lipiseră afișe în urmă cu mai bine de o lună și prima competiție jackpot de lasou avea loc sâmbătă. Aveau nevoie să angajeze pe cineva, ba chiar foarte repede.

Își descălță balerinii albaștri scumpi și se încălță cu cizmele mari de cauciuc ale lui Vivi Ann, care erau mereu lângă ușă.

— Vino cu mine.

Îl auzi pășind în urma ei, cu mișcări lente, cizmele lui de cowboy vechi și scofâlcite scrâșnind pe pietriș. Refuză să își conștientizeze starea de agitație. Era un derivat nefericit al mediului în care fusese crescută și nu avea de gând să îi cedeze. Ea nu judeca oamenii după culoarea pielii lor.

— Aici este grajdul, spuse ea prostește, după ce intrară.

El veni lângă ea, fără să spună nimic.

Pe boxa din stânga lor era o placă mare și albă decorată cu desene, fotografii și panglici. Pe ea stătea scris cu litere bogat ornamentate și bârligate:

Bună! Eu sunt calul lui Lizzie Michaelian, Magic. Suntem o echipă grozavă. Am participat la concursul Pee Wee Days de anul trecut și am câștigat locul doi la concursul de creștere și îngrijire și mențiune specială pentru cea mai curată boxă. Abia așteptăm serbarea câmpenească de anul acesta.

— Păi, da, spuse bărbatul de lângă ea. Confortabilă baracă.

Winona nu putu să nu zâmbească auzind asta. Își continuară drumul și îi arătă încăperea pentru harnașament, zona dușurilor pentru cai și pătulul pentru fân. După ce văzură tot ce ofereau grajdul și arena, îl conduse înapoi afară, la lumina soarelui.

Acolo, se întoarse cu fața la el.

— Cum te cheamă?

— Dallas. Ca orașul. Dallas Raintree.

— Ești pregătit să rămâi cel puțin un an?

— Sigur. De ce nu?

Winona decise. La urma urmei, asta era ideea. Ea trebuia să ia această decizie. Dacă tata nu-l plăcea din cauza culorii pielii, era timpul să se schimbe. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea că era datoria ei civică să îl angajeze. În plus, bărbații nu stăteau la coadă ca să se angajeze. Dacă omul ăsta avea să stea o vreme, de ce nu?

— Așteaptă aici. Se întoarse și se duse înapoi acasă, își scoase cizmele, se duse în birou să ia un exemplar al contractului de angajare întocmit de ea, apoi se întoarse la el. Postul ăsta vine cu casă, masă și cinci sute de dolari pe lună. Îl vrei?

El încuviință din cap.

Winona aștepă mai mult – ceva în plus față de privirea aceea neclintită, de atitudinea aceea –, apoi urcară amândoi dealul până la vechea colibă.

— Pe aici.

Ajunși pe culme, ea o luă prin iarba înaltă până la glezne până la intrare.

— Prispa trebuie reparată, după cum vezi. Eu și surorile mele am făcut curat înăuntru, să știi. Aprinse lumina și văzu locul acela vechi, nu așa cum îl vedea de obicei, prin prisma sentimentală a istoriei familiei ei, ci mai degrabă gândindu-se cum i se părea lui.

Dușumea din scânduri late de cedru, roase și zgâriate de atâtea decenii de folosință, un mic living cu pereți din lemn noduros de pin proaspăt

spălați și mobilă deloc asortată – o canapea roșie decolorată, două fotolii vechi, vechea măsuță de cafea a bunicii – adunată împrejurul unui șemineu din piatră de râu, înnegrit de la cât foc se făcuse în el, un alcov în care era bucătăria cu obiecte de uz casnic din 1940, dulapuri de lemn și o masă vopsită în albastru, cu scaune de stejar. Prin ușa livingului, vedea dormitorul, cu patul lui alb din fier forjat plin de cuverturi. Singura cameră pe care nu o putea vedea de acolo era baia, iar cel mai bun lucru pe care îl putea spune despre ea era că totul funcționa. Mirosul astringent de clor recent aplicat nu putea acoperi foarte bine mirosul mai pregnant de lemn umed, putred.

— Este în regulă? întrebă ea.

— Merge.

Nu putu să nu se holbeze la profilul lui aspru. Fața lui semăna cu sticla spartă, numai colțuri și suprafețe dure.

— Iată și contractul de angajare. Îl poți da avocatului tău să îl citească, dacă vrei.

— Avocatului meu, ha? Se uită la hârtii, pe urmă la ea. Zice că promiteți să mă angajați și eu promit să stau, corect?

— Exact. Termenul contractului este de un an. Îi întinse contractul și un pix.

El se duse la masă, se aplecă și își scrise numele.

— Cu ce vreți să încep?

— Păi, practic eu nu lucrez aici. Sora mea și tata administrează locul ăsta, iar ei sunt amândoi plecați acum. Instalează-te și prezintă-te la fermă mâine-dimineață la ora șase pentru micul dejun. O să-ți spună ei ce să faci.

Îi înapoie contractul semnat.

Winona aștepta ceva, poate un mulțumesc sau o promisiune că va face treabă bună, dar când fu limpede că el nu mai avea altceva de spus, ieși din colibă și plecă. După ce coborî treptele prispei și o

luă prin iarba înaltă către drumul pietruit, îl auzi ieșind pe prispă.

Nu voi să se întoarcă și să se uite, dar fu sigură oricum: el o urmărea.

∵

Surorile Grey petrecuseră serile de vineri împreună mereu, iar seara asta nu făcea excepție. Ca de obicei, se întâlniră la restaurantul Blue Plate ca să mănânce ceva, pe urmă o luară pe Shore Drive, îndreptându-se spre Outlaw Tavern. Bărbații puteau veni și pleca din viețile lor – și se puteau întâlni cu ele la bar –, însă cina lor în trei era dăltuită în piatră.

În seara asta, erau înconjurate de clienții obișnuiți de la sfârșit de primăvară. Erau și câțiva turiști, ușor de recunoscut după hainele de firmă viu colorate și SUV-urile lor noi-nouțe parcate afară. Localnicii, pe de altă parte, beau limonada, discutau încet, citeau ziarele și nu se sinchiseau să se uite la meniurile plastifiate. Majoritatea comandau faimosul drob al lui Gracie, care nu mai figura de altfel în meniu încă din anii optzeci.

Winona luă un cartof prăjit de la Vivi Ann.

— Am angajat pe cineva la fermă azi, spuse ea, gândindu-se ce avea să spună Vivi Ann despre Dallas Raintree.

Vivi Ann ridică privirea.

— Glumești. Cine e?

— Unul din Texas. Spune că se pricepe la cai.

— Cum e?

Winona se gândi cum să răspundă cel mai bine la această întrebare.

— Nu știu, răspunse în cele din urmă. N-a fost prea vorbăreț.

— Cowboy-i ăștia, murmură Aurora.

Vivi Ann păru dezamăgită.

— De parcă mesele cu tata n-ar fi fost de ajuns. Nu cred că el și Travis au schimbat mai mult de douăzeci de cuvinte de câte ori am mâncat împreună.

— Crede-mă, ești norocoasă, spuse Winona. Pentru mine, tata este…

— Nu discutăm despre asta acum, spuse Aurora ferm. Asta este seara în care ne amintim că suntem surori.

Îi aruncă Winonei o privire severă.

Achitară nota și plecară. Se plimbară pe Main Street în aerul cald al serii cu miros de lavandă.

— Păcat că Luke nu a putut veni cu noi, spuse Winona, încercând să pară relaxată.

În ultima vreme, petrecea mult timp făcând asta, încercând să se comporte normal în preajma lui Vivi Ann.

— Au avut o urgență în Gorst. O iapă cu colici.

O luară pe Shore Drive și merseră pe marginea apei. Luminile stradale se aprinseră toate odată, creând o atmosferă caldă de carnaval pe străzi.

Treptat, pietrișul luă locul asfaltului. Aici nu mai erau trotuare bine măturate, nici ghivece pline cu flori atârnând de stâlpii de lumină ori comercianți încercând să vândă suvenire. Aici era doar o bucată de drum accidentat care ducea spre o parcare mare. Pe marginea apei era Debarcaderul lui Ted și aleea care ducea la casa dărăpănată de pe malul apei a lui Cat Morgan. La dreapta lor, în fundul unei curți năpădite de buruieni, era Outlaw Tavern. Reclame multicolore la bere decorau ferestrele. Acoperișul plat era acoperit de mușchi verde, care creștea ici și colo și pe pervazurile ferestrelor. Parcarea era plină de camionete vechi.

În interiorul tavernei, își croiră drum prin mulțimea cunoscută și ocoliră un urs grizzly împăiat care devenise mascota tavernei. Cineva atârnase un sutien de laba întinsă a ursului. Totul plutea într-o ceață deasă de fum, care atenua accentele vulgare ale locului. În spatele lor, formația interpreta o variantă greu de recunoscut a melodiei „Desperado”.

Când ajunseră la bar, barmanul turnă trei porții de tărie și le puse în fața a trei scaune goale.

— Ce ziceți ce serviciu, fetelor? spuse Bud.

Aurora râse și se așeză prima.

— De-aia nu ratăm noi nicio vineri seara.

Capitolul 5

Outlaw Tavern era plină de clienții obișnuiți de vineri seara. În timp ce formația interpreta o versiune searbădă și lentă a melodiei „Mamas, Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys", cuplurile alunecau pe ringul de dans. Vivi Ann ședea pe scaunul ei obișnuit de la bar, legănându-se pe muzică. Era puțin ametită. Se răsuci în scaun, căutând pe cineva cu care să danseze, dar nu găsi pe nimeni care să nu fi avut deja o pereche. Aurora și Richard se întorseseră la masa de biliard, jucând cu niște prieteni, iar Winona era prinsă într-o discuție cu primarul Trumbull.

Când vru să se întoarcă iar cu fața la bar, Vivi Ann observă un indian lângă casa de marcat. Orice persoană necunoscută ar fi ieșit în evidență în această mulțime de localnici, dar era sigură că tipul ăla ar fi ieșit în evidență în *orice* mulțime. Cu părul lui lung și pielea închisă la culoare și cu trăsăturile acelea acviline, arăta puțin ca Daniel Day-Lewis în filmul acela nou, *Ultimul mohican.*

El o surprinse privindu-l și zâmbi.

Înainte ca ea să se poată întoarce cu spatele sau preface că nu-l văzuse, el porni deja în direcția ei. Vivi Ann vru să se uite în altă parte, însă nu reuși să se miște.

— Vrei să dansezi?

— Nu cred.

El zâmbi, dar zâmbetul nu-i modifică asprimea chipului prea mult.

— Ți-e frică. Înțeleg. Fetele albe frumoase ca tine sunt mereu speriate.

— Nu sunt speriată.

— Bine.

O prinse de mână. Ea îi observă pielea aspră – atât de diferită de a lui Luke – și fermitatea strânsorii când o prinse în brațe pe ringul de dans. Felul în care o făcu o surprinse; și mai surprinzător fu micul fior pe care îl simți.

— Eu sunt Dallas, spuse el într-o pauză a melodiei.

— Vivi Ann.

— Ai un iubit? De-aia te tot uiți împrejur? Sau te temi că vecinilor nu le place că dansezi cu un indian?

— Da. Nu. Adică…

— Unde e?

— Nu-i aici.

— Pun pariu că te tratează ca pe o micuță comoară drăgălașă. Ca și cum te-ai sparge dacă ar fi prea ferm.

Vivi Ann inspiră adânc și îl privi.

— De unde știi asta?

El nu răspunse. În schimb, o trase mai aproape și o sărută.

Pentru o fracțiune de secundă – ea fu sigură că nu trecu mai mult de atât – Vivi Ann simți cum cedează.

Pe urmă cineva o trase din brațele lui Dallas. Un grup de bărbați veniră în gașcă, dând-o la o parte. Vorbeau furioși între ei, însă Dallas fu cel care îi atrase atenția. Era incredibil de calm, iar când zâmbi, ea își zise: *Cineva și-o va fura.*

— Pleacă de-aci. Vivi Ann nu are nevoie de gunoaie ca tine.

Asta veni de la Erik Engstrom, iubitul ei din clasa a treia.

— Ajunge! strigă Vivi Ann.

Vocea ei fu ca o piatră care sparge un geam, captând atenția tuturor.

— Ce-aveți, oameni buni?

— Te apărăm, Vivi, spuse Butchie, strângând pumnii.

— Sunteți niște proști, toți. Întoarceți-vă la mesele voastre.

Gașca se risipi bodogănind. Ea rămase singură cu Dallas.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse ea, privindu-l în ochi. Pe-aici nu prea vin străini.

— Păi, înțeleg și de ce.

Zâmbind ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, el se aplecă mai aproape de ea.

— Frumos sărut, îi șopti la ureche, pe urmă plecă, lăsând-o singură și neliniștită sub luminile fierbinți.

— Ce s-a întâmplat? spuse Winona un minut mai târziu, venind lângă ea atât de repede că gâfâia. M-am întors de la toaletă și mi-a spus cineva…

— Am dansat cu un tip. Mare chestie.

Aurora veni și ea mai aproape.

— Da' știi să-i alegi și tu, Vivi Ann. Elegant, nu glumă.

Vivi Ann nu știu ce să spună. Își simțea tot trupul ciudat, ca un motor mergând prea rapid în gol.

— Nu fi scorpie, Aurora.

— Eu? Niciodată. Știu cât de mult îți place un bărbat tatuat. Aurora râse. Și indian pe deasupra.

— A dansat cu un indian? întrebă Winona tăios. Tatuat? Cum arăta?

— Sexy, spuse Aurora imediat.

Vivi Ann privi în altă parte, nevoind să vadă privirea critică a Winonei.

— Dallas nu știu cum.

— De parcă mai contează cum îl cheamă, spuse Aurora. Cum a fost sărutul?

— L-a sărutat? spuse Winona. De față cu toată lumea?

Vivi Ann putea jura că sora ei zâmbise când rostise aceste vorbe.

— Haida de! se repezi ea. Trebuie să beau ceva.

Aurora râse.

— Cred și eu.

∵

Când Vivi Ann se trezi a doua zi dimineață, se simți puțin nervoasă și agitată și, mai rău de atât, excitată. Își îmbrăcă halatul de casă, intră la baie, se spălă pe dinți, apoi ieși pe hol.

Tatăl ei stătea în fața șemineului din living. O văzu coborând scările.

Winona era lângă el, îmbrăcată deja de muncă într-o rochie albastră foarte întinsă pe piept.

— Bună dimineața, spuse Vivi Ann, strângându-și mai bine cordonul halatului în jurul taliei.

— Nu se vede prea bună de unde stau eu, spuse tatăl ei. Fiică-mea se giugiulește cu un indian în fața Domnului și a întregii comunități.

Ea se împiedică. Știuse că va afla, desigur. Într-un oraș ca al lor, ce făcuse ea devenea fără îndoială bârfa zilei. Crezuse doar că ar fi putut să îi spună versiunea ei mai întâi. Care o mai fi fost și aia.

— A fost o nimica toată, tati, zău așa. Spune-i, Winona. Bârfele vor înceta cât de curând.

— Au băut și au dansat, spuse Winona. Știi cum flirtează ea când bea.

— Win! spuse Vivi Ann, șocată de lipsa de loialitate a surorii ei. Nu este adevărat…

— Concediază-l, spuse tata.

— Ce vrei să spui cu concediază-l? întrebă Vivi Ann.

— Nu putem. A semnat contractul. Winona o privi în ochi. I-ai făcut ochi dulci noului nostru angajat de la fermă seara trecută.

Toate se petreceau prea repede pentru Vivi Ann. Se simți ca și cum ar fi fost deodată într-o barcă luată de ape.

— Mi-e rușine pentru tine, spuse tatăl ei.

Vivi Ann fu zguduită de aceste cuvinte aspre. Nu le mai auzise niciodată de la el până acum, nu-și imaginase niciodată că ar fi fost posibil să îl facă de râs. Toți anii de legătură păreau atât de fragili; pentru prima oară se întrebă dacă dragostea lui era

la fel de condiționată precum spuseseră mereu surorile ei că ar fi fost, și asta o sperie. El era temelia trainică, terenul ferm al familiei lor. O singură fisură ar fi fost de neconceput.

În timp ce ea încerca să găsească ceva de zis, cineva ciocăni la ușă. Vivi Ann știu cine ar fi putut fi.

— I-ai spus și lui? își întrebă sora.

— Jumătate din oraș era acolo aseară, Vivi, spuse Winona.

Ar fi trebuit să arate supărată, însă în acel bizar moment suprarealist, când panica lui Vivi Ann explodă, i se păru că Winona părea încântată. Și nu îi răspunsese încă la întrebare.

Ușa se deschise și în ușă apăru Luke, îmbrăcat în pantalonul lui de doc și cu o cămașă cadrilată de flanel, ca și cum aceasta ar fi fost o vizită matinală oarecare. Dar avea părul ud și nepieptănat.

Ea se duse la el, disperată deodată să repare totul.

— Spune-le că nimic din toate astea nu contează, Luke. Știi că ne iubim. Cum el nu spuse nimic, panica ei crescu. Ne căsătorim. Spune-i tatei că nu are de ce să își facă griji.

— Sunteți logodiți? spuse tata.

Vivi Ann se întoarse spre tatăl ei.

— Am așteptat momentul potrivit ca să spunem tuturor.

Tata zâmbi, în sfârșit.

— Bun. Atunci, am încheiat cu asta. Primul nostru jackpot pornește în două ore și avem multe de făcut ca să ne pregătim. Mă duc să stau de vorbă cu noul nostru angajat, să-i spun cum stau lucrurile. Ar face bine să aibă grijă cum se poartă de-acum încolo, că altfel îl concediez. Nu-mi pasă de niciun contract.

Imediat după ce plecă, Vivi Ann vru să plece de lângă Luke, însă el o prinse de mână și nu-i dădu drumul.

— L-ai sărutat și tu? întrebă el.

— Bineînțeles că nu.

O simți pe Winona privindu-i de la celălalt capăt al camerei.

El îi ridică bărbia. Ea știu dinainte să îi vadă chipul că era schimonosit de îngrijorare, că ochii aceia limpezi, sinceri ai lui erau adumbriți de îndoială. Și mai știa că avea să o creadă pentru că așa voia.

— Suntem bine? întrebă el.

— Suntem bine.

— M-ai făcut cel mai fericit bărbat din Oyster Shores.

Ar fi trebuit să fie un moment romantic.

Dar ea știa deja că făcuse o greșeală.

∵

M-ai făcut cel mai fericit bărbat din Oyster Shores.

Propoziția asta nu-i mai ieșea din cap Winonei. Revedea toată acea scenă tragică cu încetinitorul: Vivi Ann coborând scările, chipul ei frumos surprins când înțelese ce se petrecea… Tata atacând-o pe Vivi Ann de data asta, spunându-i că îl făcuse de rușine… și pe urmă venirea lui Luke, cu ochii umbriți de îndoială și durere sufletească.

Winona voise să se ducă la el și să-i spună: *Ea frânge mereu inimi.* Să îi fie alături. Îndrăznise chiar să își imagineze asta, să spere asta. Apoi…

Ne căsătorim.

Două cuvinte care au dat totul peste cap, două cuvinte care au reabilitat reputația lui Vivi Ann, două cuvinte care l-au făcut pe bătrânul tată să zâmbească.

Winona stătea în living, nemișcată ca o stâncă, auzindu-le conversația, dar fără să o asculte cu adevărat. Putea pricepe despre ce era vorba fără cuvinte. Cei doi schimbau, fără dubiu, cuvinte mieroase de proaspăt logodiți. Chestii despre dragoste, petreceri și visuri.

Păreau că uitaseră de prezența ei, sau nu le păsa. Ea era doar încă o piesă masivă de mobilier din

cameră.

Se ridică încet în picioare, își luă o expresie indiferentă și se duse la ei. Aproape se opri, aproape rosti cuvinte de felicitare rigide, însă când se apropie mai mult de ei, Luke o trase pe Vivi Ann în brațe și o sărută.

Era pentru prima oară când Winona îi vedea sărutându-se serios, așa că se opri, incapabilă să privească în altă parte.

Pe urmă, începu să se miște iar, traversă livingul, ieși pe prispă, se duse la mașină. Parcurse cu viteză prea mare drumul de acces, surprinsă să constate că plângea când ajunse pe Orca Way. Își șterse ochii nervos și o luă la dreapta.

Un cvartal mai încolo, frână brusc și se opri în mijlocul străzii.

Ne căsătorim.

Cum de puteau Luke și tata să fie atât de proști? Oare chiar nu puteau vedea că Vivi Ann acționa din disperare, rozându-și propriul picior ca să scape din capcana dezamăgirii lor?

— Nu te mai gândi la asta, rosti ea cu voce tare.

Trebuia să facă astfel încât să nu-i mai pese. Aurora avea dreptate. Winona știuse dintotdeauna asta. Surorile contau mai mult decât bărbații. *Trebuia* să înceteze să îl mai dorească pe Luke, altfel avea să le distrugă relația. Dar cum putea să treacă peste așa ceva? Niciun argument posibil nu funcționase până acum. O sămânță de nemulțumire încolțise în adâncul ei și chiar și acum simțea cum prinde rădăcini.

∵

La câteva ore după finalul competiției de lasou, Vivi Ann rămase cocoțată pe gardul arenei, privind la praful argilos maroniu. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră printre cele mai urâte din viața ei. Bârfele despre comportamentul ei de seara trecută împânziseră orașul cu viteza unui incendiu de pădure. Vestea logodnei ei cu Luke stinsese

flăcările, însă oamenii erau cu ochii pe ea, șușotind când o vedeau trecând.

— Hei.

Se uită în stânga.

Dallas era în ușa deschisă a grajdului, o umbră înaltă pe fondul amurgului portocaliu din spatele lui. Cu toată mocirla confuză a acelei zile, aproape uitase de el. Aproape.

— De când stai acolo?

— Destul.

Coborî de pe gard și se duse la el.

— Ți-a spus cineva vreodată că nu știi cum să organizezi un jackpot?

Ea oftă. Asta trebuia să fie deja evident pentru toată lumea.

— Ai mâncat ceva?

— Da.

Își ridică borul pălăriei atât cât ea să-i poată vedea ochii. Erau cenușii ca apele canalului Puget Sound iarna. Misterioși.

— Deci, cine mă concediază? Tu sau tati?

Trecuse o zi, și ea simțea deja că îi era rău de moarte să tot audă despre acel sărut.

— Este 1992, Dallas, nu 1892. Eu trebuie să trag ponoasele, nu tu.

— Ți-am pătat reputația imaculată?

— Ceva de genul. De fapt, mi-am imaginat că vei demisiona după acel fiasco de la bar.

— Ți se pare că arăt ca un tip care demisionează? El se apropie de ea. Sau ți-ai imaginat poate că toți indienii sunt niște netoți. De-aia m-au atacat prietenii tăi după ce te-am sărutat?

— Nu-i pasă nimănui că ești in… indian. Eu am fost motivul. Eu am fost Prințesa de Porțelan, pentru numele lui Dumnezeu. De patru ori. Și toată lumea îl place pe iubitul meu. Puteai fi alb precum Dracula și tot ar fi vrut să te snopească în bătaie.

— Prințesa de Porțelan, ha? Veni mai aproape de ea, zâmbind. Atunci, probabil că ai vreun talent

aparte, cum ar fi să jonglezi cu torțe aprinse sau să cânți muzică de lift.

— Ceea ce am eu se numește un iubit. Un logodnic, se corectă, ridicând bărbia. Ai înțeles partea asta?

— Logodnicul ăsta, spuse Dallas, șoptit acum, aplecându-se mai aproape. El știe că mi-ai răspuns la sărut?

Vivi Ann îl împinse și plecă de lângă el.

— Mâine este duminică, îi spuse peste umăr. Presupun că nu mergi la biserică, dar noi da, așa că n-am să pregătesc micul dejun și este singura zi când hrănesc eu caii. Vino la noi acasă la patru după-amiază fix ori le dau mâncarea ta pescărușilor.

Când intră în casă, Vivi Ann îl găsi pe tata așteptând-o.

— Perfect, își zise în barbă, scoțându-și cizmele și așezându-le lângă ușă. Era clar că nu voia să stea de vorbă cu tatăl ei. Ce subiect de conversație ar fi fost cel mai nimerit? Bârfele despre seara trecută? Logodna ei? Competiția ratată? Dallas?

— Eu mă duc la culcare, tată. Vorbim mâine.

Se îndreptă spre scară, cu capul plecat. La jumătatea scării, îl auzi pe tatăl ei vorbind.

— Stai departe de indianul ăla.

Ea nu spuse nimic, continuând să urce scara. În baie, cât se spălă pe dinți și se schimbă, își aminti de observația lui.

Indianul ăla.

Auzi schimbarea de ton din vocea tatălui ei când rosti cuvintele, dezgustul și prejudecata, și pentru prima oară în viața ei, îi fu rușine de el.

Totuși, știa că era un sfat bun.

Capitolul 6

Luna mai veni în regiunea Canalului cu o explozie de lumină solară. De-a lungul țărmului, toată lumea se pregătea pentru vara care bătea la ușă. Umbrelele erau deschise, spălate și pregătite pentru folosire, grătarele erau reparate, iar drumurile la pepinieră deveniră ceva obișnuit. Peste noapte, jardinierele de pe verande și terase se umplură de flori multicolore. Toată lumea știa că această dovadă palpabilă a căldurii care avea să vină era iluzorie, dar nimănui nu-i păsa. Câteva zile însorite din luna mai îi puteau ajuta pe localnici să treacă peste ploioasa lună iunie.

În primele câteva zile, Vivi Ann se strădui să îl ignore pe Dallas Raintree. Se trezi mai devreme ca de obicei și pregăti micul dejun pentru ei trei, asigurându-se însă de fiecare dată că nu era prezentă la ora șase, când Dallas trecea pe acolo. În fiecare dimineață, îi lăsa o listă de sarcini pe masa din bucătărie, o listă pe care știa că tatăl ei mai adăuga câte ceva, iar la ora cinei (pe care o evita, de asemenea), toate sarcinile de pe listă erau de fiecare dată îndeplinite. Până și tatăl ei, care îi judeca aspru pe oameni, trebui să admită că Dallas „se pricepe la muncile unei ferme”. La sfârșitul săptămânii, în mod uimitor, nimeni nu se mai sinchisea de aventura de la tavernă a lui Vivi Ann.

O, oamenii continuau să bârfească pe seama ei, îl arătau cu degetul pe Dallas de câte ori acesta intra la Outlaw Tavern sau la magazinul de nutreț, dar asta nu mai conta acum. Henry Grey îl acceptase ca nou angajat la fermă, și cu asta se încheia orice discuție. Când era întrebat prin oraș, tata spunea: *M-a surprins, dar indianul se pricepe la munca la fermă.* Și cu asta, basta.

Vivi Ann își dorea să fi putut uita și ea la fel de ușor.

El era în grajd acum, în această după-amiază însorită, stând în cadrul ușii deschise, măturând praful, gunoiul și resturile de paie în lumina soarelui.

Era prea târziu să mai pretindă că nu-l observase, așa că zâmbi – de fapt, scrâșni mai degrabă din dinți – și se îndreptă către el.

— Poți să te duci până la magazinul de nutreț să iei niște psyllium? Nu mai avem. Chuck știe ce să-ți dea și o să-l treacă în cont. Ai nevoie să iei camioneta mea?

— Am o camionetă.

— În regulă, spuse ea, și vru să plece.

El zâmbi.

Ea ezită încă o clipă, apoi se forță să se urnească din loc. I se păru că îl aude râzând încet în urma ei, dar refuză să se întoarcă.

Exact atunci, o mașină de teren mare și neagră intră în curte și parcă. Șase preadolescente dădură năvală din mașină, chicotind și vorbind toate odată. Mackenzie John alergă spre ea.

— Am întârziat?

— Nu. Duceți-vă să înșeuați caii. Ne vedem în arenă.

Fetele dădură fuga.

Vivi Ann auzi portiera mașinii deschizându-se și închizându-se în spatele ei și știu ce însemna asta.

Julie John veni tiptil lângă ea și îi dădu un brânci ușor cu șoldul. Era o femeie înaltă și frumoasă, cu păr blond scurt și mereu cu zâmbetul pe buze.

— El unde e?

— Cine?

— Christian Stater. Tu cine crezi? *El.*

Vivi Ann știa că nu avea rost să mai pretindă că nu pricepe, așa că ridică ușor bărbia, cât să îi indice direcția.

Dallas era acum lângă pătulul de fân, încărcând cu furca niște rumeguș într-o roabă ruginită.

— Uau. Julie făcu o pauză, poate chiar suspină, apoi continuă: Fii cu băgare de seamă, Vivi.

— Am tot auzit asta în ultimul timp.

— Mda, păi… Eu aș asculta în locul tău. Toată lumea din oraș vorbește numai de logodna ta.

Oamenii credeau că nu te mai așezi, iar Luke este un tip grozav.

— Nu prea am nevoie să-mi spui tu asta.

— Pe bune? Pentru că eu cunosc latura ta rebelă. Mai ții minte când ți s-au aprins călcâiele după elevul ăla transferat de la altă școală în clasa a zecea? Tipul care a avut necazuri pentru că a băut la meciul de pe teren propriu? Cum îl chema?

Vivi Ann plecă.

— Fii atentă! Atât îți zic.

— Am să fiu. Mersi.

Vivi Ann o lăsă pe Julie singură în parcare. Mergând spre grajd, simți cum cei doi – Julie și Dallas – o urmăresc, dar nu se uită la niciunul dintre ei. În schimb, se duse cu pas hotărât direct în arenă și își începu lecția.

— Ai o postură foarte frumoasă, Mackenzie, spuse ea. Ține călcâiele jos, ai uitat? Și, Emily, azi o să lucrăm la schimbările de ritm pentru serbarea câmpenească. Așa că vreau să îți aduci iapa aici. Mai știi cum se face asta? Mai întâi te așezi bine în șa… Bravo. Acum fă-o să cambreze gâtul trăgând de hățuri…

Lecțiile se succedară toată ziua, iar activitatea constantă o ajuta pe Vivi Ann să rămână concentrată. După ce se termină și ultima lecție, își masă ceafa și se întoarse în casă, unde pregăti un sos pentru spaghete, îl puse să fiarbă încet într-o oală cu gătire lentă și se duse sus să își facă duș.

Era jos, turnându-și un pahar de vin, când cineva ciocăni la ușă.

Dallas venise la timp.

Se înarmă cu curaj și deschise ușa.

— Bună, Dallas.

Așteptă să spună și el ceva, dar Dallas rămase pe loc, fixând-o cu privirea. Era pentru prima oară când ea îl privea cu adevărat și observă o cicatrice aproape invizibilă de-a lungul rădăcinii părului, de la tâmplă spre ureche. Era strâmbă și inegală, de parcă ar fi cusut-o o croitoreasă beată cu un ac

obișnuit cu ață; se întrebă cum se rănise oare. Fără să gândească, atinse cicatricea cu vârful degetului, urmându-i conturul aspru. Fu pe punctul să îl întrebe de unde o avea, însă înainte ca ea să rostească întrebarea, el îi spuse încet:

— Ai grijă, Vivi Ann. S-ar putea să te ating și eu.

Ea își trase numaidecât mâna înapoi.

— Ești sigură că vrei să te oprești? spuse el.

Se simțea în vocea lui că îi venea să râdă, și încă ceva, o siguranță care o irită.

Ea se întoarse cu spatele și intră în bucătărie.

— Ai sos pentru spaghete pe aragaz și paste în strecurătoare. Servește-te.

Știa că el tot acolo era, privind-o, așa că se duse la telefon și îl sună pe Luke, care răspunse aproape instantaneu.

— Slavă Domnului, Vivi, spuse el. Am înnebunit așteptând telefonul tău. M-am gândit… poate…

— Nu ai de ce să-ți faci griji, spuse ea prea tăios. Ce zici să bem ceva? Trebuie să ies dracului din ferma asta.

— Perfect, spuse el. Vin să te iau la ora opt. Și, Vivi: te iubesc.

Ea știa ce ar fi trebuit să spună, ce voia el să audă, dar n-o putu face.

— Grăbește-te, Luke, spuse în schimb și închise.

Se întoarse încet cu fața la Dallas și văzu felul în care acesta zâmbea.

— Bună idee, Vivi Ann. Dă fuga la iubitul ăla frumușel al tău. E precum bărbații ăia care seamănă cu cățelușii de companie cărora le place lesa. Vezi dacă-ți poate rezolva mâncărimea.

— N-am nicio mâncărime.

Dar chiar când rosti aceste cuvinte, știu deodată că era o minciună.

Iar Dallas știa și el asta.

∵

Era liniște la Outlaw în această seară din cursul săptămânii. Doar câțiva dintre clienții obișnuiți, cu mutre obosite, ședeau pe scaunele de la bar cu câte ceva de băut în față. Majoritatea fumau. În fundul încăperii, câteva femei mai în vârstă cu păr lung făcut permanent jucau biliard. Vreo doi americani nativi stăteau lângă ușa de la toaletă, bând bere. Din tonomat răsuna tare o melodie a lui Elvis.

Vivi Ann îl lăsă pe Luke să o conducă la una din micile mese lăcuite din stânga barului.

— Margarita? întrebă el.

Ea încuviință absentă din cap.

— Cu gheață. Fără sare, spuse.

După ce el plecă, ea oftă, încercând să asculte muzica, dar nu-i ieșea din minte vocea lui Dallas. Cuvintele lui i se agitau în creier ca niște pietricele într-un termos de cafea, răpăind distonant.

Ai grijă, Vivi Ann…

S-ar putea să te ating și eu.

Ca și cum ar fi fost chemat de gândurile ei, Dallas intră pe ușa tavernei. Privirile li se întâlniră peste interiorul plin de fum, iar ea își ținu respirația.

Luke reveni la masă, interpunându-se între ea și Dallas.

— Poftim, spuse el, așezând o margarita verzuie pe masa instabilă. Ia uite pe cine am găsit la masa de biliard.

Winona apăru lângă el.

— Bună, Vivi Ann.

Era ceva în tonul Winonei, o aciditate care nu putea fi trecută cu vederea, însă lui Vivi Ann nu-i păsă. Sincer, Winona se comportase ca o scorpie în ultima vreme, iar Vivi Ann se plictisise să tot încerce să înțeleagă cu ce greșise față de sora ei. Oricum, nu se putea gândi acum decât la Dallas.

Se aplecă într-o parte ca să se uite la ușă, dar el nu mai era acolo.

Privi iute prin tavernă și văzu că el nu rămăsese.

Se ridică în picioare.

— Trebuie să-mi iau ceva din geantă. Am lăsat-o în mașina ta. Mă întorc numaidecât.

— Mă pot duce eu…

— Nu. Rămâi să vorbești cu Winona. Știu cât de mult vă simpatizați.

Îl bătu ușor pe umăr pe Luke de parcă ar fi fost un… *cățeluș de companie.*

— Durează doar o clipă.

Refuză să se uite la Winona, care se încruntase și mai tare.

— Bine, spuse Luke. Să vii repede.

Simțindu-se vinovată, însă neputându-se împiedica, Vivi Ann ieși repede din tavernă. Parcarea era goală.

El nu o aștepta.

Ieși fuga în stradă și îl văzu. Era la colț, lângă gelateria lui Myrtle. Își înclină ușor capul, de parcă ar fi ascultat ceva, apoi intră pe aleea întunecată de lângă gelaterie.

— Nu te mișca, Vivi, își spuse ea cu voce tare. Ai să dai de necaz.

Dar se luă după el, rămânând destul de in urmă ca el să nu o audă. Aleea aceea era unul dintre puținele locuri din oraș unde Vivi Ann nu mai fusese, nici măcar în copilărie. Era îngustă și întunecoasă și plină de gunoaie: doze de bere, sticle goale de băutură, mucuri de țigară. La capătul ei, se opri și privi împrejur.

Casa dărăpănată a lui Cat Morgan stătea pe o movilă de pământ care se mai ținea de faleză doar în virtutea inerției. Curtea era vraiște, la fel și casa. Câteva ferestre sparte aveau pe ele câte un X mare de bandă adezivă, iar ușa de la intrare atârna într-o rână. Acoperișul era îmbrăcat în mușchi, hornul fiind de un verde scârbos, culoarea deșeurilor nucleare. De-a lungul anilor, Vivi Ann auzise zeci de povești șocante despre ce se petrecea în casa aceea.

Muzica răsuna în noapte, o melodie heavy metal dură, pe care Vivi Ann nu o recunoscu. Prin

ferestrele murdare se vedeau oameni dansând.

Dallas se duse la ușa de la intrare și ciocăni.

Ușa se deschise, și Cat Morgan ieși. Purta o bustieră de catifea neagră care-i scotea în evidență sânii mari și niște blugi negri băgați în ciocate argintii. Părul de culoarea cuprului lustruit se revărsa în bucle rebele de-o parte și de alta a feței puternic fardate, iar la încheietura mâinii avea vreo douăzeci de brățări de argint.

— Salutare, spuse Dallas.

Cât spuse ceva ce Vivi Ann nu auzi, apoi îi făcu semn să intre. Ușa de plasă se trânti în urma lor.

Vivi Ann mai rămase acolo o clipă, așteptând. Când fu limpede că Dallas nu avea de gând să iasă, se întoarse în partea frumoasă a orașului, în mai puțin de trei minute, fu din nou în tavernă, așezându-se față în față cu Luke și Winona.

În siguranță. Ca de obicei.

— Am vrut să discutăm despre nunta noastră, spuse Luke. Și acum, iată-ne împreună. Este un moment potrivit?

Ea se strădui să zâmbească.

— Sigur, Luke. Hai să vorbim.

*

— Ascultă la mine, Aurora, ceva se întâmplă.

— Uau, ce surpriză! Uite ce se întâmplă, Win: ești o idioată. Chiar și cu creierul ăla al tău megauriaș, tot nu ai priceput ce se petrece chiar sub ochii tăi și acum ai pus-o. Sora ta cea mică este logodită cu bărbatul pe care tu îl iubești.

— Nu am spus niciodată că îl iubesc.

— Nici eu n-am spus niciodată că soțul meu e plictisitor, dar tu ai știut, așa cum și eu știu despre Luke.

Winona se lăsă pe spate și începu să se legene. Erau în balansoarul suspendat de pe prispa casei surorii ei. Lanțurile bătrâne începură să scârțâie.

— Nu-l iubește, Aurora.

— Și ce-ai să faci?

— Ce pot să fac? S-a terminat.

— Nu se termină până nu se termină. Tot ce trebuie să faci este să îi spui adevărul lui Vivi Ann. Ea o să rezolve totul. N-o să se mărite cu el. Ți-o garantez.

Winona se uită la grădina cufundată în întuneric a surorii ei. Era ora zece a unei seri de sfârșit de săptămână și în majoritatea caselor învecinate era întuneric. Oyster Shores se închidea devreme primăvara.

— Deci, tot ce trebuie să fac este să recunosc că îl iubesc pe un bărbat care crede că sunt o bună avocată și o prietenă grozavă și să îi spun frumoasei și tinerei mele surori mai mici că fericirea mea este mai importantă decât a ei și – ca să punem și o bomboană pe această colivă a umilinței – să îi spunem tatei că nu va obține până la urmă terenul lui Luke prin căsătorie, deoarece jalnica Winona a stricat tot.

— Iisuse, dacă prezinți așa lucrurile…

— Dar *așa* stau lucrurile. Poate că aș fi putut face ceva la început. Recunosc că am greșit, dar acum e prea târziu. Trebuie să tac și să înghit.

— Crezi că poți să nu mai fi așa scorpie? Cât timp taci și înghiți, vreau să zic.

— Dar n-am fost scorpie.

— Pe bune? Trayna a spus că i-ai smuls capul mai deunăzi. Iar duminica trecută, după slujbă, nici măcar nu te-ai uitat la Vivi Ann și la Luke. Și a mai fost și banchetul de după campionatul de curse cu obstacole. Oamenii o să-și dea seama.

Winona oftă.

— Știu… Vreau…

Nici măcar nu putea exprima în cuvinte această nouă dorință. Răutatea ei o jena. Nu voia doar ca Luke să o iubească subit. Asta nu-i mai era de ajuns. Voia ca asta să o facă pe Vivi Ann să sufere, să o facă să priceapă – pentru totdeauna – cum e să pierzi.

— E vorba despre noi, Win, spuse Aurora încet, luând-o de mână. Surorile Grey. Nu-l poți lăsa pe

Luke să însemne mai mult decât noi.

— Știu, spuse ea, și era adevărat.

Chiar știa despre ce era vorba, ce avea de făcut. Doar că n-o putea face, iar conștientizarea acestui lucru durea la fel de mult ca restul. Autocontrolul nu fusese niciodată un atu al ei. Înainte, asta însemnase doar că mânca prea mult și făcea prea puțin sport. Dar zilele astea, emoțiile îi erau la fel de incontrolabile precum poftele. Uneori, în creierii nopții, când se trezea sperând că o tragedie teribilă o va lovi pe Vivi Ann (nu moartea sau ceva de genul ăsta, ci ceva destul de rău cât să fie părăsită de Luke), Winona se întreba de ce ar fi fost în stare.

— Fii cu ochii pe Vivi Ann, atât, bine? Vei vedea că nu îl iubește pe Luke.

— Of, Win, spuse Aurora. Nu pricepi. Ideea este că el o iubește pe ea.

— Nu ar iubi-o dacă ar ști adevărul.

Aurora o privea fix acum; chiar și în lumina slabă de pe prispă, îngrijorarea ei era evidentă.

— Sper că n-ai de gând să faci vreo prostie, da?

Winona râse. Nu-i trebui un efort prea mare ca să nege.

— Cine, eu? Sunt cea mai inteligentă persoană pe care o cunoști. Eu nu fac niciodată prostii.

Aurora se relaxă imediat.

— Slavă Domnului. Începuseși să vorbești ca eroinele din thrillerele erotice.

— Mă cunoști mai bine de atât, spuse ea, însă mult mai târziu, când fu singură acasă, gândindu-se la Outlaw și la felul cum o privise Luke pe Vivi Ann, Winona își făcu și ea griji pentru ea însăși și ce ar putea face într-o bună zi.

∵

Din sufragerie, Vivi Ann vedea curtea, grajdul și padocul. În lumina rozalie a acestei dimineți, totul părea delicat și puțin ireal.

Își spuse că va aranja masa ca de obicei, că nu va aștepta la fereastră, dar când îl văzu pe Dallas,

își recunoscu propria minciună. Forțându-se să aibă o expresie neutră, deschise ușa.

— Bună, spuse ea, ștergându-și mâinile cu o cârpă roz. Era pentru prima oară când rămânea la micul dejun cu el, dându-și seama că făcea o greșeală din clipa în care decisese astfel.

Ai grijă, Vivi Ann.

— Ai să ții blestemata aia de ușă deschisă toată dimineața? spuse tata venind în spatele ei.

— Intră, Dallas. Ia loc, spuse ea, conducându-l la masă.

Vivi Ann servi micul dejun și se așeză între ei. După ce tata își termină rugăciunea, începură să mănânce.

Vivi Ann mâncase în liniște aproape toată viața. Tatăl ei și cowboy-i în general nu erau cei mai vorbăreți oameni, însă în această dimineață lucrul ăsta o călca pe nervi. Știa că Dallas o privea când vorbi.

— Următorul concurs de lasou se apropie. Va trebui să împart niște fluturași.

— Po' să fac eu asta, spuse Dallas. Zi-mi doar unde îi vrei.

Ea dădu din cap.

— Și scurgerea aia din șopron…

— Am reparat-o ieri.

Se uită la Dallas surprinsă.

— Nu era pe listă.

— Da' ce te face să crezi că știu citi?

Tata scoase un sunet auzind asta, un fel de fornăit, și continuă să-și citească ziarul.

Ea se forță să nu se mai holbeze la chipul lui Dallas și se uită la tatăl ei.

— Poți să mergi cu mine la Sequim azi?

— Am programul plin, Vivi, spuse tata, tăindu-și carnea din farfurie. Șase cai de potcovit. Ultimul e tocmai în Quilcene. Ai vreun cal de salvat?

Ea încuviință din cap.

— Te-ajut eu, spuse Dallas.

— Nu, mersi. Mă ajută logodnicul meu, spuse ea.

— Cum zici.

Se ridică de la masă și se duse să spele vasele. Când termină, bărbații plecaseră deja și casa era din nou goală.

Următoarele cinci ore, munci fără oprire: predă lecții, dresă iapa familiei Jurika și pregăti fluturașii. La unsprezece și jumătate, se întoarse acasă și pregăti mâncare pentru masa de prânz, din care jumătate împachetă și o puse într-un coș de picnic; lăsă cealaltă jumătate pe masă, acoperită, pentru Dallas. Pe urmă se duse la telefonul cel galben din bucătărie și îl sună pe Luke, care răspunse aproape imediat.

— Bună, vreau să te răpesc azi, spuse ea. Am un cal maltratat de salvat în Sequim. Am putea face un picnic pe plajă.

— Fir-ar! Ce bine era dacă sunai mai devreme! Tocmai am promis că mă duc la ferma Winslow. Au o mânză care șchioapătă.

— Ești sigur?

— Scuze. Dar rămâne valabilă cina, da?

— Desigur.

— Ne vedem la șapte.

Ea închise și se duse afară. De pe prispă, îl văzu pe Dallas venind cu tractorul în direcția ei. Când o văzu și el, fața i se lumină de un zâmbet larg, iar ea știu că el se așteptase să vină să îl caute.

— Nu am de ales, își spuse ea cu voce tare. Este doar muncă. Traversă parcarea și se opri lângă tractor. Se pare că voi avea totuși nevoie de ajutorul tău ca să iau iapa aceea, spuse ea. Fără să aștepte să îi răspundă, se duse la camionetă și urcă la volan. Zece minute mai târziu, după ce agăță de camionetă rulota pentru cai, claxonă nerăbdătoare.

Imediat ce Dallas urcă pe scaunul din dreapta, demară; camioneta țâșni de pe loc și porniră la drum.

— Știi cum să urci în rulotă un cal speriat? întrebă ea după mult timp.

— Da.

Kilometri întregi trecură în liniște.

Intrau în Sequim când el vorbi din nou.

— Primul jackpot organizat de tine a fost o glumă. Știi asta, nu?

Vivi Ann nu știa la ce să se aștepte de la el: la o aluzie sexuală imatură sau poate la o ispită diafană ca mătasea. Poate chiar la un comentariu despre Luke. Dar nu la așa ceva… Se încruntă.

— Am auzit. De mai multe ori. Nu că ar fi încercat cineva să mă ajute.

— Te ajut eu. Premiile tale au fost prea mari, ai avut prea multe runde, iar taxa de participare a fost prea mică. Dar cea mai mare problemă e că nu ți-ai făcut o listă de corespondență. Ai nevoie de mai mulți participanți fideli. Eu aș putea preda folosirea lasoului. Nu trebuie să ceri un preț prea mare. Ideea este să îi obișnuiești pe băieți să vină aici. Vorba se va duce repede.

Ea văzu instantaneu cum ar fi funcționat toate astea; ar fi trebuit să își dea seama și singură.

— De unde știi asta?

— Am făcut asta la Poe Ranch. Aveam și șase sute de echipe sau chiar mai multe pentru un jackpot.

— Și tu ai putea face asta? Să predai folosirea lasoului?

— Aș avea nevoie de un cal.

— Asta nu-i o problemă.

Vivi Ann se uită la câmpul care marginea autostrada, cum unduia vântul iarba înaltă, și se gândi la cât de repede își puteau schimba lucrurile forma. Puțin vânt, puțină informație…

— Mersi, spuse ea după o vreme.

Ar fi trebuit probabil să spună mai multe, dar nu știa ce, iar lui oricum părea să nu-i pese.

— Mă surprinde că nu ți-a mai zis nimeni lucrurile astea până acum.

Ajunse pe Deer Valley Road și încetini, așteptând să o ia la stânga.

— Oamenii nu mă iau în serios. Cred că sunt un fel de Barbie. Toată numai păr blond și plastic și un cap gol.

— Asta explică prezența lui Ken în pantaloni de doc.

Nu putu să nu zâmbească, însă zâmbetul ei dură numai până vorbi el din nou.

— Eu nu cred că ai capul gol, spuse.

Se uită la el surprinsă, apoi se forță să se uite în altă parte.

— Mersi, spuse ea, cotind pe deal și schimbând viteza.

Vechea camionetă cu remorcă tremură și horcăi înainte să prindă din nou viteză.

— Câți cai ai salvat?

— Zece sau unsprezece, cred. Pe primul l-am adus acasă când aveam doisprezece ani.

— De ce?

Vivi Ann fu din nou surprinsă. Pe ea nu o întreba niciodată nimeni de ce.

— A fost anul în care a murit mama.

— A ajutat?

— Oarecum.

O luă pe un drum plin de hârtoape, care șerpuia printr-un crâng de tufe perene. Încetini ca să ocolească gropile mai mari, până când ajunse într-un luminiș cu o casă din bușteni frumoasă, un grajd cu patru boxe și o mică pășune îngrădită. Acolo parcă.

— Humane Society a găsit acest cal castrat într-o stare jalnică și l-a adus aici. Luă un dârlog din spatele camionetei și se îndreptă spre grajd. Așteaptă-mă.

Înăuntru, grajdul era prăfuit și întunecos. La ușa ultimei boxe, se opri. Calul negru abia se vedea în întuneric; tot ce putea distinge erau dinții gălbejiți descoperiți și albul ochilor. Urechile erau pleoștite

pe spate, iar calul sforăia, eliminând muci odată cu aer.

— Hooo, hooo, băiete.

Vivi Ann deschise ușa boxei și intră precaut. Calul se dădu înapoi și se repezi spre ea, lovind cu copitele din față.

Ea făcu agil un pas în lateral și prinse dârlogul de căpăstrul calului în timp ce animalul lovi cu copita în ușa de lemn.

Avu nevoie de un sfert de oră ca să scoată calul îngrozit din boxa umedă, rece și împuțită în lumina soarelui; apoi, într-un final, îi văzu cicatricile.

Acolo unde fusese lovit cu biciul sau tăiat destul de adânc, părul îi crescuse alb.

— Ai dracului nenorociți! bodogăni Dallas lângă ea.

Vivi Ann simți că o podidesc lacrimile și le șterse înainte ca Dallas să-i poată vedea slăbiciunea. Indiferent de câte ori făcuse asta, nu reușea niciodată să se obișnuiască să vadă cai răniți. Se gândi la Clementine și la cum o salvase pe ea calul când avusese nevoie să fie salvată, și îi sfâșia inima când se gândea cât de cruzi puteau fi oamenii. Încercă să mângâie botul catifelat al calului, dar el se smuci la atingerea ei, ochii rotindu-i-se sălbatic în cap.

— Haide să-l urcăm în rulotă și s-o ștergem de-aici.

— Dacă te emoționează atât de tare, de ce o mai faci? întrebă Dallas mai târziu, când erau din nou pe drum.

— Și ar trebui să îi las să sufere doar pentru că este dureros să îi ajut?

— Nu ai fi prima care ar face asta.

— Calul acesta anume – Renegade îl cheamă – a câștigat concursul de echitație Western Pleasure cu doar patru ani în urmă. L-am văzut câștigând. A fost magnific. Și acum ei spun că nu poate fi încălecat. Urmau să îl eutanasieze ca să nu facă rău cuiva. De parcă ar fi vina lui că este violent.

— Durerea poate sălbătici un animal.

— Vorbești de parcă ai ști despre asta.

Vocea lui deveni gravă.

— Te-ar fi putut lovi.

— Pot avea singură grijă de mine.

— Oare?

Deodată, într-un mod bizar, lui Vivi Ann i se păru că nu mai vorbeau despre Renegade.

Se concentră la drum, fără a mai scoate o vorbă până ajunseră acasă, parcară în fața grajdului și îl dădură jos din rulotă pe Renegade.

— Am să întârzii puțin cu cina azi, spuse ea, eliberând calul în padocul cu iarbă din spatele grajdului.

Știa din experiență că astfel de cai agresați, cum era Renegade, simțeau nevoia să fie singuri. Uneori erau atât de afectați că nu mai puteau alerga alături de herghelie niciodată.

Dallas se apropie.

— Nu-ți face griji pentru mine. O scot pe Cat Morgan la masă diseară.

— O. Bine. Ea făcu un pas înapoi, spunându-și că nu era dezamăgită. Păi, cred că am să intru în casă acum.

Dar nu se mișcă din loc. Nici măcar nu fu sigură de ce până când el se apropie și mai mult de ea.

Preț de o clipă, crezu că el o va săruta și, fără a mai ține cont de nimic, chiar vru asta, dar apoi el îi șopti la ureche:

— Știm amândoi că eu nu pe Cat o doresc.

Capitolul 7

După cina la restaurantul Waves, Vivi Ann și Luke se întoarseră la fermă. Zgomotele serii de început de iunie erau peste tot în jurul lor, pătrunzând prin geamurile deschise ale camionetei – bărci cu motor urcate pe trailere după o zi în

apele liniștite ale Canalului, copii râzând în parcul de pe coastă, câini lătrând. Era atâta animație în oraș, că ar fi trebuit să fie ușor de trecut cu vederea tăcerea din camionetă, însă Vivi Ann era atentă la fiecare pauză, la fiecare respirație. În săptămânile care trecuseră după ziua în care ea și Dallas îl salvaseră pe Renegade, avu sentimentul că viața ei fusese suspendată cumva, de parcă o pândea un pericol prin apropiere, iar ea trebuia să fie atentă, să fie tot timpul în gardă. În interiorul ei se acumula o tensiune din ce în ce mai mare.

Se uită la Luke, iar zâmbetul pe care acesta i-l adresă era tot ce trebuia să fie zâmbetul unui bărbat: senin, luminos și sincer. Ar fi trebuit să o facă să vrea să îi zâmbească și ea, să spună ceva romantic, dar cu cât se uita mai mult în ochii lui, cu atât se simțea mai prinsă în cursă, îi trecu prin fața ochilor toată viața cu el acolo, alături de el în camionetă, și era o viață neînsemnată și searbădă. Nicidecum așa cum și-ar fi dorit să fie viața ei. Ea voia pasiune, foc, magie. Poate că greșeala ei fusese că nu se culcase cu Luke. La început, se abținuse pentru că el avea intenții serioase și ea nu-și dorise ca sexul să o prindă în capcana unei false iubiri, dar acum era oricum în capcană, iar ironia era că el credea că lipsa lor de intimitate era un semnal de iubire, oarecum o dovadă a ei. Poate că dacă sexul cu Luke era grozav, ar fi fost cucerită și s-ar fi îndrăgostit…

Și nu s-ar mai fi gândit la Dallas.

Imediat ce parcară în fața casei și coborî din camionetă, se duse la el și îl luă de mână.

— Vreau să te vreau, Luke. Chiar acum.

Voise să spună pur și simplu *Te vreau,* dar acum era prea târziu să-și mai retragă vorbele.

Se lipi strâns de el, frecându-se absurd, își scoase bluza și o aruncă deoparte.

— Haide, Luke… insistă. Înnebunește-mă.

El o sărută apăsat, apoi se trase înapoi, privind-o.

— Nu așa trebuie să fie prima oară. Haide să ne întoarcem la mine.

Vivi Ann simți un val de dezamăgire. Toate acele sărutări, și nimic. Era exact așa cum își imaginase: bărbatul ăsta chipeș, bun, iubitor nu avea să aprindă niciodată o vâlvătaie în trupul și în sufletul ei. Se forță să zâmbească.

— Ai dreptate. Prima oară ar trebui să fie specială. Petale de trandafiri și lumânări. Se aplecă să-și culeagă bluza și se îmbrăcă la loc. Și nu într-o seară în care am băut prea multe pahare de vin.

El o cuprinse de talie cu brațul și o conduse spre casă.

— Cred că va trebui să fiu cu ochii pe tine, să-ți amintesc că două pahare sunt de ajuns.

Pun pariu că te tratează ca pe o micuță comoară drăgălașă.

Nu putu răspunde, dar când ajunseră pe prispă, în fața ușii, și Luke o sărută de noapte bună, nu se mai putu abține și începu să plângă.

— Ce s-a întâmplat, Vivi? întrebă el, făcând un pas înapoi. Știi că mie îmi poți spune orice, da?

— Sunt doar obosită, asta-i tot. Totul va fi mai bine mâine.

El acceptă asta și o mai sărută o dată. Ea rămase acolo oftând, urmărindu-l cum se întorcea la mașină și pleca. Pe urmă intră în casă și urcă în dormitor.

Acolo, se duse la fereastră și rămase privind ferma cufundată în întuneric, doar acoperișul grajdului luminat de lună. Exact când vru să plece, îi atrase atenția o licărire ivoar. O pălărie de cowboy.

Dallas era afară, lângă padocul lui Renegade, urmărind-o. O văzuse scoțându-și bluza…

Plecă de la fereastră și se urcă în pat, dar nu adormi decât foarte târziu.

∵

Într-o dimineață însorită de la mijlocul lui iunie, Winona primi telefonul pe care îl așteptase.

— Winona? spuse el. Trebuie să vorbesc cu tine despre Vivi Ann. Putem să ne vedem la Water's Edge diseară? Am să fiu în grajd după ora șapte.

Ea reuși cumva să parcurgă restul zilei de muncă scriind întrebări pentru depoziții, citind contracte imobiliare, întâlnindu-se cu clienți, însă gândul îi zbură constant în altă parte, amintindu-și de acel apel.

O să-i pună capăt. În sfârșit.

După ce ultimul client plecă și Lisa încuie biroul, Winona se duse sus, în apartamentul ei dezordonat. Aici, departe de ochiul public, podelele trebuiau finisate, tapetul se rupsese, lăsând la vedere peretele de gips carton cu pete de apă, iar rugina acoperea prea multe armături. Le ignoră pe toate și își alese hainele cu grijă, îmbrăcând o tunică lungă de velur și blugi. Își ondulă părul, îl pieptănă pe spate și îl dădu cu fixativ. Când consideră că arăta cât se putea de bine, ieși din casă și porni spre fermă, surprinsă să găsească parcarea plină de camionete și de remorci.

Găsi un loc de parcare pe deal, lângă coliba bunicului – lângă Fordul rablagit al lui Dallas –, pe urmă o luă pe drumul lung năpădit de iarbă, care ducea spre grajd.

Înăuntru era ca într-un stup de albine: bărbați pe cai musculoși din rasa Quarter, galopând pe lângă gard, aruncând cu abilitate lasouri înspre tauri-atrapă, femei în tribune, grupate laolaltă, discutând, fumând și bând bere. Și în mijlocul tuturor, în mod evident vedeta serii, Dallas Raintree. În clipa aceea îl ajuta pe un bărbat, explicându-i cum să țină cotul sus pentru o buclă plată a lasoului, apoi demonstrându-i mișcarea.

Îl găsi pe Luke lângă boxele cailor.

— Ce se petrece aici?

El luă o gură de bere.

— Dallas dă lecții de aruncat lasoul. Durează de multe ore. Treizeci și cinci de firfirici cursul.

Winona studie arena, numără bărbații călare și băieții care exersau cu lasoul pe un manechin și făcu socoteala.

— Uau.

— Toți cei de față s-au înscris deja pentru jackpotul de mâine, adăugă el. Iar femeile vor o cursă cu obstacole sâmbăta viitoare.

Se așeză lângă Luke, cât de aproape îndrăzni. Nu era mare lucru, să șadă pur și simplu lângă el, dar era tot ce avea la acest moment.

— Am fost surprinsă când m-ai sunat. Ai fost prea ocupat cu Vivi Ann în ultima vreme ca să mă mai bagi în seamă.

Speră să nu fi părut necăjită.

— Îmi pare rău. De fapt, am vrut să discut cu tine despre Vivi Ann. E în regulă, nu? Am să înțeleg dacă mă vei refuza. Știu că există un cod al surorilor.

— Este în regulă. Vivi Ann știe că suntem prieteni dinainte ca voi doi să vă îndrăgostiți. Rosti repede fraza dificilă. Deci, ce s-a întâmplat?

— Vivi Ann se comportă cam ciudat în ultimul timp.

Bineînțeles. Nu te iubește.

Winona se întoarse cu fața la el, văzându-i durerea și nedumerirea din privire, și o duru sufletul pentru el. El nu era potrivit pentru Vivi Ann, care trata dragostea de parcă ar fi fost făcută din piatră și inimile ca și cum ar fi fost din sticlă. Îl luă de mână. Păru deodată că se produse o fisură, o crăpătură în legătura dintre Luke și Vivi Ann.

— Îmi iubesc sora. Este imposibil să nu o iubesc. Este ca soarele, dar… este și egoistă. Încăpățânată. Nu prea e genul de fată care să se așeze la casa ei. Poate că-i este teamă. Ori nu e pregătită.

— Uneori mi-e greu să cred că mă iubește cu adevărat, spuse el.

— Emoțiile lui Vivi Ann sunt transparente. Dacă te iubește, o vei simți în toate celulele corpului tău.

El nu simți avertismentul din cuvintele ei.

— Ar fi trebuit să spun „la naiba” seara trecută și s-o fi trântit acolo, în iarbă, ca să fac dragoste cu ea.

Winona nu înțelese.

— A vrut să facă sex afară?

— Chiar în fața casei. Dar nu m-a privit în ochi. Părea… nebună. N-ar fi trebuit să-mi pese de toate astea însă, este? O iubesc și ar fi trebuit să îi arăt cât de mult.

Winona simți cum ocazia se duse; se scoroji în interiorul ei, făcând-o să se simtă mică și secătuită. El nu avea nevoie de ea pentru consolare. Nimic nu se schimbase. Vivi Ann îl trata ca pe un nimic, iar el continua să o iubească.

— Da. Sigur.

— Adică, ce contează cine se uită? Suntem îndrăgostiți.

— Sigur, spuse Winona plat, dorindu-și ca el să nu o fi sunat. Și, la urma urmei, cine v-ar fi putut vedea?

Imediat ce spuse asta, privirea îi căzu pe Dallas.

∵

În zorii zilei de sâmbătă, în timp ce Dallas și tata strângeau tăurașii de pe terenul din spate, oamenii începură să se adune la Water’s Edge. Când concursul începu oficial, la ora unsprezece, se înscriseseră aproape trei sute de echipe. Vivi Ann își începu ziua cu mult înainte de răsăritul soarelui și nu se opri până după terminarea evenimentului.

După ce se încheiase și ultima rundă și se decernaseră premiile, își luă un pahar de limonadă din frigider și se sprijini de peretele cald al grajdului.

Parcarea era înțesată de oameni. Cowboy-i și familiile lor erau ocupați cu urcarea cailor în rulote, strângerea harnașamentului, adunarea scaunelor. Se făcu coadă de camionete cu rulote,

care porniră încet pe drumul șerpuit de acces, îndreptându-se spre oraș.

Concursul de azi fusese mai mult decât un simplu succes. Cuvântul acesta era prea neînsemnat și banal. Fusese o mină de aur. Un triumf. La ultimul calcul, câștigaseră mult peste două mii de dolari. Și asta fără să ia în calcul profitul făcut din vânzarea mâncării de la chioșcul de gustări.

Winona veni lângă ea și se sprijini de peretele grajdului. Luă o gură din cola dietetică pe care o ținea în mână.

— Mă eviți, spuse.

— De ce aș face-o? Ai fost o mare scorpie în ultima vreme. Mori dacă spui și tu felicitări, Vivi? Bravo? Concursul de azi a fost trăsnet.

— Aș fi spus toate astea mai devreme… dacă nu m-ai fi evitat.

— Nu te evit. Doar că nu vreau să aud.

— Ce să auzi?

— Știi tu.

— Te iubește, spuse Winona încet, și poate nu vede că ceva nu este în regulă, dar eu văd.

Exact cuvintele de care Vivi Ann fugise.

— Doar mă mărit cu el, nu?

— Mda. Și de ce o faci?

— Întrebi ca prietenă a lui sau ca soră a mea?

— Ce importanță are?

— Multă.

Winona păru să cumpănească la asta, apoi vorbi din nou.

— În regulă. Dă-mi voie să fiu sora ta pentru un minut. Despre Dallas. Sunt îngrijorată…

— Tu ești mereu îngrijorată. Vivi Ann plecă de lângă grajd. Trebuie să plec, Win. Toată agitația asta nu le face bine animalelor.

Aproape că se repezi către ușa grajdului și se ascunse înăuntru. Se duse la boxa lui Clem, deschise ușa și intră, lipindu-și fruntea de grumazul moale al iepei.

— Are dreptate, Clem, ceva nu este în regulă și eu nu știu ce să fac.

Iapa ei necheză scurt și o împinse ușor în șold. Vivi Ann îi scărpină urechea și îi șopti:

— Știu, fetițo. Am să fac ceea ce trebuie.

Pe urmă ieși din boxă, trase drugul ușii și păși pe ușa din spate a grajdului în lumina amurgului.

Renegade era la gard, alergând ca nebunul, galopând încolo și încoace în jurul padocului, oprindu-se brusc la fiecare capăt și pivotând ca s-o ia din nou la goană.

— Prrr, băiete, spuse ea, ducându-se la el. E în regulă. Concursul s-a terminat. Se va face liniște din nou curând. Întinse mâna ca să îi atingă grumazul mătăsos, dar el se dădu înapoi și se răsuci. E în regulă, băiete, spuse ea, încercând să îl calmeze cu vocea ei.

— Nu mi te pot scoate din minte, spuse Dallas încet în spatele ei.

Ea se întoarse. Asta căutase, de aceea era acolo, deși nu recunoscuse față de ea însăși până în acea clipă. Își ridică bărbia numai puțin, așteptând…

Sărutul fu ceva ce ea nu mai trăise până atunci. O ridică la ceruri, o învârti ametitor, apoi o readuse brusc pe pământ. Se prinse de el cum nu o mai făcuse cu nicio altă ființă umană în toată viața ei de femeie matură, de parcă doar el ar fi putut-o salva.

— Vivi Ann!

Ea își auzi numele de parcă ar fi venit din adâncurile unei ape, de foarte de departe. Se auzi strigată din nou, înainte să-și revină în simțiri și la realitate.

— Trebuie să plec, spuse, împingându-l pe Dallas.

El o apucă de braț și o prinse strâns în brațe.

— Te doresc, spuse el cu voce gravă. Și tu mă dorești pe mine.

Ea se smulse din strânsoarea lui și o luă la fugă pe lângă grajd. În parcare, le găsi pe ambele surori

alături de Richard și de Luke. O așteptau cu toții.

— Aici erai, spuse Winona, scrutând cu privirea ei ageră toată zona din spatele lor. Îl căuta oare pe Dallas? Bănuia oare ceva? Ne gândeam să mergem în oraș să sărbătorim succesul concursului.

— O, spuse Vivi Ann, încercând să pară relaxată. Sună grozav.

∵

Mai târziu, pe la unu și jumătate dimineața, Vivi Ann se așeză pe treapta de sus a prispei, cu câte o soră de fiecare parte. Era un pic ametită de băutură, dar din păcate nu îndeajuns cât să aibă mintea amorțită.

— Cine se bagă la un concurs de băut tequila?

— Nu, mulțumesc, spuse Aurora. Trebuie să ajung acasă. Richard a zis că mă așteaptă.

— Win? spuse Vivi Ann. Te bagi?

— Glumești? Sunt frântă.

Vivi Ann își duse brațele la spate și se sprijini în palme, privind cerul nopții. Dincolo de dealul din spatele grajdului se vedea lumină, un mic licurici galben strălucitor în mijlocul întunericului.

Te doresc… Și tu mă dorești pe mine.

Se întoarse spre Aurora, care ședea lângă ea, studiind micile steaguri de pe unghiile ei stacojii.

— Aurora, tu cum ai știut că Richard este alesul?

Aurora își ridică privirea doar cât să se uite în ochii ei. În lumina portocalie de pe prispă, chipul îi era o mască de lumini și umbre.

— Pentru că m-a întrebat.

— Atât? Pentru că te-a întrebat dacă vrei să fii nevasta lui?

— Nu. Pentru că mă întreba tot. Ți-e destul de cald? Ți-a plăcut filmul? Unde vrei să luăm cina? Richard este… bun. Ca Luke. Aurora întinse ușor bărbia, ca o întrebare în sine. Am avut iubiți meschini înainte – sigur îi mai ții minte pe Dylan și pe Mike. În orice caz, mă săturasem să tot sufăr când a apărut Richard.

— De ce nu recunoști odată, Vivi? spuse Winona. Nu știi dacă îl iubești pe Luke.

— Știe dacă îl iubește, spuse Aurora. Și știe dacă nu îl iubește, întrebarea ei este dacă ar trebui să își ia un angajament.

— Angajament? spuse Winona tăios. Ce ridicol! vorbim de Luke Connelly.

Aurora se uită la Winona.

— Ești *sora* ei, spuse Aurora. Nu uita asta, Win.

— Cum aș putea? mormăi Winona. Aveți voi două grijă să îmi amintiți asta destul de des.

— Suntem împreună de când a murit mama, spuse Aurora, neluându-și ochii de la Winona. Măzărică, Fasolică și Lăstărică. Ne putem supăra una pe cealaltă, putem zbiera, urla, plânge – este în regulă, așa sunt surorile. Dar rămânem unite. Iar în clipa asta, Vivi Ann ne pune niște întrebări serioase. Poate că lucrurile ar fi trebuit spuse acum multe luni, dar nu au fost, iar acum trebuie să trăim cu asta. Mă înțelegi? Trăim cu asta. Se întoarse să se uite la Vivi Ann. Uite care-i adevărul, Vivi: există lucruri mai rele decât să te măriți cu un bărbat decent, sperând să fii satisfăcută.

— Dar cum rămâne cu pasiunea? spuse Vivi Ann încet.

— Pasiunea pălește, spuse Aurora.

Încercă să zâmbească, dar era un zâmbet fals, iar ochii ei spuneau cu totul altceva.

Pentru prima oară, Vivi Ann se întrebă dacă Aurora purta pe față tot acel fard ca pe un camuflaj, pentru a ascunde nefericirea unei căsnicii anoste.

— Dar există și lucruri mai bune. Asta vrei să spui?

Când rosti aceste cuvinte, nu putu să nu privească înspre deal, la punctul acela galben de lumină.

— Ești sigură că vrei să te măriți cu Luke? întrebă Winona. Dacă nu vrei, este în regulă. Dar recunoaște.

Vivi Ann se forță să zâmbească. Cum putea recunoaște ceva ce nu știa? Era o nebunie să îl dorească pe Dallas așa cum îl dorea. Relația lor nu avea cum să dureze. Trebuia doar să nu se mai gândească la el.

— Sunt doar speriată, atâta tot. Căsătoria este o chestie atât de serioasă.

Winona o privea atentă, ca un câine de vânătoare care a simțit vânatul. Nu părea convinsă. Văzuse oare privirea involuntară a lui Vivi Ann către colibă?

— Este ceva normal, spuse Aurora, și conversația redeveni sigură.

— Fetelor, eu nu mai pot, spuse Vivi Ann. Mersi că m-ați ajutat azi.

Se îmbrățișă cu surorile ei, le conduse la mașini și se uită după ele plecând. După ce plecară, intră în casă. Se duse la fereastra dormitorului și privi mica luminiță gălbuie dintre copaci. Acolo stătea treaz el. Așteptând.

— N-am să mă duc, spuse ea și se pregăti de culcare.

Capitolul 8

Tot restul lunii iunie, Vivi Ann se trezi în zori și pregăti micul dejun pentru trei persoane, lăsând mâncarea pe masă. În fiecare zi, îndruga câte o scuză pentru tatăl ei, explicând de ce nu putea rămâne la micul dejun. În schimb, depunea toate eforturile pentru buna administrare a fermei Water's Edge, care avea mai mult succes decât și-ar fi putut ea imagina vreodată. Toate boxele erau pline acum și exista o listă de așteptare. Nu mai era niciun loc la cursurile practice și teoretice ale lui Vivi Ann, nici la cele ale lui Dallas. Pentru prima oară în viață, tatăl ei potcovea cai doar când avea chef. Restul timpului și-l petrecea muncind la

fermă, făcând lucruri care fuseseră trecute cu vederea ani întregi – ca de exemplu vopsirea gardurilor și repararea platformelor.

Vivi Ann ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer, și chiar se simțea din multe puncte de vedere. Era mai puternică acum, mai sigură pe ea. Singura problemă era Dallas.

De fiecare dată când îl vedea, sau când se gândea la el, își repeta în gând promisiunea: *N-am să mă duc la el.* Folosea aceste cuvinte ca pe un talisman. Când îl vedea pe Dallas afară, lângă gard, îmbrăcat într-un tricou îmbibat de sudoare, bătând un cui cu ciocanul, și apoi ridicând brusc privirea, zâmbindu-i…

N-am să mă duc la el.

Sau când el făcea o pauză de curățare a vreunei boxe și își odihnea bicepsul tatuat în coada furcii, fixând-o cu privirea…

N-am s-o fac.

Toată acea evitare impusă își lăsase amprenta asupra ei. Trebuise să se scuze pentru comportamentul ei bizar de mai multe ori luna aceea. De câteva ori, le spusese lui Luke și surorilor ei că se simțea rău și, tot mințind, lucrul se adeveri. La mijlocul lui iulie, o durere de cap se instală în zona tâmplei stângi și nu mai cedă, iar dorința îi încleștă atât de tare pieptul, că uneori abia mai putea respira. Indiferent ce își spunea sau cât de repede se mișca pe timpul zilei, tot îl dorea pe Dallas, o dorință ce creștea pe zi ce trecea, la fel ca și sentimentul ei de vinovăție.

Era devastată. Se aștepta ca surorile ei să îi comenteze tăcerea necaracteristică, dar păreau că nu observă nimic. Acum era sâmbătă seara, iar familia se adunase în living, așteptând să apară și Richard ca să poată merge cu toții la bâlciul din Silverdale. Era ultima seară de rodeo, și pentru prima oară după mulți ani, Vivi Ann nu se înscrisese. Era pur și simplu mult prea ocupată ca

să mai participe la competiții de curse cu obstacole.

— Ce părere ai despre asta, Vivi Ann? Vivi?

Ea ridică privirea, dându-și seama prea târziu că nu fusese atentă și că toată lumea se uita la ea.

— Te simți bine? întrebă Aurora.

— Mă doare capul, răspunse Vivi Ann, frecându-și tâmpla.

— Vrei o aspirină?

— Nu, mersi.

— Poate că ar trebui să renunți la rodeo, spuse Winona, uitându-se la ea. În ultima vreme, Winona era *mereu* cu ochii pe ea. Se va face foarte târziu și nu vrei să ratezi slujba de mâine-dimineață.

— Dar Luke ar trebui să se întâlnească acolo cu ea, spuse Aurora.

Asta o convinse. Nu se putea vedea cu logodnicul ei. Devenea din ce în ce mai greu să fie cu el. Fiecare sărut cuminte și respectuos o făcea să își dorească mai mult. Să își dorească pe altcineva. Nu putea suporta sentimentul de vinovăție pe care îl avea de fiecare dată când ea îi spunea că o iubește.

— Winona are dreptate, spuse Vivi Ann. Ultimul lucru de care am nevoie astă-seară este să stau trează până târziu. Poate puțin somn mă va ajuta. Mai bine plecați fără mine. Spuneți-i lui Luke că nu m-am simțit bine.

— Ești sigură? fu contribuția tatei la conversație. Nu era mult, doar două cuvinte care îi amintiră că familia Grey mergea întotdeauna împreună la rodeoul din Silverdale.

— Sunt sigură.

Iar când tata încuviință din cap, discuția se încheie.

Richard sosi, în sfârșit, iar Vivi Ann îi conduse pe toți afară la mașina lui de teren uriașă și își luă rămas-bun. Întoarsă în casă, își turnă un pahar de vin și își pregăti o baie plăcută, fierbinte.

Se întinse în cadă și își lipi spatele de porțelanul lucios. Mirosul dulce al lavandei se înălța din apă. I se relaxară treptat toți mușchii din corp, până se simți complet fără vlagă. La lăsarea întunericului, băuse deja câteva pahare de vin și durerea de cap dispăruse. Și, ce era și mai bine, nu-i zburase gândul nici măcar o dată la Dallas.

Mult mai târziu, când se lăsă liniștea și întunericul, iar ea era în pat și citea, auzi un zgomot. La început, i se păru că seamănă cu bătăile unei inimi: bu-*bum,* bu-*bum,* bu-*bum.* Frumos, egal, lent.

Se ridică în capul oaselor și trase cu urechea. Era un cal care alerga de-a lungul gardului. Coioți?

Își puse pe ea un halat de casă și dădu fuga la fereastra dormitorului. Ferma cufundată în beznă se întindea dinaintea ochilor ei. În ciuda luminii lunii, avu nevoie de puțin timp înainte să localizeze calul care alerga. Renegade.

De acolo, de sus, se vedea ca o simplă umbră mișcându-se pe lângă gard în salt ușor. Mai mult îl bănuia decât să îl vadă; tot ce putea distinge cu adevărat era o pălărie, căreia lumina lunii îi imprima o nuanță de fildeș, așezată pe un păr prea negru pentru a putea fi văzut.

Știu că nu ar fi trebuit să se ducă, la fel cum știa că se va duce. Își strânse cordonul halatului și coborî. Ieși și traversă curtea, atentă să rămână în umbră.

Dallas îl călărea pe Renegade fără șa.

Doar că acest cuvânt, „călărea”, părea prea banal. Lui Vivi Ann nu-i venea a crede cât de ușor făcea el să pară asta, cum îndemna calul, cum schimba direcția, cum îl mâna cu mișcări atât de fluente că ea nici nu le putea urmări.

— Di, băiete, spuse Dallas încet. Îți amintești toate astea, așa-i? Un campion nu uită.

Vivi Ann rămase ascunsă în umbră aproape o oră, incapabilă să privească în altă parte, până când, într-un final, îl auzi pe Dallas vorbind.

— Ho, Renegade!

Calul se opri brusc, și Dallas alunecă din spinarea lui cu o singură mișcare fluidă. Schimbă frâul cu un căpăstru, mângâie calul, pe urmă plecă pe deal în sus.

La coliba lui se aprinse o lumină. Ca un far din capătul unui dig, care le arată marinarilor drumul spre casă, dar îi și avertizează asupra periculoaselor bancuri de nisip.

Apoi ea se puse în mișcare, ducându-se după el. Cu fiecare pas, își spunea că făcea o greșeală să se ducă acolo, că vedea ceva la el ce nu exista, dar nimic din toate astea nu mai conta acum. Era inevitabil acest moment, această capitulare, ca și cum alegerea fusese făcută cu mult timp în urmă.

Fără să mai ciocănească, deschise ușa colibei și îl văzu pe Dallas lângă canapea, bând o bere.

— Doar o dată, spuse ea, auzind rugămintea dogită din vocea ei, teama și excitarea. Toată noaptea asta părea imposibilă, de parcă ar fi găsit un loc paralel cu lumea reală, care avea toate gusturile și mirosurile și dorințele lumii reale, dar niciuna dintre regulile ei. În această nouă lume, putea fi obraznică, îndrăzneață, sexy. Doar noaptea aceasta. O s-o facem o dată și n-o să ne mai gândim niciodată la asta. Nu va afla nimeni niciodată.

— Așadar, voi fi secretul tău întunecat?

Vivi Ann dădu din cap și se îndreptă spre el.

El o ridică în brațe și o duse la pat, unde dădu deoparte maldărul de cuverturi ale bunicii și o așeză. Își descheie blugii, îi scoase de pe el și îi aruncă într-o parte, pe urmă își scoase cămașa.

Avea cicatrici pe tot pieptul; una se termina la coaste, cu o buclă de carne pliată. Lumina lunii atenua aceste semne, făcându-le argintii și aproape frumoase, dar ea văzuse destui cai abuzați ca să știe ce vedea.

— Dumnezeule, Dallas… ce…

El o sărută până când ei i se tăie respirația și nu mai fu stăpână pe nicio bucățică din corpul ei. Puse stăpânire pe ea cu totul, forțând-o să îl dorească atât de disperat, încât simțea o durere crudă. Pe urmă o dezbrăcă și o trase sub el, iar ea se deschise fără jenă, strigându-i numele și strângându-l în brațe. Nimic nu conta în afară de trupul lui și al ei și de cât de vie o făcea el să se simtă.

∵

Vivi Ann se trezi în miez de noapte, dorindu-l din nou. Se întoarse pe o parte să-i sărute umărul și văzu că era singură în pat.

Dădu păturile la o parte și își luă halatul căzut pe podea.

Îl găsi pe Dallas pe prispă, așezat pe prima treaptă, bând bere.

Se așeză lângă el.

— Te-am trezit? Te-am lovit în cap sau ceva de genul?

— Eu nu dorm.

— Toată lumea doarme.

— Da?

Asta îi amintea nu doar că nu îl cunoștea, dar și că era o fată dintr-un orășel, într-o lume imensă. Privi către ferma care i se păru deodată străină. Știa că ar fi trebuit să se ridice, să mulțumească pentru sexul grozav și să se întoarcă la viața ei. Dar, gândindu-se să rostească acele cuvinte tăioase, dure, își aminti de moliciunea limbii lui pe trupul ei, de felul în care o făcuse să țipe de plăcere.

— Ar trebui să plec, spuse ea până la urmă.

El rămase pe loc, privind spre câmpuri.

— Scoate-ți halatul, Vivi.

Ea se înfioră auzind felul în care îi vorbi. Undeva în străfundurile ei, vechea Vivi Ann (devenită mai mică în spațiul imens al acestei nopți unice) vru să îl refuze. Trebuia să se întoarcă acasă. În zori, avea să i se vadă lipsa.

— Am spus doar o dată, șopti ea, auzind cât de goală îi suna vocea, cât de neconvingătoare.

— Asta ai spus tu. Nu eu.

Se ridică numaidecât în picioare, în fața ei, și îi dezlegă cordonul halatului.

— E o nebunie, spuse ea, simțind halatul alunecându-i de pe trup.

— Nebunie, murmură el, sărutând-o pe gât, pe sâni, pe adâncitura dintre ei.

— Încă o dată și gata, spuse ea, închizând ochii.

Ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca el să o sărute fu râsul lui.

*

A doua zi dimineață, când Vivi Ann se trezi în patul ei, simțind rănile pasiunii din acea noapte, știu că se schimbase. Toată viața ei se prefăcuse sălbatică, deși fusese de fapt doar cocoloșită și protejată. Să călărești un cal la o viteză letală era o nimica toată, foarte ușor; tot ce trebuise să facă de fiecare dată fusese să tragă tare de hățuri și calul se oprise.

Acum nu avea hățuri de care să tragă, nu avea cum să o ia mai încet cu Dallas. Poate că nu îl cunoștea bine – sau deloc, de fapt – dar știa că pentru ei doi erau valabile doar două variate: să se oprească ori să o ia la goană.

Iar ea trebuia să se oprească.

Coborî din pat și se îmbrăcă pentru biserică. Cu părul pieptănat la spate și prins cu un elastic alb, îmbrăcată în rochia de blugi până la glezne cu centură lată în talie, arăta absolut normal.

Se duse jos, lăsă o farfurie cu mâncare în frigider pentru Dallas și apoi plecă să îl caute pe tata. Ieșiră împreună din casă și urcară în camionetă.

— Cum a fost aseară la rodeo?

— Luke a fost îngrijorat pentru tine. A zis c-o să sune.

— Da? Cred că nu am auzit telefonul. Te mai duci la Jeff după slujbă?

Fu singura întrebare care îi veni în minte. Voia să schimbe subiectul.

— Da.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Afară, în parcare, se întâlniră cu Luke și cu restul familiei, intrară în biserică și se așezară pe banca lor obișnuită, unde Vivi Ann se simți prinsă la înghesuială așa cum ședea între Luke și cu tatăl ei. Pe tot parcursul slujbei (*Calea cea dreaptă pentru noi este calea Domnului; păcatul este cotitura drumului, care ne va rătăci dacă nu vom rămâne pururea vigilenți în fața tenebrelor tentațiilor*), se simți vulnerabilă, vinovată. Era sigură că în orice clipă părintele MacKeady o va arăta cu degetul și va striga: *Păcătoasa!*

După ce slujba se încheie, ea se ridică degrabă de pe banchetă și fugi în liniștea relativă a subsolului bisericii, unde se serveau cafea și gustări. Acolo, se întreținu cu prietenii și vecinii, încercând să le lase vocile să înăbușe zgomotul asurzitor al propriei vinovății. În tot timpul cât discută cu prietenii, făcu glume puerile și bău cafea, se gândi numai la *Dallas.*

Atât, la numele lui. Neîncetat.

Fiecare minut care trecea o făcea să se crispeze și mai mult, până când avu impresia că se va prăbuși. Doar el ar fi putut să o relaxeze.

Poate doar încă o dată.

— Aici erai, spuse Luke deodată, cuprinzând-o cu un braț și trăgând-o mai aproape de el.

Pe urmă apărură și Winona și Aurora.

— Să mergem, spuse Aurora. Mor de foame.

Vivi Ann se lăsă dusă de Luke și se surorile ei când ieșiră din biserică și merseră pe jos până acasă la Winona.

Acolo, se strânseră în living pentru cocktailuri de șampanie cu suc de portocale și melci cu scorțișoară făcuți în casă. Toată casa mirosea a mirodenii și a lumânări parfumate. Oriunde întorcea privirea, Vivi Ann vedea câte o mică

decorațiune frumoasă, câte un obiect drag. Așa trebuia să fie viața – o permanentă căutare de lucruri pe care să ți le însușești, o veșnică decorare a unor încăperi altfel goale? Se duse în seră și se uită în grădină, care era o aglomerație de culori frumos organizate și îngrijite. Fiecare plantă fusese modelată pentru a se potrivi viziunii precise a Winonei.

Ar fi trebuit să fie ceva frumos, și era, într-un mod controlat care nu reprezenta deloc ceea ce își dorea Vivi Ann. Era așa cum fusese odinioară grădina mamei lor – îngrijită cu mare atenție și plantată cu mare precizie, straturi uniforme, drepte, corecte.

Se uită într-o parte, dorindu-și să fi putut vedea ferma de acolo, întrebându-se ce făcea el acum. Le auzea pe surorile ei vorbind cu ea de undeva din spate, dar era doar zgomot. Își amintea noaptea trecută până în cel mai mărunt detaliu, dorindu-și-o – dorindu-l – din nou.

— Vivi? Ești atentă?

Era Winona, care practic zbiera.

— Discutam despre unde să ținem recepția, spuse Aurora tare.

Vivi Ann se roti lent și le văzu cum se holbau la ea.

— O, scuze. Mă uitam la grădină. Este așa de frumoasă, Win.

Luke o luă în brațe.

— Mă îngrijorezi, iubito.

— Ne îngrijorezi pe toți, spuse Aurora.

— Ferma o solicită prea mult, spuse Winona. Poate mai trebuie să angajăm pe cineva să te ajute.

Se apropiau tot mai tare de ea – Aurora, care vedea prea multe, se încrunta, în vreme ce Winona, care voia prea multe, părea enervată. Și mai era și Luke… pe care voia să îl iubească, ar fi trebuit să îl iubească… dar nu putea. Își reuneau forțele, privindu-se între ei îngrijorați, iar ea știa că ar fi trebuit să se simtă copleșită de grija lor, alinată,

dar nu simțea decât că se sufocă. Tot ce voia să facă era să fugă din nou la colibă și să fie cu Dallas; această dorință o îngrozea. Trebuia să înceteze cu această nebunie pe *loc,* înainte să o transforme în cenușă.

— Poate că ar trebui să plecăm undeva, Luke. Doar noi doi. Să vedem cum ne înțelegem douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Asta se cheamă lună de miere, spuse el zâmbind. Eu mă gândeam la Paris. Știu cât de mult dorești să vezi lumea.

— Asta doresc?

Își putea imagina călătoria lor până în cel mai mic detaliu: o cameră de hotel cu preț moderat – poate cu vedere spre Turnul Eiffel, dacă aveau noroc – și mese bazate pe recomandările broșurilor turistice. Urmau să viziteze tot ce avea de oferit Orașul Luminilor, discutând relaxat în timpul plimbărilor pe Champs-Élysées sau pe malul Senei. Totul avea să fie romantic, dar fără smuls de haine cu mare nerăbdare, fără zile petrecute goi în pat, făcând dragoste.

— Eu chiar nu mă simt bine, spuse ea, simțind privirea tot mai pătrunzătoare a Winonei.

Vivi Ann avu grijă să nu se uite la surorile ei.

— Te conduc eu acasă, spuse Luke.

— Nu, spuse Vivi Ann tăios, apoi își domoli tonul cu un zâmbet. Te rog. Auzi mica umbră de disperare din vocea ei, dar nu avu ce face. Dacă mai rămânea acolo încă un minut, ar fi explodat. Este o zi superbă pentru o plimbare pe jos.

— Las-o să plece, spuse Winona, surprinzându-i pe toți.

— Ești sigură? o întrebă Luke pe Vivi Ann.

— Sunt sigură. Se ridică pe vârfuri și îl sărută scurt, retrăgându-se înainte ca el să o sărute mai apăsat. Ne vedem mai târziu cu toții.

Avu grijă să meargă încet, ca și cum chiar nu s-ar fi simțit bine. Afară, continuă să se prefacă, luând-o pe First Street în direcția apei. Abia când

ajunse la colț și se ascunse în umbra unui arbore bătrân putu, în sfârșit, să respire.

Și acolo îl văzu, în fața restaurantului Waves, arătând nesăbuit de nepotrivit în mijlocul piticilor din grădină. Avea pălăria de cowboy alb-murdar bine îndesată pe cap, atât de jos, că nici lumina soarelui care cădea în plin pe el nu o ajută să îi distingă ochii. Tatuajele negre îndrăznețe ieșeau în evidență pe brațele bronzate, un contrast puternic cu bumbacul gri spălăcit al tricoului.

Ea se prefăcu că nu-l vedea și își continuă drumul, dar când îi auzi pașii urmărind-o de pe trotuarul de pe cealaltă parte, mări pasul.

La Water's Edge, intră în casă și închise ușa, auzind declicul mecanismului de alamă care o separă de o lume exterioară despre care nici nu bănuise că exista până atunci.

— Tată? Ești aici?

Nu-i răspunse nimeni.

Singură în toată casa, rămase pe loc, așteptând.

Apoi auzi pași pe prispă…

Mânerul ușii începu să se rotească.

El intră în casă ca o adiere fierbinte de vară. Ea se împletici într-o parte și lovi masa. El o izbi de lemnul masiv, își lipi șoldurile de ale ei și o sărută atât de prelung și de intens că ea nu-și mai găsi suflul pentru a-i cere să se oprească. Îi simți mâna alunecându-i pe piciorul gol, strângând ghem țesătura fustei în pumn. Apoi mâna îi alunecă în chilotul ei.

Ea bâjbâi după nasturii blugilor lui, îi smulse și îi împinse pantalonii în jos, până la genunchi. Începu să îl atingă disperată pe tot trupul, împingând, trăgând; îl dorea cu o asemenea intensitate că nu mai putu să tacă, iar când el o întinse pe spate pe masă și o penetră adânc, ea îi urlă numele.

După ce se termină, iar ea își reveni în fire, simți că tremură și că e ametită. Rămase întinsă acolo, cu fusta strânsă grămadă în talie și cu chilotul în

jurul gleznelor, pe masa cea mare a mamei ei. Și știa că ar fi trebuit să-i fie rușine.

— E o nebunie, spuse ea încet. Nu pot trăi cu asta. Minciuna…

El îi atinse fața cu o tandrețe care o surprinse.

— N-o să dureze mult, Vivi. Știm amândoi asta. Într-un final, tu te vei mărita cu Ken-Pantaloni de doc și nimeni nu va afla vreodată de noi. Așa că vino în patul meu.

— Bine, atât putu ea să spună.

Era răspunsul greșit – imoral, dăunător și greșit – și totuși, îi cuprinse mâna într-a ei.

Capitolul 9

Vara aceea, Vivi Ann învăță să mintă. În iulie și august, munci până târziu în arenă, uneori alături de tatăl ei, dar de cele mai multe ori singură, predând cursuri, dresând cai sau programând multiplele întrebuințări ale grajdului. Își sărbători aniversarea de douăzeci și cinci de ani la una dintre cursele cu obstacole organizate chiar de ea și, pentru prima oară în viață, auzi din întâmplare pe cineva spunând că era dedicată.

Dallas o învățase multe despre administrarea unei ferme. Water's Edge găzduia acum unele dintre cele mai bune competiții jackpot și cursuri teoretice din toată jumătatea vestică a statului. Pasionații de lasou, de curse cu obstacole sau de competițiile pe echipe de mânare a juncanilor veneau adesea pentru a concura pentru bani și premii. După aceea, se duceau acasă și le spuneau prietenilor, iar lumea venea în număr tot mai mare.

Când era soare și caniculă, Vivi Ann se străduia să fie ca mai înainte. Prințesa de Porțelan. Continua să gătească de trei ori pe zi și să servească mâncarea la masa din sufragerie, unde era așteptată de doi bărbați care vorbeau rareori. La început, fusese atentă în timpul acestor mese ca nu cumva să îl privească în ochi pe Dallas, de teamă că tatăl ei ar fi putut vedea ceea ce ea se străduia din răsputeri să ascundă, dar, în realitate, el oricum nu prea îi acorda mare atenție.

Și slavă Domnului pentru asta, deoarece ea era dependentă de Dallas; scurt și cuprinzător – și complicat. De cel puțin cinci ori pe săptămână, se ducea nopțile în coliba lui. Se tăvăleau în patul de alamă al bunicii ei ca niște adolescenți în călduri, făcând dragoste până în zori.

Sau poate că nu făceau dragoste. Poate că era doar sex. Nu era sigură și, ca să fie sinceră, nici nu-i păsa. El era alcool, heroină și țigări la un loc: viciile la care nu putea renunța. Învățase să trăiască de pe o clipă pe alta, căutând mereu o ocazie să fie cu el.

Ca acum.

Era o superbă noapte de vineri de la sfârșitul lui august: deschiderea Zilelor orașului Oyster Shores. Lumea se pregătise pentru paradă, dansuri stradale și acțiuni caritabile multe săptămâni la rând. În alți ani, Vivi Ann ar fi fost implicată până peste cap în toate pregătirile; însă anul acesta se scuzase în mod repetat, până când, în acea dimineață, Aurora venise pe la fermă, o luase și o urcase în camionetă cu un singur cuvânt:

— Gata.

Așa că Vivi Ann era pe Main Street alături de surorile ei, verificând ultimele detalii. Erau oameni peste tot, care agățau bannere, puneau indicatoare, asamblau chioșcuri, iar poliția începuse să blocheze diverse străzi pentru parada de duminică. La capătul străzii, fanfara repeta. „Test, unu, doi, trei…” se auzea tare în întuneric.

Vivi Ann făcuse lucrurile astea de sute de ori, și totuși, în seara asta, o enervau la culme, o iritau peste poate. Fanfara era prea zgomotoasă, lista cu lucruri de făcut, prea lungă, iar Winona îi urmărea fiecare mișcare ca o leoaică la pândă în iarba înaltă.

— Ce e? se răsti în cele din urmă Vivi Ann la ea.

— Ești un pic cam țâfnoasă azi, spuse Winona. Luke spune că nu vrei să vorbești niciodată despre nuntă. De ce?

— De ce trebuie să vorbim de fiecare dată despre Luke? spuse Vivi Ann. M-am săturat până peste cap de planuri de nuntă și m-am săturat de toată cicăleala ta. Găsește-ți dracului un iubit și lasă-l naibii pe al meu în pace.

— Poate că tu ar trebui să îl lași pe Luke în pace.

Aurora veni imediat între ele, ca un arbitru.

— Fetelor, suntem în public.

— Dar Vivi Ann adoră să fie în centrul atenției, nu-i așa, Vivi? spuse Winona.

Vivi Ann nu putea îndura acum acest rahat.

— Ascultă, Win…

— Nu, *tu* să asculți. Tu doar iei și iei și iei, și nu te gândești la nimeni, nu-i așa? Nu-ți pasă de nimeni în afară de tine.

— Winona, încetează, o avertiză Aurora.

— Cu ce să încetez? Să nu-i spun lui Miss Prințesa de Porțelan adevărul dur? Winona se uită la ea. Ești o răsfățată și o egoistă și ai să-i frângi inima lui Luke și nici măcar nu-ți pasă. Și pe urmă el nu va mai putea iubi pe altcineva, pentru că *tu* vei fi mereu pe primul loc.

Zicând acestea, Winona se răsuci pe călcâie și își croi drum prin mulțime, făcându-se nevăzută.

Precizia atacului Winonei o tulbură pe Vivi Ann.

— Are dreptate, spuse după ce se termină totul.

I se făcu rău de la stomac, rușinată și speriată cum se simțea.

— Să știi că n-a vorbit serios. Mă duc să discut cu ea.

Vivi Ann știa că ar fi trebuit să meargă și ea cu Aurora, să o caute pe Winona și să rezolve situația, dar se rugă la Dumnezeu să poată.

— Ne vedem la dansul stradal, spuse atunci Aurora, iar Vivi Ann se gândi la Dallas.

Știa unde l-ar fi putut găsi. Serile de vineri și sâmbătă și le petrecea la Cat. Toată lumea din oraș știa asta. Umbla zvonul că trișa la poker și că bea mai mult decât toți bărbații de acolo.

— Ar trebui să te duci la dans, spuse cu voce tare după ce Aurora plecase.

Dar nu-și putu urma propriul sfat. Felul în care îl dorea era ca un foc mistuitor care-i curgea prin vine. Se îndreptă spre faleză, încercând să meargă

numai pe unde era întuneric. Din fericire, era atât de multă agitație pe străzi, că nimeni nu păru s-o bage în seamă.

La capătul aleii, casa lui Cat Morgan se întrezărea ca un bătrân bețiv într-o rână la marginea mării, cu aspect dărăpănat. Prispa era strâmbă, ferestrele tot cu bandă adezivă fixate. Dar vedea că înăuntru era o petrecere în toi; umbrele oamenilor dansau în fața ferestrelor deschise. Muzica – AC/DC sau poate Aerosmith, ceva cu un ritm tunător puternic – vibra atât de tare, că abia auzea valurile izbindu-se de dig.

Vivi Ann nu se apropiase niciodată în viața ei de ușa acestei case. Existau două tipuri de oameni în Oyster Shores: cei care mergeau la biserică duminica și cei care petreceau cu Cat Morgan. Casa aceasta era interzisă oamenilor cărora le păsa de reputația lor. Din clipa în care Cat venise în oraș, în urmă cu vreo zece ani, își croise acest loc pentru ea la granița vieții respectabile. Oricine știa că dădea petreceri cu mult alcool, sex și droguri, dar își plătea impozitele și rămânea unde-i era locul: în umbră. Mamele o foloseau în povești pilduitoare pentru fetele lor ușor impresionabile. *Atenție la băieți și alcool, că altfel ajungeți precum Cat Morgan.*

Vivi Ann se furișă pe bucata denivelată și năpădită de tufișuri de peluză și se duse la intrare.

— Nu-mi zice că aia de pe prispa mea e Vivi Ann Grey.

Întunericul de pe prispă era atât de negru, că Vivi Ann avu nevoie de o clipă pentru a se dumiri cine vorbise. Pe urmă întrezări o sclipire de păr roșu vopsit.

Cat stătea la colțul prispei, fumând. Îmbrăcată în blugi negri strâmți și un smoching încins în talie cu o curea argintie sclipitoare, arăta de parcă s-ar fi pregătit să urce pe scena unui festival de muzică country. Întunericul îi accentua ridurile de pe față.

Vivi Ann nu putea estima câți ani avea femeia aia – patruzeci, poate?

— Eu… ăăă… îl caut pe Dallas Raintree. Lucrează pentru mine. Avem un cal bolnav.

— Cal bolnav, ha? Cat trase lung din țigară și suflă fumul. Cred că ți-ar trebui un veterinar pentru asta.

— Nu vrei tu să-i zici să iasă? Mă cam grăbesc.

Cat o privi îndelung, pe urmă își termină țigara și o stinse.

— Am să-i spun lui Dallas de calul bolnav. Sunt sigură c-o să vină într-un suflet. Omul are o slăbiciune pentru animale.

Vivi Ann îi mulțumi lui Cat și porni din nou prin oraș, ajunse la mașina ei, urcă și porni spre casă, unde parcă printre copacii de lângă coliba lui.

În dormitorul lui Dallas, își dezbrăcă hainele și se urcă în pat, așteptând nerăbdătoare.

Doar câteva minute mai târziu, auzi o camionetă frânând afară, apoi o portieră închizându-se cu zgomot metalic.

Dallas împinse ușa colibei cu așa o forță, că o dădu de perete, făcând toată șandramaua să tremure.

— Ce *dracu'* a fost în capul tău?

— I-am spus că te caut. Care-i problema?

— Ieși de-aici, Vivi! S-a terminat între noi.

Ea nu înțelese.

— De ce faci asta?

— Pleacă, Vivi! Am destule regrete.

Ea se dădu jos din pat, veni la el și îl prinse de braț.

— Dallas, te rog…

El o prinse de încheietură atât de strâns, că ea simți că se învinețește.

— Întoarce-te la Ken-Pantaloni de doc și la grupul tău de bisericoși și la toți ăia de care îți pasă așa de tare.

— Și dacă mie îmi pasă de tine?

Întrebarea îi ieși din gură înainte să o poată opri.

— Nu fi proastă, Vivi Ann.

— Te iubesc, Dallas.

Pentru prima oară în viața ei, rosti acele cuvinte fără nici cel mai mic efort.

— Of, Vivi, spuse el, eliberând puțin strânsoarea. Ești așa de naivă…

Ea îi zâmbi, știind ce trebuia să facă acum. Cuvintele acelea schimbaseră totul, exact așa cum ar fi trebuit.

— Sărută-mă, Dallas, șopti ea. Știi bine că vrei.

∵

În această primă zi a sărbătorii orașului, străzile erau înțesate de oameni, turiști și localnici deopotrivă. În parcarea băncii, cânta o formație. Scena era înălțată, artiștii putând astfel să privească mulțimea care dansa pe muzica lor, până departe, unde se aflau comercianții de mâncare și artizanat și se vedeau luminile care mărgineau Shore Drive.

Winona încerca să fie fată de gașcă, dar era atât de nervoasă, încât nici măcar dansul cu Luke nu o distră.

— Crezi că ar trebui să iau lecții de vals pentru nuntă?

Ea dădu ochii peste cap.

— Ai cumva impresia că Vivi dă doi bani pe nunta asta?

— Ei nu prea-i plac ceremoniile. Îi plac evenimentele liniștite.

— Faci mișto de mine? *Vivi*?

Înainte să continue, cineva se băgă între ei.

— Mă scuzați, oameni buni, spuse Julie John. Mânzul nostru, Arahidă, are colici, cred. Kent l-a scos la plimbare, dar suntem îngrijorați. Îmi cer scuze, Luke. Știu că te distrezi, dar…

— Nu-ți face griji, spuse el. Ajung la voi într-un sfert de oră. Spune-i lui Kent să continue să îl plimbe. Faceți orice, numai nu-l lăsați pe Arahidă să se întindă. Se întoarse la Winona. Spune-i lui Vivi că vin să o caut după ce termin.

După ce plecară cei doi, Winona rămase pe loc, privind mulțimea, simțindu-se mai singură decât s-ar fi crezut posibil în acel oraș al ei.

— Aici erai, spuse Aurora o clipă mai târziu, venind lângă ea. Te-am căutat peste tot.

— Iar încerci să faci pace, Aurora? Cred că ai nimerit în familia greșită pentru asta.

— Nu poți să continui așa, Win. Ne destrămăm din cauza ta.

— Tu crezi că eu nu știu asta? spuse Winona, simțind că această mărturisire sfâșie parcă ceva în ea, ceva ce fusese mereu intact până atunci. Este sora mea și o iubesc, dar…

— Îl iubești și pe el. Știu. Dar trebuie să trăiești cumva cu asta. A fost alegerea ta.

Winona clătină capul.

— Nu asta. Dacă ea l-ar iubi, aș putea accepta situația. Aș putea poate chiar trece peste asta.

— Oare?

Ea dădu să plece.

— Eu am plecat. Spune-le lui Luke și lui Vivi Ann că le-am urat noroc și distracție plăcută.

Acum alerga, simțind că o podidesc lacrimile. Ce se petrecea cu ea? De ce nu putea renunța? Gelozia o ucidea și afecta lucrul la care ținea cel mai mult: familia ei.

Mă îngrijorează ce-ai putea face. Aurora dăduse glas acestei temeri cu mult timp în urmă, iar Winona își aminti acum de asta.

— Winona? o strigă cineva.

Se opri gâfâind pe trotuar și își șterse ochii, apoi se întoarse – zâmbind – spre persoana care o strigase.

Myrtle Michaelian stătea în fața ei.

— Tatăl tău face scandal la Eagles Hall. Cred că ar trebui să îl ducă cineva acasă. Myrtle se încruntă. E totul bine, scumpo?

Winona înghiți nodul din gât.

— Sigur, Myrtle. De ce n-ar fi?

Se întoarse și porni cu pas grăbit spre Eagles. Înainte chiar de a intra pe ușă în interiorul plin de fum, îl auzi pe tata povestindu-i cuiva una din multele povești despre perfecta Vivi Ann, cu vocea lui gâjâită.

— Haide, tata, spuse ea, luându-l de braț. E timpul să mergi acasă.

Era prea beat ca să se poată opune. Ea îl conduse afară din clădire și îl urcă în mașina ei.

— Ar trebui s-o lași mai ușor cu whisky-ul, tata.

— Jice faca care halește tot ce prinde.

Winona nu îi mai spuse nimic tot drumul spre casă. Acolo, îl ajută să ajungă în camera lui și îl privi prăbușindu-se pe pat și începând să sforăie.

— Cu plăcere, spuse ea, scoțându-i cizmele și acoperindu-l cu o pătură.

Oftă, pe urmă ieși din casă și se duse la mașină. Când trecu cu mașina pe lângă hambar, observă camioneta lui Vivi Ann parcată printre copacii de lângă coliba bunicului. Camioneta lui Dallas era și ea acolo.

Dacă luna ar fi fost mai mică, sau dacă lumina ei ar fi fost acoperită de nori, poate că nu ar fi observat-o deloc. Nimeni nu ar fi observat-o.

Winona apăsă frâna brusc și rămase pe loc, holbându-se la camionetele parcate una lângă alta. În acea clipă, amintirile începură să se lege, petele de culoare formând un tablou clar. Își aminti cele câteva ocazii când Vivi Ann lipsise ori nu apăruse așa cum promisese. Și în tot acest timp, Luke o așteptase, avusese încredere în ea.

Să-i fi mințit oare Vivi pe toți?

Sărutul. Cu el să fi început ceva?

Înaintă pe drumul năpădit de iarbă, parcă lângă cele două camionete și se duse la ușa de la intrare, deschizând-o fără să bată.

— Alo? strigă.

Îi văzu pe amândoi într-o derulare rapidă de imagini: Dallas, gol în pat, întins pe o parte… cu un piept plin de cicatrici urâte, diforme, și un braț

tatuat odihnindu-se posesiv peste sora ei. Chiar și de acolo, putea vedea felul în care se priveau, se atingeau; toată coliba mirosea a sex, a poftă trupească, a ceară de lumânări.

El se ridică în capul oaselor când intră Winona și o privi fix în ochi.

Vivi își acoperi iute goliciunea.

— Pot să-ți explic.

Winonei îi veni să râdă. Se abținu prin simpla putere a voinței. Deci, asta era. Sfârșitul perechii Vivi-Luke.

— Chiar așa? Mă îndoiesc.

— N-o să înțeleagă, spuse Dallas. Se vede în ochii ei.

Vivi Ann se înfășură în pătura roz a bunicii – distrusă acum – și se dădu anevoie jos din pat.

— Winona, te rog, lasă-mă să-ți explic…

— Explică-i logodnicului tău.

— O voi face, Win. Jur. Am să îndrept lucrurile. Știu că ești dezamăgită de mine…

— Nu te mai obosi să vorbești, Vivi. Este prea geloasă ca să te asculte.

Dallas se ridică și veni lângă Vivi Ann, gol, fără nici cea mai mică jenă și foarte încrezător.

Ea îi simți privirea ca pe o rază laser, străpungând-o, văzând prea mult. Se dădu înapoi de lângă el, de lângă ei.

— Geloasă? Visezi.

El luă un șort negru de pe jos și se îmbrăcă.

— Eu știu ce înseamnă dorința trupească, Winona, crede-mă, știu. Suferi de dorință trupească.

Ea se întoarse cu spatele și fugi înapoi la mașină. O auzi pe Vivi Ann în spatele ei, strigându-i să se oprească, să se întoarcă, dar ea nu se opri, urcă în mașină și trânti portiera. Porni motorul, se uită o clipă prin geamul murdar la sora ei, înfășurată într-o pătură veche, stând pe prispă.

Winona apăsă accelerația și plecă în trombă, gândindu-se, când ajunse la grajd, că se sfârșise în

cele din urmă.

După douăzeci și cinci de ani perfecți, Vivi Ann se prăbușise.

∵

Dallas veni lângă Vivi Ann pe prispă.

Ea se întoarse spre el. Avea ochii plini de lacrimi și tremura, dar se simțea în același timp și ușurată.

— Gata cu furișatul. Am să-i spun lui Luke, și cu asta, basta.

— Ai înnebunit? Winona se duce probabil acum direct la el acasă.

— Ba nu. Suntem surori.

El îi atinse obrazul.

— Te înșeli.

Ea îl sărută ușor.

— Nu mai fi așa de îngrijorat. O să fie bine. Mă duc să vorbesc cu Luke și mă întorc numaidecât. Te găsesc aici, așa-i?

— Mă găsești aici, spuse el, dar nu părea deloc fericit.

∵

Winona se duse acasă și își turnă un pahar de tequila. Îl dădu pe gât, apoi își mai turnă unul și încă unul.

Se terminase.

În sfârșit.

Vivi Ann urma acum să îl piardă definitiv pe Luke.

Dacă nu cumva mințea. Gândul acesta o copleși pe Winona, provocându-i greață – era adevărat. Superba și iubita ei soră putea face ce făcuse mereu: să zâmbească, să ridice din umeri și să scape. Dacă Dallas ar fi plecat a doua zi, Vivi Ann s-ar fi putut mărita cu Luke și totul ar fi părut în regulă. Tata și-ar fi condus fiica cea mică perfectă la altar, i-ar fi dat-o lui Luke, care i-ar fi luat mâna și ar fi pus o verighetă pe degetul ei, jurându-i să o iubească pe vecie. Nimeni nu avea să afle vreodată adevărul.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră, încercând să analizeze situația, însă tequila pe care o băuse o împiedica să gândească logic. Ce putea face acum? Era atât de prinsă în toată povestea asta, că nici nu auzi soneria de la intrare. Pe urmă, Luke intră în casă.

Winona încremeni. Vederea lui exact în clipa aceea, stând în fața ei, cu zâmbetul acela luminos și sincer, era mai mult decât putea ea duce. Simți lacrimile arzându-i ochii. Îl dorea așa cum dorea să respire, și totuși, chiar și în acel moment, după tot ce făcuse Vivi Ann, nu se putu apropia de el. Ele două erau totuși surori.

El o îmbrățișă, strângând-o la piept, de parcă ar fi vrut să îi transmită ceva.

— Te-ai îmbătat, șopti el, zâmbind. Am crezut că ai să mă aștepți.

Ea se uită la el.

— Puțin. Făcu un gest nesăbuit: întinse mâna și îi atinse obrazul. De mult voise să îl atingă așa. Ai venit după mine.

El zâmbi.

— O căutam pe Vivi. Ai văzut-o?

De fiecare dată, Vivi.

Se trase înapoi, încercând să nu plângă. Durea atât de tare și se săturase să tot fie rănită.

— Ai văzut-o? Trebuia să ne întâlnim. Am înnebunit căutând…

— Vrei să o găsești pe Vivi Ann? Încearcă acasă la Dallas.

— Ce?

El se trase înapoi. Ea văzu nedumerirea din ochii lui transformându-se în șoc, apoi în furie.

Ea întinse mâna spre el, disperată să îl atingă, să îl facă să înțeleagă. *Ea* era cea care îl iubea; ea era cea în care putea avea încredere.

— Ți-am spus că îți va frânge inima.

El se năpusti afară din casă, trântind ușa în urma lui. Winona auzi portiera mașinii trântindu-se

afară, apoi motorul pornind și scârțâit de roți pe pavaj.

Abia atunci își dădu seama ce făcuse.

Capitolul 10

Pe drum spre casa lui Luke, Vivi Ann încercă să se gândească la ce urma să spună.

Îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

Nu m-am așteptat niciodată să fac așa ceva. S-a întâmplat pur și simplu…

Totul suna atât de prozaic, atât de siropos, dar adevărul nu arăta nici el prea bine. Cum putea să formuleze în cuvinte această pasiune pe care o avea pentru Dallas? Era cu mult mai mult decât sex. În brațele lui… în patul lui… se simțea deplină. Nu avea logică, până și ea știa asta, și totuși, era adevărat.

Acasă la Luke, parcă și dădu fuga înăuntru, căutând în fiecare cameră, strigându-l.

El nu era acasă.

Bineînțeles că nu era. Era pe undeva prin oraș, în mulțimea de oameni, așteptând-o. Se duse în bucătărie, își scoase inelul de logodnă și îl puse pe blatul verde-avocado al dulapului. Pe urmă ieși, se urcă în camionetă și porni spre oraș. Când trecu pe lângă benzinărie, văzu o ambulanță în spatele ei, cu sirenele urlând și dând semnale din faruri.

Trase pe dreapta și o lăsă să treacă, apoi își reluă drumul, conducând încet prin oraș, căutând camioneta lui Luke. Se apropia de sala de bowling când aruncă o privire în stânga. Undeva în depărtare, văzu marginea fermei Water's Edge, pășunile întinse cufundate în întuneric. Lumini roșcate și chihlimbarii licăreau în noapte. Ambulanța era la ei acasă.

Vivi Ann apăsă pedala de accelerație și se grăbi spre casă. Parcă la poalele dealului și sări din

mașină. O luă la fugă prin iarbă când doi paramedici ieșiră din colibă, cărând o targă. Dallas zăcea pe ea, prins în curele.

Se opri brusc lângă el. Avea o tăietură adâncă pe obrazul drept. Un ochi era tumefiat, vânăt.

— Bună, prințeso, spuse el, tresărind când încercă să zâmbească.

— Of, Dal… îmi pare rău…

— Trebuie să-l urcăm în ambulanță, spuse unul dintre paramedici, iar ea dădu din cap și păși într-o parte.

— Ne întâlnim la spital, promise ea.

— Nu veni.

Ea se aplecă și îi sărută obrazul teafăr.

— N-o să fie prea plăcut acolo, Vivi…

— Este numai vina mea. N-ar fi trebuit să mint.

Nu mai era timp să spună mai multe. Paramedicii îl băgară în ambulanță și demarară în trombă.

În întunericul brusc, liniștit, Vivi Ann rămase holbându-se la coliba bunicului ei, încercând să găsească puterea necesară pentru a-l confrunta pe Luke.

Când fu gata, se duse la ușă și intră.

Doar că acolo nu îl găsi doar pe Luke. El stătea în bucătărie, lângă chiuvetă, flancat de Winona și de tata.

Lui Vivi Ann i se înmuiară genunchii, dar nu se opri din mers. Se apropie de ei.

— Îmi pare rău, Luke. Am fost la tine acasă ca să-ți spun…

— Prea târziu, Vivi, spuse el.

— Dar…

— Iubitul tău de două parale nici măcar nu a ripostat.

O îmbrânci și trecu pe lângă ea, ieșind din colibă. Ușa se trânti în urma lui.

Vivi Ann rămase acolo, auzindu-i camioneta pornind și demarând, în liniștea ce urmă, ea se uită la tatăl ei și la Winona.

— Îmi pare rău, tati. Probabil că asta ai simțit și tu când ai cunoscut-o pe mama…

O plesni peste obraz atât de tare, că ea se dezechilibră.

— Mâine ești prezentă la paradă, alături de familie, și ferească Dumnezeu să mă faci iar de râs.

∵

Vivi Ann rămase în fotoliul bunicii ei toată noaptea. Reuși doar să aţipească scurt din când în când. Dar cel mai mult rămase cu privirea pierdută pe fereastră, la vasta întindere a fermei Water's Edge.

Mâine ești prezentă la paradă. N-ai să mă faci de râs.

Nu încăpea nicio îndoială asupra mesajului tatălui ei. Îi reamintea că era o Grey, trebuind astfel să se alinieze cu familia ei. El știa, la fel ca și ea, că putea fi iertată pentru această aventură, chiar și pentru că îl rănise pe Luke. Nu avea să fie ceva plăcut, dimpotrivă, avea să fie foarte dureros, însă putea fi iertată cu timpul. Lucrurile aveau un mers anume în Oyster Shores și toată lumea cunoștea regulile. Trebuia doar să se căiască și să se întoarcă acasă, recunoscându-și păcatul.

Ultimatumul lui fusese o aluzie la faptul că legăturile de familie erau puternice. Toată viața ei considerase acest lucru drept un adevăr de nezdruncinat, incontestabil. Totuși, noaptea trecută întrezărise o fragilitate total nouă pentru ea, o falie pe sub suprafața dură a familiei lor. Nu se gândise niciodată că totul ar fi putut fi condiționat, că dacă se lua o decizie greșită, dacă se făcea un pas greșit, terenul acela solid se putea despica în două, prăbușindu-se cu toții în prăpastie.

Era limpede acum că trebuia să aleagă între Dallas și familia ei. Era ca și cum ar fi trebuit să aleagă între un braț și un picior, între plămâni și inimă.

Zorii se iviră, în sfârșit, la Water's Edge, revărsându-se peste apele gri de oțel ale Canalului și iluminând piscurile înzăpezite de pe malul celălalt. Se duse în grajd și hrăni caii, apoi se întoarse în colibă, unde se așeză pe prispă, privind.

Tot acolo era când tata ieși din casă și se duse la camionetă.

Privise oare într-acolo? Nu putu fi sigură. Dar demară fără ca măcar să încetinească atunci când trecu pe lângă camioneta ei. Curând avea să se oprească la restaurant, unde se întâlnea cu prietenii lui la micul dejun; pe urmă, la prânz, urma să se ducă la Grey Park. Familia se întâlnea mereu în același loc înaintea fiecărei adunări a orașului. Acolo, diversele elemente se reuneau pentru a reconstrui întregul. El ținea foarte mult să se adune cu toții la diverse evenimente, o aluzie subtilă că erau o familie cu greutate în acel oraș. Tata se întâlnea mai întâi cu Aurora (ea ajungea mereu devreme), apoi cu Winona.

Durerea acelui gând o surprinse, așa că îl alungă. Sora ei o trădase noaptea trecută; era un lucru pe care trebuia să îl lămurească. Mai târziu.

Acum era momentul să ia o decizie. Se putea întoarce la familia ei sau se putea duce la Dallas.

Și-ar fi dorit să fie o alegere dificilă, dar adevărul era că îl dorea pe Dallas Raintree.

Despre asta fusese vorba tot timpul, din prima clipă când el o luase de mână și o dusese pe ringul acela de dans.

Se îmbrăcă și se duse la mașină. Când ieși din oraș, auzi începutul paradei, dar când ajunse la benzinărie, zgomotul dispăruse și era din nou liniște în lume, ceea ce îi dădu timp să se gândească, să își facă griji.

Oare el mai era acolo?

O dorea măcar? Nu vorbise niciodată de *iubire* în prezența ei.

La spital, îl găsi în camera lui, la fereastră, privind afară. Când ușa se deschise, se întoarse

spre ea.

— Pleacă, Vivi. S-a terminat între noi.

Ea traversă camera, ocoli patul și se apropie de el. Îi privi chipul, rănile, oprindu-se la fiecare copcă, la fiecare vânătaie. Avea acum o nouă cicatrice, pe obraz, din cauza ei.

— Ar fi trebuit să te aperi.

— Oare?

— Tu nu ai greșit cu nimic. Eu am fost cea logodită.

— Părăsește-mă, Vivi Ann.

— Spune-mi că nu mă dorești și am să te părăsesc.

— Nu te doresc.

Ea văzu minciuna în ochii lui cenușii.

— Care este înghețata mea preferată?

— De vanilie. De ce?

— Însoară-te cu mine, spuse ea, surprinzându-se.

— Ești nebună.

— Am fost amândoi nebuni de la bun început.

Timpul încetini pentru o clipă. Ea își dădu seama cât de mult își dorea ca el să spună da și îi era teamă. Toată viața ei, obținuse ce dorise. Dacă asta însemna că acum urma să piardă, exact când conta cel mai mult?

— Spune ceva, imploră ea.

∵

Winona auzi ușa de la intrare dându-se de perete și știu exact cine era. Se așeză pe marginea patului, așteptând.

Aurora apăru de după colț într-un nor de parfum.

— Ce mama dracului?

Winona era îmbrăcată pentru paradă, dar cu tot părul ei buclat și machiajul mai încărcat ca oricând, știa că arăta prost. O noapte nedormită i se vedea mereu în ochi.

— Ai auzit.

— Faci mișto de mine? Toată lumea a auzit. Și mersi că m-ai lăsat acolo singură, apropo. Când Myrtle Michaelian a început să umble cu vorba, i-am spus să nu mai spună minciuni.

Winona oftă.

— A fost urât noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat?

— Vivi și-o trăgea cu Dallas Raintree.

Aurora se așeză în fotoliul de lângă fereastră și oftă.

— Iisuse. Păi, asta explică multe. Și Luke cum a aflat?

Winona se uita la unghiile ei zdrențuite. Le rosese până în carne noaptea trecută.

— Când am ajuns la colibă, Luke îl bătea crunt pe Dallas. Ăla a stat tot timpul ca o glugă de coceni și a încasat-o, zâmbind de parcă i-ar fi plăcut. Eu am fugit și l-am adus pe tata, ca să-i oprească. Dar când s-a întors Vivi Ann, el i-a tras o palmă peste față și a făcut-o rușinea familiei.

— I-a tras o palmă?

Winona văzu că sora ei punea laolaltă fragmentele. Înainte să găsească următoarea gaură, Winona vorbi.

— Probabil că e mai bine așa.

— Adică?

— Mai bine că Luke a aflat acum că ea nu îl iubește. Și Dumnezeu știe că ea nu poate să și-o tragă așa cu unul ca Dallas Raintree. Trebuia să fie prinsă. Este dezgustător.

Aurora deveni foarte tăcută.

— Ce ai făcut, Winona?

— Ce vrei să zici?

— Tu i-ai spus lui Luke, nu-i așa? Am știut că se va duce dracului totul de râpă din clipa în care nu ai vrut să îi spui adevărul lui Vivi Ann.

Winona se ridică în picioare.

— Nu fi ridicolă! Hai să mergem la paradă. Vivi Ann va fi și ea acolo. Dallas o să plece și totul va fi bine. Ai să vezi.

— Crezi că Vivi Ann o să vină?

— Unde altundeva să se ducă?

— Și dacă nu te iartă?

Winona nu răspunse. În schimb, o forță pe Aurora să iasă din casă și din curte. Pe drumul către Grey Park, încercă să nu se mai gândească la noaptea trecută, însă cuvintele Aurorei reînviaseră totul. Acum nu mai putea uita nimic… gelozia ei agonizantă, dorința ei trupească disperată, valul de amărăciune…

Alergase la colibă după Luke, dorind să retragă ce făcuse, dar când ajunsese acolo, îl văzuse bătându-l pe Dallas și se dusese după ajutor, trăgându-l pe tata din pat.

Luke îl bate pe Dallas. Trebuie să vii.

Luke… îl bate pe Dallas? De ce?

Pentru că Vivi e amanta lui.

Acela era momentul, dintre toate momentele, pe care îl tot relua în minte. Își putea spune că fusese o decizie luată dintr-o stare sufletească intens emoțională, dar nici ea nu credea întru totul ăsta. Ea *voise* ca tata să afle adevărul.

Când dădură colțul și ajunseră la parcul pe care bunicul lor îl donase orașului, îl văzu pe tata alături de Richard și de copii. Erau cu toții sub un superb copac madrona. Se întâlniseră aici de mai bine de cincisprezece ani la începutul fiecărei petreceri a orașului sau al fiecărei parade. Era o tradiție începută de mama lor, pe vremea când aceasta avea de păstorit trei fetițe mititele și un grup de fete din clubul ecvestru, pe care le instruia. Dar astăzi, stând acolo, tot ce conta era ceea ce lipsea.

Fiecare minut care trecea era o replică de cutremur care le zguduia familia din temelie, crăpând-o mereu câte puțin. Într-un final, la 11.55, tata se duse la tomberonul de gunoi de pe stradă, își aruncă paharul de plastic gol și se întoarse la ei. Fața lui, mereu aspră și puțin rece, arăta mai bătrână.

— Păi, presupun că Vivi Ann s-a decis. Să mergem.

Aurora o privi nedumerită pe Winona. Își rodea o unghie dată cu ojă permanentă și pictată cu steguleț e așa cum roade un iepure un morcov.

— Nu putem pleca pur și simplu. O să vină. Nu-i așa?

Winona trebui să recunoască: o tulbura situația. Nu la asta se așteptase.

— Să mergem, spuse tata tăios.

Era deja la colț, cotind. Winona nu știu ce să facă, așa că îl urmă. Rămase lângă tatăl ei în următoarele două ore, așteptându-se să o vadă pe Vivi Ann în orice clipă apărând într-unul dintre care sau călare pe Clem.

Dar sora ei nu apăru.

— E groasă, spuse Aurora când ultimul car alegoric al paradei trecu pe lângă ele. E groasă rău de tot. Spune-mi toată povestea. De ce ai…

Winona plecă de lângă ea.

— Vorbim mai târziu, Aurora, îi aruncă peste umăr.

Când ajunse la mașină, fugea efectiv pentru a scăpa de bârfa mulțimii. Sări în mașină și porni spre casa lui Luke. El era singura persoană care ar fi înțeles și ar fi apreciat ceea ce făcuse ea. Îl găsi exact unde se așteptase: pe prispă, privind în gol. Avea tăieturi și sânge uscat pe mâna stângă.

— Bună, spuse ea.

El aproape că nu o observă, ridicând doar un pic bărbia.

Se așeză pe scaunul de lângă el, simțind că i se rupe sufletul văzându-l atât de afectat. Era aceeași durere pe care o simțise din clipa în care Luke o alesese pe Vivi Ann.

— Sunt alături de tine.

El nu răspunse, nici măcar nu se uită la ea, iar ceva din atitudinea lui o neliniști.

Vru să îl cuprindă cu brațul.

— Este mai bine așa, zău. Dacă nu te-a iubit, trebuia să afli. Acum poți merge mai departe.

El îi dădu brațul la o parte.

— Luke?

— De ce mi-ai spus?

— Poftim? Trebuia să știi. Ce făcea ea cu bărbatul ăla era greșit. Am știut cât de mult vei suferi.

— Exact.

Se ridică în picioare și se duse lângă parapetul prispei, îndepărtându-se de ea cât putu de mult. Rămase cu spatele la ea, privind peste terenul fermei.

— Nu este vina *mea,* Luke. Nu eu mă culcam cu ăla. Nu eu te-am trădat și ți-am frânt inima. Ce a făcut ea a fost greșit. Bineînțeles că a fost prinsă. Eu doar încerc să te ajut. Uită-te la mine, Luke.

El nu se întoarse.

— Pleacă, Winona. Nu pot vorbi cu tine acum.

Ea nu știu cum să reacționeze. Nu mai înțelegea nimic.

— Dar…

— Pleacă. Te rog.

Acel *„te rog*” o dezmetici. Venise la el prea devreme; atâta tot. Bineînțeles că nu era pregătit încă pentru consolare. Dar avea să fie. Timpul vindeca rănile. Trebuia doar să aibă răbdare.

— Bine. Sunt disponibilă oricând, să știi. Sună-mă, dacă ai nevoie de un prieten.

— Un prieten, spuse el, accentuând cuvântul într-un mod tăios, ciudat.

Era la jumătatea distanței până la ușă când vocea lui o opri.

— Ea a fost la paradă?

— Nu, spuse ea cu amărăciune în glas, uitându-se din nou la el. A fugit ca o lașă.

— Oare? Așa crezi? El oftă, dar tot nu se întoarse. Nu ar fi trebuit să îmi spui.

— Mi s-a frânt inima, spuse ea încet, când i-am văzut în pat împreună. Am știut ce ai să crezi.

— O iubesc.

— O iubeai, îl corectă ea, întinzând mâna spre ușă. Și nici măcar nu o cunoșteai.

∵

Vivi Ann și Dallas se căsătoriră la tribunalul din districtul Manson, căsătoria fiind oficiată de un judecător de pace, iar martor fiind un funcționar juridic. După ceremonie, se urcară în camionetă și porniră radioul. Primul cântec care răsună din difuzoare fu „My Heroes Have Always Been Cowboys" al lui Willie Nelson, iar Vivi Ann râse, zicându-și în gând: *Acesta va fi cântecul nostru.*

Vorbiră tot drumul până la ieșirea din oraș și cât traversară pădurea tropicală Olympic. Când cerul se întunecă, iar drumul deveni sinuos, afundându-se tot mai mult printre arborii seculari, ajunseră la cabana Sol Duc, unde închiriară o cameră.

— Presupun că suntem doar un cuplu care a închiriat o cameră, spuse Dallas când își trecu soția pragul în brațe și intrară în încăperea cu miros de cedru. Stătură în pat patru zile, făcând dragoste, mângâindu-se, vorbind. Vivi Ann îi spuse lui Dallas tot ce trebuia să știe despre ea – când își pierduse virginitatea și cu cine, ce simțise când își pierduse mama, de ce iubea atât de mult Oyster Shores și chiar ce mâncăruri o dezgustau. Cu cât vorbea mai mult cu el, cu atât râdea el mai ușor, dorința aceasta a ei de a-l vedea zâmbind devenind noua ei dependență.

În a cincea zi, făcură o drumeție pe frumoasele și sălbaticele poteci către faimoasa cascadă Sol Duc. Acolo, absolut singuri în sălbatica și seculara pădure tropicală, însoțiți doar de sunetul tunător al apei rostogolindu-se împrejurul lor și de aerul plin de pulberea umedă, făcură dragoste într-un mic luminiș lângă trunchiul unui cedru bătrân de două sute de ani.

— Ai un avantaj asupra mea, spuse ea după ce terminară și se odihneau sprijiniți pe bușteanul acoperit de mușchi din spatele lor.

El își scoase briceagul și începu să scobească alene o inimă în scoarța aspră a arborelui.

— O, chiar așa?

— Eu ți-am spus tot ce e de știut despre mine, iar tu nu mi-ai spus absolut nimic. De fiecare dată când te întreb ceva tu mă săruți.

— Asta-i tot ce contează. Își ciopli inițialele, apoi începu să le cioplească și pe ale ei.

— Dar nu e așa. Suntem căsătoriți acum. Trebuie să pot să răspund întrebărilor despre tine.

— Ne-am înscris cumva la jocul acela despre tinerii căsătoriți, 2K1, sau ceva de genul ăsta?

— Nu glumi. Eu vorbesc serios.

El termină de cioplit și lăsă briceagul jos, privind-o în sfârșit.

— Dacă ai vedea pe cineva stând pe marginea unei prăpăstii și ai crede că va sări, ce ai spune?

— I-aș spune să se dea înapoi înainte să se rănească.

— Dă-te înapoi, Vivi.

— Cum ar putea să mă rănească ceva ce aș afla despre tine?

— S-ar putea să nu îți placă ce ai afla.

— Va trebui să ai încredere în mine, Dallas, altfel căsnicia asta nu va funcționa.

— Bine, spuse el după o lungă tăcere. Întreabă-mă.

— Unde de-ai născut?

— Mare surpriză: Dallas, Texas. Mama și tata s-au cunoscut într-un restaurant de acolo. Ea trăia în rezervație cu sora ei.

— Cum o cheamă?

— Numele ei adevărat era Râde-ca-Vântul. Soțul ei îi spunea Mary. A murit.

— Și tatăl tău?

— Trăiește.

Ea atinse cicatricile de pe pieptul lui. În lumina palidă, păreau argintii, ca niște jurubițe de gută prinse sub piele.

— Cu astea cum te-ai pricopsit?

— Cabluri electrice și țigări. Babacului nu-i plăcea să caute arme.

Vivi Ann tresări.

— Și mama ta, ea a…

— Ajunge deocamdată, spuse el încet. Ce-ai zice să discutăm despre ceva care contează cu adevărat? întrebă el când ea se sprijini de el.

— Cum ar fi?

Privi printre ramurile veșnic verzi frânturile de cer violet.

— Winona.

Vivi Ann oftă. Poate că nu vorbiseră despre asta în ultimele zile, însă ea se gândise mereu.

— Nu a putut îndura ce îi făceam noi… ce îi făceam *eu* lui Luke și a explodat. Win a fost mereu o fată pentru care albul e alb și negrul e negru, binele e bine, răul e rău. Știu că ar trebui să fiu supărată pe ea și sunt, dar până la urmă, ea m-a ajutat. Cum să rămân supărată pe cineva când sunt măritată cu tine?

— Deci, vrei să te întorci, spuse el.

— Acolo este locul meu, spuse ea încet. Acolo vreau să fie locul tău și al copiilor noștri.

— N-o să fie ușor. Oamenii vor vorbi.

— Așa fac mereu, iar eu le-am oferit, în sfârșit, un subiect de discuție.

— Te iubesc, Vivi, spuse el, iar vocea lui avea o intensitate surprinzătoare, care o sperie și o emoționă deopotrivă pe Vivi Ann. N-am să las pe nimeni să-ți facă vreun rău. Nici măcar pe Winona.

Ea râse.

— Nu-ți face griji, domnule Raintree. Noi, cei din familia Grey, suntem fermieri. Știm cum să ne reparăm singuri gardurile.

∵

În prima sâmbătă din septembrie, Winona se trezi cu mult înainte de ivirea zorilor și își târî trupul obosit până la fermă. Pe drumul într-acolo, o luă pe Aurora, care reușea să arate absolut radioasă la acea oră imposibilă.

— Nu pot să cred că încă nu s-a întors acasă, spuse Aurora când o luară spre casă.

— Vrea să ne fiarbă puțin. Și chiar îi iese. Tata își dă seama acum cât de mare nevoie are de ea la fermă.

— Ea nu gândește așa.

— Tu presupui că ea chiar gândește.

Aurora dădu ochii peste cap.

— Doamne, mare cățea poți să fii. Deci, după toate astea, Luke ce face? Ți-a promis deja dragoste nepieritoare?

Winona apăsă frâna brusc, amuțindu-și sora.

— Aluatul de fursecuri este în frigider. Fă câte poți și du-le pe urmă pe toate la chioșcul de mâncare.

— Da, să trăiți!

Aurora coborî din mașină și dispăru în casă.

Winona își găsi tatăl în arenă, făcând curățenie pentru competiția din acea zi. Îi făcu cu mâna și se duse în cabina comentatorului, unde începu să programeze sistemul de sunet.

Timp de câteva ore, își îndeplini toate sarcinile de pe listă, asigurându-se că bariera era montată, cronometrele erau la locul lor, juncanii erau aduși înăuntru, coarnele le erau înfășurate și că microfonul funcționa. La ora zece, se afla în cabina comentatorului din nou, înconjurată de formulare de înscriere, încercând să organizeze echipele pentru primele etape. Cel mai greu era să stabilească diferențele. Fiecare participant la proba de lasou avea un anumit nivel de pregătire, confirmat de asociația experților în folosirea lasoului, și toate cifrele acelea trebuiau adunate, comparate și alocate echipei adecvate, astfel încât rezultatele competiției de lasou să fie corecte. Îți trebuia un nenorocit de doctorat în matematică ca să pricepi toate astea.

Ușa cabinei se deschise, stârnind un mic nor de praf, și în ușă apăru tatăl ei, cu o expresie iritată.

— Ce durează așa mult, Win? Ai făcut șapte ani de facultate. Fă nenorocitele alea de calcule.

— Nu îmi dau seama cum.

— Degeaba faceți facultățile alea.

Luă cutia cu bani de pe masa de furnir și ieși din cabină. Winona se duse după el în parcare, unde se strânseseră zeci de bărbați călare.

— Care-i treaba, Henry? întrebă Deke, dându-și pălăria de cowboy pe ceafă.

— Competiția de azi se anulează, spuse tata. Toată lumea își va primi banii înapoi. Matematica e prea grea pentru Winona.

Ea simți că-i iau foc obrajii.

El deschise cutia cu bani și începu să numere bancnotele, când o altă camionetă intră în parcare. Winona era atât de concentrată la propria umilință, încât avu nevoie de o secundă ca să priceapă că oamenii șușoteau numele lui Vivi.

Winona ridică brusc privirea și se uită printre oameni.

Era camioneta lui Vivi Ann.

Bărbații călare se răsuciră în șei ca să vadă mai bine. Primul gând al Winonei fu: Slavă Domnului! Pe urmă îi văzu pe Vivi Ann și pe Dallas înaintând, ținându-se de mână de parcă ar fi fost doar o pereche obișnuită de îndrăgostiți veniți să privească acea competiție, iar Winona știu că avea să se sfârșească prost. Îmbrăcată în niște blugi uzați și cu un tricou șifonat, Vivi Ann reușea să fie atât de frumoasă, că aproape te durea să o privești, de parcă ar fi fost soarele însuși, numai o strălucire de aur, lângă care Dallas era o umbră rece, întunecată.

Mulțimea deveni straniu de tăcută, perfect conștientă de ce se petrecea. Nu știau cum să reacționeze, mai ales bărbații, care aveau tendința să le lase pe femei să se ocupe de astfel de situații.

— Bună, tată, spuse Vivi Ann, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ai nevoie de ajutorul meu?

Tata făcu o pauză cât să își arate furia, dar nu atât cât să lase să se vadă ruptura din familia lor.

— Ai întârziat, spuse el, dându-i cutia cu bani.

Și uite-așa, pur și simplu, Vivi Ann își reluă vechiul loc. Cowboy-i îi zâmbiră instantaneu, îi urară bun venit acasă, în timp ce Dallas se duse relaxat de la unul la altul, dându-le sfaturi celor mai tineri.

Winonei nu-i venea să creadă. Toate câte se întâmplaseră – sexul, minciunile, palma – și totuși, Vivi Ann se putea întoarce elegant înapoi la Water's Edge, ba chiar să fie și întâmpinată cu bucurie.

Winona plecă cu pași mari spre chioșcul de mâncare, unde Aurora întorcea de zor burgeri.

— N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat chiar acum.

Aurora se întoarse spre ea.

— Ce?

— S-a întors Vivi Ann. Și este cu Dallas.

— Au fost împreună în tot acest timp?

— Cine sunt eu? Mama Omida? Nu știu, dar sunt frumoși ca doi porumbei îndrăgostiți.

— Asta o să iasă rău. Ți-ai cerut scuze?

— Eu? Ea a provocat toată povestea asta.

— Nu, spuse Aurora ferm. Tu ești problema.

— Ce te face să spui asta? Eu mi-am tras-o cu Dallas Raintree fiind logodită cu Luke? Te rog să mă luminezi și pe mine cu creierul ăla al tău deștept, Aurora.

— Luke e prietenul nostru, Winona. Vivi e un membru al familiei. La o adică, tu l-ai ales pe Luke. Tot orașul știe asta. Cât ai așteptat înainte să le spui lui și tatei?

— Nu pot să ascult așa ceva, spuse Winona și plecă.

În arenă, simți deodată că bate la ochi. Privi împrejur și se întrebă ce spuneau oamenii despre rolul ei în toate astea. Odată ce începu să își facă griji pentru reputația ei, nu se mai putu opri. Urcă

pe ultimul rând de bănci, se așeză undeva în umbră și rămase acolo până se încheie competiția, apoi se duse la chioșcul de mâncare.

— Asta spune tot orașul, ha? Că eu i-am spus lui Luke?

Aurora opri grătarul și îl șterse.

— Într-un oraș ca ăsta nu există secrete.

— Nu este cinstit. Eu am acționat corect. Oamenii vor pricepe asta până la urmă.

Aurora oftă.

— Mă duc să o caut pe Vivi Ann. Vii și tu? Sau te duci să te ascunzi?

Winona își înghiți o replică răutăcioasă și se duse după sora ei în parcare. Camionetele și rulotele plecau, înșirându-se pe drumul de acces într-o linie șerpuitoare multicoloră. După ce plecară cu toții, parcarea rămase goală. Winona și Aurora erau lângă gard, iar tata stătea lângă șopron. Toți așteptau.

Vivi Ann și Dallas veni spre ei, ținându-se de mână.

Rămaseră toți cinci așa, în înserarea purpurie, înconjurați de câmpuri întunecate și de sunet de cai agitându-se pe lângă gard și de ape retrăgându-se la reflux înapoi spre mare.

— El nu-i bine-venit aci, spuse tata.

Dallas veni mai aproape de Vivi Ann și o cuprinse cu brațul.

— Ne-am căsătorit.

Nimeni nu scoase o vorbă; pentru o clipă, timpul păru să stea în loc. Vivi Ann se uită direct la tata.

— Vrem ca locul nostru să fie aici, tată, să continuăm să administrăm ferma, dar dacă tu nu ne vrei…

Winona știu atunci că Vivi Ann nu era deloc proastă. Îl încolțise pe tata ca să i se facă ei pe plac.

— Păi, se pare că nu prea am de ales, nu? spuse el.

Și cu asta, se întoarse și intră în casă, închizând ușa după el.

Aurora se duse și o îmbrățișă pe Vivi Ann.

— O să-și revină. Nu-ți face griji.

Vivi Ann o strânse în brațe pe Aurora.

— Sper.

Aurora îl îmbrățișă stângaci pe Dallas, pe urmă se duse la mașină. Când motorul se trezi la viață, Winona era tot acolo, prea tulburată ca să poată vorbi.

Vivi Ann se duse la ea, dar fără să dea drumul mâinii lui Dallas; era semnalul că ei doi formau un cuplu acum.

— Cum vrei să rezolvăm această situație, Win? întrebă ea încet.

— Eu i-am spus tatei doar pentru că Luke îl bătea pe Dallas. Winona își auzi vocea răgușită, iar asta o enervă cumplit. Părea slabă când voia să fie puternică. Am încercat să îl *salvez* pe Dallas.

Dallas făcu atunci un pas în față, ca și cum acolo ar fi fost locul lui, ca și cum ar fi avut un loc între cele două surori.

— Ai vrut tot ce ea avea, spuse el.

— Nu-i adevărat, spuse Winona, dar știa – știau cu toții – că era adevărat.

— Mi-ai făcut o favoare, Win, spuse Vivi Ann, deși ai vrut să-mi faci rău. Adevărul este că nu mai dau doi bani acum pe toată mizeria asta. Am găsit bărbatul pe care îl iubesc și suntem amândoi aici, la fermă. Pentru mine, nu mai contează nimic altceva.

Avea dreptate. Vivi Ann încălcase toate regulile, zdrobise inima unui bărbat, se culcase cu un străin și îl adusese în familie, și totuși, *nu plătise* în niciun fel. *Excelent!*

— Știu că nu-ți stă în caracter să ierți și să uiți, spuse Vivi Ann, dar este singura variantă pe care o avem acum. Eu pot s-o fac. Tu?

Winona era la fel de încolțită ca tatăl ei mai devreme. Acum nu mai avea ce să spună decât da.

Orice altceva ar fi făcut-o să pară meschină și pizmașă.

— Desigur, spuse ea, repezindu-se și îmbrățișându-și sora fără vlagă. Uit și iert.

Capitolul 11

Unele lucruri nu se puteau uita, indiferent cât de mult încercai. Umilința. Pierderea. Gelozia. Erau emoții mereu vii, care nu încetau să iasă la suprafață. Într-un final, obosești să le tot ții ascunse. Winona știa bine: obosise. Nu înceta să încerce, însă uneori, ca în seara asta, efortul părea insuportabil.

Când auzi soneria de la intrare, primul ei gând fu: *Și dacă nu deschid*?

Sună din nou.

Nu aveai unde să te ascunzi în propria familie.

Plecă de lângă chiuvetă, se duse la ușă și deschise.

La ușă era Aurora, gătită și gata de plecare. Își strânsese părul castaniu într-o coadă de cal umflată și prinsă cu o clamă de păr tip banană și își pictase fața cu straturi de culori. Pernițele de la umeri îi evidențiau talia subțire, care era încinsă cu o centură de piele lată și bătută cu strasuri. Rochia de doc părea simplă prin comparație.

— Lasă-mă cu fața asta acră. Să mergem.

Fără să scoată o vorbă, Winona își urmă sora la mașină. Urcă pe bancheta din spate a BMW-ului, dorindu-și să fi fost oriunde, doar nu acolo.

— Este o idee tâmpită, spuse ea.

— Am luat notă de opinia ta, spuse Aurora.

Winona începu să ofteze dramatic, încrucișându-și brațele teatral.

— Richard unde-i?

— Lucrează mai târziu azi. Ar prefera să-și mănânce un pantof decât să vină cu noi.

— Îl înțeleg.

— Nu prea mă interesează fițele tale.

Cotiră spre Water's Edge și ajunseră la colibă.

Ciocăniră la intrare, și câteva clipe mai târziu, Vivi Ann le deschise.

— Pfui, făcu Aurora. Nu sunt goi.

Winona dădu ochii peste cap.

— Nici măcar nu s-a întunecat afară.

— Ce știi tu despre sexul fierbinte este echivalentul a ce știu eu despre apicultură, spuse Aurora tăios. Pe urmă i se adresă lui Vivi Ann: Noi mergem la Outlaw.

— Bineînțeles că mergeți, este vineri, spuse Vivi Ann.

Dallas se ridică instantaneu și veni lângă Vivi Ann, cuprinzând-o posesiv cu brațul de talie.

Aurora îl studie, mijindu-și ochii.

— O iubești, măi, tatuatule?

— Se pare că da, aspiranto la liga puștoaicelor.

Aurora zâmbi.

— Atunci, scoate-o la Outlaw. Așa se face.

— Are dreptate, spuse Winona tăios. Cea mai bună metodă să puneți capăt bârfelor din oraș este să le arătați tuturor cât de fericiți sunteți.

Dallas o fixă cu privirea pe Winona.

— Nu arăți prea fericită, Winona. Presupun că îți plac bârfele pe seama lui Vivi.

— Asta din vasta ta experiență în a-mi judeca dispozițiile, vrei să zici.

— Nu știu… spuse Vivi Ann. S-ar putea să fie Luke acolo.

Dallas o luă în brațe.

— Nu trebuie să facem nimic dacă tu nu vrei.

Blândețea vocii lui o surprinse pe Winona. Nu era de mirare că îi fermecase sora. Mai ales că era vorba de Vivi Ann, care vedea tot ce era mai bun în oricine.

— Nu-l poți evita la infinit, sublinie Aurora.

În cele din urmă, Vivi Ann dădu din cap.

— Lăsați-ne un minut, spuse, luându-l pe Dallas de mână.

— Dacă aud că fac sex, am plecat, spuse Winona după ce Dallas și Vivi dispărură în dormitor.

— Ai fi în stare, spuse Aurora râzând.

Cincisprezece minute mai târziu, surorile Grey și Dallas parcară la Outlaw.

Intrară unul după altul. Când intră Dallas – ultimul se auzi un murmur în toată încăperea. Oamenii ridicară privirile, paharele rămaseră în aer, conversațiile se întrerupseră. Până și tobosarul ratã ritmul.

Winona observă că prietenii lor nu-și puteau lua ochii de la Vivi Ann și de la Dallas. Se duseră la bar și comandară ceva de băut. După ce fură serviți, se întoarseră toți patru la unison cu fața la mulțime. Pe fundal, de la tonomat se auzea piesa „The Dance”.

Prima persoană care veni la ei fu Luke.

— Uite-l că vine, murmură Aurora. Ex-logodnic la dreapta.

— Știe și el parola asta, spuse Winona, stăpânindu-se să nu îi iasă în întâmpinare.

Dallas veni mai aproape de Vivi Ann și o luă de mână.

— Bună, Vivi, spuse Luke.

În bar se făcu liniște. Singurul sunet veni din fundul încăperii, unde o bilă se lovi de alta pe masa de biliard.

— Am auzit că te-ai măritat, spuse Luke inexpresiv. Felicitări!

— Ar fi trebuit să fiu onestă cu tine, îi spuse Vivi Ann.

— Mi-aș dori să fi fost.

Winona îi studie fiecare detaliu al feței, felul în care închise ochii pentru doar o secundă înainte să vorbească, ridurile din jurul gurii crispate. Se aștepta de la el să spună altceva, ceva tăios și crud – genul de lucru pe care îl merita Vivi Ann pentru

ceea ce făcuse dar cu cât se holba mai mult, cu atât vedea mai precis. Luke nu era supărat pe Vivi Ann.

Tot o mai iubea. Chiar și după toate cele întâmplate.

— Îmi pare sincer rău, spuse Vivi Ann.

Sora ei continuă să vorbească, cuvinte fără sens peste alte cuvinte fără sens, în vreme ce toată lumea asculta și zâmbea și accepta. Totul se transformă într-un vuiet de zgomot alb în capul Winonei, atât de tare, că nu mai putea auzi nimic altceva decât bătăile propriei inimi. Era atât de prinsă în gândurile ei, în dezamăgirea ei amară (cum rămânea cu karma? cum rămânea cu plata pentru păcatele săvârșite?), că nici nu observă când se termină.

Muzica porni din nou. Oamenii umplură ringul de dans.

Ea clipi și se uită împrejur după Luke.

Dallas o urmărea, și ceva din ochii aceia cenușii stranii o făceau să nu se simtă în largul ei. Dădu drumul mâinii lui Vivi Ann și veni spre ea. Winona observă felul sexy, mlădios în care se mișca și recunoscu motivul din spatele lui. Nu că avea să funcționeze vreodată cu ea.

— Bietul Luke, spuse Dallas cu voce mătăsoasă, care îi dădu o stare de neliniște. Pariu că are nevoie de un umăr pe care să plângă.

— Nu mă cunoști.

— Te cunosc, răspunse el, zâmbind acum.

Winona își zise atunci: *Bărbatul ăsta e periculos.* Iar Vivi Ann îl adusese în familia lor. Asta îi dovedea Winonei că avusese dreptate să încerce să o protejeze pe Vivi Ann de bărbatul acesta.

— Ai face bine să n-o rănești, spuse ea. Am să fiu cu ochii pe tine.

— Ea poate că a uitat ce ai făcut, Winona, dar eu nu. Ai trădat-o, pur și simplu. Așa că ține minte asta: *eu* am să fiu cu ochii *pe tine.* Ea poate te-a iertat. Eu n-am s-o fac.

∵

Winona stătea în mașina ei, parcată în fața secției de poliție.

Nu ar fi trebuit să intre. Unele lucruri trebuiau trecute sub tăcere.

Ce bine dacă ar fi fost genul de persoană care să ignore o informație. Dar nu era în stare de o asemenea ignoranță prefăcută.

Odată ce îi intra o idee în cap, era ca un crocodil care își rotește prada până o ucide. Așa că fu brusc convinsă că Dallas chiar reprezenta un pericol.

Coborî din mașină și porni spre secție, deschise ușa și intră, înăuntru, găsi doar câțiva polițiști în uniforme intrând dintr-un birou în altul.

La recepție, Helen ridică privirea de la unghiile ei roz aprins pe care și le pilea.

— Bună, Winona.

— Bună. Comandantul Bailor este? Aș vrea să vorbesc cu el.

— Sigur că este. Ai o programare, nu? Este în biroul lui. Du-te la ultimul birou din fund.

Winona o luă pe coridorul aglomerat și îl găsi pe comandantul Albert Bailor în biroul lui, mâncând un sandviș.

— Bună, Winona, spuse ea, ștergându-se la gură cu un șervețel. Ia loc.

Winona renunță la introducerea politicoasă. Era o artă pe care oricum nu o stăpânise niciodată.

— Vreau să verific cazierul cuiva.

— Al indianului?

— Da.

— Am avut și eu aceleași întrebări când Vivi Ann s-a măritat cu el. Ca să fiu sincer, am așteptat să apari mai devreme. Ieși din birou și reveni câteva momente mai târziu cu un dosar, pe care îl puse pe masă. Revin imediat. Nevoile naturale.

Imediat după ce plecă, Winona deschise dosarul.

Dallas Raintree, DOB 5/05/65.

Îi verifică atentă cazierul judiciar, citind acuzațiile, arestările și condamnările. Erau aproape

douăsprezece acuzații de furt sau posesie de bunuri furate, două acuzații de atac pentru care pledase vinovat și primise pedepse mai mici, o condamnare pentru lovire și încăierare și câteva acuzații de deținere de arme. Exista o mențiune că îi fusese sigilat cazierul juvenil din ordin judecătoresc și că i se recomandase de mai multe ori să fie evaluat psihiatric. Se părea că prima oară când se făcuse o astfel de recomandare fusese în adolescență.

— Băga-mi-aș! spuse Winona.

— Chiar că băga-mi-aș spuse Al, revenind în birou și închizând ușa de sticlă în urma lui.

Winona se uită la el.

— Ce înseamnă toate astea?

Al se așeză la masa lui de lucru.

— Am citit cum că acest cumnat al tău este un bărbat iute din fire și care nu prea respectă legea. Și s-a întâmplat ceva urât în copilăria lui. Există multe rapoarte ale psihiatrilor acolo. Mulți îl consideră instabil. Se lăsă pe spate. Umblă vorba că tu l-ai angajat. M-aș fi așteptat de la tine să-l verifici mai întâi.

Ea scrâșni din dinți.

— Ce pot face acum?

— Acum? Al ridică din umeri. Este însurat cu sora ta, Win. Nu mai e nimic de făcut acum.

— Este periculos?

Al se uită la ea.

— În circumstanțele propice, cu toții suntem. Fii cu ochii pe el. Atât.

— Am să fiu, promise Winona.

∵

La sfârșitul lui noiembrie, un vânt înghețat bătu peste Canal, șfichiuind apele de obicei calme și provocând valuri agitate, cu creste albe înspumate. Valurile izbeau în digurile de ciment și piatră de-a lungul țărmului; apa spumegândă împroșca grădinile îngrijite, transformând în brun verdele ierbii. Păsările dispărură deodată, ducând cu ele

trilurile din zori de zi și sporovăială de la orele amiezii. Copacii golași tremurau de frig, ultimele frunze multicolore fiind smulse și duse de vânt. Aceleași frunze zăceau acum în maldăre murdare, înnegrite, în șanțurile de pe marginile drumului.

Ca și cum s-ar fi transmis un mesaj către mondena Coastă de Est, turiștii încetară să mai vină. Nu mai erau bărci pe Canal, nu se mai auzeau motoare torcând după-amiaza. În schimb, docurile mobile erau trase pe uscat pentru iernat, iar cele fixe erau izolate, robinetele erau acoperite și închise. Pe toată lungimea litoralului, grătarele erau retrase de pe terase și duse în garaje pentru toată perioada iernii; jardinierele pline de flori prețioase și fragile erau duse și ele în casă. Fără lumina soarelui, totul părea șters, mai ales când ploua, și ploua aproape mereu. Nu erau furtuni violente, ci mai degrabă o burniță constantă, ca niște fire de apă care cădeau de sus. În ziua de după Ziua Recunoștinței, membrele clubului Zăbale și pinteni și familiile lor se adunară la Water's Edge pentru a face ghirlande. Era o tradiție veche de mulți ani. Vivi Ann se implicase de fiecare dată, mai întâi ca ajutor al mamei ei, pe urmă ca membră a clubului de tineret, iar acum ca lideră a clubului.

Evenimentul dură de dimineață până seara și, la drept vorbind, ea nu se bucurase niciodată așa de mult de el ca anul acesta, iar după ce se termină, și ziua se încheie, ea și Dallas porniră pe drumul ud și noroios către coliba lor.

— Te-am văzut vorbind cu Myrtle Michaelian, spuse Vivi Ann.

— S-a ținut de poșetă tot timpul. Cred că i-a fost teamă să nu i-o fur.

Ea zâmbi, deschise ușa și intră.

În colibă mirosea a Crăciun. Dallas pusese un brad mic, perfect, într-un colț, lângă șemineu, și aranjase câteva dintre rămurelele rămase pe poliță.

— Crăciun fericit! spuse el.

Vivi Ann fu încă o dată surprinsă de el. Toată viața ei, bărbații se întrecuseră în a-i oferi lucruri; o uluiseră cu cadouri împachetate de vânzători și achitate cu cărți de credit. Dar acest brăduț simplu și sărăcăcios decorat însemna pentru ea mai mult decât oricare dintre cadouri pentru că știa că soțului ei nu-i păsa de Crăciun. Făcuse asta pentru ea, pentru că *ei* îi păsa.

— Prietena aia a ta – Trayna de la drogherie – m-a ajutat să aleg ornamentele.

Vivi Ann râse imaginându-și fața speriată a lui Dallas însoțind-o pe Trayna și alegând îngerași și spiriduși. Îl iubea atât de mult, că abia putea duce acest sentiment.

— Ce-i așa de amuzant? Am făcut ceva greșit?

— Nu, Dallas Raintree. Ai făcut ceva grozav.

Îl luă de mână și îl conduse în dormitor, și acolo îi arătă în zeci de feluri cât de mult îl iubea.

După aceea, rămaseră întinși în pat, privindu-se. Prin ușa deschisă, ea putea vedea bradul de Crăciun licărind în întuneric.

— Am crezut că o să detești ziua de azi, spuse ea.

— Nu.

— Ai făcut chestii din astea când erai mic?

— Nu, spuse el, iar de data asta vocea lui era doar o șoaptă.

Ea știu că atinsese un punct nevralgic.

— Vrei să inviți pe cineva anume de Crăciun?

— Pui mereu aceeași întrebare în feluri diferite, Vivi, spuse el. Nu există nimeni. Doar tu.

Ea nu înțelegea cum de era posibil așa ceva, cum se făcea că o persoană putea fi atât de singură precum pretindea el. Se sprijini în cot și se uită la el.

— Ce s-a întâmplat, Dallas?

Era pentru prima oară când punea întrebarea direct.

— El a omorât-o, spuse el încet. Presupun că asta arzi de nerăbdare să știi. A bătut-o ani la

rândul, iar într-o noapte, a împușcat-o.

— Tu ai fost…

— Da. Am fost de față.

Atunci totul fu limpede pentru Vivi Ann: cicatricile de pe pieptul lui, furia pe care nu și-o putea controla uneori, insomniile. Și-l imagină copil, ascultând lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le audă, văzând imagini teribile. Nu era de mirare că nu voia să vorbească despre trecutul lui. Ea se lipi mai strâns de el și îl cuprinse în brațe, acoperindu-l cu tot trupul ei, cu inima și cu sufletul, încercând cumva să îi transfere copilăria ei.

El o ținea atât de strâns, că ea înțelese că discuția lor redeschisese o rană veche. O privi cu o expresie cumplită în ochi, o frumoasă combinație între fericire și durere, iar ea se întrebă deodată dacă așa trăia el, cu acele sentimente contradictorii greu de îndurat. Îi sărută buzele, pe urmă obrazul, apoi urechea, șoptindu-i:

— O să avem un bebeluș.

El nu spuse nimic, o strânse doar și mai tare în brațe și o ținu așa.

— Ești pregătit? întrebă ea.

Dallas se retrase doar cât să o poată privi, iar dragostea din privirea lui fu singurul răspuns de care ea avea nevoie.

∵

Dacă Winona și-ar fi păstrat amintirile în dosare de carton, ar fi etichetat Crăciunul lui 1992 ca pe al doilea cel mai urât din istoria familiei Grey; doar anul în care murise mama lor fusese mai rău.

Încercase să simuleze că totul era în regulă. Se prezentase la fermă ca să decoreze pentru sărbători. Urcase și coborâse scările podului, ducând în brațe cutiile prăfuite cu ornamente până când transpirase și obosise. Muncise alături de surorile ei și spusese numai lucruri cuviincioase. *Ia uite, Vivi, este clovnul pe care l-ai făcut tu în*

tabăra religioasă din clasa a patra… și uite și îngerașul preferat al Aurorei, cu aripa ruptă.

Dar nimic nu păruse în ordine. Aurora și Vivi Ann râseseră și glumiseră, se ciondăniseră pe albumul de Crăciun pe care să îl asculte, în vreme ce Winona se simțise tot mai distantă. Știa că proceda greșit, că trebuia să lase deoparte vechile ranchiune, amarul, și să meargă mai departe cu viețile lor cotidiene. Și totuși, nu părea că e în stare să facă asta.

Problema era Dallas. Era ca o tumoare în corpul familiei lor, și doar ea simțea că era malignă.

Nu conta că se comporta ca și cum ar fi iubit-o pe Vivi Ann (*ca și cum* erau cuvintele cheie, în mintea Winonei) sau că făcea o treabă grozavă la fermă. Conta că nu putea fi de încredere. Rapoartele poliției din trecutul lui erau dovada. Cumva, tot avea să facă rău familiei ei.

Oricine se afla la cina aceea festivă de Crăciun ar fi trebuit să vadă asta. Totul era la locul obișnuit, totul sclipea, totul era perfect. Tata era gătit cu blugi noi bleumarin de la Wrangler și o cămașă albă imaculată, închisă până la gât. Aurora, Richard și copiii arătau de parcă ar fi coborât dintr-un catalog de modă, iar Vivi Ann era imaginea însăși a frumuseții desăvârșite în rochia ei verde de catifea.

Și mai era și Dallas, așezat lângă soția lui, cu un aer stânjenit și vag iritat de toată tevatura. Winona îl urmărea pe sub genele coborâte. Părul lui lung și cămașa bleu pal nu îl făceau deloc mai blând; dimpotrivă. Gătit cum era, părea doar și mai periculos.

Dacă Winona ar fi găsit o cale să dea adevărul pe față, ar fi făcut-o, dar Dallas era inteligent. Nu forța lucrurile; nu-și cerea partea. Aștepta pe margine, prefăcându-se dispus să muncească indiferent de ce primea. Cowboy-i îl acceptaseră, iar femeile din oraș începuseră în ultima vreme să discute despre „marea dragoste” dintre Vivi Ann și

Dallas. Chiar și Aurora refuza să audă despre trecutul lui penal și-i spuse Winonei s-o lase baltă.

Vivi Ann lovi cu furculița de paharul de vin, atrăgându-le atenția tuturor.

Winona se uită la sora ei, așa cum trebuia să facă, și după ce observă câteva amănunte, le puse laolaltă cu viteza unei rafale de pistol automat: Vivi Ann era și mai frumoasă ca de obicei, radia chiar, și bea doar apă.

— Noi doi așteptăm un bebeluș, spuse Vivi Ann, iar zâmbetul ei lumină camera.

Winona primi anunțul într-un mod ciudat, cu încetinitorul, de parcă ar fi fost sub apă sau în spatele unui zid din blocuri vălurite de sticlă. Îi văzu pe toți, cu excepția tatălui ei, sărind să o felicite pe Vivi Ann; auzi chiotele și țipetele, o văzu pe Aurora îmbrățișând-o pe Vivi Ann și începând să plângă.

Winona știa că trebuia să se miște, să se alăture, dar nu putea. Rămase în scaun. Odată, când era mică, încercase să facă o cursă cu obstacole. Învăluită de aura rarisimă a încurajărilor tatălui ei, încălecase spinarea lată a lui Clem și o lovise puternic în coaste. Abia reușise să se țină la primul obstacol, iar la al doilea, pierduse controlul. Își mai amintea și acum ce simțise atunci: cum dăduse drumul hățurilor, cum alunecase într-o parte din șa, cum îi ieșise piciorul din scară. O secundă înainte să cadă, știuse ce va urma, iar teama de acel moment era exact sentimentul pe care îl trăia. De acum încolo, orice ar fi fost, Dallas avea să facă parte din această familie. Cancerul prezenței lui tocmai trecuse în metastază.

Se uită într-o parte și îl descoperi pe Dallas privind-o. Se foi stânjenită în scaun, apoi își ridică paharul de vin pentru un toast.

— Pentru Vivi Ann… care va avea acum un copil…

Și un copil. Încercă să nu se gândească la propria singurătate, dar era imposibil de ignorat.

Era cea mai mare dintre surori și singura nemăritată și fără copii.

După aceea, seara se desfășură pentru Winona ca un film fără sonor. Făcu tot ce trebuia să facă – debarasă masa și spălă vasele cu surorile ei; puse albumul lor preferat cu cântece de Crăciun interpretate de Elvis și dansă cu fetele în bucătărie. Le citi *Noaptea de dinaintea Crăciunului* nepoatei și nepotului ei –, dar nimic din toate astea nu părea real.

— Nu prea te pricepi să te prefaci fericită.

Winona nici nu-l auzise măcar apropiindu-se. Se părea că furișarea asta pe lângă oameni era o abilitate specială a lui. Se întoarse ușor și văzu că Dallas era lângă ea, cu o bere în mână.

— Eu nu m-am priceput niciodată să mă prefac la nimic, răspunse ea. Iar tu nu mă prostești nici măcar o secundă. Ți-am văzut dosarul.

— Este fericită, să știi, spuse el.

— Dar tu? N-aș zice că ești genul de tătic grijuliu.

— Tu nu dai doi bani pe ce simt eu.

Era o ușurare să fie înțeleasă, să nu trebuiască să se prefacă.

— Ai dreptate.

— Și de ce asta?

— Familia asta a fost fericită înainte să apari tu.

Dallas se uită prin cameră; privirea i se opri asupra Aurorei și a lui Richard, care discutau încet lângă brad, pe urmă se uită la tata, care era la al treilea burbon și se uita fix la o fotografie veche a mamei.

— Oare? întrebă el. Deci tu erai fericită că Vivi Ann era cu iubitul tău.

— Nu era iubitul meu.

Dallas îi zâmbi cu subînțeles.

— Asta a fost problema tot timpul, nu-i așa?

— Mai du-te dracului.

El râse.

— Asta este urarea tradițională de Crăciun?

Îl dădu la o parte și plecă. Restul serii, încercă să se simtă ca odinioară, înconjurată de oameni pe care îi iubea, dar el era acolo, pe margine, urmărindu-i, urmărind-o pe ea.

∵

Winona numără zilele până la întoarcerea lui Luke din vacanța petrecută în Montana. Vorbiseră la telefon în ziua de Crăciun și el păruse a-și mai fi revenit. În sfârșit. Prietenia lor părea încă fragilă acum, nevindecată încă în totalitate, însă Winona încerca să fie răbdătoare. El avea nevoie de timp, atâta tot. Se împăcase cu situația. Pentru Luke, ea avea să fie răbdătoare.

În seara în care el ajunse acasă, îi propuse să se întâlnească și să meargă la un film.

În lunile astea de iarnă, se întuneca devreme, așa că până să-și termine treaba de la birou, să se îmbrace și să ajungă la el acasă, se întunecase deja de-a binelea. Când el îi deschise, ea i se aruncă în brațe și îl strânse tare.

— Mă bucur așa de tare că te-ai întors.

El se eliberă din îmbrățișarea ei și o conduse în living, unde focul ardea în vatră, iar luminile de Crăciun licăreau încă în bradul pe care el îl decorase cu ajutorul ei. Winona se așeză, iar Luke se duse în bucătărie și se întoarse cu două pahare de vin.

— Alcool. Slavă Domnului, spuse ea.

Își luă paharul și se trase într-o parte ca să îi facă și lui loc. Își scoase botinele moi și își urcă picioarele doar în șosete pe măsuța de cafea. Ca de obicei în ultima vreme, el nu vorbi prea mult. Ea trebuia să întrețină conversația.

— N-ai idee cât de aiurea au fost sărbătorile astea. Dallas a stricat totul, și nimeni nu vede asta. Îmi tot vine să o înșfac pe Vivi de umeri și să o scutur bine până vede și ea ce văd eu. Poate reușesc să găsesc o modalitate să îi trimit cazierul lui juridic. Asta ar trebui să o trezească.

— Zău așa, Win, spuse Luke oftând. Chiar trebuie să purtăm această conversație de fiecare dată când suntem împreună? E deja răsuflată. Sunt căsătoriți.

— Și acum o să aibă și un copil.

— E însărcinată?

— Deja. Până și eu sunt surprinsă, iar eu mă aștept de obicei la ce-i mai rău.

Luke se ridică în picioare și se duse lângă foc, privind fix în el.

— Un copil, spuse el cu voce tristă, moale.

Winonei îi venea să-și dea o palmă. Era una dintre caracteristicile ei cele mai rele, felul în care se putea concentra atât de mult pe detalii, încât rata complet imaginea de ansamblu. Se tot gândea că el se lecuise deja de Vivi Ann. Se ridică în picioare și se duse la el.

— Îmi pare rău, Luke. Nu m-am gândit. N-ar fi trebuit să ți-o spun așa.

El își luă privirea de la ea și se uită pe lângă brad, la noaptea neagră ploioasă de dincolo de fereastră.

— Nu pot să fac asta.

— Ce să faci?

— Am crezut că pot să rămân aici și s-o văd pe Vivi Ann iubind pe altcineva, dar nu pot.

— Dar… Winona nu știa ce să zică, unde să își formuleze noua teamă într-un apel convingător. Nu poți pleca…

— Ce altceva pot face, Win?

Ea se simți ca o eschimosă bătrână lăsată singură pe o banchiză în derivă. Știa că dacă nu făcea o mișcare acum, dacă nu se agăța de el, avea să dispară plutind singură.

— Luke, te rog…

— Te rog ce?

Înghiți nodul din gât, înfruntându-și propria frică. Era îngrozitor să îi spună adevărul – nu era pregătită; nici el nu era pregătit – dar nu mai avea

încotro. Îndrăzni să îl atingă, să îl prindă de încheietura mâinii.

— Știu că nu ești pregătit să auzi asta, Luke, dar… te iubesc. Dacă ai încerca, am putea fi fericiți împreună.

Ea îi văzu răspunsul înainte ca el să vorbească. În acea tăcere, cu focul trosnind lângă ei, îi văzu surprinderea. Pe urmă, mila.

Stomacul i se strânse. Îi dăduse asasinului ei un cuțit și își expusese pieptul gol. Dacă l-ar fi putut împiedica să rostească cu voce tare acele cuvinte, ar fi făcut-o, dar roata fusese deja pusă în mișcare.

— Și eu te iubesc pe tine, spuse el, coborându-și vocea, dar ca prieten.

Ea plecă de lângă el și îi întoarse spatele.

— Asta am vrut să spun și eu, zise ea șters, deși știau amândoi că era o minciună.

— Cred că am să mă întorc în Kalispell, spuse el, rămânând lângă foc.

— Poate vei găsi o fată frumoasă și slabă acolo, spuse ea, luându-și haina.

Atunci el veni lângă ea, o prinse de umeri și o întoarse cu fața la el.

— Winona, știi că nu despre asta e vorba. Doar că…

Oricât ar fi încercat să își controleze lacrimile, ele tot îi umplură ochii, usturând-o. *Jalnic.* Și, în clipa aceea, deveni din nou fata grasă care implora iar și iar să i se dea calul mamei.

— Înțeleg, Luke. Crede-mă. Înțeleg.

Lunea următoare, află de la Aurora, care aflase de la Julie, că Luke se mutase înapoi în Montana.

Capitolul 12

Pe apă, timpul se măsura în curenți, unduindu-se mereu mai aproape de țărm. Iarna, valurile erau mai îndrăznețe, mai furioase, brăzdate de alb;

vântul le biciuia turbat, iar ploaia cădea aproape zilnic. Peisajul era tern. Chiar și plantele perene își pierduseră în mare parte nuanțele bogate, părând negre pe fondul cerului cenușiu, al norilor cenușii, al apei cenușii.

Lumina soarelui schimbă toate astea, iar în mai, când ploaia încetă, azaleele roz și violete înfloriră peste noapte, verdele crud predominând peste tot – pe pajiști, în mugurii frunzelor firave de pe marginea drumurilor. Seara, orăcăitul broaștelor era atât de puternic, încât oamenii din tot orașul se trezeau în miez de noapte ca să închidă ferestrele.

În iunie, publicul estival își făcu apariția din nou. Pe malurile Canalului, începură să reapară docurile, la fel ca și bărcile legate de-a lungul lor. Restaurantele trecură la programul prelungit și adăugară în meniuri câteva variante la modă de sandvișuri vegetariene, iar prăvăliile sezoniere se redeschiseră. Coșurile suspendate cu lobelia violete și mușcate roșii își reluară locurile în cârligele de pe stâlpii de iluminat.

Vivi Ann observa fiecare schimbare. I se părea că ani întregi considerase toate astea un dat, tratând fiecare transformare a anotimpurilor pur și simplu ca pe un semn de trecere a timpului.

Dar sarcina îi modificase perspectiva. Acum marca trecerea timpului până în cele mai mici detalii – o zi, o săptămână, uneori chiar și o oră. Și nu doar corpul ei se transforma. Totul părea diferit în ultima vreme. Niciodată nu fusese atât de entuziasmată precum era de sosirea acestui copilaș. În egală măsură era și îngrozită. Îi era zilnic dor de mama ei, și nu la modul efemer, așa cum îi fusese mereu dor încă din copilărie. Dorul acela se transformase într-o durere fierbinte, ascuțită. Avea atât de multe întrebări și niciun mod prin care să obțină răspunsurile de care avea nevoie.

Teama ei – ceva nou – era profundă și obscură. Noaptea, când stătea întinsă în pat cu Dallas,

ascultându-l dormind, își făcea griji că era prea egoistă pentru a fi o mamă bună, prea imatură pentru a călăuzi o altă ființă prin viață. Se mai îngrijora și din cauza moștenirii amerindiene a copilului ei și de cum avea să își ajute ea copilul să se simtă acceptat de ambele lumi. În cele zece luni de când se căsătorise, aflase foarte puține despre bărbatul pe care îl iubea. O iubea – asta era evident –, dar restul emoțiilor și le controla foarte atent. Furia era singurul lucru care mai ieșea uneori la suprafață, iar în rarele ocazii când ea îi vedea acea latură, se temea.

Nu uita, îi spusese el cândva când se certau, *abuzul poate înrăi un animal. Eu am încercat să te avertizez.* Vrusese să o dea la o parte; înțelegea asta acum. Singurul lucru din lume care îl speria era iubirea lor.

El nu pricepea, chiar deloc, că ea nu doar că îl iubea. Trăia pentru el. Dallas continua să fie dependența de care nu se putea dezbăra.

— Iar ești cu mintea aiurea, spuse Aurora, luând un cartof prăjit de pe farfuria lui Vivi Ann. Sex fierbinte în dimineața asta?

Vivi Ann râse și își frecă abdomenul umflat.

— Tu mi-ai spus că pasiunea pălește.

— Mda, așa-i. Dar pe urmă l-ai întâlnit pe domnul Tatuaj.

— Nu pot să cred cât de mult îl iubesc. Știi asta, nu?

— Surprinzător este cât de mult pare că te iubește și el. Te urmărește ca un șoim. Uneori cred că nu poate suporta să fie departe de tine.

Vivi Ann auzi melancolia din vocea surorii ei, dându-și seama acum cât de familiar devenise acel ton.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Despre ce?

— Richard. Care-i problema?

Chipul corect fardat al Aurorei se schimonosi auzind asta.

— Am crezut că maschez bine asta.

— Trebuie să te simți tare singură.

Ochii Aurorei se umplură de lacrimi.

— Îl plac, iar el mă place, de asemenea. Poate că asta este în regulă, poate că e suficient. Dar am văzut ce aveți tu și Dallas și acum nu mai știu. Să-mi… trăiesc pur și simplu viața? Și mai sunt și copiii la care trebuie să mă gândesc. Nu vreau să crească așa cum am crescut noi, cu golul ăsta în familie acolo unde trebuia să fie cineva.

Vivi Ann întinse mâna peste masă și o așeză peste a Aurorei.

— Toată lumea crede că Winona este cea mai deșteaptă dintre noi, dar de fapt tu ești, Aurora. Tu… vezi lucrurile, tu ești atentă. Tu faci alegerea corectă.

— Poate că nu vreau să aleg.

Vivi Ann știa prea bine cât de seducătoare era acea idee.

— Și să nu faci nimic este o alegere. Dar nu e una bună. Crede-mă. Winona este încă ofticată pe mine că l-am rănit pe Luke. Și are dreptate. Este singura dată în viața mea când am fost crudă în mod intenționat.

— Nimeni nu poartă pică așa ca Winona, nu încape îndoială.

— Uneori cred că mă urăște.

— Crede-mă, Vivi Ann, persoana pe care o urăște Winona este ea însăși. Și-a trăit toată viața încercând să scoată sânge dintr-o piatră și pentru că nu știe cum să renunțe, nu se poate opri. Continuă să aștepte ceva de la tata, ceva ce nu va primi niciodată.

— Asta pentru că ea are nevoie de cuvinte, iar el nu îi poate oferi asta.

Aurora oftă.

— Vivi, tu ai un alt fel de tată decât am eu, asta-i tot ce pot să spun. Pentru tine, el este ca unul dintre caii ăia pe care îi salvezi tu.

— Așa și este, Aurora. Ne iubește.

— Dacă ne iubește, Vivi, este o versiune jalnică, diluată, și Doamne păzește să aibă vreuna dintre noi nevoie să ne-o arate.

— Eu l-am văzut plângând o dată, spuse Vivi Ann.

Era o amintire pe care nu putuse să o împărtășească până atunci.

— Tata?

— În acea ultimă seară, când patul de spital al mamei era în living și noi am dormit în saci de dormit pe podea.

Zâmbetul Aurorei era nesigur.

— Și-a dorit să fim cu ea.

Vivi Ann dădu din cap.

— M-am trezit în miezul nopții și l-am văzut pe tata stând lângă patul ei. Mama a spus: „Să ai grijă de grădina mea, Henry. Iubește-le și pentru mine", iar tata și-a șters ochii.

Grădina mea. Momentul fragil le uni; erau din nou Fasolică și Lăstărică, două fete mititele, stând la masa din bucătărie cu mama lor, decorând cu scoici cutia pentru batiste de hârtie din baie.

— Ce i-ai spus tatei?

— Nimic. M-am prefăcut că dorm, iar când m-am trezit din nou, ea nu mai trăia.

— Poate că îi intrase ceva în ochi.

— Ba nu.

Aurora se lăsă pe spate.

Vivi Ann se uită la pântecu-i rotund.

— În ultima vreme, mi-e dor de ea tot timpul. Vreau să…

Icni, surprinsă de o contracție care îi încleștă abdomenul. Rău de tot. Nici nu-și recăpătă suflul bine, că o a doua contracție lovi în plin; asta duru și mai tare.

— Ești bine? întrebă Aurora, aplecându-se în față.

— Nu, gâfâi Vivi Ann. Este prea devreme…

∵

Vivi Ann nu era genul de om care să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla rău în viață. De obicei, când îi auzea pe oameni spunând: *Viața se schimbă într-o clipită,* zâmbea și își zicea: *Da, devine mereu mai bună.* În rarele ocazii când prin minte îi treceau gânduri morbide, le alunga numaidecât și se concentra la altceva. Învățase de timpuriu că optimismul era o alternativă. Când era întrebată despre punctul ei de vedere optimist, ea răspundea veselă că lucrurile bune li se întâmplau oamenilor buni, și credea în asta.

Acum știa de ce oamenii se încruntau adesea la acest răspuns. Știau ceea ce ea nu învățase încă: optimismul nu era doar naiv. Uneori putea fi chiar nemilos.

Lucrurile rele se întâmplau, chiar și atunci când făceai totul corect. Puteai să te măriți când te îndrăgosteai, să concepi un copil în patul acelei iubiri, să renunți la orice obicei periculos pentru copil, și totuși, să nești cu șase săptămâni prea devreme.

— Să-ți mai aduc ceva?

Vivi Ann se ridică puțin și deschise ochii. Nu era sigură de când stătea întinsă acolo, cu ochii închiși, reluând totul, iar și iar în minte.

— Tata și Winona au venit?

Aurora stătea lângă patul ei, tristă. În ultimele câteva ore, bretonul tapat al surorii ei se pleoștise peste ochi, iar machiajul i se șterse. Fără toate astea, Aurora arăta slabă și obosită.

— Încă nu.

Vivi Ann zâmbi cât putu de bine.

— Înseamnă tare mult pentru mine faptul că ai fost aici, Aurora. Te iert că mi-ai furat diadema de aniversare.

Aurora îi dădu lui Vivi Ann la o parte de pe față părul încă umed.

— Eu nu ți-am furat niciodată idioțenia aia de diademă. Tu ești prințesa familiei.

— Mi-aș dori să mă lase să îl văd din nou. E atât de mititel.

Acest ultim cuvânt îi afectă puțin stăpânirea de sine; prin fisura creată, frica se strecură numaidecât. Întinse mâna spre noptiera de lângă pat și ridică frumoasa scoică rozalie pe care o păstrase în geantă de ani întregi. Doar ea o ajuta să fie cel mai aproape de mama ei.

— N-o lua pe calea asta, spuse Aurora. Ești mamă acum. Trebuie să fii puternică pentru el.

— Mi-e frică.

— Bineînțeles că-ți este. Asta înseamnă să fii părinte. De acum încolo, îți va fi mereu puțin frică.

— Nu puteai și tu să mă minți? Să-mi spui că este numai lapte și miere?

Vivi Ann închise ochii, suspinând obosită.

Toată această sinceritate era paralizantă. Adevărul îi tot bubuia în creier: *treizeci și patru de săptămâni… plămâni nedezvoltați… complicații… vom vedea dacă supraviețuiește acestei nopți.*

Auzi mânerul ușii răsucindu-se și deschise ochii. Adormise? Cât timp? Se uită prin cameră după Aurora sau Dallas, dar plecaseră.

Camera era goală. Îi dăduseră o rezervă, care ar fi fost grozavă dacă nu ar fi știut de ce i-o dăduseră. Nu aveau cum să o pună într-o cameră cu o altă proaspătă mămică, deoarece fiul lui Vivi Ann s-ar fi putut să nu supraviețuiască. Știa asta fără să i se fi spus.

Atunci intrară în cameră Winona și tata. Vivi Ann simți că i se umplu ochii de lacrimi. Teama pe care o ținuse în ea se revărsă când o văzu pe Winona. Indiferent ce se întâmplase între ele, Win rămânea sora ei mai mare, mama ei, cumva, cea care făcea mereu totul corect. Vivi Ann nu realizase până în acel moment cât de mare nevoie avusese de ea.

— L-ai văzut, Win?

Winona dădu din cap, venind lângă pat.

— E frumos, Vivi.

Mâinile mari și aspre ale tatei se încleștară pe balustrada de metal a patului, ca niște rădăcini vechi pe luciul metalului. De aproape, putea vedea ce față scobită avea, cât de strict își controla emoțiile.

Era o expresie pe care o văzuse pe chipul lui de când se știa, sau cel puțin de la moartea mamei.

— Bună, tati, spuse ea, auzindu-și vocea tremurată.

Transformarea expresiei lui fu la fel de subtilă precum un calup de unt topit puțin pe margini într-o zi caldă, dar în acea transformare, ea văzu tot ce conta. Așa obișnuia el să o privească odinioară, pe când era fetița lui favorită care nu greșea niciodată, iar el era pământul ferm de sub picioarele ei. Winona ar fi vrut cuvinte care să însoțească acea privire, iar Aurora nu ar fi observat deloc schimbarea, însă Vivi Ann știa ce însemna; tata o iubea. Și asta era de ajuns.

— Este prea mic, spuse ea, începând să plângă. Mi-au spus că s-ar putea să nu supraviețuiască.

— Nu plânge, spuse Winona, dar plângea și ea.

— O să reușească, spuse tata, iar vocea îi era fermă acum, vocea copilăriei ei, pierdută în anii de după moartea mamei și revenită brusc.

Asta îi aminti într-o dureroasă fracțiune de secundă de cum fuseseră ei toți, când mama mai era alături de ei.

— Cum poți fi așa de sigur?

— Este un Grey, nu?

Vivi Ann zâmbi auzind asta. Un Grey. Erau generații întregi de vigoare în spatele acelui nume.

— Da, spuse ea încet, simțind pentru prima oară speranță.

Însemna atât de mult pentru Vivi Ann faptul că ei erau acolo, că și după toate cele întâmplate, erau o familie. Vorbi o vreme, pe urmă închise ochii pentru doar un minut. Când îi deschise iar, în cameră era întuneric și ei plecaseră.

Apăsă butonul de comandă al patului și îl înclină în poziția șezut. Umbrele întunecau camera, însă o rază de lună intra pe fereastră, luminându-l pe soțul ei, care stătea ghemuit incomod într-un scaun de plastic. În lumina străvezie, șovăitoare, avu nevoie de o clipă să îi distingă chipul.

— Of, Dallas, spuse ea.

El se ridică încet în picioare și se îndreptă spre pat, trecându-și o mână prin părul lung.

— Să-l vezi pe ălălalt cum arată.

Se opri lângă pat.

Ea se bucură deodată că era întuneric în cameră, ba chiar își dori să fi fost și mai întuneric. Așa cum era, contrastul dintre lumina palidă și obscuritate nu făcea decât să-i accentueze vătămările: obrajii lui erau palizi și scobiți, mai puțin tăietura neagră, sângerândă, de sub pomet; un ochi era umflat și închis, de o culoare gălbejită, bolnavă. El ridică mâna dreaptă, arătându-i articulațiile bătucite, cu cheaguri de sânge negricios uscat.

— Unde ai fost? întrebă ea.

— La Cat.

— Cine a început bătaia?

— Eu.

Vivi Ann își privi soțul în ochi și văzu cât de afectat fusese de tatăl lui și cât de mult îl speria să fie el însuși tată. Erau atâtea lucruri la el pe care ea nu le înțelegea, ca de exemplu cu ce mai rămâneai după ce erai bătut cu cablul electric sau încuiat într-o debara întunecoasă sau după ce îți vedeai tatăl ucigându-ți mama. Dar ea știa ce însemna să continui să trăiești, și știa ce însemna dragostea.

— Aurora mi-a spus că de acum încolo ne vom teme mereu. Se pare că asta înseamnă să fii părinte.

Dallas tăcu, privind-o fix, de parcă ar fi așteptat ceva.

— Nu poți să te iei la bătaie cu oamenii de fiecare dată când ți-e frică; cred că asta vreau să

spun.

— Și dacă nu sunt pregătit pentru asta?

— Ba ești.

— Mulți oameni… polițai, judecători, psihiatri… au spus că sunt ca tatăl meu. Întreab-o pe Winona. Ea și-a băgat nasul în dosarul meu, și are dreptate cu un lucru: nu arată deloc bine.

Fu cea mai limpede imagine despre trecutul lui pe care o primise Vivi Ann: și-l imagină mic, abuzat mult timp și pe urmă, brusc, singur pe lume, cu toată lumea spunându-i că este soi rău. *Abuzul poate înrăi un animal.* Încercaseră să îi spună asta unui băiețel care fusese rănit?

Ridică mâna și îi atinse ușor obrazul rănit.

— Tu mă iubești, Dallas. Asta te deosebește de el.

Trecu mult timp înainte ca el să încuviințeze din cap, și nici măcar atunci nu zâmbi.

— Deci, gata cu bătutul oamenilor doar pentru că ți-e frică, bine?

— Bine.

— Acum du-mă să-l văd pe fiul nostru. Te-am așteptat toată ziua.

El o ajută să se așeze într-un scaun cu rotile și o acoperi cu o pătură, apoi o duse la Secția de terapie intensivă pentru nou-născuți. Acolo, vorbiră cu asistenta de noapte, care făcu o excepție de la reguli și îi conduse la micul incubator în care dormea fiul lor.

Emoțiile o copleșiră pe Vivi Ann. Dragoste. Groază. Durere sufletească. Speranță. Bucurie. Dragoste, mai presus de toate. Crezu că este prea plină pentru a mai simți altceva, însă pe urmă ridică privirea spre Dallas.

— Numele bunicului meu a fost Noah, spuse el încet.

— Noah Grey Raintree, răspunse ea, încuviințând din cap în timp ce rosti numele.

— N-am știut că asta simte omul când are un copil, șopti Dallas. Dacă i se întâmplă ceva…

Nu-și termină gândul, iar Vivi Ann nu încercă să îl ajute. Nu era nimic de zis. Își luă de mână soțul, sperând că împreună puteau găsi acea speranță pe care ea o luase cândva ca pe un dat.

*

Pe cincisprezece iulie, oamenii începură să apară la Water's Edge, neinvitați. Fiecare persoană veni cu o treabă anume de făcut. Fetele din club făcură curat în boxele cailor, asociația *Viitorii fermieri ai Americii* îl ajută pe Henry să hrănească juncanii, fetele din echipa de majorete *Femeile ecvestre* preluară cursurile lui Vivi Ann. Cu o săptămână înainte, toată lumea aflase vestea: Noah venea acasă, în sfârșit, iar orașul se uni pentru a-i veni în ajutor lui Vivi Ann.

Ea fu uluită de ajutorul vecinilor ei și recunoscătoare pentru rugăciunile lor. În ultimele șase săptămâni, ea și Dallas trăiseră vieți separate, asigurându-se ca unul dintre ei să fie mereu la spital. Deși ea nu le spusese oamenilor cât de dificil fusese, era evident că ei știau.

— A sosit momentul, spuse Aurora, venind lângă ea.

— Ești pregătită? întrebă Winona, urmând-o îndeaproape.

Vivi Ann le îmbrățișă strâns pe ambele. Emoțiile ei erau atât de aproape de suprafață în acea clipă, încât îi era teamă că va începe să plângă.

— Mulțumiți-le tuturor pentru azi, bine?

— Desigur, spuse Aurora.

Chiar atunci, camioneta Ford gri a lui Dallas apăru de după șopron și traversă încet parcarea, venind către ele. Era un model vechi, care văzuse și zile mai bune, însă motorul funcționa perfect. Trase în fața lor și parcă.

Vivi Ann le mulțumi surorilor ei din nou și deschise portiera grea a mașinii. Aceasta scârțâi și zornăi, apoi o închise după ce urcă. Pe bancheta din piele zgâriată, scăunelul bleu pentru mașină pregătit pentru Noah arăta bizar.

— Ești pregătită, doamnă Raintree? întrebă Dallas, oferindu-i primul zâmbet adevărat după mai bine de o lună.

— Sunt pregătită.

Următoarele două ore, cât parcurseseră șoseaua șerpuitoare, mărginită de copaci în urma unui șir constant de rulote și autovehicule pentru campare, discutară despre chestii cotidiene – noul cal de la școală, care le dădea de furcă celor mici, încheieturile dureroase ale lui Clem, ce premii să ofere la următoarea cursă cu obstacole –, dar când ajunseră în sfârșit la spital, Vivi Ann întinse brațul peste spătarul scaunului și îl luă pe Dallas de mână, neștiind ce să spună.

— Și eu, spuse el, apoi traversară împreună parcarea și intrară în holul puternic luminat al celui mai mare spital din districtul Pierce.

În ultimele săptămâni, acele ziduri fuseseră a doua lor casă, așa că se opriră să stea de vorbă cu multe asistente, cu voluntari și personalul auxiliar până ajunseră în aripa unde se afla Pediatria.

Acolo îi aștepta Noah, înfășat într-o păturică termoizolantă albastră și o căciuliță cât o ceașcă de ceai peste claia de păr negru vâlvoi.

Vivi Ann îl luă în brațe.

— Hei, micuțule. Ești gata să mergi acasă?

Dallas o cuprinse pe Vivi Ann cu un braț și o trase mai aproape. Se uitară la fiul lor în liniște, apoi plecară cu el din spital.

Lui Vivi Ann îi trebui ridicol de mult timp pentru a-l instala în scaunul de mașină, atât de mult, că la final o bufni râsul.

Pe tot drumul spre casă, gânguri cu el, vorbi cu el cu o voce pițigăiată care nu semăna deloc cu vocea ei. El răspunse vomitând peste tot în jurul lui.

— Notă către mine însămi, spuse ea, râzând. Păstrează tot timpul o geantă cu de toate la îndemână.

Căută o lavetă sau niște șervețele, așa că deschise torpedoul.

— Nu, îl auzi pe Dallas strigând tăios de lângă ea, dar fu prea târziu.

Capacul torpedoului se deschise și ea văzu ce vrusese el să ascundă.

Un pistol.

Întinse mâna după el, dar el o avertiză.

— Este încărcat.

Ea își trase mâna ca arsă.

— De ce naiba ții un pistol încărcat în mașină?

El trase pe marginea drumului și opri. Abia trecuseră de Belfair, acolo unde Canalul făcea un cot și refluxul lăsa în urmă tone de nămol cenușiu lipicios. Docurile erau cocoțate pe el, fără pic de apă împrejur. Bărcile rămâneau într-o rână, așteptând ca apele să crească iar, la flux.

— Tu nu știi cum a fost viața mea înainte de tine.

Asta o sperie, acea simplă declarație despre o lume diferită; știuse tot timpul, dar, în naivitatea ei, se gândise la el ca la un copil rănit, abuzat. Vulnerabil. Asta era ceva nou. Îi reaminti că el nu mai era copil de mult, că se maturizase și devenise un bărbat pe care uneori aproape nu îl cunoștea. Contrar voinței, își aminti de bătaia pe care el o începuse la Cat Morgan și de privirea dură din ochii lui de fiecare dată când fusese pe punctul să înceapă o bătaie la Outlaw. Și de cazierul despre care îi povestise. Furtul de mașini sunase aproape romantic, nesăbuit, dar acum ea nu mai știa ce să creadă.

— Bine, dar știu cum e acum și nu ai nevoie de o armă încărcată în mașină. Dumnezeule, Dal, l-ar putea găsi un copil…

— Camioneta e mereu încuiată.

— Mă sperii.

— Sunt cine sunt, Vivi Ann.

— Nu, spuse ea. Poate că așa ai fost. Dar acum ești diferit. Scapă de armă. Promite-mi.

El expiră prelung, iar ea știu atunci că își ținuse respirația, așteptând. Se aplecă spre torpedou și închise capacul.

— N-ai să mai vezi pistolul ăla niciodată.

Capitolul 13

În cei doi ani de la nașterea lui Noah, clevetirile despre Vivi Ann și Dallas încetară. Bârfa nu dispăru, desigur; era o îndeletnicire mult prea amuzantă. Dar le luaseră locul alte fărădelegi, ale altor îndrăgostiți. Singurii oameni care păreau decișI să nu renunțe la vechile animozități erau Winona și tata, iar Vivi Ann le înțelegea preocuparea. Cu timpul însă, pricepu că totul avea să fie complet dat uitării.

În seara aceasta, sub un amurg de culoarea prunelor brumării, Vivi Ann stătea lângă gardul padocului, privindu-i pe copiii care încercau să prindă un purceluș dat cu unsoare la petrecerea anuală de Halloween de la Water's Edge. Noah era în brațele ei, costumat pentru petrecere în dovleac portocaliu. Aurora era în stânga ei; Winona, în dreapta. Un pirat și o vrăjitoare, respectiv.

— Mai ții minte când am alergat noi două să prindem un purcel dat cu unsoare, Winona? întrebă Aurora. Toți ceilalți copii erau la zece metri în urma noastră.

— Sunt sigură că oamenii și-au spus uimiți: „Uau, grasa aia sigur va putea ține porcul", spuse Winona.

— Ooo, făcu Aurora. Cineva își plânge de milă astă-seară. Am crezut că e rândul meu.

— Tu crezi mereu că e rândul tău, spuse Winona, luând o gură de bere.

— Ai petrecut ceva timp cu Rick și Jane de curând? Zici că sunt copiii din nuvela aia de groază a lui Stephen King, *Copiii porumbului,*

care-i pândesc pe adulți ca să-i ucidă, iar Richard chelește atât de repede, că trebuie să țin un aspirator lângă masă. Și, colac peste pupăză, Miss e cea mai bună avocată a orașului.

Winona se uită la ea.

— Tu chiar crezi că e mai bine să fii grasă, fără copii și nemăritată?

— Ăăă. *Dăăăh.* Încă o dată, uite-i acolo pe copiii și soțul meu. Că doar n-oi fi eu măritată cu tipul ăla sexy tatuat.

Vivi Ann râse.

— Este sexy, iar tu nu ești grasă, Win. Ai oasele mari.

— Minciuni și prefăcătorie, bombăni Winona. Noul motto al familiei.

Vivi Ann sesiză iritarea din vocea surorii ei și știu că era una dintre zilele proaste ale Winonei, când nimic nu o făcea fericită.

— Acestea fiind zise, spuse Vivi Ann, mă duc să îmi caut soțul. Costumul ăsta de sirenă mă mănâncă al naibii, iar micuțul meu ar trebui să meargă la culcare.

Își luă rămas-bun și porni cu Noah în brațe prin parcarea înțesată de oameni care stăteau de vorbă, croindu-și drum printre ei. Prinse frânturi de conversații; erau aceleași cuvinte pe care le auzea mereu la o astfel de adunare. Un amestec de bârfă locală – cine cu cine și-o trăgea, cine întârziase cu plata ipotecii, copilul cui își mai ieșise din pepeni. Dar pe ea n-o interesa decât că ea și Dallas nu mai erau primii pe lista celor bârfiți.

Apropiindu-se de șopron, dădu peste o liotă de copii care alergau de colo-colo prin întuneric, chiuind și lătrând. Gustul sărat al aerului marin era accentuat de mirosul fumului de lemn și al burgerilor de pe grătar.

În arenă era întuneric, mai puțin cele câteva zeci de lampioane chinezești agățate strategic de căpriori. Un ring de dans mobil fusese montat pe pământ, fiecare pas făcut pe el răsunând ca un

tunet. Într-un colț, o formație muzicală locală interpreta un potpuriu de cântece populare din anii șaptezeci și optzeci. Adulții dansau, în vreme ce adolescenții jucau pescuitul merelor și scormoneau în castroane cu spaghete fierte, căutând globi oculari făcuți din struguri.

— Îl vezi pe tati? îl întrebă ea pe Noah, care bombăni adormit ceva, care se încheie cu „go dada”.

— Ăăă, Vivi Ann?

Se întoarse și o văzu pe Myrtle Michaelian îmbrăcată într-un costum roz de prințesă, din poliester. Trăsăturile ei bucălate se vedeau bine în lumina puternică: fard de pleoape albastru, fard de obraz trandafiriu, ruj roșu cu sclipici. Avea pe cap o diademă ieftină de tablă în mijlocul unei grămezi de bucle grizonante.

— Bună, Myrtle, spuse Vivi Ann. Grozav costum!

— Unde-i bărbată-tu?

— Tocmai îl căutam și eu. De ce?

— Păi… nu-mi place să umblu cu vorba de obicei…

Vivi Ann reuși să nu scrâșnească din dinți cu un efort maxim de voință. Deși era adevărat că bârfele despre relația lor amoroasă se mai domoliseră, Dallas continua să fie un bărbat pe care stătea cu ochii tot Oyster Shore. Mai ales oamenii mai vârstnici, mai conservatori, ca Myrtle. Lor nu le plăcea că el bea prea mult, se tot foia în biserică, juca poker pe bani și (poate mai mult decât toate) că părea că nu dădea două parale pe opinia lor despre el.

— Sunt sigură că știu deja orice ai vrea să-mi spui.

— Chiar? Se aplecă în față și șopti tare: Sâmbăta trecută am închis mai târziu și l-am văzut pe Dallas plimbându-se cu femeia aia, Morgan, pe trotuarul celălalt. S-au suit în rabla aia de mașină a ei și duși au fost.

Vivi Ann dădu din cap. De doi ani, tot auzise povestea asta sub o formă sau alta; Dallas și Cat fuseseră văzuți împreună la minimarket, la benzinărie, la King's Market cumpărând bere.

— Sunt doar prieteni, Myrtle.

— Eu îți zic numai asta, Vivi Ann, pentru că mama nu poate. Mi-a fost bună prietenă, și dacă ar fi aici, ți-ar spune că nu poate ieși nimic bun din atâta libertate dată unui bărbat.

— Eu îmi iubesc soțul, spuse Vivi Ann.

Pentru ea, acest răspuns era suficient. Își iubea soțul și avea încredere în el. Și ce dacă se mai destindea și el bând și jucând poker o dată pe săptămână la Cat? Bârfa aceea meschină nu însemna nimic pentru ea. Își cunoștea soțul prea bine ca să fie geloasă.

— Eu îmi iubesc câinele, spuse Myrtle tăios, dar îl țin în lanț când cățeaua de peste drum e în călduri.

Vivi Ann nu se putu abține să râdă auzind asta.

— Mulțumesc că m-ai pus la curent, Myrtle. Am să fiu mai atentă la soțul meu.

— Așa să faci.

Continuând să zâmbească, Vivi Ann ieși din șopron și urcă dealul spre coliba lor. Anul acela, Dallas adăugase o prispă mare de jur-împrejur și vreo șaptezeci și cinci de metri pătrați de spațiu, unde făcuseră o bucătărie nouă, camera copilului și o baie. Pe toată lungimea livingului, construise uși glisante noi, cu o priveliște fantastică înspre Canal și ieșire pe prispa albă.

Se duse în dormitorul din spate, decorat cu căluți și pălării de cowboy, îi schimbă scutecul lui Noah, îl îmbrăcă în pijamaua lui cu dinozauri și îl așeză în pătuț.

— Noapte bună, dovlecelul mamei!

În living, îl găsi pe Zorro lângă canapeaua ei cea nouă. El făcu un pas într-o parte și porni muzica. Capa ieftină din poliester se agăță în ceva și el trase de ea înjurând.

Ea zâmbi.

— Ai spus că nu te-ai costumat niciodată de Halloween.

— Am spus că nu am avut niciodată Halloween în copilărie. Asta-i altceva.

Veni așa de aproape, că ea îi simți respirația pe obraz, mirosul whisky-ului pe care îl băuse. Ridică o mână înmănușată, urmări cu un deget conturul gâtului ei gol până la adâncitura dintre sâni.

— Myrtle Michaelian spune că ai fost băiat tare rău în ultima vreme. Te-a văzut în cârdășie cu Cat.

— Clevetelile nu se termină niciodată în May Berry. Tu ce i-ai spus?

— I-am spus că îmi plac băieții răi.

El o ridică în brațe și o duse în patul lor, închizând ușa cu piciorul în urma lui.

— Ne dați ori nu ne dați, doamnă Raintree?

Ea râse când el o aruncă în pat. Lumina lunii pătrundea pe fereastră, luminând jumătate din chipul lui aspru, colorându-i părul în albastru.

— Cred că îmi veți da, doamnă Raintree. Dacă nu vă supărați.

*

În dimineața Crăciunului, Vivi Ann se trezi cu mult înainte de ivirea zorilor și începu să coacă fursecuri. La un moment dat, Noah se trezi și ea îl aduse în bucătărie. El râse și se jucă cu dinozaurii de plastic într-o grămadă de aluat de fursecuri dulci. Când își dădu seama ce gust bun avea aluatul, începu să chicotească, își aruncă jucăriile cât colo și se porni să mănânce.

— O, nu, nu face asta.

Vivi Ann se șterse de făină pe șorț, îl luă în brațe și îl ținu sprijinit de șold cât curăță bucătăria. Era ca și cum ar fi cărat o pisică agitată; tot timpul se zvârcoli, se răsuci și scheună.

— Mai vau, mama, mai vau.

Ea îl duse în dormitorul lor recent extins. Prin ușa glisantă, soarele pătrundea formând jocuri de

pătrate și dungi pe plăcile late din lemn de pin ale podelei, care luceau ca mierea proaspătă.

— Trezirea, somnorosule, îi spuse lui Dallas. Fiul tău trebuie schimbat.

Îl puse pe Noah lângă Dallas, care mormăi ceva și se întoarse pe partea cealaltă.

— Uite, Noah, tati se joacă de-a v-ați ascunselea.

Noah chicoti și se cocoță pe Dallas, alunecând ușurel pe partea cealaltă.

— Dada?

Brațul lui Dallas ieși de sub pături și îl cuprinse pe băiețel. Noah se liniști imediat, așa cum făcea mereu lângă tatăl lui, și se lipi și mai mult de el, punându-și obrazul pe brațul tatuat al bărbatului. Închise ochii și începu să-și sugă degețelul, liniștindu-se.

Vivi Ann rămase acolo o clipă, fermecată de acea imagine a lor. Încă de la naștere, cei doi fuseseră o echipă; când Noah se lovea, pe tatăl lui îl cerea, iar când se trezea în mijlocul nopții, plângând speriat de un coșmar, Dallas îl liniștea. O, Noah o iubea pe Vivi Ann, se ținea după ea ca un cățeluș și o pupa de bună dimineața și adormea în brațele ei, dar era băiatul tatei și toată lumea știa asta.

Zâmbi. Intră la baie și făcu un duș. La ora unsprezece, pusese fursecurile în cutii, ambalase caramelele și se îmbrăcase de biserică.

— Dallas, spuse ea, încercând să îl trezească. Trebuia să îl pregătești pe Noah.

El se întinse pe spate. Se trezi încet, cu Noah cuibărit la adăpostul brațului lui îndoit.

— Nu mă simt bine.

Ea se așeză lângă el, observând cât de șterși și sticloși îi erau ochii. La rădăcina părului avea câteva broboane de sudoare. Ea își puse dosul palmei de fruntea lui.

— Arzi.

— E de la tâmpenia aia de grup de joacă. De câte ori îl las pe Noah acolo, mă îmbolnăvesc. Cred că am ceva.

— N-ai nimic. Îți aduc niște aspirină.

Când se întoarse, el dormea din nou. Îl zgâlțâi ușor ca să-l trezească și îl puse să înghită două aspirine și să bea un pahar cu apă.

— Am așteptat cu nerăbdare ziua de azi, spuse ea.

— Tradiția de Ajunul Crăciunului a familiei Grey, spuse el. Îh.

— Cum? Nu-ți place să faci cumpărături toată ziua, să iei masa la Waves, să mergi la un film și pe urmă să închei totul la biserică, la slujba de la miezul nopții?

Îi dădu din ochi părul ud, zăbovind mai mult cu mâna pe obrazul lui.

— Mai bine îmi mănânc cizmele.

— Am crezut că vrei să mă ajuți să găsim un cadou pentru Noah.

— I-am făcut o capcană de coșmaruri. Și mie mi-a făcut mama una cam pe la vârsta lui. Zâmbi. Am păstrat-o mult timp.

— Ce este asta?

— O chestie indiană. Un talisman pe care îl agăți deasupra patului ca să țină departe visele urâte.

Ea îi atinse pieptul dezgolit, umed, urmărind cu vârfurile degetului conturul celei mai urâte dintre cicatrici. Era o cută alungită cu capete roz.

— Bine, domnule Raintree, pentru că te iubesc, am să le spun surorilor mele că ești bolnav azi, dar mâine e Crăciunul și mergem la tata. Așa că dacă ăsta este un fel de truc de-al tău, să știi că ești scuzat doar o zi.

— Nu e niciun truc.

Ea se aplecă și îl sărută, fără să-i pese de viruși, germeni și toate cele.

— Te iubesc, Dal.

Se duse și îl luă pe Noah. Îl duse în dormitorul lui, îi schimbă scutecul și îl îmbrăcă într-o cămașă de flanel cu carouri roșii și verzi, un pantalonaș cu pieptar și un paltonaș. Pe urmă se întoarse la Dallas, îi puse o compresă rece pe frunte și îl sărută înainte să plece.

∵

A doua zi dimineață, Vivi Ann se trezi exact când zorile abia se întrezăreau la orizont.

Se întoarse pe o parte și își privi soțul. Nu știuse până atunci că puteai regăsi uneori lumea întreagă pe chipul altei persoane, pliurile acelea puteau părea văi ce așteptau să fie explorate, buzele, două lanțuri muntoase.

Veni mai aproape și își lipi trupul gol de al lui așa cum mai făcuse de atâtea ori înainte.

— Crăciun fericit! șopti ea cu buzele lipite de ale lui.

— Crăciun fericit!

Avea vocea gravă și răgușită, de parcă ar fi zbierat toată noaptea sau ar fi fumat trabuc.

— Cum te simți?

— Mai bine.

Mai rămaseră întinși puțin, pe urmă Vivi Ann îl mai sărută o dată și se dădu jos din pat. Începând chiar din acel moment, fură amândoi în mișcare. Făcură duș și se îmbrăcară. În timp ce Vivi Ann îl pregăti pe Noah pentru marea adunare de acasă de la tata, Dallas hrăni animalele și verifică apa de pe câmpuri. Când se întoarse, lumina zilei se revărsa deplină peste pășuni, radiind din băltoace și din stropii ploii de noaptea trecută, făcând să pară totul scăldat în argint.

Vivi Ann umplu camioneta cu mâncare și cadouri.

— O, mai e un lucru, spuse Dallas când dădură să iasă. Doar o secundă.

Se duse în dormitor și ieși după o secundă ducând o cutie mare în hârtie roz. Ea își dădu seama că o împachetase singur – banda adezivă era

lipită strâmb și acoperea orice îmbinare posibilă a hârtiei. Funda albă atârna de un fir.

— Știi că deschidem cadourile la tata, spuse ea. Du-l în camionetă.

— Pe ăsta nu.

Ea râse.

— Ce este? Lenjerie comestibilă? Sau o cămașă de noapte care nu-mi acoperă aproape deloc sfârcurile?

— Deschide-l.

Felul în care o privea făcu să-i treacă un fior pe șira spinării. Luă cutia de la el și se duse cu ea la canapea. El îl ridică în brațe pe Noah și se așeză lângă ea.

Imaginea lui alături de ea, cu fiul lor în brațe, fiul care semăna atât de mult cu el, era singurul cadou pe care și l-ar fi putut dori vreodată, și tot viitorul lor împreună. Deschise totuși nerăbdătoare cutia, în care mai găsi o cutie, mai mică, și în ea încă una, și mai mică. Când ajunse la cea mai mică dintre cutii, fu destul de sigură ce era în ea, și inima începu să-i bată cu putere.

Se uită la el, îi văzu ardoarea privirii și deschise cutia.

Înăuntru era un frumos inel cu diamant. Piatra era mică, dar strălucitoare și montată în mijlocul unui filigran de aur cu aspect vechi.

— Îmi pare rău că nu mi-am permis unul când ne-am căsătorit.

El scoase inelul din cutie și i-l puse pe deget, peste verigheta simplă de aur pe care ea o purtase din ziua nunții lui din urmă cu mai bine de trei ani.

Ea se uită în ochii lui.

— N-am avut niciodată nevoie de diamante.

— Așa am vrut eu, să-ți ofer unul.

— E perfect.

Se prinseră de mână și merseră așa la camionetă, apoi urcară și porniră spre casa tatei.

Vivi Ann rămase în urmă, privind casa. Luminițele albe de Crăciun decorau frumos

streșinile și balustrada prispei. Prin sticla străveche a ferestrei de la stradă, bradul împodobit arunca prisme de lumini multicolore.

Înăuntru, petrecerea începuse deja. Din picup răsuna discul cu cântecele de Crăciun ale lui Glen Campbell – un preferat al familiei. Ricky și Janie alergau prin casă, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu tatăl lor, în timp ce Aurora și Winona erau ocupate în bucătărie. Tata era lângă șemineu, bând deja burbon și privind fotografia mamei.

Aurora îi întâmpină la ușă. Cu colanții ei verzi, botinele cu toc înalt și tunica roșie de catifea, arăta ca un elf trezit la viață; avea bijuterii cu un fel de baterie încorporată și cu luminițe care se stingeau și se aprindeau.

— Uite-l pe superbul meu nepoțel.

Îl luă pe Noah în brațe și îl duse la brad.

— Veșnicul carnaval, spuse Dallas, privind împrejur la toate flecuștețele de Crăciun.

Richard alese exact acel moment pentru a li se alătura. Cu pantalonii lui de doc tabac, cu talia foarte înaltă și încinși cu o curea maro, cu cămașa lui cadrilată bleu și doar în șosete, arăta, ca de obicei, ca și cum ar fi fost gata și să plece, și să mai stea.

— Dallas, spuse el, dând din cap. Am auzit că ai făcut minuni cu mânzul cel nou al lui Jurika.

— Este un animal grozav, spuse Dallas. Săptămâna trecută…

Vivi Ann strânse mâna soțului ei, apoi plecă în bucătărie. Winona frământa pe blat niște aluat și îl modela în pâinici. Când Vivi Ann intră, ridică privirea și se opri.

— Bună.

Pentru o secundă, Vivi Ann simți că se întoarce în timp. Cu lumina aceea hibernală palidă pătrunzând pe fereastră și învăluind chipul plin, frumos, al surorii ei, își aminti de alte timpuri în acea bucătărie…

Desenez ceva pentru mami, spusese ea, simțindu-se pe atât de mică și de ignorată pe cât se putea simți o copilă. Asta își amintea cel mai mult despre înmormântarea mamei: sentimentul că era invizibilă. Dar Winona o văzuse, se aplecase deasupra ei, o mângâiase pe cap și îi spusese: *O să-l punem pe frigider.*

Vivi Ann presupusese atunci că ea și Winona vor avea pururea acea legătură, că nimic nu avea cum să separe două surori.

Asta înainte ca ea să afle ce este pasiunea, desigur. Și deși Winona nu voia să recunoască, Vivi Ann știa că reconcilierea lor nu era desăvârșită. Winona tot nu avea încredere în Dallas și nu o iertase încă în totalitate pe Vivi Ann pentru că îl rănise pe Luke. În lumea Winonei, totul era alb și negru. Dreptatea înainte de orice. Și era de părere că Vivi Ann fusese răsplătită, deși făcuse ceva greșit.

Vivi Ann întinse brusc brațul, o prinse de mână pe Winona și se roti cu ea pe ritmul muzicii. Fusese ca un declic mișcarea aceea, o reîntoarcere în anii șaptezeci, când dansul în bucătărie era ceva obișnuit în dimineața Crăciunului.

Haideți, floricelele mele din grădină, obișnuia mama să spună, dansând singură. Am și eu nevoie de niște partenere de dans.

Aurora veni și ea degrabă, băgându-se între ele și preluând controlul.

— Nici să nu vă gândiți că dansați fără mine, scorpiilor. Știți bine că *eu* sunt aia cu ritmul.

— Ți se trage de la cât ai dat din șolduri în liceu, spuse Vivi Ann, râzând.

Era nostim cum o melodie, sau un dans, sau o privire între surori îți putea reaminti toată viața de până atunci. Restul zilei se desfășură într-o succesiune de instantanee de familie: deschiderea cadourilor, ciocnirea paharelor cu vin, formarea de mici bisericuțe, Janie și Ricky pe noile lor biciclete în curte și Noah mergând prin cameră cu panglici

prinse în păr. Se amuzară atât de tare, încât nici tatăl lor ursuz și beat nu reuși să le strice ziua.

La finalul mesei, după ce fetele serviseră plăcinta și își reluaseră locurile, Dallas se ridică în picioare.

— Fiul meu va crește cu asta. Făcu o mișcare amplă a mâinii, cuprinzându-i pe toți. Vă mulțumesc.

Vivi Ann se uită la soțul ei de la celălalt capăt al mesei.

— Tati meu, spuse Noah stând în poala ei, râzând.

— Da, spuse ea încet. El este tăticul tău.

Începură numaidecât să vorbească din nou toți odată, făcând glume și lăudând diversele plăcinte. După cină, Vivi Ann încercă să îi convingă pe toți să joace mima.

— Haideți, măi, că o să fie amuzant…

Atunci se auzi soneria de la intrare și intră în casă Al Bailor, comandantul poliției.

— Bună, Al, spuse Aurora, ridicându-se din scaun ca să îl întâmpine. Spune-i lui Vivi Ann că nu jucăm niciun joc. Nu ne-am îmbătat încă, pentru numele lui Dumnezeu.

— Mă scuzați că vă deranjez de Crăciun, spuse Al, scoțându-și pălăria și frământându-i borul cu degetele lui boante.

Tata se ridică în picioare.

— Care-i problema, Al?

— Cat Morgan a fost omorâtă seara trecută.

Dallas se ridică încet de pe scaun. Era imposibil să nu observi cât de palid devenise deodată.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, spuse Al, privindu-i pe cei de la masă, asta am venit să aflu. Unde ai fost seara trecută, Dallas?

Capitolul 14

LOCALNICĂ DESCOPERITĂ MOARTĂ PRIN ÎMPUȘCARE ÎN CASA DIN OYSTER SHORES

În zorii zilei de 25 decembrie, o localnică din Oyster Shores, Catherine Morgan, a fost găsită moartă prin împușcare în casa ei de pe Shore Drive. Femeia în vârstă de patruzeci și doi de ani a fost descoperită de un vecin, care a contactat imediat poliția.

Anchetatorii continuă strângerea probelor de la locul crimei. Comandantul poliției, Albert Bailor, a declarat doar că moartea „pare suspectă” și că verifică „toate pistele”. Surse din afara instituțiilor legii confirmă că domnișoara Morgan a fost împușcată în piept de la mică distanță și că nu au existat semne de pătrundere forțată în domiciliul acesteia. Nu există informații despre agresiune sexuală la acest moment. Oricine deține informații este rugat să îl contacteze pe comandantul Bailor.

William Turner
Oyster Shores Tribune

Vivi Ann coborî încet din pat. În ultimele patruzeci și opt de ore, învățase cum să se miște încet, să fie atât prezentă, cât și plecată. Se înfășură în halatul de frotir și se duse în living, unde îl găsi pe Dallas exact unde se așteptase să fie: cocoșat peste masa mare, recitind relatările despre crimă din ziar.

Puse o mână pe umărul lui, îl simți tresărind. Își înălță capul și o privi. Avea o ferocitate în ochi care o făcu să se retragă, însă știa cât de aproape de marginea prăpastiei era el acum și cât de mare nevoie avea ca ea să îl țină să nu cadă. Și mai știa că aștepta ca ea să îl întrebe dacă el o făcuse. Tot orașul vorbea despre legătura lui cu Cat. Zvonurile despre vizitele lui târzii din noapte la ea acasă, despre escapadele lor la magazin ca să cumpere

bere se răspândiseră cu viteza luminii. Ei știau, amândoi, deși nu discutaseră despre asta.

— Azi e înmormântarea, spuse ea încet. Trebuie să îl ducem pe Noah la bonă la ora unsprezece.

— Nu cred că ar trebui să merg și eu.

— Trebuie să mergi. Oamenii vorbesc…

— Tu crezi că eu dau o ceapă degerată pe ce spun nenorociții ăștia fără minte?

— Eu cred că trebuie să ne pese.

— Ar trebui să plec. Pur și simplu. Nu ar fi trebuit niciodată să rămân.

Atunci ea îl apucă de braț și îl trase ca să se uite la ea.

— Să nu îndrăznești să spui așa ceva!

— N-o să mă lase să scap cu asta, nu știi?

— Nu. Dar este doar bârfa. Au nevoie de dovezi pentru o arestare. Totul va trece.

— Of, Vivi, spuse el încordat. Ești atât de naivă… Asta o să ne distrugă.

Se întoarse cu spatele la ea, intră în baie și închise ușa. Ea rămase acolo mult timp, privind în gol. Îi tremurau mâinile și simțea nevoia să se ducă după el, dar nu o făcu.

N-o să mă lase să scap cu asta. Părea atât de sigur, de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa.

Vru să alunge gândul ăsta, să își spună că nu însemna nimic, dar n-o putu face. Inspiră adânc, traversă camera întunecoasă și ieși.

Camioneta lui gri era parcată printre copaci. Prin negura dimineții, arăta ca un elefant bătrân, căzut în genunchi la umbră. Își încălță cizmele de cauciuc de lângă ușă și păși apăsat prin iarba noroioasă. Deschise portiera din dreapta și se uită fix la torpedou, simțind cum o învăluie panica exact ca negura din jurul ei. Întinse mâna și îl deschise.

Pistolul nu era acolo.

Nu știa dacă să fie dezamăgită sau ușurată, dar teamă nu i se spulberă, ci se instală ca un ghem

greu în plămâni. Închise portiera camionetei cu mișcări rigide și reintră în casă.

Îl găsi pe Dallas în baie, plin de apă, cu un prosop în jurul șoldurilor.

— Unde ți-e pistolul? întrebă ea, privindu-l atentă.

El oftă.

— I l-am dat lui Cat.

Vivi Ann închise ochii. Simți că se scurge totul – sângele, speranța, viața.

— Tu mi-ai spus să scap de el, ai uitat? Și ea a avut un tip care a tot hărțuit-o anul trecut.

— De-asta ești sigur că vor veni după tine.

— De-aia îmi e frică. Întinse mâna și îi atinse bărbia. Hai, întreabă-mă, Vivi. Știu că vrei.

Ea auzi disperarea din glasul lui, i-o văzu în ochi. Toată viața lui fusese dezamăgit și aștepta asta și de la ea, dar ea îl cunoștea. Îl *cunoștea.* Știa cum își privea fiul când dormea și cum vorbea despre familia lui. Trecutul soțului ei era obscur; dar zilele acelea erau în urma lui. Dragostea nu era o emoție superficială pentru Dallas, nici prietenia. Indiferent ce greșeli făcuse înainte, ea știa că nu ar fi omorât-o pe Cat.

— Nu e nevoie, Dallas. Știu că ești nevinovat.

El păru că se micșorează dinaintea ochilor ei. Tăcu și privi în altă parte.

— Acum pregătește-te. Trebuie să mergem la înmormântarea prietenei tale.

Următoarele două ore, își urmară rutina de dimineață în liniște, mai puțin Noah care gânguri aproape constant.

La ora unsprezece, sosiră Aurora și Richard, abătuți și îngrijorați. Vivi Ann și Aurora se priviră o clipă îndelungă, fără să vorbească, apoi urcară cu toții în Chevroletul negru de teren stropit de ploaie al lui Richard. Îl lăsară pe Noah la ei acasă, cu Janie, Ricky și bona, apoi porniră spre biserică.

Acolo, banchetele erau aproape pline de oameni triști în doliu.

Pe parcursul slujbei scurte și impersonale, Vivi Ann îl ținu pe Dallas de mână. Îi simțea tensiunea; uneori, el o strângea de mână atât de tare, că o durea. După încheierea înmormântării, ea se ridică în picioare și îl trase și pe el sus, stângaci, lângă ea. Împreună, ieșiră pe interval și coborâră la subsol, unde era o masă plină cu mâncare și unde nimeni nu îi privi în ochi pe Dallas sau pe Vivi Ann. Ca de obicei, femeile pregătiră o grămadă de prăjituri în semn de rămas-bun. Oamenii stăteau laolaltă, în mici grupuri, discutând. Nu existau fotografii cu Cat așezate pe șevalete prin încăpere, nu se auzea nimeni plângând.

— Ce ipocriți! murmură Dallas lângă ea. Uită-te la ei. Femeile alea traversau strada ca să o evite, dacă puteau.

— Nu face asta, spuse Vivi Ann tăios.

Aurora, Richard, tata și Winona veniră la ei și strânseră grupul. Vivi Ann simți un val de recunoștință pentru susținerea lor, dar își dădea seama după chipul tatălui ei că nu era fericit că se afla acolo.

Pe urmă, deodată, apăru Al, în uniformă.

— Urmează-mă, Dallas Raintree, spuse el cu voce tare, teatrală. Trebuie să răspunzi la niște întrebări.

Vivi Ann se agăță de mâna soțului ei.

— Haide, Al. Doar nu crezi…

Dallas se smulse din mâna ei.

— Ba bineînțeles că da.

Al îl prinse pe Dallas de braț și îl conduse afară. Mulțimea le făcu loc, uimită într-o tăcere necaracteristică de drama ce se desfășura în fața ochilor lor.

Vivi Ann îi urmă pe Al și pe Dallas prin mulțime, implorându-l pe Al să fie rezonabil, dar acesta nu răspunse, ci îl trase pe Dallas afară, în parcare, îl urcă în mașină și plecară.

Își deschise poșeta și scotoci prin nimicurile din ea după chei. Pe urmă își dădu seama că nu venise

cu mașina ei. Se uită în spate după Aurora și văzu oamenii adunați pe treptele bisericii, urmărind-o.

— N-a făcut-o el! le strigă ea.

Vocea i se sparse ca un ou, iar emoțiile pe care încercase să le controleze se revărsară. Știa că plângea și nu se putu opri, nu găsi nici măcar puterea să le întoarcă spatele.

Aurora ajunse lângă ea și o cuprinse cu un braț. Veni apoi și Winona. Cele două surori se făcură pavăză pentru ea. Vivi Ann observă că tatăl ei rămase departe, nu se mișcă din loc.

— Să mergem, spuse Winona. Te ducem noi acasă.

— Acasă? Vivi Ann le privi neîncrezătoare. Duceți-mă la secția de poliție. Trebuie să fiu acolo după ce termină.

Aurora și Winona schimbară o privire.

— Ce? le întrebă Vivi Ann.

— Faci o scenă, spuse Aurora cu fermitate. Haide să mergem la mașină.

— Și dacă nu vreau?

— Atunci am să-ți rup un picior, spuse Aurora, zâmbind mulțimii. E în regulă acum. Nu trebuie să vă îngrijorați, le spuse cu voce tare.

— Te ducem la secția de poliție, spuse Winona, iar Vivi Ann se lăsă în voia lor.

Drumul până la secția de poliție fu atât de scurt, că nu avură timp să vorbească, iar Vivi Ann oricum nu știa ce să spună. Imediat ce parcară lângă trotuar, se dădu jos și alergă în secție.

— Am venit să-mi iau soțul, Helen.

Femeia pe care o știa din copilărie nu se uită la ea.

— Este interogat, Vivi Ann. Albert zice că o să-i dea drumul imediat ce poate. Poți aștepta în sala de mese dacă vrei, dar s-ar putea să dureze ceva.

Aurora și Winona veniră lângă ea și o conduseră în sala de mese. Acolo, se așezară pe scaunele de plastic la mesele de pal melaminat și băură cafea amară de la automat. Primele două ore, discutară

despre nimicuri; fiecare încercă să poarte o conversație, însă ceasul alb-negru de pe perete ticăia scurgerea minutelor.

— Tu te pricepi la chestiile astea, Winona, spuse până la urmă Vivi Ann. Ce fac?

— Îl interoghează, dar nu-ți face griji. Este prea șmecher ca să mărturisească ceva.

Vivi Ann se uită la ea.

— Oamenii nevinovați fac greșeli tot timpul. Ei cred că nu au nimic de ascuns.

— Trebuie să fii pregătită pentru ce e mai rău, spuse Winona plat.

— Ai așteptat clipa asta, nu-i așa, Win? Abia aștepți să-mi spui că ai avut dreptate.

— Vivi, nu, spuse Aurora. N-ar trebui să ne certăm acum.

— Am *avut* dreptate, spuse Winona. Dacă m-ai fi ascultat de la început, nu am fi acum la secția de poliție. Ți-am spus că Dallas o să facă belele. A fost certat cu legea toată viața lui.

— Ieși de-aici, Winona! se răsti la ea Vivi Ann. Nu te vreau lângă mine.

— Vivi, doar nu vorbești serios, spuse Aurora.

— Dallas a spus tot timpul că ești geloasă pe mine. Avea dreptate, nu-i așa? Probabil că îți place la nebunie ce se întâmplă.

— Doar pentru că am știut că asta se va întâmpla nu înseamnă că îmi place. La ce te așteptai, cu un bărbat ca ăsta?

— Bineînțeles că nu înțelegi. Singurul lucru pe care îl știi tu despre dragoste este cum e să nu ai parte de ea. Ți-a spus vreodată vreun bărbat că te iubește?

— Vivi… o amenință Aurora.

— Nu. Vreau să plece de-aici, Aurora. *Pleacă!* Dacă ea crede că Dallas este vinovat, să plece.

Vivi Ann știa că țipa, că era isterică, dar nu-și putea înfrâna emoțiile.

Winona își luă poșeta și se ridică de pe scaun.

— Bine. Vrei să fii singură în situația asta, n-ai decât.

Aurora întinse mâna spre Winona.

— Nu știe ce spune, Win…

Dar Winona se îndrepta deja spre ușă și trase de ea ca să o deschidă.

— Nu ar fi trebuit să faci asta, spuse Aurora după ce ușa se trânti și se închise la loc.

— N-o mai puteam asculta.

Aurora se ridică în picioare încet, oftând, și aduse două pahare cu o cafea răsfiartă, cu gust de rânced. Le drese pe amândouă cu mult lapte praf și zahăr și se așeză lângă Vivi Ann.

— Asta o să iasă urât, spuse.

— Este deja urât.

— Nu, spuse Aurora, amestecând în cafea. Nu cred că am văzut încă începutul părții urâte.

Câteva ore mai târziu, Al intră în sfârșit în sala de mese, obosit și un pic trist.

Vivi Ann sări în picioare.

— Unde este?

— A picat testul poligraf, Vivi Ann, spuse Al.

— Mă uit și eu la *L.A. Law.* Rezultatele alea nu sunt acceptate, spuse Aurora, venind lângă Vivi Ann.

Vivi Ann crezuse că-i fusese teamă în parcare, sau când văzuse torpedoul gol și pe urmă aflase ce făcuse Dallas cu pistolul; se înșelase. Acea emoție era o nimica toată prin comparație cu asta, la fel cum a cădea era diferit de a zbura.

— L-am arestat, Vivi, spuse Al. Crimă. Ar fi bine să îi găsești un avocat.

Aurora înjură printre dinți.

— Ți-ai ales momentul grozav să te cerți cu Winona.

∵

Pe drumul spre casă, Winona nu conteni cu replicile usturătoare: *Bineînțeles că tu știi ce e dragostea. Dacă m-aș fi destrăbălat ca tine, mi-aș fi tras-o și eu.* Sau: *El nu te iubește. De ce nu poți*

să pricepi atâta lucru? Ah, stai. Știu răspunsul: ești blondă. Sau: *Dacă asta e dragoste, prefer să am gripă porcină.*

Ajunsă la ea acasă, deschise furioasă ușa și intră. Decorațiunile de Crăciun erau încă la locul lor: bradul scump împodobit sclipitor în colț, sania trasă de reni pe măsuța de cafea, ridicol de optimistul vâsc atârnând de arcada dintre camere. Smulse vâscul și-l aruncă la gunoi, apoi se așeză în fotoliul ei de lângă fereastră, privind în gol la ploaia ce cădea peste copacii desfrunziți. De aici, putea vedea oamenii deplasându-se prin oraș; făceau probabil cumpărăturile de după Crăciun sau se întorceau acasă de la biserică, de parcă ar fi fost o zi normală de iarnă.

Dar nu era normală, probabil că nu avea să mai fie niciodată normală.

Oftă și se duse în bucătărie, de unde scoase o cutie cu înghețată din congelator. O luă cu ea în seră, se așeză și începu să mănânce și să se gândească. Cu fiecare clipă care trecea, simțea că devine tot mai hotărâtă: nu-l va lăsa pe Dallas Raintree să distrugă această familie. Pasiunea lui Vivi Ann pentru el îi costase deja prea mult, iar acum trebuia luat în considerare și numele Grey. Oamenii spuneau deja că fuseseră niște proști să îl lase în casa lor.

Nu știa sigur cât timp rămase acolo, dar fusese destul de mult cât să se schimbe vremea. Ploaia încetă și un soare timid se iți de după norii cenușii.

Auzi un ciocănit la ușă, dar nu răspunse. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni acum.

O clipă mai târziu, Vivi Ann intră în seră. Winona văzu deja schimbări la sora ei: panica pândind din colțurile gurii, disperarea în ochii ei verzi, încleștarea mâinilor.

— Nu ai răspuns, așa că am intrat.

— Nu am vrut să văd pe nimeni. Și mai ales nu am vrut să te văd pe tine.

Vivi Ann se mișcă prin încăpere și se așeză pe scaunul din fața ei.

— Îmi pare rău, Măzărică, spuse ea încet.

Winona știa că folosea vechea poreclă ca pe un fel de aluzie la tot ceea ce însemnaseră cândva una pentru alta. Sigur, se certaseră și își spuseseră lucruri urâte la supărare, dar erau surori. Până la urmă, nu contau rupturile din lanț, ci zalele.

Winona mai luă o lingură de înghețată.

— Cum crezi că a știut mama cum vom arăta când ne-a dat poreclele astea?

— Ce vrei să spui?

— Tu ești Fasolică, nu? Cum a știut că eu voi fi mazărea cea rotundă și grasă?

— Erau pur și simplu legumele care creșteau în grădină, Win. Asta a văzut și asta a vrut: să creștem împreună.

— Erai prea mică tu ca să știi ce a vrut ea.

Winona își puse cutia de înghețată goală pe podea, la picioare, cu mânerul lingurii ieșind din ea.

— Știu că a vrut să fim unite în vremuri de restriște.

— Zise fata care m-a dat afară.

— Mi-am cerut scuze.

— Bineînțeles că ți-ai cerut. L-au arestat, nu-i așa?

Vivi Ann încuviință din cap.

— Și tocmai ți-ai dat seama că are nevoie de un avocat, așa că iată-te.

Vivi Ann se aplecă în față.

— Nu contează că a picat testul poligraf, este?

— L-a picat?

— Da, dar până și eu știu că proba nu este acceptată în instanță.

— Poate nu, dar este un element de siguranță, iar el a picat testul.

— E nevinovat, spuse Vivi Ann îndărătnic.

— Nu are alibi. I-a fost rău, mai știi? Deși s-a simțit bine a doua zi.

— Fac orice, Winona. Te rog. Ajută-mă doar să îl salvez.

Winona o fixă cu privirea pe sora ei mai mică, văzând cât de aproape era să cedeze. Vivi Ann probabil că nu implorase pe nimeni în viața ei, dar Winona cunoștea sentimentul, disperarea aceea jalnică, felul în care se războia nevoia ta cu egoul și cum îți venea să urli *Du-te dracului,* chiar în timp ce șopteai *Te rog.*

— Are nevoie de un avocat criminalist, Vivi. De unul bun. Dacă vrei, mă ocup eu de trimiterea lui în judecată, dar după aceea sunt depășită. Eu nu sunt decât un avocat civil dintr-un mic oraș…

— Nu-mi pasă de toate astea. El are nevoie de cineva care să creadă în el. Asta contează mai mult decât experiența.

Și iată lucrul la care Winona se gândise tot timpul cât stătuse acolo, la fereastră, privind în gol ploaia, lucrul care avea să le rupă legătura, pe care nu avea cum să-l evite.

— Am auzit că s-a bătut acasă la Cat, răspunse ea încet, știind că vorbele ei o vor răni pe Vivi Ann, dar nefiind în stare să schimbe asta. Durerea asta era inevitabilă. Venise către ele, se tot apropiase, probabil din clipa în care Dallas se angajase la Water's Edge.

— Ce vrei să spui?

— În noaptea în care l-ai adus pe lume pe Noah, Dallas s-a bătut cu Erik Engstrom. Se zice că aproape l-a omorât.

— Am crezut că Noah va muri în noaptea aia. Dallas era speriat.

— E periculos, Vivi. Tu ești singura care nu poate vedea asta, spuse Winona plat. Eu am încercat să îți spun…

— Despre asta este vorba aici? Să-mi freci ridichea?

— Nu. Eu încerc să te protejez. Încerc să fiu o bună soră mai mare.

— Tu chiar crezi că el a omorât-o?

— Nu contează. Chestia asta o să-ți frângă inima, Vivi Ann. Nu ești destul de puternică pentru…

— Nu contează?

Winona nu spunea lucrurile potrivite, sau nu așa cum trebuia, ca să o facă pe Vivi Ann să priceapă.

— Îmi pare rău, Vivi Ann. Ce vreau să spun este că, în opinia mea, nu contează. Nu-l pot ajuta pe Dallas. Nu am suficientă experiență. Și există probabil și un conflict de interese. El are nevoie…

Vivi Ann se ridică în picioare.

— Tu continuă să vorbești, spuse ea. Eu nu am mai auzit nimic după „nu contează”. Crede-mă, Win, ți-am auzit părerea tare și răspicat. Tu crezi că sunt măritată cu un criminal.

Se întoarse și fugi la ușă, reușind să o deschidă abia după a doua încercare.

— Vivi, așteaptă, te rog…

Winona ieși în fugă pe prispă și apoi în curte, dar sora ei plecase deja.

Capitolul 15

După o lungă noapte nedormită, Vivi Ann se trezi obosită. Cu toate acestea, la ora nouă era îmbrăcată în singurul costum pe care îl avea și se duse la camioneta ei, cu Noah foindu-se în brațele ei. Acum, mai mult ca oricând, el avea nevoie ca ea să fie puternică, și așa avea de gând să fie. Fiul ei avea să audă într-o zi despre toate astea și să întrebe: *Mami, tu ce ai făcut când tati a fost la ananghie?,* iar ea avea să îi spună: Nu am încetat nicio secundă să cred în el și i-am făcut pe toți din oraș să vadă cât de mult s-au înșelat.

Niciodată în viața ei nu fusese luată în serios din cauza frumuseții, fusese considerată naivă pentru că vedea ce era mai bun în orice om. Avea, în sfârșit, să le arate oamenilor că optimismul ei

înnăscut nu era o slăbiciune sau o ignoranță, nu era nici măcar un gen frivol de speranță. Era clădit din oțel, iar ea avea să îl mânuiască precum o sabie. Traversă orașul, trecând pe lângă Grey Park, unde revăzu plăcuța pe care scria TEREN DONAT DE ELIJAH GREY ÎN 1951. Pentru prima oară, nu se gândi la importanța familiei ei în istoria acestei comunități, ci mai degrabă la statornicia lor în fața vicisitudinilor. Străbunicii ei veniseră pe ruta Oregon Trail într-o căruță cu coviltir, dând piept cu nenumărate pericole. Bunicii ei păstraseră acest pământ pe timpul Marii Crize Economice și a două războaie.

Pământul era în continuare al lor pentru că refuzaseră să renunțe ori să cedeze. Avea tenacitatea în sânge și pe ea se baza acum.

Parcă pe strada din fața restaurantului și îl scoase pe Noah din scăunelul lui. Îndreptându-se spre restaurant, simți privirile oamenilor urmărind-o, clătinând din cap. Șușotelile lor o scoteau din sărite, reînnoindu-i determinarea de a dovedi inocența soțului ei. Așa cum se aștepta, o găsi pe Aurora în restaurant cu Julie, Brooke și Trayna, la o cafea.

Când intră, toată lumea ridică privirile, iar mila de pe chipurile lor spunea totul: *Biata Vivi, ce prostuță!*

— Bună, Vivi, spuse Julie, dându-se într-o parte ca să-i facă loc. Brățările ei cu mărgele argintii zăngăniră la mâini. Ai venit la țanc pentru micul dejun.

— Mersi, dar nu pot. Aurora, îl mai poți lua la tine azi pe Noah?

— Sigur.

— De ce? întrebă Trayna. Te duci la închisoare?

— Nu încă. Trebuie să ajung în Olympia să caut un avocat bun. Am scos niște nume din cartea de telefon.

Brooke se încruntă.

— Winona…

— Nu vrea să mă ajute.

— A spus nu? întrebă Julie, încruntându-se.

— Da. Vezi de răspândește zvonul: Winona ne-a întors spatele.

Sărută obrăjorul bucălat al lui Noah și i-l dădu Aurorei, împreună cu geanta cu scutece și accesorii.

Noah se duse bucuros la mătușa lui, începând numaidecât să se joace cu mărgelele de la gâtul ei.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Aurora. Făcuse aceeași ofertă și seara trecută, când Vivi Ann o sunase.

— Îți sunt recunoscătoare că te oferi, dar nu. Trebuie să încep să rezolv lucruri și singură. Am sentimentul că voi avea multe de rezolvat în viitor. Dădu să plece.

Julie o prinse de încheietura mâinii și o opri.

— Nu toată lumea îl crede vinovat, spuse ea.

— Mulțumesc, Jules.

Tot drumul spre Olympia, Vivi Ann repetă ce urma să spună, cum avea să convingă un străin să accepte cazul soțului ei. La prima adresă, intră în clădirea mică de cărămidă, îi spuse numele ei recepționerei și așteptă nerăbdătoare. Aproape douăzeci de minute mai târziu, James Jensen veni să o salute.

Ea zâmbi larg când îl văzu apărând în sfârșit.

— Bună ziua, domnule Jensen. Vă mulțumesc că m-ați primit așa din scurt.

— Când cineva caută un avocat criminalist, de obicei este o urgență. Poftiți în biroul meu și luați loc.

În următoarele douăzeci de minute, Vivi Ann îi prezentă detaliile cazului, cel puțin atât cât știa și ea. Avu grijă să se comporte profesional și să nu se implice emoțional; nu voia să fie ca femeile acelea care aveau, prostește, cea mai bună părere despre soții lor. După ce epuiză lista limitată de detalii, vorbi despre ce soț și tată minunat era Dallas. Pe urmă așteptă să vorbească el.

În cele din urmă, el ridică privirea.

Așteptase acea privire. Acum urma să întrebe dacă Dallas era nevinovat, iar ea avea să încuviințeze din cap și să îi spună cum știa că acesta era adevărul.

— Deci, doamnă Raintree, onorariul meu este de treizeci și cinci de mii de dolari. Pe urmă, putem începe.

— Ce… poftim?

— Onorariul meu. În avans. Nu toată suma, desigur, ci doar atât cât să demarăm. Un caz ca acesta necesită multă forță de muncă – detectivi particulari, probe de laborator, deplasări. Explorarea în sine cere adesea o muncă titanică.

— Nu ați întrebat dacă el a făcut-o.

— Și nici nu o voi face.

— Nu am atâția bani.

— Aha. Înțeleg. Palma lui lată, mică și boantă, făcu un zgomot înăbușit pe lemnul mesei. Îi aminti de o ușă care se închidea. Există niște avocați publici buni.

— Dar ei nu se implică la fel ca un avocat privat. Așa cum ați face-o *dumneavoastră.*

El ridică mâinile, cu palmele în sus.

— Ăsta-i sistemul. Sper să puteți face rost de bani, doamnă Raintree. Din cele relatate de dumneavoastră, și din ce am citit în presă, e client vechi al jurisprudenței americane – are o problemă gravă. Se ridică în picioare, o invită să iasă cu naturalețea cuiva cu experiență în astfel de situații. Multă baftă! spuse, și închise ușa.

În următoarele patru ore, cinci avocați îi spuseră același lucru. Birourile și personalitățile lor fură diferite, însă oferta fu de fiecare dată aceeași: un onorariu gras în avans, sau adio avocat.

Ultimul avocat cu care se întâlnise, o tânără adorabilă care părea sincer interesată de soarta lui Dallas, spusese foarte clar:

— Nu pot prelua un caz de o atare complexitate gratis, doamnă Raintree. Am și eu copii de hrănit

și o ipotecă de achitat. Sunt sigură că înțelegeți. Mă pot ocupa bucuroasă de trimiterea în judecată, dar dacă vreți să îl reprezint pe soțul dumneavoastră în instanță, voi avea nevoie de un onorariu substanțial. Cel puțin douăzeci și cinci de mii de dolari.

Nu-i mai rămânea decât să găsească douăzeci și cinci de mii de dolari.

Porni din Olympia spre casă în amurg, cotind pe drumul de-a lungul Canalului exact când ultimele raze de soare revărsau peste ape o strălucire argintie hibernală, iar zăpada de pe munți căpătase tonuri de lavandă și cenușiu.

Când parcă în fața casei tatei, era deja beznă. Îl găsi în birou, cu o băutură în mână, citind ziarul. Pe tot drumul de la Olympia spre casă, repetase ce urma să spună, cum urma să spună, dar acum nu mai conta nimic din toate acelea. Era tatăl ei și ea avea nevoie de ajutorul lui. Atât de simplu era.

Se așeză în fotoliul din fața lui.

— Am nevoie de douăzeci și cinci de mii de dolari, tată. Ai putea pune o a doua ipotecă pe fermă, iar eu și Dallas îți vom înapoia banii. Cu dobândă.

El rămase cu ochii în ziar atât de mult timp, că ea începu să se îngrijoreze. Avu nevoie de tot autocontrolul din lume pentru a rămâne așezată și aștepta răbdătoare. Toată lumea ei atârna de un fir, dar ea știa că nu trebuia să îl zorească pe tata. Poate că era un pic mai taciturn câteodată și mai critic, dar mai presus de orice, era un Grey, și în final acesta avea să fie răspunsul lui.

— Nu.

Rosti cuvântul atât de încet că ei i se păru că își imaginase.

— Tocmai ai spus nu?

— N-ar fi trebuit niciodată să te măriți cu indianul ăla. Toată lumea a știut asta. Și nu ar fi trebuit niciodată să îl lași să petreacă atâta timp la Morgan aia. Ne-a făcut de rușine.

Vivi Ann ascultă nevenindu-i să creadă.

— Doar nu vorbești serios.

— Ba da.

— Așa ai tu grijă de grădina mamei?

El o privi în ochi.

— Ce ai spus?

— Toată viața mea ți-am găsit scuze, le-am spus Winonei și Aurorei că moartea mamei te-a distrus, dar nu este adevărat, nu-i așa? Nu ești deloc cine am crezut eu că ești.

— Păi, ce să zic, nici tu.

Vivi Ann se ridică în picioare.

— Mi-ai spus vechile povești de un milion de ori, m-ai făcut să fiu mândră că sunt o Grey. Ar fi trebuit să mă avertizezi că era totul doar o minciună.

— El nu este un Grey, spuse tata.

Vivi Ann plecă. La ușă, se întoarse și spuse:

— Nici eu nu sunt. Nu mai sunt. Sunt o Raintree.

∵

Vivi Ann urcă dealul spre colibă. În dreptul grajdului se opri, nemaiputând înainta. Ferma pe care o iubea atât de mult era mută și rece; copacii desfrunziți mărgineau drumul de acces, părând rigizi și părăsiți pe fundalul cerului cenușiu și al câmpurilor pământii. Văzu câteva frunze moarte atârnând încă temerare de ramuri, însă curând aveau să cadă și ele, să cedeze. Aveau să cadă pe pământ una după alta, iar acolo aveau să pălească cu timpul, să se înnegrească și apoi să moară.

Se simți în acea clipă ca una din acele frunze, realizând deodată, cu groază, că nu era înconjurată de un grup. Se bazase pe ceva ce se dovedise a nu fi fost stabil până la urmă.

Fără tatăl ei, nici măcar nu știa cine era, cine ar fi trebuit să fie. Intră în grajdul întunecos și rece și aprinse luminile. Caii începură imediat să se agite, nechezând și tropăind ca să îi atragă atenția. Nu trecu pe lângă boxe încet și cu grijă. De data asta

se duse direct la boxa lui Clem, deschise ușa și intră. Stratul proaspăt rozaliu de rumeguș de cedru îi înăbuși pașii, făcând-o să pară în mod absurd că levita.

Clem necheză întâmpinând-o și veni la ea, frecându-și botul catifelat de șoldul lui Vivi Ann.

— Am fost mereu doar noi două, fetițo, nu-i așa? spuse ea, scărpinând urechile iepei.

Se aplecă și cuprinse cu brațele grumazul gros al lui Clem, lipindu-și fruntea de părul acela moale și cald, mirosind atât de plăcut a cal.

Cu doi ani în urmă, poate chiar anul trecut, ar fi luat acum un căpăstru și ar fi sărit în spinarea lui Clem neînșeuată și s-ar fi dus cu ea până la stâlpii de electricitate. Acolo, ar fi alergat ca vântul, iute cât să se zvânte lacrimile din ochii lui Vivi Ann înainte să alunece pe obraji, iute cât să lase în urmă acest gol ce se răspândea acum în sufletul ei.

Dar Clem era bătrână acum, cu articulații betege și dureri de picioare. Zilele ei de curse cu viteza vântului se duseseră. Din păcate, spiritul ei era tânăr, și Vivi Ann știa că iapa aștepta răbdătoare să fie încălecată din nou.

— Prea multe schimbări, spuse Vivi Ann, străduindu-se să pară puternică, însă la jumătatea frazei, totul o lovi din nou – refuzul implacabil al tatălui ei; refuzul Winonei de-a o ajuta; scâncetul sfâșietor al lui Noah repetând *Tati?* înainte de culcare seara trecută și sărutul pe care i-l dăduse Dallas chiar înainte să plece la înmormântarea lui Cat. Ea nu știuse atunci că avea să fie ultimul lor sărut pentru mult timp, dar el da. Își aminti ce îi spusese el încet în acea dimineață, îmbrăcat tot în negru, cu ochii lui cenușii atât de inimaginabil de triști: *Te iubesc, Vivi. Asta nu ne poate fi luat.*

Ea râsese atunci, spusese: *Nimeni nu încearcă să ne ia asta. Crede-mă.*

Crede-mă.

Se întreba acum dacă avea să mai poată râde vreodată, și apoi, stând în boxa aceea alături de

calul ei, care era cumva copilăria ei, spiritul ei și mama ei la un loc, începu să plângă.

∵

Economia acestei regiuni a districtului fusese devastată de scăderea exploatării forestiere și a migrației dinspre ocean a somonilor. În centrul orașului, câteva vitrine de prăvălii erau goale, geamurile lor înnegrite, pustii, amintind de oamenii și câștigurile pierdute de această comunitate. Camionete murdare, rablagite, multe cu semnul DE VÂNZARE fixat în lunetă, mărgineau strada, parcate în fața tavernelor în această după-amiază de joi.

Vivi Ann stătea pe trotuar, privind la fațada de piatră cenușie a judecătoriei. În spatele ei, se înălțau dealurile de un verde luxuriant ale Olympic Național Forest pe fundalul unui cer albit de nori. Nu ploua încă, dar stătea să plouă din clipă în clipă.

Își strânse mai tare poșeta și se îndreptă spre treptele de piatră ce duceau la imensa ușă dublă din lemn.

Înăuntru, locul arăta și mai ramolit. Podele obosite din lemn, pereți scorojiți, oameni în costume ieftine urcând scările către sălile de judecată sau foindu-se pe hol către diverse uși închise. Se duse la recepționera cu înfățișare tensionată și zâmbi.

— Am venit să vizitez pe cineva în închisoare, spuse ea, jenată.

Femeia nici măcar nu ridică privirea.

— Numele?

— Vivi Ann Raintree.

— Nu al dumneavoastră. Al deținutului.

— A. Dallas Raintree.

Femeia apăsă niște taste ale computerului ei masiv bej și așteptă câteva clipe.

— Celula P, spuse. Vizitele încep la trei și se termină la patru. Îi arătă cu un deget cu unghii boante înspre un coridor. A doua ușă pe dreapta.

— V-vă mulțumesc. Vivi Ann porni cu pași înceți lungul drum spre închisoare. Când ajunse acolo, o altă recepționeră o aștepta.

— Numele?

— Dallas Raintree.

— Nu al deținutului. Al dumneavoastră.

— Vivi Ann Grey Raintree.

— Buletinul, vă rog.

Mâinile lui Vivi Ann tremurau când își deschise poșeta și scoase permisul de șofer din portofel. Recepționera îl luă, scrise ceva într-un registru și i-l dădu înapoi.

— Completați formularul ăsta.

Stând acolo, Vivi Ann auzi oameni venind în spatele ei, formând un fel de coadă. Asta o obligă să scrie mai repede.

— Poftiți, spuse ea, întinzând foaia recepționerei.

— Acolo, spuse recepționera, făcându-i semn din bărbie fără să o privească. Puneți-vă lucrurile personale într-unul din dulapuri. Fără poșete, portofele, mâncare, gumă, chei, et cetera. Detectorul de metale este la capătul holului. Următorul.

Vivi Ann o luă pe coridorul liniștit. La capătul șirului de dulapuri cenușii metalice, își lăsă poșeta, pe urmă se îndreptă spre detectorul de metale. Un gardian uriaș în uniformă stătea la intrare, cu picioarele în bocanci depărtate și cu brațele pe lângă corp. Avea câte un pistol pe fiecare șold.

Ea îi întinse cheia dulapului și trecu atentă prin detector. Cum nu zburase nicăieri cu avionul, aceasta era prima dată când trecea printr-un astfel de aparat și nu era tocmai sigură cum se făcea. Cu pași mici avea logică, așa că înaintă încetișor. Se auzi o alarmă asurzitoare; inima lui Vivi Ann începu să bată la viteză maximă. Privi împrejur; acum erau trei gardieni în uniformă în jurul ei.

— Eu… Nu am nimic asupra mea.

O femeie gardian se apropie.

— Veniți aici. Depărtați picioarele.

Vivi Ann făcu ce i se spuse. Deși știa că era în regulă – trebuia să fie – îi era frică. Fruntea i se umplu de sudoare.

Femeia gardian trecu o padelă plată neagră prin fața ei. Piui din nou în dreptul sutienului și al cataramelor pantofilor.

— Sunteți în regulă, spuse ea. Pe acolo.

Vivi Ann se deplasă din nou, spre un alt pupitru, unde i se puse o ștampilă pe mână și i se agăță de gât un ecuson de VIZITATOR. Urmă un alt gardian în uniformă pe un alt hol, către o ușă pe care scria VIZITE.

— Aveți o oră, spuse el și deschise ușa.

Vivi Ann dădu din cap și intră în încăperea lungă, cu tavan jos. Un paravan de plexiglas despărțea spațiul în două; de fiecare parte a acestuia, erau mai multe cabine. Fiecare avea un receptor negru de telefon și un scaun.

Se duse la ultima cabină din stânga și se așeză. Sticla falsă era murdară cu mii de amprente.

Nu fu sigură cât timp rămase acolo singură, dar așteptarea îi păru nesfârșită. La un moment dat, apăru o femeie și se așeză de partea cealaltă a peretelui. Privirile li se întâlniră prin șirul de cabine de plexiglas ce deforma imaginea, apoi fiecare privi în altă direcție.

În cele din urmă, ușa se deschise și apăru Dallas, îmbrăcat într-o salopetă portocalie, cu șlapi în picioare, cu părul lung alunecându-i drept peste fața rănită.

Veni în cabină, se așeză pe partea lui plexiglas murdar și întinse încet mâna spre receptor.

Ea făcu la fel.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

— Se cheamă că m-am opus arestării.

— Și asta ai făcut?

— O, da.

Ea nu știu ce să spună.

— Caut un avocat al apărării bun, spuse în schimb. Dar sunt foarte scumpi. Am să mai încerc. Nu pot…

— Am semnat deja declarația sub jurământ a săracului și m-am întâlnit cu avocatul desemnat din oficiu pentru cazul meu. N-ai să te îndatorezi ca să mă salvezi pe mine.

— Dar ești nevinovat.

El o privi atât de rece, că pentru o secundă deveni cineva pe care ea nu îl cunoștea.

— Și asta am să te învăț până la urmă și pe tine. Cinismul. După ce se termină toată tărășenia asta, nu vei ști ce să mai crezi, așa că nu vei crede în nimic. Acesta va fi darul meu pentru tine.

— Te iubesc, Dallas. Asta contează. Trebuie să rămânem puternici. Iubirea ne va ajuta să trecem peste asta.

— Mama l-a iubit pe tata până în ziua în care acesta a ucis-o.

— Nici măcar să nu îndrăznești să te compari cu el.

— Vei auzi toate astea până se va termina cu asta, cum m-a abuzat, m-a ars cu țigara, m-a ținut încuiat. Vor spune că asta m-a înrăit. Vor spune că am făcut sex cu Cat, că…

Vivi Ann își lipi mâna de paravanul de plexiglas.

— Atinge-mă, Dallas.

— Nu pot, spuse el, iar ea putu vedea cum această realitate îl măcina pe dinăuntru, înfuriindu-l. Dragostea nu este un scut, Vivi. E timpul să vezi asta.

— Atinge-mi mâna.

El ridică mâna încet, își lipi mâna de a ei. Ea nu simți decât suprafața lucioasă a plexiglasului, dar închise ochii și încercă să își amintească pielea lui fierbinte lipită de a ei. Când amintirea fu aproape și o putu ține lipită de piept, deschise ochii.

— Sunt soția ta, spuse ea în receptor. Nu știu cine te-a învățat să fugi, dar este prea târziu pentru

asta acum. Rămânem pe poziție și luptăm. Și pe urmă vii acasă. Așa va fi. M-ai înțeles?

— Mi se face rău să te văd aici, atingând sticla asta jegoasă, vorbind într-un receptor, încercând să nu plângi.

— Doar să nu cedezi. Pot îndura orice în afară de asta.

— Mi-e frică, spuse el încet.

— Și mie. Dar vreau să nu uiți că *nu* ești singur, Ai o soție și un fiu care te adoră.

— Este greu să crezi asta aici.

— S-o crezi, Dallas, spuse ea, înghițindu-și lacrimile pe care refuză să le lase să curgă. N-am să te abandonez niciodată.

∵

Toată iarna aceea și primăvara ce urmă, toată lumea din oraș nu vorbi decât despre procesul lui Dallas Raintree care se apropia. Era un subiect atât de savuros de bârfă, delicios ca o friptură suculentă și grasă de vită. Marea întrebare era: El a făcut-o? Dar în realitate, lumea nu prea se sinchisea de ea. Majoritatea se deciseseră din clipa în care el fusese arestat. Legea era foarte respectată în Oyster Shores, iar lumea își imagina că o greșeală era puțin probabilă. În plus, știuseră din clipa în care el pusese piciorul în Outlaw Tavern, cu brațul lui tatuat și părul până la umeri, și cu privirea aia de bătăuș pus mereu pe harță, că era belea. Faptul că pusese mâna pe Vivi Ann era o dovadă suficientă că nu-și cunoștea lungul nasului. Ea fusese pur și simplu prostită de el. Cel puțin așa vorbea lumea.

Winona își petrecuse ultimele cinci luni în stare de așteptare. Era evident pentru toată lumea că surorile ei nu-i mai vorbeau. Arestarea lui Dallas separase cândva solida familie Grey în două tabere: Aurora și Vivi Ann vs. Winona și Henry. Toți patru erau foarte simpatizați. Consensul general era că tata și Winona făcuseră o greșeală neobișnuită de la bun început angajându-l pe

Dallas. Deși nimeni nu era de părere că tata ar fi trebuit să plătească un avocat particular *(De ce să arunci o grămadă de bani pe ceva rău* fiind cea mai frecventă expresie în acest sens), cu toții credeau că greșise când permisese ca familia să i se destrame din acest motiv.

Winona plantase și ea cu grijă semințele propriei apărări: că nu era avocat criminalist și că nu-l putea apăra pe Dallas; că dorea din tot sufletul să se împace cu Vivi Ann, așteptând ziua în care sora ei mai mică ar fi revenit în familie; și, cea mai convingătoare, că Vivi Ann fusese dintotdeauna o încăpățânată și că avea să înțeleagă cu timpul că făcuse o greșeală cumplită crezând în Dallas, iar în acea zi, spunea Winona, „Eu voi fi aici ca să-i șterg lacrimile".

Ceea ce era adevărat, de altfel. Fiece zi a înstrăinării de surorile ei era o povară aproape intolerabilă pentru Winona. În primele luni, încercase o conciliere, o reparare a pagubei, dar fiecare încercare a ei de reconciliere ori explicație fusese ignorată. Vivi Ann și Aurora nici nu o ascultaseră, nici nu îi vorbiseră. Nici măcar nu se mai așezau pe banca familiei la biserică.

La mijlocul lui mai, când rododendronii explodară în flori de mărimea unei palme, iar azaleele din curtea ei radiau de flori multicolore, ea atârna de un fir, așteptând începutul procesului. După ce avea să se încheie, și Dallas urma să fie condamnat, Vivi Ann nu ar mai avut decât să accepte urâtul adevăr, având din nou nevoie de familia ei, iar Winona avea să fie acolo, cu brațele deschise, așteptând să aibă grijă de ea.

În prima zi a procesului, Winona se trezi devreme, se îmbrăcă într-un costum și fu printre primii spectatori cărora li se permisese accesul la galeria sălii de judecată. Când îl văzu pe bietul avocat al apărării intrând în sală, știu că luase decizia corectă să nu îl reprezinte pe Dallas. Nu ar fi putut duce niciodată un proces de o asemenea

magnitudine. Cu o săptămână în urmă, văzuse jurământ preliminar al martorilor și câteva demersuri preproces și știu fără urmă de tăgadă că ar fi fost complet depășită de acest proces. Deși, ca să fie sinceră, avea totodată îndoielile ei cu privire la competența avocatului apărării. El permisese câtorva localnici să facă parte din juriu, mișcare care Winonei nu i se păru inteligentă.

Își găsi un loc în rândul trei și se așeză, auzindu-i pe oameni intrând în spatele ei. Galeria se umplu imediat. Toată lumea din oraș voia să fie de față în această zi. Șușotelile erau zgomotoase precum un val uriaș ce se apropia tot mai mult de încăperea placată cu lemn.

În partea dreaptă a sălii de judecată, la pupitrul din față, stătea procurorul asistent Sara Hamm și tânăra ei asistentă cu chip luminos. În partea stângă, la masa apărării, ședea Roy Lovejoy, avocatul desemnat din oficiu în cazul lui Dallas. Winona se străduise să obțină informații de la biroul procurorului, dar toți fuseseră foarte secretoși pe parcursul cercetărilor. Tot ce știa era ceea ce știa toată lumea: că acuzația de viol fusese respinsă, rămânând doar acuzația de crimă. Media nu fusese nici ea de mare ajutor. Asasinarea unei femei singure dintr-un orășel din regiunea rurală nu garanta niște articole prea interesante. Știrile de senzație despre trecutul dezgustător al relației dintre Dallas și Cat abundau; faptele reale, nu prea.

La opt patruzeci și cinci, Vivi Ann și Aurora intrară în sala de judecată, ținându-se de mână.

Îmbrăcată într-un costum negru larg, Vivi Ann arăta incredibil de fragilă. Lumina îi aurea părul prins într-o coadă de cal, atenuându-i încordarea feței. Arăta ca un bibelou de porțelan care s-ar fi putut crăpa la cea mai mică atingere. Aurora arăta necruțătoare și determinată ca o gardă de corp. Trecură pe lângă Winona fără s-o privească în ochi și se așezară două rânduri mai în față.

Winona se luptă cu impulsul de a se duce la ele. Își îndreptă spatele și își încrucișă mâinile reci în poală.

Apoi, doi gardieni în uniformă îl aduseră pe Dallas în sală.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi negri șifonați și o cămașă albă călcată, cu cravată neagră la gât. Cele zece luni de închisoare își puseseră amprenta pe el; era mai slab, musculos, iar când se uită la Winona, aceasta îngheță, iar inima începu să-i bubuie în piept.

Vivi Ann se ridică în picioare, ca un trandafir alb răsărit în mijlocul unei grădini neîngrijite, și încercă să îi zâmbească lui Dallas.

Înainte ca Dallas să se așeze la masa apărării, gardienii îi scoaseră cătușele.

Judecătoarea Debra Edwards intră în sala de judecată, îmbrăcată într-o robă neagră fluturândă. Se așeză pe scaunul ei și îi privi pe avocați.

— Părțile sunt pregătite să începem?

— Da, onorată instanță, spuseră avocații în tandem.

Judecătoarea dădu din cap.

— Să intre jurații.

Jurații intrară în sală în ordine și tăcuți; se holbară cu toții la Dallas fără să se ferească. Câțiva se încruntaseră deja.

Sara Hamm se ridică în picioare. Prin acel gest simplu, solicită să i se acorde atenție. O femeie impozantă într-un costum albastru impecabil, cu dungi albe foarte fine, cu înfățișare profesională și calmă. Zâmbi juraților și înaintă încrezătoare spre ei.

— Doamnelor și domnilor jurați, faptele din acest caz sunt simple și necomplicate. Avea vocea unei vrăjitoare din poveștile cu zâne: blândă și mieroasă la suprafață, dar rece ca gheața și haină în profunzime. Winona se aplecă în față, sorbindu-i fiecare cuvânt. Pe parcursul acestui proces, statul va dovedi dincolo de orice îndoială că Dallas

Raintree s-a prefăcut bolnav în Ajunul Crăciunului de anul trecut pentru a nu participa la slujba religioasă alături de familia sa. În timp ce soția și copilul său erau plecați, el s-a dus acasă la Catherine Morgan și a ucis-o.

Cum știm acest lucru dincolo de orice îndoială rezonabilă? Răspunsul sunt dovezile. Domnul Raintree a lăsat o urmă pe care anchetatorii au reușit să o urmărească. În primul rând, și cel mai evident, a existat relația sa îndelungată cu victima. Câțiva martori oculari vor depune mărturie în legătură cu întâlnirile regulate de la sfârșit de săptămână ale domnului Raintree cu domnișoara Morgan. Aceste seri au fost descrise drept „întâlniri turbulente, cu mult alcool și desfrânate" care se prelungeau până la orele dimineții. Dar asocierea nu înseamnă crimă. Pentru asta trebuie să ne uităm la dovezile fizice și medico-legale. Din care există o mulțime.

Sara ridică o fotografie în care se vedea Cat Morgan stând pe prispă și zâmbind către obiectiv. În următoarea fotografie, era căzută lângă un perete plin de sânge, goală, cu o rană înnegrită de glonț în piept.

Câțiva jurați tresăriră și priviră într-o parte; alții se uitară la Dallas. Sara Hamm se deplasă pe dinaintea juraților, oprindu-se din când în când în fața femeilor jurat, în timp ce își continuă descrierea crimei cu detalii cumplite. După ce termină cu asta, se întoarse din nou către juriu.

— Statul va prezenta dovada că arma folosită la uciderea lui Catherine Morgan era proprietatea lui Dallas Raintree. Experții au prelevat amprentele acestuia de pe armă. Doar această dovadă ar putea fi suficientă pentru a-i stabili vinovăția dincolo de orice îndoială rezonabilă, doamnelor și domnilor, dar statul are și mai multe dovezi. Un expert de la Laboratorul Criminalistic al Statului Washington va folosi probe de păr culese de la locul crimei pentru a-l plasa pe Dallas Raintree în patul lui

Catherine Morgan în noaptea aceea, iar un martor ocular va depune mărturie că inculpatul a părăsit casa victimei la scurt timp după ora opt și jumătate în seara crimei. Medicii legiști au stabilit că decesul lui Catherine Morgan a survenit în intervalul dintre orele șase și nouă jumătate din seara de douăzeci și patru decembrie. Probe de ADN de la locul crimei vor stabili că Dallas Raintree are aceeași grupă de sânge ca bărbatul care a făcut sex cu domnișoara Morgan chiar înainte de moartea acesteia.

Coincidență? Nicidecum. Când toate aceste dovezi sunt puse cap la cap, răspunsul este implacabil. Dallas Raintree, care a avut o relație în văzul lumii cu Catherine Morgan înainte de a se căsători, a revenit la iubita lui la un moment dat după aceea. După un fel de ceartă, lucrurile au luat o întorsătură nefericită pentru cei doi iubiți. Dovezile vor demonstra că s-au luptat pentru armă, iar Dallas Raintree a câștigat acea luptă. A împușcat-o în piept de la o distanță mortală, după care s-a întors acasă, la soția lui, sărbătorind un Crăciun liniștit, în vreme ce Catherine Morgan zăcea moartă în casa ei. Doamnelor și domnilor, acesta este un caz de bun-simț. Nu încape nicio îndoială, rezonabilă sau de alt gen, că Dallas Raintree a ucis-o pe Catherine Morgan cu sânge-rece, iar după prezentarea tuturor dovezilor, am încrederea că îl veți considera vinovat de această crimă atroce. Greșeala pe care a făcut-o domnișoara Morgan în acea sumbră noapte a Ajunului Crăciunului a fost că a crezut că acuzatul îi era prieten, lăsându-l în casa ei. A plătit cu viața pentru acea greșeală, doamnelor și domnilor. Haideți să nu facem niciun compromis. Haideți să ne asigurăm că Dallas Raintree nu va mai putea face niciodată vreun rău cuiva. Se întoarse la locul ei și se așeză. Vă mulțumesc.

Winona se lipi cu spatele de spătarul scaunului, expirând în sfârșit după ce își ținuse respirația.

Ridică privirea spre ceas, văzând că era aproape zece și jumătate. Nici nu simți când zburase o oră și jumătate, cât vorbise Sara Hamm. Însă juriul fu cel care îi captă atenția. Aproape toți se uitau fix la Dallas, cu ochi reci, furioși.

Avocatul lui Dallas se ridică în picioare. Părea emoționat și dezordonat pe lângă elegantul avocat al acuzării, iar când începu să vorbească, vocea i se gâtui, așa că încercă să și-o dreagă. Winona se întrebă câte procese criminalistice avea la activ.

— Doamnelor și domnilor jurați, tocmai ați ascultat povestea pe care statul ar vrea să o credeți; este o colecție de circumstanțe care par a se potrivi între ele ca un puzzle, dar la o examinare mai atentă, nu fac decât să realizeze imaginea unei îndoieli rezonabile. Dallas Raintree chiar *a fost* bolnav în Ajunul Crăciunului. Nu și-a părăsit nicio secundă domiciliul în acea seară și cu certitudine că nu a ucis-o pe femeia pe care el o considera prietenă. O bună prietenă, dar nu o iubită. Dovezile vor arăta că domnișoara Catherine Morgan a avut mulți bărbați în viața ei. În plus, proba de ADN găsită la locul crimei nu îl indică pe Dallas Raintree drept bărbatul care a făcut sex cu domnișoara Morgan. Experții vor depune mărturie că probă a fost prea mică pentru a fi analizată, iar potrivirea grupei sanguine nu are relevanță; patruzeci la sută din populația noastră are aceeași grupă sanguină. Statul a arestat persoana greșită. Atât de simplu este. Dallas Raintree este nevinovat.

Dădu scurt din cap către juriu, ca și când ar fi marcat totul cu un fel de semn de exclamație, se întoarse la locul lui și se așeză.

Winonei nu-i veni a crede. Discursul lui Lovejoy durase mai puțin de paisprezece minute. O privire spre juriu o convinse că nu reușise să convingă pe nimeni, nu după reluarea genială, argumentată exemplar, a crimei făcută de procuror.

O văzu pe Vivi Ann privind-o încruntată pe Aurora, care ridică din umeri.

Winona nu știa exact ce însemna asta. Nu se pricepea aproape deloc la drept penal și știa chiar și mai puțin despre procese, însă avocatul apărării părea că face o greșeală crucială.

Judecătoarea se uită la avocatul acuzării.

— Domnișoară Hamm, puteți chema primul martor.

∵

Restul zilei și toată după-amiaza din ziua următoare fură ocupate cu o expunere a faptelor, una după alta. Avocatul acuzării aduse o serie de martori de la locul crimei, de la comandantul Bailor, la adjunctul său, la dispecer, fotograf și medicul legist. Aceștia confirmară cu toții tot ceea ce promisese Sara Hamm în prelegerea ei. Pe la ora cinci a după-amiezii Ajunului Crăciunului, Cat Morgan a lăsat pe cineva să intre în casa ei, probabil pe cineva cunoscut, dat fiind că nu au existat urme de intrare forțată. Câțiva martori cu înfățișare dubioasă au depus mărturie că Dallas venea acasă la Cat în fiecare sâmbătă seara și au repetat speculația că ar fi fost iubiți. Cei care făcuseră fotografiile din dormitor au confirmat dovada că ar fi avut loc o luptă; o veioză era dărâmată și spartă, un tablou căzuse de pe perete. Urmele de apărare din palmele lui Cat sugerau că se luptase cu atacatorul ei, iar amprentele ei de pe armă sugerau că practic se luptase pentru controlul armei.

Winona luase loc la galerie zi de zi, prinsă în urzeala agale țesută a circumstanțelor și faptelor. Află mai mult decât ar fi vrut să știe vreodată despre analizarea amprentelor, verificarea AND-ului și grupe de sânge. Acuzarea aduse un expert după altul, demonstrând încetul cu încetul afirmația că amprentele lui Dallas fuseseră găsite pe armă (care aparținuse cândva tatălui lui – el însuși un criminal condamnat) și că grupa lui de

sânge se potrivea cu proba găsită la locul crimei. Apărarea susținu că proba de spermă fusese prea mică pentru a se putea preleva ADN din ea și că proba grupei de sânge era irelevantă, dar cel mai important, că pe armă mai fuseseră găsite și două amprente neidentificate. Însă răul fusese deja făcut.

În dimineața celei de-a patra zile de proces, avocatul acuzării îl chemă pe dr. Barney Oliver, criminolog medico-legal. După mai bine de o oră de prezentare a dovezilor acreditărilor și a metodelor sale de testare, Sara trecu la subiect.

— Dr. Oliver, am stabilit că sunteți expert în analiza firului de păr. S-au cules probe de păr de la locul crimei?

— Da.

Domnișoara Hamm trecu la prezentarea unei serii de probe de păr găsite la locul crimei.

— Știu că este o mărturie științifică complicată, dr. Oliver, spuse Sara apoi, dar ați putea explica acestei curți constatările dumneavoastră?

— Desigur. Pot merge la planșele mele? întrebă el, indicând patru șevalete mari.

Judecătoarea încuviință din cap.

Următoarea oră, domnul Oliver explică tot ce trebuia știut despre analiza probelor de păr, inclusiv detalierea părului găsit la locul crimei, texturi, grosimi, cuticule, și altele.

Winona văzu că juriul își pierduse interesul, luând notițe la întâmplare, până când procurorul de caz spuse:

— Iar din cele nouă probe de păr găsite la locul crimei, pe care dumneavoastră le-ați examinat prin riguroasele dumneavoastră metode, s-a potrivit vreuna cu cel al acuzatului?

— Obiecție! spuse Roy, ridicându-se din scaun. Folosirea cuvântului „potrivit” induce în eroare.

— Se admite, spuse judecătoarea.

Dr. Oliver aproape că nu se opri.

— Din cele nouă probe de păr pubian găsite la locul crimei, șase au corespuns la nivel microscopic cu al acuzatului.

— Ceea ce înseamnă că, analizat prin comparație de către un medic profesionist cu experiență, părul pubian al domnului Raintree a avut structura anatomică similară cu cea a criminalului?

— Obiecție! Solicit consultare, spuse Roy, sărind în picioare.

Winona îl urmări pe avocat apropiindu-se de scaunul judecătoarei, discutând aprins, apoi retrăgându-se.

— Dr. Oliver, este mărturia dumneavoastră de expert că părul pubian al lui Dallas Raintree se aseamănă la nivel microscopic cu cel găsit la locul crimei? întrebă domnișoara Hamm.

— Da, este.

Roy înaintă când procurorul se așeză.

— Nu puteți *dovedi* că părul pubian găsit la locul crimei provine de la Dallas Raintree, corect?

— Pot afirma că probele de păr, analizate la cel mai mic nivel microscopic, sunt în întregime asemănătoare cu părul domnului Raintree.

— Dar nu și că ele provin *de fapt* de la el.

— Nu în mod concludent, nu, dar ca medic profesionist…

— Vă mulțumesc, spuse Roy. Mi-ați răspuns la întrebare.

Domnișoara Hamm se ridică în picioare.

— Dr. Oliver, este opinia dumneavoastră medicală judicioasă că probele de păr găsite la locul crimei ar fi putut proveni de la domnul Raintree?

— Da, este.

— Vă mulțumesc.

∵

În cea de-a cincea zi a procesului, în sala de judecată circula zvonul că martorul vedetă al acuzării era așteptat să depună mărturie. Se făceau

tot felul de speculații; toată lumea încerca să ghicească cine ar fi putut fi. Surescitarea era o prezență tangibilă, zgomotoasă, când oamenii intrară în sala de judecată și se așezară la galerie.

Winona se așeză pe scaunul ei obișnuit, urmărindu-și surorile trecând pe lângă ea.

Săptămâna aceasta o afectase foarte mult pe Vivi Ann; se mișcă încet pe interval, incapabilă să mai arate altfel decât obosită și speriată. Părul ei blond, de obicei atât de lucios și de îngrijit, atârna pe spate, lins și tern. Renunțase la fard și, fără culoare, chipul ei arăta ofilit și palid. Ochii ei verzi erau ciudat de strălucitori prin comparație.

Winona își dorea nespus să fie lângă ea, să o ajute, dar nu era bine-venită acolo.

Judecătoarea intră în sala de judecată și se așeză pe scaunul ei. Imediat după ce juriul se așeză și el, ședința începu.

— Statul o cheamă la bară pe Myrtle Michaelian.

Un val de murmure umplu sala, atât de zgomotos, că judecătoarea trebui să reamintească audienței să facă liniște. Winona fu la fel de surprinsă ca toată lumea. Fusese sigură că martorul vedetă urma să fie unul dintre bărbații ca vai de lume care frecventau casa lui Cat la sfârșit de săptămână.

Myrtle intră în sală, încercând să pară încrezătoare, dar încercarea aceasta nu făcu decât să îi accentueze teama. Avea părul deja umed de transpirație. Cu rochia ei înflorată de poliester, arăta ca o secretară bătrână de birou notarial.

— Declarați-vă numele pentru consemnare.

— Myrtle Ann Michaelian.

— Adresa dumneavoastră?

— Mountain Vista Drive 178, Oyster Shores.

— Ce lucrați, doamnă Michaelian?

— Părinții mei au deschis restaurantul Blue Plate în 1942. Eu am preluat administrația în 1976.

Eu și soțul meu am deschis o gelaterie în 1990. Aceasta se află la capătul străzii Shore Drive.

— Și unde se află gelateria față de casa lui Catherine Morgan?

— La capătul aleii. Ca să ajungi la ea, treci exact prin fața gelateriei noastre.

— Vă rog să vorbiți mai tare, doamnă Michaelian.

— O. Da. Scuze.

— Erați la gelaterie în Ajunul Crăciunului trecut?

— Da. Voiam să fac un tort de înghețată special pentru slujba din seara aceea. Eram în întârziere, ca de obicei.

Oamenii de la galerie zâmbiră și dădură din cap. Lipsa de punctualitate a lui Myrtle era bine-cunoscută în oraș.

— Era aglomerat în Oyster Shores în acea seară?

— Doamne, nu. Toată lumea era la biserică la șapte jumate. Cum am spus, eu întârziasem.

— Ați văzut pe cineva în seara aceea?

Myrtle o privi trist pe Vivi Ann.

— Era pe la opt și zece. Eram aproape gata de plecare. Finisam glazura când am ridicat privirea și am văzut… l-am văzut pe Dallas Raintree ieșind de pe aleea ce duce la casa lui Cat.

— El v-a văzut?

— Nu.

Myrtle arăta jalnic.

— Și de unde ați știut că era acuzatul?

— I-am văzut profilul când a trecut pe sub stâlpul de lumină și i-am recunoscut tatuajul. Dar știam deja că era el. Îl mai văzusem acolo și înainte de seara aceea. De multe ori. Chiar îi spusesem lui Vivi Ann despre asta. El era. Îmi pare rău, Vivi Ann.

— Nu mai am întrebări, spuse domnișoara Hamm.

Roy se ridică și o chestionă pe Myrtle despre vederea ei, care nu era bună, dacă avusese ochelarii la ochi (nu îi avusese) și dacă Dallas privise direct înspre ea. Așa evidențiase detalii importante: bărbatul nu se uitase la ea, fusese întuneric, chipul lui fusese parțial acoperit de pălăria de cowboy. Era cunoscut faptul că mulți bărbați se perindau prin casa lui Cat, la toate orele din noapte, iar pălăriile de cowboy albe și blugii Levi's nu erau ceva ieșit din comun prin părțile acelea.

Dar nimic din toate acestea nu contau pentru juriu, Winona își dădu seama de asta. Mărturia lui Myrtle făcuse ultimul lucru necesar: îl plasase pe Dallas lângă locul crimei în seara în cauză, când îi spusese soției lui că rămâne acasă în pat, având febră. Nimeni din toată sala aceea nu credea că Myrtle mințea. De fapt, după ce termină declarația, aceasta începu să plângă și să se scuze direct față de Vivi Ann.

Procesul continuă alte două zile, dar toată lumea știa că se lungea degeaba. Dallas nu luă niciodată poziție în propria apărare.

În ultima săptămână a lui mai, apărarea nu mai avu nimic de declarat și cazul fu transferat juriului.

Juriul deliberă timp de patru ore și îl găsi pe Dallas vinovat. Acesta fu condamnat la închisoare pe viață, fără posibilitatea eliberării condiționate.

Capitolul 16

— Spune-i, Roy, zise Vivi Ann când se așezară la masă în mica încăpere de peste drum de sala de judecată. Putem face recurs. Proba aceea de păr a fost falsă știință – și ce dacă el are grupa sanguină 0? – iar Myrtle *nu ar fi putut* să îl vadă pentru că el nu a fost acolo. Totul este circumstanțial. Au

existat și alte amprente pe armă. Vom face recurs, nu-i așa?

Roy se dezlipi de perete. Stătuse cât putuse de departe de ei în încăpere, pentru a le acorda câteva clipe prețioase împreună înainte ca Dallas să fie luat și dus.

— Voi depune contestație după sentință. Probabil luna viitoare. Avem o mulțime de motive.

— Spune-i ce e real pe lumea asta, Roy, spuse Dallas.

— Este dificil să anulezi o condamnare, adevărat. Însă este prea devreme pentru a ne da bătuți, spuse Roy, dar ea văzu cât de obosit era, cât de abătut.

Vivi Ann se ridică în picioare și se uită la soțul ei. Știa că trebuia să fie puternică pentru el, pentru ei, dar simțea cum își pierde puterile.

— Înțeleg de ce este greu pentru tine să crezi în lucruri. Îl fixă cu privirea, încercând să memoreze fiecare pliu, fiecare rid, ca să poată reconstrui imaginea lui în minte noaptea, când avea să stea întinsă singură în patul lor. Dar eu *pot* crede. Dă-mi voie. Bazează-te pe mine. Îți voi arăta…

El veni mai aproape de ea și o sărută cu o tandrețe bizară. Ea știa ce era asta, ce însemna.

— Nu mă săruta de adio, șopti ea.

— Este adio, iubita mea.

— Nu.

— Ai fost mai mult decât am sperat să am vreodată. Vreau să știi asta.

Un ciocănit în ușă sună ca un foc de armă în liniștea așternută. Roy traversă încăperea, deschise ușa.

Aurora apăru în ușă, cu Noah în brațe, care întinse imediat mânuțele spre Dallas.

— Tati, gânguri el.

— Dumnezeule, spuse Dallas încet.

Aurora îl aduse pe Noah la el și i-l puse în poală. Dallas își strânse fiul în brațe, lipindu-și

buzele de părul lui negru mătăsos, inspirându-i adânc mirosul de bebeluș.

— Să-i spui că l-am iubit.

— Ai să-i spui tu, zise Vivi Ann, ștergându-și lacrimile cu mâneca. O să te vizităm în fiecare sâmbătă, până când te vor elibera.

Dallas îl puse pe Noah în brațele lui Vivi Ann.

— N-am să-i permit să mă vadă în închisoare, spuse el. Niciodată. Dacă îl aduci, n-am să ies din celulă. Știu cum e viața pentru un copil al cărui tată este în spatele gratiilor.

— Dar… cum o să te țină minte?

— N-o să mă țină, spuse Dallas, apoi se întoarse către Roy. Spune-le că sunt gata de plecare acum.

Vivi Ann vru să i se arunce în cale, să îi blocheze drumul și să se agațe de picioarele lui, să îl implore să nu plece, dar nu reuși să își miște nicio părticică a trupului.

— Dallas, șopti ea, plângând atât de amarnic acum, că imaginea lui deveni doar una ștearsă în alb și negru, o frântură de mișcare pe fundalul peretelui de lemn. Ea nu clipi, nu respiră, nu-și șterse ochii, de teamă că la cea mai mică mișcare a ei, el ar fi dispărut. Te iubesc, Dallas, spuse.

— Iubec tati, spuse și Noah, dând din căpșor și întinzând mânuțele spre el.

Dallas se nărui auzind asta. Ea văzu clar acest lucru, de parcă i-ar fi fost smuls un braț sau i-ar fi fost frântă șira spinării.

— Scoate-mă de-aici, Roy, spuse el.

Și apoi, dispăru.

*

Restul verii, Vivi Ann se duse sâmbătă de sâmbătă la închisoare să îl viziteze pe Dallas. Restul timpului și-l petrecu muncind la fermă. Făcu tot posibilul să nu îi vorbească tatălui ei; lăsa liste scrise pentru el la grajd când era nevoie să facă unele lucruri.

Acum era ultima seară de târg. În ultimele câteva zile, se cufundase în rutina obișnuită.

Clubul fetelor primise douăsprezece fete noi anul acesta, cu vârste între unsprezece și cincisprezece ani. Din clipa în care Vivi Ann trase camioneta cu remorcă pe terenul cu iarbă tunsă, țepoasă, din spatele grajdului cailor, se și puse în mișcare. Era nevoie de un efort herculean ca să respecte orarul fetelor – mai ales pe al celor mai mici – așa că fiecare era echipată, călare și pe poziție încă din timpul cursului de dinaintea alor lor. Vivi Ann era într-o continuă mișcare între grajd și arenă, cu Noah în brațe sau de mânuță, încercând și el să țină pasul cu ea. Erau prezente și mame, desigur. Julie, Brooke și Trayna erau la fel de ocupate ca și ea cu împletitul părului fetelor, lustruirea copitelor cailor, repararea echipamentului, care se strica în cele mai nepotrivite momente. Duminică seara, toată lumea era plină de praf, extenuată și entuziastă.

Toată lumea, mai puțin Vivi Ann. Ea era doar plină de praf și extenuată.

Închise ochii și se lipi cu spatele de ușa grajdului. Nu mai voia decât să se ducă acasă, să se bage în patul gol. Noapte de noapte, toată vara, se agitase în somn, căutându-l pe Dallas. Nu știa ce o supăra mai tare – că întindea mâna după el, căutându-l, sau că într-o noapte va înceta să mai facă asta.

Suspină încă o dată, simțindu-se mai bătrână și mai obosită decât ar fi trebuit să fie posibil pentru o femeie de douăzeci și nouă de ani, târî lada cu accesorii până la camionetă și o încărcă la locul ei.

Rămase pe terenul acoperit cu iarbă, pe care nu mai era acum nicio camionetă în afară de a ei. Vedea luminile scânteietoare ale bâlciului de aici, arcul uriaș sclipitor al roții de bâlci pe fundalul cerului negru și auzea în depărtare cunoscuta muzică de flașnetă.

Cândva, îi plăcuse mult bâlciul. Acum, până și cuvântul *bâlci* o sfida. Oriîncotro privea în ultima

vreme, vedea numai nedreptate. Totul era un bâlci. Nimic nu era sincer; nu chiar.

Toată viața ei, acesta fusese un sfârșit de săptămână special, un moment pentru fetele Grey să fie împreună.

Ea și surorile ei închideau mereu bâlciul, transformând această ultimă seară într-o călătorie prin trecutul lor comun. Mergeau umăr la umăr pe corso, mâncând gogoși înecate în gem de mure făcut de localnici, ciugulind din nourii pufoși și roz de vată de zahăr și vorbind. Asta făceau cel mai mult.

…ia uite, Aurora, ăsta-i locul unde te-ai sărutat prima oară. Mai știi?

...pătura aia din petice arată exact ca cea pe care a făcut-o mama pentru bicentenar, nu?

...Că veni vorba de bicentenar, ce s-o mai fi ales de ceasul ăla Bobby Sherman? Știu că una dintre voi, scorpiilor, l-ați furat…

Știa că surorile ei erau acolo, pentru prima oară separate. Luni întregi, Winona încercase o reconciliere cu Vivi Ann, dar ea ignorase fiecare tentativă jalnică. Vivi Ann n-o putea privi pe Winona fără să vrea să-i tragă un pumn în față.

Băgă mâna în buzunar și scoase flaconul de Xanax prescris de Richard. Micile pilule deveniseră cel mai bun prieten al ei în ultima vreme. Băgă una în gură, o înghiți fără apă, apoi se duse în grajd, unde Noah dormea într-un pătuț portabil. Îl ridică în brațe, îl strânse la piept un pic prea tare și îl duse la camionetă.

Acasă, îl puse în pat și apoi făcu o baie fierbinte lungă. Așa cum era obișnuința în ultima vreme, plânse cât stătu în cadă, iar după ce termină și se șterse, se simți din nou bine, gata să continue să meargă, să respire, să trăiască. Să creadă. Asta era partea cea mai dificilă, să creadă că recursul ei va fi acceptat și că toată povestea asta urma să ia sfârșit. De fiecare dată când suna telefonul, își ținea respirația, zicându-și: *S-a întâmplat.* Și în

fiecare zi în care acel telefon nu venea, mai lua o pastilă și mergea mai departe. Încet, poate, dar mergea, iar în această colibă, unde amintirea lui Dallas era peste tot, fiecare pas înainte era un triumf.

Se băgă în patul lor, luă două somnifere și aşteptă dulcea alinare a somnului.

Avu impresia că tocmai închisese ochii când sună telefonul.

Se rupse din confortul năucitor al somnului și întinse mâna într-o parte, bâjbâind după telefon. Când îl găsi, se ridică în fund.

— Alo? răspunse.

— Vivi Ann? Roy la telefon.

Deveni numaidecât atentă. Se uită la ceas și observă că era 8.40 dimineața, iar dormise prea mult. Primul curs de dimineață începea în douăzeci de minute.

— Bună, Roy. Ce s-a întâmplat?

— Instanța de apel i-a confirmat condamnarea.

Cuvintele o loviră atât de puternic, încât nu mai putu respira.

— O, nu…

— Să nu ne pierdem speranța încă. Voi depune o petiție pentru reluarea audierii și o petiție pentru revizuire la Curtea Supremă a Statului Washington.

Vivi Ann se luptă cu ea să creadă în asta, dar speranța devenise un lucru lunecos, greu de menținut.

— Și… ăăă… nu te mai duce la închisoare sâmbătă.

— De ce?

Roy făcu o pauză.

— Când Dallas a aflat vestea deciziei, a luat-o puțin razna. L-au trimis la izolare pentru o lună.

— A rănit pe cineva?

Roy făcu iar o pauză, și în acea tăcere, răspunsul se auzi tare și clar.

— Asta îl ucide, spuse ea. Și pe mine la fel.

— Nu-i folosește la nimic dacă se tot bate.

Vivi Ann auzi cuvintele lui Roy, dar nu se putea gândi decât la vizitele ei la închisoare, la scaunul acela din fața peretelui de plastic care o separa de Dallas, care era îmbrăcat în salopeta aceea portocalie de deținut, și la lucrurile pe care el i le spusese. La felul în care se deschidea ușa celulei lui de patru ori pe zi, cu un bâzâit și un clic, pentru mâncare și o oră de mișcare; la cum era să privești afară din curte și să vezi iarba printre sârma ghimpată; la cum se asociau deținuții în funcție de culoare și la cum trebuia să stai cu cei de teapa ta, iar el era jumătate din ambele grupe, fără să aparțină cu adevărat nici uneia; la felul în care „gagicile" – bărbați îmbrăcați cât de aproape de travestiți le permiteau salopetele acelea – se fâțâiau de colo-colo ca să găsească parteneri în vreme ce agresorii își căutau victime; și ce trebuia să simți la gândul că nu aveai să mai vezi stelele niciodată, că nu aveai să mai încaleci vreodată un cal sau să îți ții fiul în brațe.

— Dar oare ce ar folosi, Roy? întrebă ea, auzind vocea lui Noah prin difuzorul monitorului.

Ca de obicei, își striga tatăl. Închise ochii de durere. Nu putu să nu se întrebe dacă Noah avea să își uite într-o zi tatăl și să își ducă viața fără el. Sau avea să și-l amintească pururea, căutând fără încetare un bărbat care nu mai era acolo?

— Nu renunța încă, spuse Roy.

— Așa o să fac.

Nu-și putea imagina vreun moment în care asta ar fi fost posibil. Oricât de mult ar fi durut să creadă în speranță, să nu creadă ar fi durut și mai tare.

∵

Vivi Ann aproape că nu observă succesiunea anotimpurilor. Când vara însorită a lui 1996 cedă încet locul unei toamne reci și ploioase, ea se străduia să se comporte ca odinioară. Să meargă mai departe. Aurora trecea pe la ea aproape zilnic

ca să se asigure că nu era prea des singură, dar nici măcar sora ei nu-i era de ajutor. Vivi Ann se simțea ca prinsă în capcana unei bule reci, suspendate. Se trezea în fiecare zi deprimată, singură, dar se dădea jos din pat și își făcea treburile zilnice. Dădea lecții, dresa cai și angajă un nou ajutor. Gândurile la Dallas veneau și plecau, durând și la venire și la plecare; scrâșnea din dinți și nu se oprea. Seară de seară, când se băga în sfârșit în pat, se ruga ca a doua zi să primească vești bune despre recursul lui.

Știa că oamenii erau îngrijorați din pricina ei. O vedea în privirile lor piezișe, o auzea în felul cum șușoteau după ce trecea de ei. Cândva, clevetelile și preocuparea lor ar fi contat pentru ea. Dar nu mai contau acum. În cele unsprezece luni de la arestarea lui Dallas, învățase un pic despre optimism. Era o emoție acidă, care ardea tot. Să creadă în speranță însemna că trebuia să se preocupe doar de asta. Nu mai avea niciun loc în sufletul ei pentru altceva.

În această seară rece și sumbră de sfârșit de noiembrie, avu ultimul curs la ora patru, apoi hrăni caii și se întoarse acasă.

Acolo, îl găsi pe Noah pe preșul din fața șemineului, jucându-se cu niște figurine Țestoasele Ninja.

Ridică privirea la ea și zâmbi drăgăstos.

— Mami, spuse, deschizând brațele.

Vivi Ann simți un fior de vinovăție. Adevărul (pe care nu-l spusese nimănui, și nici nu avea de gând să o facă vreodată) era că imaginea chipului fiului ei era aproape mai mult decât putea îndura în prezent. De aceea plătea o fată de treisprezece ani să îl supravegheze după-amiezile. De fiecare dată când Vivi Ann îl privea pe Noah, îi venea să plângă.

— Cum a fost? o întrebă ea pe fată, băgând mâna în buzunar după bani.

— Grozav. Adoră desenele animate cu Tigger.

Cum de nu știuse Vivi Ann asta?

— Bravo.

Prin fereastra livingului pătrunse lumina unor faruri, iluminând totul pentru o clipă.

— A venit mama. Ne vedem luni, după școală?

— Fără discuție. Vivi Ann o privi plecând, apoi îl privi fix pe fiul ei. La aproape trei ani și jumătate, semăna leit cu tatăl lui, până la părul lung și negru. Vivi Ann nu fusese în stare să i-l taie.

— Hei, micuțule, spuse ea.

El se ridică în picioare și veni la ea, vorbind întruna. Ea îl ridică în brațe și îl duse la baie, unde deschise dulăpiorul cu medicamente. Luă un Xanax și așteptă să se simtă mai bine. Curând, durerea aceea ascuțită avea să o lase.

Vorbi cu Noah despre tot felul de nimicuri, îl duse în bucătărie și îi pregăti cina. După ce termină, îi făcu baie și îi citi povești până când adormi în brațele ei.

După ce îl puse în pat, se întoarse în livingul pustiu, cufundat în tăcere, și se așeză acolo singură, privindu-și inelul cu diamant de pe deget.

— Mâine va fi mai bine, spuse ea cu voce tare, încercând să se consoleze cu asta. Vom primi probabil răspuns de la tribunal. Poate că e la poștă chiar acum.

Un ciocănit în ușă o făcu să tresară. Fusese atât de cufundată în gândurile ei – vise, de fapt –, că nu auzise vreo mașină apropiindu-se. Înainte chiar să se ridice în picioare, ușa se deschise și Aurora intră în casă, luminată din spate de farurile mașinii.

— Ajunge, spuse Aurora, închizând ușa în urma ei.

— Ajunge ce?

— Îmbracă-te. Îl lăsăm pe Noah cu Richard și mergem la Outlaw.

Aurora traversă camera și se așeză lângă Vivi Ann. Pernițele de la umeri și sclipiciul începutului anilor nouăzeci erau istorie; în locul lor, Aurora

trecuse la adoptase stilul dulce spumos al lui Meg Ryan, cu pantaloni bufanți și tricouri. Părul tuns scurt, vopsit acum brun-roșcat, îi încadra fața mică, dându-i înfățișare de spiriduș.

— Nu poți continua așa. Te omoară cu zile, Vivi. Tu doar te tranchilizezi ca să trăiești de pe o zi pe alta.

— Și care-i ideea?

— Ideea este că trebuie să urci iar în șa. Sau măcar pe un scaun de bar. Nu accept un refuz, și știi ce scorpie pot să fiu când vreau.

Vivi Ann nu voia să meargă la Outlaw, unde toți vechii ei prieteni aveau să se holbeze la ea cu fețe triste și să încerce să fie prietenoși. Cu toții credeau că ar fi trebuit deja să renunțe la Dallas, să „meargă mai departe” și erau deranjați că ea nu făcuse asta. Moda, muzica, emisiunile de televiziune se tot schimbau, dar nu și Vivi Ann. Viața ei se oprise. Și totuși, nici gândul încă unei nopți petrecute în singurătate, cu privirea în gol și năpădită de amintiri, nu era prea tentant.

— Dacă n-o poți face pentru tine, fă-o pentru mine, spuse Aurora, zâmbetul pălindu-i puțin. Richard aproape că nu-mi mai vorbește. E ca și cum… Nici nu știu. Cred că o iau puțin razna. Simt nevoia să râd, spuse ea încet. Și știu că și tu la fel.

Vivi Ann văzu adevărul pe care Aurora îl tăinuia, sau cu care nu se confruntase încă. Ochii căprui ai surorii ei erau întunecați de mâhnirea unei căsnicii năruite.

Exista în prezent amărăciune din plin pentru toată lumea, din câte se părea.

— Am putea trece și pe la Winona, să vedem poate…

— Nu, spuse Vivi Ann. Toată viața ei fusese o persoană iertătoare, dar nu și acum. Nu vedea cum ar fi putut-o ierta vreodată pe Winona pentru că le întorsese spatele când avuseseră cea mai mare nevoie de ea. Dar eu vin.

Se ridică și se duse în camera ei (lor), scoase o frumoasă rochie vintage cu guler și jupă cu volane. Nu se fardă, își prinse părul la spate cu o cordeluță și își încălță ciocatele caramel. În ultima clipă, strecură o pastilă în poșetă. Pentru orice eventualitate.

Pe urmă îl luă pe Noah din pat și veni cu el în living.

— Vin după tine, îi spuse Aurorei. Scaunul de mașină al lui Noah este în portbagaj.

Noah se foi și începu să plângă când îl puse în scăunelul de mașină.

— Este în regulă, micuțule. Mergi în vizită la plicticosul unchi Richard. Nu te necăji – vei adormi numaidecât.

O urmă pe Aurora până la ea acasă, îl lăsă pe Noah și porni pe jos cu sora ei pe First Street.

Vivi Ann încercă să vorbească necontenit, dar când cotiră pe Shore Drive, simți cum i se strânge stomacul. O năpădiră amintirile.

— Nu știu dacă vreau să fac asta, spuse ea când se apropiară de tavernă.

Vrei să dansezi?

— Dar ai s-o faci. Aurora o luă de mână și o conduse înăuntru.

Mulțimea obișnuită de la sfârșit de săptămână era aici, ascultând muzică și jucând biliard, dansând, râzând și discutând. Vivi Ann îi simți privind-o, șușotind.

— Nu te-au mai văzut aici de aproape un an. Atâta tot, spuse Aurora.

Vivi Ann dădu din cap, zâmbind cât putu de natural. Ținu capul sus și se duse direct la vechiul scaun de bar.

— Tequila simplă, spuse Bud, întinzându-i băutura peste bar. Din partea casei.

— Mersi.

Vivi Ann dădu băutura pe gât și mai comandă una, pe care o bău la fel de repede. Exploră mulțimea, văzându-i pe Butchie și Erik în colț cu

nevestele lor și pe Julie și Kent John în fund, jucând biliard. Winona era pe ringul de dans cu Ken Otter, dentistul care divorțase recent de nevastă-sa.

— Am auzit că sunt împreună de curând, spuse Aurora, urmărind privirea lui Vivi Ann.

— Norocul lui, spuse Vivi Ann cu obidă.

Formația încheie un cântec și îl începu pe următorul. Vivi Ann avu nevoie de un singur acord sau două ca să-l recunoască: „Mamas, Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys".

Vivi Ann mai comandă o tequila și o dădu pe gât, dar n-o ajută să scape de imensul sentiment al pierderii.

Pe urmă o văzu pe Winona venind la ea.

— Tre' să plec, îngăimă.

— Nu… spuse Aurora, luând-o de mână.

Vivi Ann își smulse mâna și se eliberă, apoi își croi drum prin mulțime și ieși. Afară, putu să respire din nou, dar nu era suficient. Trebuia să plece de acolo, departe de locul ăsta unde el era peste tot.

Fugi înapoi acasă la Aurora și urcă în camioneta ei, lăsându-l pe Noah să doarmă în casa sigură și fără amintiri a Aurorei. La Water's Edge, apăsă frâna atât de tare, că se aplecă în față, lovindu-se cu pieptul de volan când parcă.

În stânga era casa ei și patul pe care îl împărțise cu Dallas.

În dreapta era casa în care crescuse, iar acolo era tatăl ei, cândva idolul și sprijinul ei cel mai sigur; acum, nimic. Fără el și toată familia ei, se simțea pierdută, dar pentru asta nu exista remediu. El și Winona luaseră o decizie în urmă cu un an, când îi întorseseră spatele lui Dallas.

Dallas.

Vivi Ann scoase un mic sunet, un mic geamăt de durere. Ieși din mașină și înaintă cu pași nesiguri către grajd, unde se duse la boxa lui Clem. Trase zăvorul și deschise ușa grea de lemn.

— Bună, Clem, spuse ea, intrând în întuneric și închizând ușa boxei.

Clem necheză încetișor și veni șchiopătând la ea. O înghionti cu botul catifelat, grizonant.

— Nu am mai stat peste noapte la tine de când a murit mama, nu-i așa, fetițo?

Clem necheză din nou și își frecă botul de coapsa lui Vivi Ann.

Și uite așa, cu atingerea asta a calului, Vivi Ann se nărui. Tot ce încercase să țină în ea ieși la iveală. Se prelinse de-a lungul peretelui boxei și se prăbuși grămadă în rumegușul de cedru, lipindu-și fruntea de genunchi.

∵

Winona era lângă laba întinsă a ursului grizzly împăiat când o văzu pe Vivi Ann uitându-se la ea, venind spre ea, și ieși în fugă din tavernă. Se opri o clipă, copleșită de dezamăgire.

Toate astea nu îi stăteau deloc în caracter lui Vivi Ann. Ele se certaseră adeseori, dar se împăcaseră și merseseră mai departe; așa erau surorile, o pătură asamblată din tot felul de petice, frumoase ori urâte. Oftă și se duse la Aurora, care rămăsese singură, privind spre ușa deschisă, sorbind dintr-o mărgărită cu căpșuni.

— Nu mai suport asta, spuse Winona. Ce ne facem?

— Ce *ne* facem?

Vocea Aurorei era de gheață, dar posomorâtă, iar în acea lipsă de strălucire Winona știu că era o portiță.

— Nici ție nu-ți place.

— Bineînțeles că nu.

— Ce facem?

Aurora se întoarse cu fața la ea.

— Preia recursul. Ajut-o.

De ce nu voia nimeni să priceapă?

— N-am să-i fiu de niciun folos, nu pricepi? Eu sunt doar un avocățel dintr-o biată urbe. Nu știu nimic despre justiția penală.

Privirea Aurorei era neclintită și mai mult decât doar un pic tristă.

— Tu ești aia care nu pricepe, Win. Suntem surori. Cel puțin, am fost.

Și cu asta, puse jos paharul de mărgărită pe jumătate gol și ieși din tavernă.

Winona rămase în încăperea întunecoasă plin de fum, înconjurată de prieteni și vecini. Singură.

∵

Winona și tatăl ei petrecură Ajunul Crăciunului singuri. Ea ajunse la el acasă devreme și decorase totul singură. Urcă în pod, găsi cutiile de carton vechi și ponosite marcate *Xmas* și le coborî în living.

Acolo, era liniște. Nu erau surori care să râdă cu ea, bând vin și certându-se pe filmul pe care să îl vadă cât timp decorau. Nu era de mirare că Winona amânase decoratul până la un moment atât de târziu. Știuse cum avea să fie.

Și totuși, refuză să sară peste vreo tradiție, așa că decoră casa de la un capăt la altul, folosind tot ce era prin cutii. Înfășură cetină proaspătă de cedru în jurul balustradei prispei și o legă din loc în loc du panglici aurii lucioase. Asamblă mica scenă de Crăciun pe polița șemineului: zăpadă artificială, omuleți cu mașinuțe și trăsurici și macheta unei străzi cu multe magazine. Când era mică, partea ei preferată fusese fixarea oglinjoarei ovale deasupra zăpezii de bumbac pentru a sugera un minuscul lac înghețat perfect pentru patinaj. Fetele se ciondăniseră în fiecare an cine să facă asta…

Winona refuză să se gândească la trecut. Își mai turnă un pahar de vin, puse mâncarea în cuptor și își tăie o felie mare de tort.

Se folosise de mâncare ca să treacă peste majoritatea lunilor din urmă. De fiecare dată când se simțise deprimată, se dusese în bucătărie. Acum avea probabil peste o sută de fursecuri în cutii de depozitare în frigider și luase cel puțin șapte kilograme în greutate de la arestarea lui Dallas.

Nu te gândi nici la asta.

Se duse în biroul tatei și îl găsi acolo. Ținea în mână un pahar de băutură și se uita fix spre Canal. Priveliștea era foarte clară în această zi rece de sfârșit de decembrie – munți purpurii încununați de zăpadă rozalie, ape de un albastru metalic, țărmuri cenușii. Cele câteva pontoane care se puteau vedea de aici erau pline de foci adormite. Pescărușii stăteau înșirați pe balustrade, unul lângă altul, ca niște popice cu ciocuri galbene.

— Bună, tată, spuse ea, intrând în cameră în spatele lui.

— Bună, spuse el fără să o privească.

Ea încercă să găsească ceva de spus când sună telefonul.

— Răspund eu, spuse ea, recunoscătoare pentru întrerupere. Dădu fuga la telefonul prins în perete în bucătărie. Alo? spuse, gâfâind ușor.

— Ajun fericit! se auzi Luke spunând.

— Luke! spuse ea, zâmbind pentru prima oară toată ziua. Trase de firul lung al telefonului și se așeză la masa mare, ridicându-și picioarele pe ea. Cum e în Montana?

Nu mai vorbiră cu aceeași lejeritate ca odinioară. Conversația lor fu punctată de tăceri prelungi, lucruri nerostite. Totuși, el îi povesti despre casa pe care o cumpărase în urmă cu câteva săptămâni și despre cum mergeau treburile cu noul partener de afaceri. Ea îi povesti o întâmplare amuzantă de la ultima întâlnire cu Ken Otter și îi spuse că era ceea ce anticipase de la o relație cu un dentist divorțat deja de trei ori. *Dar e mai bine decât să fiu singură.*

Urmă o pauză, după care el spuse:

— Ea ce face?

— De-aia ai sunat? Să întrebi de Vivi Ann?

— Am sunat pentru tine, spuse el. Știu cât de mult suferi că ai rupt relația cu ea. Renunță să mai aștepți o șansă și creează tu una. Du-te pur și simplu la ea, bate-i la ușă și spune-i că regreți.

— Putem vorbi despre altceva, te rog? spuse Winona, iar următoarea oră discutară despre chestii uzuale, iar când epuizară subiectele, el spuse: Păi, am vrut doar să-ți urez Crăciun fericit.

— Și ție, Luke, spuse ea și închise.

Dar îndepărtându-se de telefon, cuvintele lui refuzară să dispară, continuând să îi răsune în urechi. Aurora și Richard duseseră copiii la schi pe timpul sărbătorilor, probabil pentru că își imaginau cât de pustiu va fi la Water's Edge anul ăsta, așa că știa că Vivi Ann și Noah erau acasă singuri.

Putea să o facă? Să se ducă pur și simplu la ea acasă, ca odinioară? Încercă să cumpănească bine, să își imagineze rațional scena, dar adevărul era că odată ce îi intră în cap acest gând, nu mai reuși să scape de el. Dorul își înfipse ghearele-i lungi adânc în inima ei, așa că își luă haina din dulapul de la intrare și o puse pe ea. Călcă atent, ocolind băltoacele de pe drumul pietruit, și urcă la coliba lui Vivi Ann, unde ciocăni la ușă.

Vivi Ann deschise instantaneu, arătând groaznic. Părul îi semăna cu un cuib de șobolani încâlcit tot, de parcă și-ar fi scărpinat obsesiv scalpul, iar fața îi era roșie și pătată. Avea ochii umezi și injectați și abia se ținea pe picioare, atât era de beată.

— Ce vrei?

Winona rămase pentru o clipă înlemnită la vederea surorii ei.

— Eu… Eu vreau să stăm de vorbă. Știu că ești supărată pe mine, dar este Ajunul Crăciunului și am zis că…

— Ai venit să jubilezi, nu? Știi că recursul i-a fost respins.

— Regret.

— Regreți? Tu crezi că eu vreau să aud că tu *regreți*? Vivi Ann înaintă, clătinându-se un pic. Ai stat în sala aia de judecată în fiecare zi, ai ascultat dovezile, Winona. Sora mea presupus genială. Ai pus la îndoială vreuna dintre ele? El a fost *bolnav* în Ajunul Crăciunului. Eu i-am luat temperatura…

— Crezi că Myrtle a mințit?

— Cred că s-a înșelat. *Trebuie* să se fi înșelat, iar proba aia de păr a fost un mare rahat. Nici măcar tu nu poți crede că Dallas și-o trăgea cu Cat însurat fiind cu mine.

Ochii lui Vivi Ann erau sticloși și puțin nebuni, iar Winona simți un fior de frică. Ceva nu era în regulă aici.

Noah se auzi plângând undeva în casă.

— Răspunde-mi, se răsti Vivi Ann. Crezi că și-o trăgea cu Cat? Ne-ai văzut împreună.

Winona văzu cu câtă disperare încerca Vivi Ann să o convingă. Știa că tot ce trebuia să facă era să se prefacă de acord cu ea și poate că așa ar fi putut să înceapă să repare acea ruptură.

Dar uneori, dacă iubeai pe cineva, trebuia să fii puternic, trebuia să spui acel lucru care trebuia spus. În mod clar, Vivi Ann era distrusă, înnebunea. Winona poate nu știa prea multe despre sistemul de drept penal, dar să crezi în miracole nu putea fi ceva bun.

Se apropie de sora ei. Vivi Ann arăta ca unul dintre caii aceia sperioși abuzați pe care îi salva, îngroziți și gata să o rupă la fugă.

— Asta te omoară cu zile, Vivi, spuse Winona cât de blând putu. Să crezi în ceva ce nu se va întâmpla niciodată…

— Va fi eliberat.

— Am *stat* în sala aia de judecată și am văzut adevărul pe care tu încerci să îl ignori. El…

— Taci, Win!

— Știi și tu, Vivi. Trebuie. Este vinovat. Trebuie să…

Vivi Ann îi trase o palmă peste față cu atâta forță, că Winona se dezechilibră.

— Ieși din casa mea. Nu mai avem ce vorbi. Niciodată.

Capitolul 17

Anii treceau agale.

1997.

1998.

1999.

Aurora încercă să facă pace în familia lor de nenumărate ori, însă Vivi Ann nu avea loc pentru iertare în inima ei strivită, iar adevărul era că nici nu încerca să facă loc. Tatăl ei și Winona o răniseră prea adânc. În fiecare sâmbătă, Vivi Ann îl lăsa pe Noah la Aurora și conducea două ore și jumătate până la închisoare, ca să se poată așeza în fața peretelui murdar de plexiglas și să stea de vorbă cu Dallas printr-un receptor negru, greu. Roy completa o moțiune după alta, fiecare dintre ele fiind o rază de speranță care se zdrobea de stânci. Ea se simțea de parcă ar fi fost legată de un afurisit de balansoar care, cu fiecare urcare și coborâre, îi mai smulgea câte o fărâmă de suflet. Iar când Roy sunase în cele din urmă ca să îi spună că ultimul recurs fusese respins, adăugase numaidecât: „Dar nu-ți face griji, merg la nivel federal”. Așa că ea încercase din nou să continue să spere, iar lunile continuau să treacă.

Singura modalitate prin care reușea să supraviețuiască era să fie indiferentă la toate celelalte. Mânca Xanax ca pe bomboane toată ziua, și acestea o ajutau să meargă mai departe, să zâmbească, să vorbească, să pretindă că trăiește într-o lume obișnuită. Aurora era ancora ei în această încercare, mâna care o stabiliza. Dar noaptea, când era singură, Vivi Ann bea prea mult și fie își strângea prea tare fiul în brațe, fie deloc. Uneori stătea așa, pur și simplu, legănându-se pe muzica din capul ei, auzindu-l pe Noah plângând sau strigând-o și încercând să își amintească

atingerea lui Dallas, îmbrățișarea lui. Amintirile se estompau, iar fără ele, nu mai avea nimic care să o ferească de indiferență, așa că abandona, căzând într-un somn adânc și agitat pe canapea.

Din cauza câtorva vizite de sâmbătă, ratase unele lucruri – prima tură cu tricicleta a lui Noah, serbarea de iarnă de la grădiniță, chiar și a patra lui zi de naștere. Își spusese la momentul acela că era mic, că dacă îi spunea că ziua lui era duminică, el ar fi crezut-o – și o crezuse –, dar Vivi Ann văzuse felul în care o privise Aurora, cu atâta milă în ochi, și fusese nevoită să privească în altă parte. În seara aceea, după ce toate decorațiunile de la petrecere ajunseseră la gunoi, băuse atâta tequila, încât a doua zi dimineață nu ajunsese la primul curs.

Acum era octombrie 1999, o zi de sâmbătă. Trecuseră aproape patru ani de la arestarea lui Dallas.

Vivi Ann se afla în parcarea închisorii, privind în gol prin parbriz la zidurile cenușii. Ploaia răpăia, căzând atât de abundent și de rapid, că sticla părea vie, aproape flexibilă. Prin această denaturare putea vedea silueta masivă, impunătoare, de beton a închisorii de maximă siguranță. Văzuse grupul de clădiri pe orice fel de vreme, și chiar și scăldate în lumina soarelui, înconjurate de natură verde și de cer albastru, tot erau sumbre și amenințătoare. Ploaia făcea închisoarea să arate lugubru, părăsită, înghesuită la poalele dealului și nu înălțându-se sfidător dinaintea ei.

Trecu prin procedura de verificare ca un robot, aproape fără să mai observe cât de înspăimântător era să se afle acolo. Tot ce mai observa cu adevărat acum era zgomotul – închisul ușilor, clicul încuietorilor, zumzetul îndepărtat al vocilor ridicate.

Își luă locul obișnuit de partea stângă a cabinei și așteptă.

— Bună, Vivi, spuse el după ce se așeză în fața ei.

Ea zâmbi, în sfârșit. Cu toată apatia vieții ei cotidiene, nu putea fugi de faptul că aici, cu el, se simțea vie. Oricât de aiurea ar fi părut, se bucura să îl vadă, să fie aproape de el, chiar dacă nu se puteau atinge. Ea îi rosti numele, aproape ca pe o rugăciune. Băgă mâna în buzunar și scoase cea mai recentă fotografie cu Noah. În ea, era un băiețel de șase ani vesel și radios, cu o șapcă de baseball pe cap și o bâtă în mână, zâmbind larg.

Dallas se uită la fotografie, atinse sticla de parcă de data asta nu i-ar fi împiedicat mâna.

Vivi Ann își dădea seama ce vedea el: un băiat. Anii încarcerării lui Dallas se puteau vedea în chipul transformat al fiului lui. Noah era mai înalt, mai subțire; de anul acesta, nu mai arăta ca un bebeluș. Și încetase să mai întrebe de un tată pe care nu și-l amintea.

— I-e dor de tine, spuse Vivi Ann.

— Nu face asta, spuse el. Nu mai avem mult timp. Haide măcar să fim sinceri.

Ea ar fi trebuit să știe că nu avea rost să îl mintă. Erau separați acum, despărțiți de sârmă ghimpată, plexiglas și beton, dar legătura dintre ei continua să fie la fel de puternică.

— Dacă m-ai lăsa să îl aduc să te vadă…

Rămaseră tăcuți după asta, privindu-se în ochi prin plasticul murdar, strângând la ureche receptoarele mari și negre, fără să-și spună nimic. Ea nu fu sigură cât stătură așa, în tăcere, dar când alarma ce anunță sfârșitul vizitei sună, tresări.

— Arăți obosită, spuse Dallas în cele din urmă.

Ea vru să pară că nu înțelegea despre ce vorbea el, să îl mintă din nou – de data asta, cu un zâmbet confuz –, dar știu că el vedea adevărul pe chipul ei, în ochii ei osteniți. În anii de când era la închisoare, devenise tot mai dificil să pretindă că îi aștepta un alt fel de viitor. Slăbiseră amândoi; Roy spusese cu o lună în urmă că arătau ca două

schelete ambulante. Chipul lui Dallas, mereu aspru, era acum tras și sfrijit. Venele și tendoanele gâtului semănau cu niște rădăcini de copac proeminente sub un strat subțire de sol.

Timpul își pusese amprenta și pe chipul lui Vivi Ann; vedea și ea transformările în fiecare dimineață în oglindă. Chiar și părul îi devenise tern, lățos pentru că era netuns și neîngrijit. Avea treizeci și doi de ani, dar arăta cu aproape zece ani mai bătrână.

— E greu, spuse ea încet.

— Tot mai iei pastilele alea?

— Aproape deloc.

— Minți, spuse el.

Ea îl privi, iubindu-l atât de mult, încât simți o durere fizică în piept.

— Tu cum reziști aici?

El se lăsă pe spate. Făceau rareori asta, rareori se abăteau de la calea prefăcătoriei, pășind pe cimentul dur al realității.

— Când sunt afară, în curte, găsesc un loc neocupat, mă duc acolo și închid ochii. Dacă am noroc, zgomotul începe să semene cu tropot de copite.

— Renegade, spuse ea.

— Îmi amintesc cum l-am călărit într-o noapte… în acea noapte.

Privirile li se întâlniră; amintirile erau vii, tulburătoare.

— A fost prima noastră noapte…

— Cum reziști?

Pastile. Alcool. Privi într-o parte, sperând ca el să nu fi observat.

— Afară, pe prispă, am niște clopoței de vânt făcuți de mama. Când era bolnavă, mi i-a dat și mi-a spus că dacă ascultam cu atenție, îi auzeam vocea în clinchetul lor. Și așa am făcut. Așa fac. Se uită din nou la el. Acum te aud și pe tine. Aștept uneori să bată vântul…

Tăcu. Așa era cu amintirile; erau ca niște cabluri electrice căzute la pământ. Era mai bine să le ocolești.

— Mai ai vești de la Roy? întrebă ea.

— Nu.

— Vom avea curând, spuse ea, vrând să creadă, încercând să creadă. Curtea Federală îți va audia cazul. O să vezi.

— Sigur, spuse el. Pe urmă se ridică în picioare. Trebuie să plec.

Ea îl privi punând receptorul în furcă și plecând.

— Te iubesc, mai spuse ea.

Îl văzu rostind același lucru, apoi dispăru. Ușa se închise cu zgomot după el.

Rămase acolo singură, privind în gol spre partea lui de cabină atât de mult timp, încât veni o femeie la ea și o bătu ușor pe umăr.

Îngăimă o scuză, se ridică și plecă.

Drumul spre casă păru mai lung decât de obicei. Kilometru după kilometru, Vivi Ann încercă să rămână calmă. Erau atâtea lucruri la care nu se mai putea gândi acum, iar dacă se concentra cu adevărat, putea chiar să țină la distanță frica. Pe timpul zilei, măcar. Nopțile erau un fel de iad aparte; chiar și supradoza de medicamente funcționa doar câteodată.

În oraș, ridică piciorul de pe accelerație și încetini. De jur-împrejurul ei, vedea dovezi ale faptului că în tot timpul cât ea rămăsese suspendată în lumea gri întunecată a sistemului de drept penal, viața de aici continuase. Copacii ce mărgineau Main Street erau încărcați de culorile toamnei; primele câteva frunze moarte începuseră să cadă. Magazinul Horsin' Around Tack făcea reclamă promoțiilor anuale, iar drogheria avea vitrina plină de fantome și dovleci.

Ne dați ori nu ne dați, doamnă Raintree?

Tresări și apăsă accelerația. Bătrâna camionetă horcăi zgomotos și se avântă la drum.

La fermă, parcă printre copaci și se uită la ceas. Era ora trei. Avea o oră la dispoziție să hrănească toți caii și să ajungă la Aurora la timp ca să îl ia pe Noah.

Noah.

Încă un adevăr pe care încerca să îl evite. Devenea un părinte inutil. Își iubea fiul așa cum iubea aerul și soarele, dar de fiecare dată când îl privea, încă o bucățică din inima ei părea că se frânge.

Trebuia să schimbe asta. De mâine, nu va mai lua Xanax și va reîncepe să trăiască. Trebuia, fie că voia sau nu.

Simțindu-se un picuț mai bine după ce își propuse asta (își mai propusese și înainte, dar acum avea intenții serioase, acum chiar avea să se țină de cuvânt), se duse în șopron, unde aveau depozitat fân suficient pentru o săptămână. Deschise ușa, scoase o roabă și o umplu cu fân.

În grajd, aprinse luminile și începu să dea de mâncare cailor, mergând din boxă în boxă. Aici, își regăsea mereu liniștea, și aproape începu să zâmbească în dreptul boxei lui Clem și trase zăvorul.

— Hei, fetițo, ți-a fost dor de mine?

Dar nu o auzi răspunzându-i cu un nechezat, nu auzi foșnetul cozii ei mișcate încolo și încoace.

Vivi Ann știu din clipa în care păși pe rumegușul proaspăt.

Clementine era întinsă lângă peretele de lemn al boxei, capul ei masiv, cărunt, căzut într-o parte.

Vivi Ann rămase împietrită, știind că dacă ar fi încercat să se miște ar fi căzut în genunchi. Era nevoie de un efort imens să și respire. În clipa aceea, în atmosfera familiară rece și obscură a acelui grajd care fusese dintotdeauna locul ei preferat din toată lumea, își aminti totul despre iapa aceea minunată. Își trăiseră toată viața împreună.

Mai ții minte când ai călcat în cuibul ăla de viespi… când ai sărit peste șanț și eu am aterizat în tufele de mure… când am câștigat turneul statal pentru prima oară?

Înghiți nodul din gât, înaintă și căzu în genunchi în rumegușul rozaliu, lângă burta lui Clem. Întinse mâna și atinse grumazul iepei, simțind răceala care nu avea ce căuta acolo. Avea atâtea lucruri de spus acelei iepe grozave – ultima legătură reală cu mama ei –, dar nimic nu mai era posibil acum. Vivi Ann își simți gâtul inflamat, ochii iritați. Cum mai putea merge mai departe fără Clem? Mai ales acum, când pierduse atât de mult?

Scărpină urechile cărunte ale iepei.

— Ar fi trebuit să stai la soare, fetițo. Știu cât de tare urăști boxa asta întunecoasă.

Asta o făcu să se gândească la Dallas și la celula în care se afla, iar singurătatea și mâhnirea o copleșiră. Se întinse lângă iapă, chircindu-se în poziție fetală cu spatele lipit de coastele ei confortabile, și închise ochii.

Adio, Clem. Salut-o pe mama din partea mea.

∵

Timpul continua să treacă, tiptil, mai repede, mai încet, dar implacabil. Anul 2000 zbură într-o succesiune ambiguă de zile cenușii și goale și de nopți nesfârșite. Noah începuse grădinița la cinci ani (prea devreme, după părerea lui Vivi Ann; ar fi trebuit să îl mai țină acasă un an, ar fi făcut-o dacă Dallas ar fi fost acolo, dar nu era), baseball la șase și fotbal la șapte. Ea nu ajungea la meciurile lui de sâmbătă; era încă un lucru pentru care se simțea vinovată. Aurora se oferea mereu să vină cu ea la închisoare, dar Vivi Ann îi refuza oferta. Putea face asta doar singură.

Apoi, într-un final, în prima săptămână a lui septembrie 2001, primi telefonul mult așteptat.

— Domnul Lovejoy ar vrea să vă întâlniți cu el azi.

Era o veste bună. Vivi Ann știa asta. În toți anii de la încarcerarea lui Dallas, Roy nu îi ceruse niciodată lui Vivi Ann să vină la el la birou la o întâlnire.

Slavă Domnului, își zise Vivi Ann în timp ce se pregătea în dimineața aceea. Expresia asta nu-i mai dădu pace, învârtindu-i-se prin cap cu viteza luminii, până când nu se mai putu gândi la altceva.

Înainte să iasă din oraș, se opri la școală și îl luă pe Noah. După toate prin câte trecuseră, merita să fie prezent și el în ziua în care primeau vestea cea bună.

— Am să ratez pauza, spuse Noah.

Avea doi dinozauri de plastic cu care se juca, punându-i să se bată pe măsuța scaunului de mașină.

— Știu, dar vom primi vești despre tati. Așteptăm de multă vreme asta. Și vreau să ții minte ziua asta, să ții minte că ai fost și tu de față când am primit-o.

— O.

— Pentru că eu nu am renunțat niciodată, Noah. Este important, să știi, deși a fost foarte greu.

El scotea sunete care însoțeau bătălia epică dintre cei doi dinozauri.

Vivi Ann dădu radioul mai tare și continuă drumul. În Belfair, orașul de la capătul Canalului, se îndreptă spre biroul lui Roy, care se afla într-o casă veche de pe un mic teren de lângă bancă.

— Am ajuns, spuse ea, parcând.

Îi bătea inima atât de repede, că era ametită, dar nu luă nicio pastilă, nici măcar ca să se calmeze. După ziua de azi, n-avea de gând să mai ia niciodată vreuna. Nu avea să mai fie nevoie, nu după ce li se va fi întregit familia. Îl ajută pe Noah să iasă din scaun, îl luă de mână și păși pe cimentul brăzdat de iarbă ce ducea spre intrare.

Înăuntru, îi zâmbi recepționerei.

— Sunt Vivi Ann Raintree. Am o întâlnire cu Roy.

— Exact, spuse recepționera. Luați-o pe ușa aceea. Vă așteaptă.

Roy ședea la masa de lucru, vorbind la telefon. Îi zâmbi când intră, făcându-i semn să se așeze, spunând ceva în telefon și închizând.

Vivi Ann îl puse pe Noah pe sofaua de lângă ea și îi spuse să se joace în liniște; pe urmă se așeză în fața lui Roy.

— Ai ajuns în timp record, spuse el.

— Aștept de ani buni acest telefon, nu? Amândoi îl așteptăm.

— O, spuse Roy, încruntându-se. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— La ce să te gândești?

— La ce-ai să crezi.

Vivi Ann simți cum se încordează.

— M-ai sunat să îmi spui că recursul federal a fost acceptat, nu-i așa?

— Tehnic, este o hotărâre de *habeas corpus,* dar nu, nu asta este vestea mea.

În spatele ei, vocea lui Noah deveni mai gălăgioasă, la fel și pocnetul dinozaurilor loviți între ei, dar Vivi Ann nu prea mai auzea mare lucru din cauza vuietului de zgomot alb din capul ei.

— Și care este vestea ta?

— Îmi pare rău, Vivi Ann. Am fost din nou respinși.

Ea închise ochii încet. Cum de putuse să fie atât de naivă? Ce se întâmpla cu ea? Doar știa că nu trebuia să își facă speranțe. Inspiră adânc, expiră și se uită la el.

Știa că părea calmă și liniștită, ca și cum acest nou obstacol ar fi fost doar o mică denivelare pe un drum prost. Până în seara aceea, nu avea voie să se prăbușească. Avea ani întregi de antrenament la așteptat, prefăcut, ascuns.

— Poți să-mi dai un pahar cu apă?

— Sigur. E chiar acolo.

Se ridică, se duse cu grijă la carafa de apă de pe dulap. Își turnă un pahar, băgă mâna în buzunar și

scoase două pastile, pe care le înghiți înainte să se întoarcă din nou cu fața la Roy.

— Dallas a aflat?

— Ieri, spuse Roy.

Vivi Ann se așeză, sperând ca amorțeala să o cuprindă rapid. Nu putea îndura ce simțea.

— Și acum? Unde mai facem recurs?

— Am făcut tot ce am putut pentru acest caz, am invocat toate argumentele, am completat toate moțiunile cu putință, am făcut orice fel de recurs s-a putut face. Eu nu mai sunt avocat din oficiu – știi asta. Am făcut toate astea pro bono, dar nu mai am ce face. Ai putea lua un alt avocat, să spui că eu am fost incompetent, și, la dracu', poate chiar am fost. Te-aș putea ajuta cu asta, dacă vrei. Oftă. Nu știu, Vivi. Știu doar că noi am terminat. Îmi pare rău.

— Nu spune asta. Auzi disperarea stridentă din vocea ei, tăișul ascuțit al mâniei, și încercă să îndulcească spusele cu un zâmbet. Aud asta de ani întregi, de la toți. M-am săturat. Avem nevoie ca tu, Roy, să îi dovedești nevinovăția.

Roy privi în altă parte.

În acea privire furișă, Vivi Ann observă ceva.

— Ce este, Roy?

— Nimic. Doar că… am discutat sincer cu Dallas săptămâna asta. În sfârșit.

— Știi că e nevinovat, nu, Roy? Mi-ai spus-o de un milion de ori.

— Chiar nu mai pot comenta asta.

Acum ei i se făcu frică. Roy insinua cumva că Dallas i se confesase? Se ridică în picioare și rămase acolo, uitându-se la el.

— Nu pot accepta mizeria asta, Roy. Te rog. Nu mă face să-mi pierd mințile.

El ridică încet privirea tristă.

— Vorbește cu Dallas, Vivi Ann. Am aranjat să te vezi cu el la închisoare mâine.

— Asta-i tot? Tot ce ai tu pentru mine după toți anii ăștia?

— Îmi pare rău.

Se răsuci pe călcâie și se duse la Noah, îl prinse de mână și îl trase după ea afară din birou. Coborî scările și se duse la camionetă.

Pe tot drumul spre casă, reluă în minte discuția, încercând să o schimbe, să o înfrumusețeze. Ajunse acasă la Aurora și îl lăsă pe Noah la sora ei.

— Nu pot să-l țin acasă în seara asta.

O auzi pe Aurora strigând după ea, chemând-o înapoi, dar nu-i păsă. Teama era ca o fiară mare și neagră, pândind în câmpul ei vizual periferic, iar ea era disperată să fugă, să ajungă acasă și să se anestezieze.

Când ajunse în sfârșit acasă, trânti ușa în urma ei și se duse direct la dulăpiorul cu medicamente. Luă prea multe pastile – ce mai conta? orice, numai să nu mai simtă durerea – și le înghiți cu tequila.

Se târî în pat, își trase păturile peste cap și încercă să nu se gândească la Dallas sau la Noah și nici la viitor. Dacă se gândea la oricare dintre astea, s-ar fi prăbușit. Așa că rămase întinsă acolo, leșinată, moale ca o cârpă, privind pe fereastră înspre fermă, până se lăsă întunericul; după aceea, privi în gol, până când golul o înghiți, iar ea nu mai simți nimic.

A doua zi de dimineață se dădu jos din pat, simțindu-se ca o bucată de piele bătrână și uscată, făcu un duș fierbinte și se duse la închisoare.

— Vivi Ann Raintree pentru Dallas Raintree, spuse ea oficial, deși toată lumea de acolo o cunoștea deja.

Femeia de la recepție – azi era Stephanie – zâmbi.

— Avocatul dumneavoastră a programat pentru azi o vizita fără dispozitive de separare.

— Da? Nu mi-a spus nimeni asta.

În mod normal, ar fi fost încântată de ideea unei astfel de vizite în regim deschis. În toți anii de când venea aici, avusese parte de numai câteva.

Dar acum știa de ce fusese programată. Era darul de despărțire al lui Roy pentru ea, un semn că totul se sfârșise.

Se duse la detectorul de metale. După ce trecu, fu preluată de un bărbat masiv în uniformă.

— Pe aici, spuse el răstit.

Îi ștampilă mâna și îi dădu un ecuson de identificare să și-l atârne de gât.

Îl urmă pe un culoar cenușiu, lat. Ușile automate se deschideau larg, lent și se închideau cu o bufnitură puternică în urma lor. Zgomotul părea tot mai aproape și tot mai puternic cu fiecare nouă ușă deschisă, până când Vivi Ann ajunse chiar în închisoare, în zona în care prizonierii erau încarcerați.

Gardianul o conduse, în cele din urmă, într-o încăpere de la capătul ultimului coridor. Era o cameră mică, fără ferestre sau cabine. Un gardian în uniformă stătea în colțul opus ușii. Observă sosirea ei, dar nu se mișcă din loc, nici nu făcu vreun semn din cap.

În mijlocul camerei era o masă mare din lemn, zgâriată și scrijelită de atâția ani de uzură. În jurul ei erau câteva scaune din plastic. Se duse la masă, se așeză și se trase mai aproape, așteptând. Pe ceasul de pe perete, minutele se scurgeau ticăind.

Într-un final, ușa din fundul camerei bâzâi și se deschise. Gardianul se întoarse ușor ca să vadă ușa.

Dallas intră în cameră șchiopătând; cătușele de la mâini și de la glezne erau prinse între ele cu un lanț petrecut în jurul taliei.

Ea se ridică în picioare, așteptând, nevenindu-i să creadă că erau unul lângă altul din nou după atâția ani.

El se apropie și ea îl cuprinse în brațe, strângându-l tare, simțind cât de slabi și osoși deveniseră amândoi.

— De ajuns, spuse gardianul. Așezați-vă pe scaune.

Vivi Ann îi dădu cu greu drumul. El se retrase nesigur pe picioare până la celălalt capăt al mesei și se așeză.

Se trase în spate cu scaunul, întinzându-și picioarele. Avea părul foarte lung acum, îi depășea umerii.

Ea băgă mâna în buzunar, scoase cea mai recentă fotografie cu Noah și i-o întinse. În ea, fiul lor ședea într-o șa mare de cowboy călare pe Renegade, făcând cu mâna către obiectiv.

— Dac-ai vedea cum călărește fiul tău! Se va descurca la fel de bine cu caii ca tine.

Dallas luă fotografia cu o mână tremurândă.

— Ne purtăm ghinion unul altuia, Vivi.

— Nu spune asta. Te rog.

— Eu am încercat să fiu cât am putut de bun pentru tine.

Ea înghiți nodul din gât.

— Ce i-ai spus lui Roy?

— Nu mai contează.

Stătea atât de nemișcat, încât aproape părea că nu respiră, ceea ce nu avea logică pentru că ea gâfâia ca după o cursă de sprint, incapabilă să se liniștească.

— Știi ce am iubit cel mai mult la tine, Vivi? Nu m-ai întrebat niciodată dacă eu am omorât-o. Niciodată.

Ea se duse la el, îl strânse în brațe și îl sărută, dorind să îl *simtă*, să îl atingă, dar nu simți decât gustul propriilor lacrimi.

— Să nu cumva să încerci să-mi spui că tu ai făcut-o, Dallas. N-am să te cred. Și să nu îndrăznești să abandonezi. Suntem împreună în asta. Trebuie să continuăm lupta…

— Înapoi, spuse gardianul, venind înspre ei.

Vivi Ann văzu prin ceața lacrimilor că Dallas zâmbea. Era același zâmbet sexy, degajat, seducător care o fermecase cu mult timp în urmă, la Outlaw Tavern, în seara în case se cunoscuseră.

— Ar fi trebuit să te măriți cu Luke.

— Nu, spuse ea, dar fu doar o biată șoaptă, implorarea aceea.

Gardianul deschise ușa, și Dallas fu condus afară.

Iar când își coborî privirea, Vivi Ann văzu fotografia lui Noah lăsată pe masă și știu că Dallas renunțase.

∵

Septembrie se sfârși și începu octombrie, apoi noiembrie, iar Vivi Ann se duse la închisoare și se înregistră sâmbătă de sâmbătă. Stătu într-o cabină, singură, urmărind minutele vieții ei scurgându-se agale.

Dallas nu mai veni niciodată să o vadă. Scrisorile ei săptămânale i se întoarseră nedeschise. În decembrie, la fix șase ani de la arestarea lui, el îi trimise o carte poștală pe care scria: *Dă-i lui Noah camioneta mea și spune-i adevărul.*

Adevărul.

Ea nici măcar nu știa ce însemna asta. Care adevăr? Că părinții lui se iubiseră, sau că iubirea asta îi distrusese pe toți? Sau ce vruse el să spună era exact ce spusese Roy, că mărturisise că o ucisese pe Cat (ea nu i-ar fi spus niciodată așa ceva fiului lor și nici nu ar fi crezut așa ceva). Nu știa precis. Tot ce știa era că era mult dincolo de năruire zilele astea. Nu fusese bine să se ducă la închisoare să îl vadă în toți acești ani. Să nu îl vadă, era și mai rău. Crezuse în tot acest timp că lucrurile nu aveau cum să fie mai rele de atât.

Pe urmă, veni poșta. Când văzu plicul mare din hârtie maronie expediat de închisoare, rupse sigiliul, gândind: *Slavă Domnului.*

Cerere de dizolvare a căsătoriei.

Nimic nu o mai duruse atât de tare, nici măcar pierderea mamei și a lui Clem. Nimic.

Se duse direct la dulăpiorul cu medicamente și luă prea multe pastile, pe care le înghiți cu tequila.

Pe urmă se băgă în pat și închise ochii, rugându-se la Dumnezeu să nu viseze…

— Mami. Încă nu e ora?

— Mami?

Ea își ridică de pe pernă capul greu.

Noah stătea lângă pat.

— Trebuie să mergem la Sam, ai uitat?

— Ce?

Chipul băiatului se încruntă, o expresie tot mai obișnuită.

— Petrecerea începe la ora trei. Toate celelalte mame știu asta.

— O…

Dădu păturile la o parte și coborî poticnit din pat. Cu mișcări lente – capul îi bubuia și își simțea trupul de parcă i-ar fi fost umplut cu câlți de bumbac – încercă să facă un duș, dar avea brațele atât de amorțite, că nu reuși să răsucească robinetul și să pornească apa. Își trecu degetele prin părul lins și murdar și îl strânse într-o coadă neglijentă. Dură o veșnicie până se îmbrăcă; nu se putea concentra, îi tremurau degetele și nu avea echilibru. Într-un final, reuși totuși să își tragă pe ea un pantalon gri vechi de trening și o cămașă de flanel și să se încalțe cu o pereche de ciocate.

— Să mergem, micusule, spuse ea, încercând să zâmbească, având vaga impresie că vorbise împleticit.

— Unde-i cadoul?

— Hă?

— Este *ziua lui de naștere,* mamă.

— O. Da. Începu să se miște haotic prin casă, dorindu-și ca ceața din cap să se ridice odată. Găsi pe dulapul din bucătărie un căpăstru aproape nou (ce dracului căuta acolo?) și îl împachetă în pagina cu benzi desenate a ziarului de săptămâna trecută. Poftim. A primit un cal nou, nu?

— Ce cadou tâmpit!

— Ori asta, ori nimic.

El oftă.

— Bine.

Ieșiră și se îndreptară spre camionetă. Afară ploua.

Dură o veșnicie până reuși să îl instaleze în siguranță în scaunul de mașină, udându-se leoarcă până termină. Degetele-i tremurânde erau atât alunecoase, că abia putea ține volanul în mâini.

Turna cu găleata, parbrizul părând un adevărat șuvoi. Ștergătoarele abia făceau față.

Acceleră. Traversă orașul încercând să se concentreze numai la drumul din fața ei; era imposibil de văzut. Lumea părea fluidă și sumbră, imaterială, ca ultima oară când fusese la închisoare să îl vadă pe Dallas… când îl sărutase și îl implorase să nu o abandoneze, să nu îi abandoneze… și în ziua aceea ploua, plouase…

— Mami!

Clipi și încercă să se concentreze. Era pe sensul opus al drumului; o mașină se îndrepta spre ea în viteză, claxonând.

Trase brusc de volan, simți camioneta balansându-se în lateral și izbind trotuarul. Apăsă tare pe frână, dar fu prea târziu, sau prea tare. Camioneta derapă pe iarba udă și se izbi de un copac.

Vivi Ann se lovi cu capul de volan atât de tare că pentru o secundă nu știu unde se afla. Gustul sângelui îi umplu gura.

Pe urmă îl auzi pe Noah țipând.

Părea să se audă de departe sunetul acela ascuțit, isteric. Ceva din străfundurile ei reacționă la acel țipăt, fu impresionat până la lacrimi de el, dar mintea ei era atât de confuză, că nu reuși să deslușească ce putea însemna.

— Mami!

Desprinse cu mâini tremurânde centura ei de siguranță și pe cea a scaunului lui Noah. Băiatul se aruncă în brațele ei, plângând cu suspine, lipit de gâtul ei.

Începu încetul cu încetul să îl simtă în brațele ei, să își dea seama ce se petrecuse. Îl strânse mai bine, inhalându-i mirosul de copil. Fusese atât de rece cu Noah în ultimul timp, se temuse de el, însă acum, dragostea pe care i-o purta o năpădi năvalnic din nou, ca un șuvoi printr-un burlan, aproape înecând-o.

— Dumnezeule, strigă ea. Îmi pare rău…

El o privi, trăgându-și nasul, cu ochii plini de lacrimi.

— Ești bine, mami?

— Voi fi, Noah. Îți promit.

∵

Vivi Ann puse camioneta în marșarier și dădu cu spatele de lângă trunchiul îndoit și spart al copacului. Motorul camionetei porni în gol prea repede, tură când ea apăsă pedala de accelerație, dar camioneta se urni și coborî de pe trotuar.

Porni la drum, tremurând toată, dar încercând să ascundă asta de fiul ei, care revenise la dinozaurii lui, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar avea să își amintească incidentul; era conștientă de acest lucru, și asta o întristă.

Îl lăsă pe Noah la petrecere, îmbrățișându-l înainte atât de strâns, că el se smulse cu greu din brațele ei.

— Te iubesc, Noah, spuse ea, întrebându-se cât trecuse de când rostise ultima oară aceste cuvinte.

— Și eu pe tine, mami.

Se îndreptă încet și se uită după el până ajunse la intrare. Într-o altă viață – cea pe care și-o imaginase cândva – l-ar fi dus până la ușă, l-ar fi ținut de mână tot drumul, pe urmă s-ar fi alăturat celorlalte mame din casă, organizând jocuri și împărțind prăjituri.

Acum stătea acolo, singură și separată de propria viață.

Asta trebuia să înceteze.

Se întoarse la camioneta ei îndoită, din care ieșea fum, și se urcă la volan.

Cât de penibil era: ea la volan. Fusese pasager ani de zile, dar ce să facă? Ce *putea* să facă? Răspunsurile păreau prea complicate pentru a fi înțelese, prea departe pentru a putea fi văzute limpede.

Singurul lucru pe care îl știa cu certitudine era că avea nevoie de ajutor. Nu mai putea fi singură.

Iar casa Winonei era chiar peste drum.

Coborî din camionetă și se duse până la marginea proprietății surorii ei, rămânând lângă gardul alb de scândură cu o poartă închisă. Ploaia șiroia pe ea, îi încețoșa privirea, dar nu putea umbri conștientizarea bruscă a lucrului care trebuia făcut. Noah merita mai mult de la ea.

În cele din urmă, oftă adânc și se duse la ușa Winonei.

∵

— Winona? A venit sora ta, Vivi Ann, să te vadă.

Winona așteptase acest anunț de atâta vreme, că atunci când în sfârșit veni, se îndreptă în scaun numaidecât, aproape uitând să îi spună Lisei să o invite înăuntru.

Se ridică în picioare, nesigură, optimistă, înspăimântată, încercând să se gândească la ce ar fi putut spune. Pe urmă Vivi Ann deschise ușa și intră, iar Winona fu atât de șocată, că nu reuși să îngaime nimic.

Vivi Ann nu doar plângea; plângea în hohote. Lacrimi uriașe, devoratoare, care îi cutremurau umerii și îi răvășeau fața palidă, trasă.

Winona se duse la ea, deschizând instinctiv brațele.

Vivi Ann se retrase înspăimântată, se duse cu pași împleticiți la canapea și se prăbuși pe ea.

Winona se așeză pe fotoliul din fața ei, dreaptă și rigidă, abia respirând, așteptând. Acum trebuia să își țină gura, să nu vorbească ea prima. Era o tortură. Avea atâtea să-i spună surorii ei, cuvinte pe care le adunase ani la rândul, lustruindu-le ca pe

cioburile de sticlă de pe plajă atât de adorate de mama lor.

Tăcerea păru să dureze o veșnicie. Pe urmă Vivi Ann începu să vorbească încet.

— Aproape ne-am omorât pe Noah și pe mine azi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu asta contează. Se uită în altă parte. Părul lățos, lins, îi atârna pe față; lacrimile îi șiroiau din ochii injectați. Vreau să mă car dracului de aici, dar nu am unde să mă duc.

— Nu fugi de noi, spuse Winona. Noi suntem familia ta. Suntem familia lui Noah. Putem trece prin asta.

— Dallas n-o să iasă din închisoare. Ai avut dreptate. Și acum vrea să divorțeze de mine.

— M-am înșelat cu multe lucruri, Vivi, spuse Winona.

Erau cuvinte pe care așteptase prea mult să le rostească.

— Știu că mă consideri nebună că îl iubesc și că mă urăști pentru că l-am rănit pe Luke, dar am nevoie de un sfat, Win.

Vivi Ann o privi.

— Nu te urăsc că l-ai rănit pe Luke, spuse Winona, oftând. Te-am urât pentru că ai fost iubită de el.

Vivi Ann se încruntă și își șterse ochii.

— Ce?

— L-am iubit pe Luke Connelly de la cincisprezece ani. Ar fi trebuit să-ți spun.

Trecu mult timp înainte ca Vivi Ann să vorbească din nou, și când o făcu, cuvintele îi ieșiră lent, de parcă ar fi bâjbâit după fiecare din ele pe întuneric.

— L-ai iubit. Presupun că asta explică totul. Noi, fetele Grey, spuse ea. Nu avem noroc în dragoste, este? Deci, ce să fac, Win?

Winona știa de ani întregi răspunsul la această întrebare, așteptase întrebarea, își imaginase

răspunsul de sute de ori. Și totuși, acum că sosise clipa, înțelegea în sfârșit cât de crud era adevărul și nu-l putu rosti.

— Spune-mi, zise Vivi Ann, iar din vocea ei frântă, Winona înțelese că Vivi găsise deja răspunsul; avea nevoie doar ca sora ei mai mare să o ajute să îl accepte.

— Trebuie să încetezi să mai fi soția lui Dallas și să începi să fii mama lui Noah. Iar medicamentele alea te omoară.

— Noah merită să aibă o mamă cu mult mai bună decât i-am fost eu.

Winona se duse în sfârșit la sora ei mai mică și o luă în brațe, lăsând-o să plângă.

— Vei trece peste asta, îți promit. Te vom ajuta cu toții. Într-o zi te vei putea chiar îndrăgosti din nou.

Vivi Ann ridică privirea, iar în ochii ei era o tristețe atât de adâncă, încât Winona nu-i putu vedea capătul.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Asta n-o să se întâmple.

PARTEA A DOUA

După

„Am vrut să vezi ce înseamnă curajul adevărat, și nu să crezi că imaginea curajului este un bărbat cu o pușcă în mână. Adevăratul curaj este atunci când știi că ești înfrânt înainte de a începe, dar tu începi oricum și mergi până la capăt, orice-ar fi”.

ATTICUS FINCH, DIN
SĂ UCIZI O PASĂRE CÂNTĂTOARE,
DE HARPER LEE

Capitolul 18

Existau unele locuri care se transformau cu trecerea timpului și altele care se încăpățânau să rămână la fel. Seattle, de exemplu, devenise absolut de nerecunoscut pentru localnici în ultimul deceniu. Combinația de ingeniozitate a erei internetului și a cafenelelor butic transformase cetățenii cândva amatori de haine comode și iubitori de natură în adevărați orășeni. Sunetul șantierelor de construcții era omniprezent; uriașe macarale portocalii punctau orizontul în permanentă schimbare, ca niște imense păsări de pradă. În fiecare zi, un nou zgârie-nori se avânta spre înaltul cerului din pântecele sale cenușii. Restaurante cu spectaculoase meniuri fusion și denumiri imposibil de pronunțat flancau străzile orașului în plină dezvoltare economică, dând peste noapte naștere unor cartiere acolo unde înainte fuseseră doar clădiri și indicatoare stradale. Faimosul Space Needle și cândva renumitul Smith Tower, acum mai degrabă puncte de reper ale

orașului și nu falnicii lui piloni, păreau mai mici și mai îmbătrâniți pe zi ce trecea.

Vivi Ann se maturizase și ea. Avea treizeci și nouă de ani și își pierduse aproape tot optimismul tinereții și energia de odinioară. De câteva ori pe an, când se simțea deosebit de singură, de neliniștită și de țâfnoasă, mergea la oraș. Cu o motivație solidă – adjudecarea unui accesoriu de călărie la o licitație sau vizionarea unui cal de vânzare – și cu bonă angajată, încerca să-și caute consolarea în baruri obscure, dar în rarele ocazii când lăsa câte un bărbat să o conducă acasă, sfârșea prin a se simți mai murdară și mai nefericită decât la început.

Și de fiecare dată, se întorcea în Oyster Shores, unde nu se schimba nimic, niciodată. O, se construiseră case, valoarea proprietăților crescuse, dar peticul ăsta de apă caldă într-un stat cu apă rece continua să fie un loc relativ tainic. Cu câțiva ani în urmă, Bill Gates își construise o reședință de vară pe malul Canalului, iar localnicii fuseseră cumplit de frământați că și alți milionari aveau să îi urmeze, dărâmându-le vechile căsuțe confortabile pentru a le înlocui cu conace uriașe de-a lungul coastei, lucru care se și întâmplase – continua să se întâmple –, dar într-un ritm lent.

Străzile erau mărginite de multe dintre vechile prăvălii, chiar dacă ele aveau acum firme noi, mulțumită banilor frumușei câștigați pe timpul verii. Restaurantele se mai înmulțiseră puțin, la fel și pensiunile, și apăruse un nou cinematograf cu trei săli de proiecție, dar, în afară de acestea, prea multe adăugiri nu prea se făcuseră. Florile continuau să înflorească în jardinierele de la ferestrele de pe Main Street și în coșurile atârnate de stâlpii de iluminat de pe Shore Drive.

Cea mai mare diferență în oraș era de fapt Water's Edge. Ferma devenise mai prosperă decât și-ar fi imaginat cineva vreodată. Doi angajați lucrau permanent acolo, iar arena era rareori goală.

Devenise centrul social al orașului, într-o așa măsură, că Vivi Ann își găsea cu greu timp pentru întâlnirile cu surorile ei.

Acum se afla în restaurant, în separeul ei preferat, cu Aurora în fața ei. Erau înconjurate de clientela obișnuită de dinainte de Ziua Eroilor, localnici care frecventau localul și care discutau în liniște între ei. Într-o săptămână, când era vârf de sezon, locul acesta avea să fie ticsit de turiști.

— Am auzit că a apărut un bancher nou în oraș. Care nici nu arată rău, se zice, spuse Aurora, aranjându-și după ureche o buclă a părului acum blond.

În ultimele luni, o alesese pe Nicole Kidman drept model, ceea ce însemna că își coafa cu drotul părul blond ca spicul, lung până la bărbie și folosea atâta protecție solară cât să o apere și în eventualitatea unei explozii nucleare.

— Da? răspunse Vivi Ann. Știau amândouă că ei nu-i păsa. Poate că ar trebui să te duci să-l cauți.

— Au trecut doisprezece ani, spuse Aurora, privind-o direct în ochi pe Vivi Ann.

De parcă ea nu ar fi știut exact cât timp trecuse de la arestarea lui Dallas. Erau încă nopți în care nu putea dormi și zile în care regreta amarnic că semnase actele de divorț. Uneori, în liniștea nopții, se întreba dacă nu cumva el doar o încercase; dacă nu cumva voise doar ca ea să își dovedească dragostea refuzând să renunțe.

— Putem vorbi despre altceva, te rog?

— Sigur. Aurora achită nota și ieșiră împreună la lumina soarelui. Mersi că ai luat prânzul cu mine.

— Glumești? Îmi place la nebunie să trag chiulul. Data viitoare mă îmbrac elegant.

— Tu? Ha!

— Știu cât de mult îți displace să fii văzută în compania unei femei îmbrăcate în blugi vechi de cincisprezece ani.

— Este un oraș mic. Nu am de ales. Dacă nu aș fi fost cu tine, poate că mă duceam la grupul de susținere Women's Auxiliary, ca să aud din nou cât de idioată am fost să mă despart de Richard. De parcă nu ar fi trebuit să îmi pese că și-o trăgea cu asistenta de la cabinet.

Vivi Ann o luă de braț pe sora ei. Trecuseră patru ani de la durul divorț al Aurorei, dar nimeni nu știa mai bine ca Vivi Ann cât de mult le trebuia unor răni să se vindece. Știa că Aurora se simțea prost că nu observase infidelitatea soțului ei.

— Tu ce mai faci? Sincer.

— Unele zile sunt mai bune, altele mai rele.

— Cunosc refrenul ăsta, spuse Vivi Ann. Ea, dintre toți oamenii, știa că despre anumite lucruri nu se putea vorbi la infinit. În cele din urmă, trebuia să renunți. Despre divorțul Aurorei se spusese tot ce trebuia să se spună. Cum e la serviciu? mai întrebă Vivi Ann.

— Îmi place. Ar fi trebuit să mă angajez mai demult. Vânzarea bijuteriilor poate nu vindecă neapărat cancerul, dar măcar mă scoate din casă.

Vivi Ann fu pe punctul să mai adauge ceva, când îi sună mobilul. Băgă mâna în poșetă, scoase telefonul, îl deschise și răspunse.

— Vivi? Lori Lewis la telefon, de la școală. Noah e în biroul directorului.

— Vin imediat. Vivi Ann închise telefonul înjurând. E Noah, spuse ea. Iar are probleme la școală.

— Iar? Vrei să vin cu tine?

— Nu, mersi. Vivi Ann o îmbrățișă scurt pe Aurora, apoi alergă la noua ei camionetă. Sări la volan, parcurse rapid cele trei cvartale și parcă în fața școlii.

Ajunse la secretariat.

— Bună, Lori, o salută, zâmbind forțat.

— Bună, Vivi, spuse Lori, conducând-o la ușa directorului. Noah este înăuntru cu Harding chiar acum, spuse, deschizând ușa.

— Mersi, spuse Vivi Ann și trecu pe lângă secretară.

Harding se ridică văzând-o intrând. Era un bărbat masiv, cu un pântec ce făcea să plesnească nasturii cămășii lui albe elegante cu mâneci scurte. Pantalonii maro din poliester erau încheiați sub burta umflată, suspendați de niște bretele. Pe fața-i cărnoasă, pliată de extenuare în falduri, ca a unui câine baset, avea o urmă de barbă abia crescută.

— Bună, Vivi Ann, spuse el. Îmi pare rău că a trebuit să te luăm de la treburile fermei. Știu cât de ocupată ești zilele astea.

Ea confirmă din cap și se uită în colțul încăperii, unde stătea ghemuit pe un scaun fiul ei de aproape paisprezece ani, cu un picior încălțat cu bocanc întins în față. O parte din părul lung și foarte negru îi acoperea fața, ascunzându-i unul din ochii verzi – singura trăsătură moștenită de la ea. În rest, era leit tatăl lui.

La apropierea ei, Noah își dădu părul după ureche și ea văzu ochiul învinețit pe care îl ascunsese și tăietura de pe obraz.

— Of, Noah…

El își încrucișă brațete și privi pe fereastră.

— Iar s-a bătut în pauza de masă. Erik Jr., Brian și alți câțiva băieți. Tad a ajuns la doctor pentru radiografii, spuse Harding.

Soneria de intrare răsună și podeaua vibră sub picioarele ei. Prin pereți pătrunseră vocile zgomotoase ale copiilor.

Harding apăsă butonul interfonului.

— Trimite-o pe Rhonda înăuntru, te rog, spuse. Pe urmă se uită la Noah. Tinere, m-ai adus la capătul răbdării. Este a treia bătaie anul ăsta.

— Deci, e o infracțiune să fii bătut în școala asta, nu?

— Sunt vreo câțiva elevi care declară că tu ai început.

— Ce surpriză, spuse Noah mâhnit, însă Vivi Ann îl cunoștea îndeajuns de bine ca să vadă cât de

rănit era sub toată acea furie.

Harding oftă.

— Dacă ar fi după mine, l-aș suspenda, însă doamna Ivers pare că e de părere că mai merită o șansă. Și cum mai sunt doar două săptămâni de școală, voi fi de acord cu ea. Se uită la Vivi Ann. Dar trebuie să îl ții mai din scurt pe băiatul ăsta, Vivi Ann. Până nu face rău cuiva, la fel ca…

— Mă descurc, Harding.

Ușa din spatele lor se deschise, și Rhonda Ivers intră în birou.

— Poți pleca, Noah, spuse Harding, iar Noah se ridică numaidecât.

Vivi Ann îl apucă de braț când el încercă să o evite și îl trase cu fața spre ea. Se priveau acum în ochi. El era înalt și deșirat.

— Te duci direct acasă după școală. Nu treci pe la Start. Nu iei două sute de dolari. Ne-am înțeles?

El se smulse din strânsoarea ei.

— Da, da.

După ce ieși, Harding se uită la Rhonda.

— Sper că știi ce faci, Rhonda, spuse el. Le privi tăios pe fiecare dintre ele, apoi adăugă: Puteți sta de vorbă aici. Eu mă duc să-i supraveghez pe-ăia de la cantină.

Rhonda așteptă ca Harding să iasă, pe urmă se așeză în spatele imensei lui mese de lucru metalice. În mijlocul vrafurilor de hârțoage de pe masă, părea fragilă ca o pasăre. Era coafată la fel și îmbrăcată în același stil ca în urmă cu douăzeci de ani, când încercase să o învețe pe Vivi Ann să aprecieze *Beowulf*.

— Ia loc, Vivi, spuse ea.

Vivi Ann se săturase până peste cap de toate astea; avea impresia că, de doisprezece ani, se lupta cu inamici invizibili, unul după altul. Din clipa în care Al îl întrebase pe Dallas ce făcuse în noaptea aceea din Ajunul Crăciunului.

— Știm cu toții povestea lui Noah, spuse doamna Ivers după ce Vivi Ann se așeză. Și

problema lui. Înțelegem de ce se comportă astfel, de ce este nefericit.

— Credeți că este nefericit? Eu am crezut… Am sperat că sunt doar frământările specifice adolescenței.

Rhonda îi zâmbi cu compasiune.

— Știi că este luat peste picior de copii?

Vivi Ann încuviință din cap.

— Are nevoie de un prieten și poate și de niște consiliere, dar tu decizi, desigur. Eu sunt aici deoarece va rămâne repetent la lingvistică anul ăsta. Am calculat media și nu are cum să recupereze toate lecțiile pierdute.

— Dacă repetă anul, problema lui doar se va agrava. Iar restul vor crede că este și prost, nu doar… diferit.

— Exact așa am considerat și eu. Doamna Ivers scoase din geantă un caiet studențesc cu copertă alb cu negru și îl împinse peste masă. De aceea îi acord lui Noah această unică oportunitate de a-și salva nota. Dacă umple acest jurnal cu compuneri *serioase* vara asta, îi dau notă de trecere la liceu.

Vivi Ann simți o nemărginită recunoștință pentru femeia aceasta pe care o poreclise cândva madam Urcior.

— Vă mulțumesc.

— Nu te grăbi cu mulțumirile. Noah va avea o sarcină grea. Solicit opt pagini pe săptămână, toată vara. Mă voi întâlni cu el în fiecare zi de luni pentru a-i da tema pentru săptămâna următoare. Începem săptămâna viitoare, înainte de ore. Să zicem la șapte treizeci, în clasa mea? La sfârșitul lui august, am să-i notez munca. Nu-i voi citi consemnările personale decât pentru a stabili dacă sunt ale lui și nu copiate. Ne-am înțeles?

— Perfect.

Doamna Ivers zâmbi în sfârșit, un pic cam trist.

— Nu poate fi ușor pentru el.

Trecutul te urmărea mereu îndeaproape într-un astfel de oraș. Era vizibil ca un strat subțire de

zăpadă proaspătă pe un teren nămolos.

— Nu, spuse Vivi Ann, luând caietul gol. Nu-i e ușor.

∵

Când Vivi Ann se întoarse la fermă, era aproape ora pentru cursul de după-amiază. Trecu pe lângă tatăl ei, care exersa în arenă aruncarea lasoului cu niște amici. Angajații – acum zilieri; se terminase cu angajații permanenți la Water's Edge – lucrau la glisiere. Ridică mâna și îi salută, apoi intră în biroul arenei și începu să lucreze la broșurile pentru competiția de luna următoare.

În ultimii ani, Water's Edge avusese câștiguri mari, însă sub reflectoarele din tavanul grajdului se schimbaseră prea puține. Arena avea aceleași șiruri de bănci din lemn și o serie de porți și glisiere pentru competiția de lasou; trei butoaie imense erau trase într-o parte; urmau să fie aduse în arenă și puse pe poziții pentru cursele cu obstacole din acea seară. În grajd, caii roseseră lemnul pe unde putuseră, crestând șipcile. În colțuri erau plase groase de păianjen, iar pereții erau plini de afișe colorate care făceau reclamă diverselor produse, cursuri, cluburi, cabinete veterinare și ateliere de potcovărie. Orarul arenei fusese și el stabilit pentru o perioadă îndelungată. Ea continua să organizeze câteva competiții jackpot pe lună, precum și o serie mai lungă de curse cu obstacole, continua să predea cursuri și să dreseze cai. În plus, locul era cu regularitate închiriat pentru antrenamente, parade ecvestre sau întruniri ale organizațiilor de tineret. O dată pe lună, copiii cu nevoi speciale veneau să călărească. Singura diferență reală era Vivi Ann însăși; nu mai participa la cursele cu obstacole. Nu reușise încă să o înlocuiască pe Clem.

În următoarele patru ore, munci non-stop. După cursuri, apărură membrele clubului de tineret, iar ea se trezi înconjurată de fete încă îndeajuns de mici pentru a-și iubi caii mai mult decât pe vreun

băiat și foarte dedicate încă pentru a exersa lucrurile învățate. În mijlocul lor, se simțea ca o vedetă rock, idolatrizată și adorată. Curând, știa bine asta, fetele acestea aveau să se maturizeze, să își vândă caii și să treacă într-o altă etapă. Era cercul vieții prin locurile astea: mai întâi erau caii, pe urmă băieții îi înlocuiau și preluau conducerea. La un moment dat din viitor, fetele acelea reveneau ca femei, cu fiicele lor, iar ciclul se relua de la început.

La sfârșitul zilei, stinse luminile din plafon, verifică fiecare cal în parte, apoi se duse acasă la tata, unde acesta ședea în balansoarul lui preferat pe prispă. Ca de obicei în ultima vreme, după o zi lungă petrecută muncind la fermă, se așeza pe prispă, bea un burbon și scobea o bucată de lemn.

Îmbătrânise remarcabil în ultimii zece ani. Chipul lui, mereu sever, era acum extrem de supt, iar părul lui, cândva des și bogat, era acum rar, subțire și pufos. Deasupra ochilor negri îi creșteau două smocuri de sprâncene stufoase albe.

Avea șaptezeci și patru de ani, dar se mișca precum un bărbat cu mult mai bătrân. El și Vivi Ann nu vorbeau niciodată despre ce se întâmplase cu mulți ani în urmă, nu aduceau niciodată vorba despre arestarea care frânsese coloana vertebrală a familiei lor și îi scindase în două tabere.

Discutau acum despre banalități, uneori abia privindu-se; era ca și cum o parte a vieților lor încremenise undeva și nu mai putea fi găsită. Dar Vivi Ann învățase că despre unele lucruri nu trebuia să vorbești pentru a le rezolva. Dacă te prefăceai îndeajuns de mult și de sârguincios că totul era bine, cu timpul se putea chiar așa să fie, sau aproape așa.

Nici oamenii din oraș nu vorbeau despre ce se petrecuse cu mulți ani în urmă. Nu cu Vivi Ann. Era o înțelegere tacită a tuturor să dea uitării întâmplarea.

Din păcate, viața lui Noah era cea pe care toți cei de la fermă și din oraș o ignorau în esență. Adulții, în orice caz. Copiii, în mod evident, nu făcuseră un astfel de pact.

— Bună, tată, spuse ea, urcând treptele. Mai avem nevoie de un transport de fân. Poți suna tu la Circle J?

— Da. L-am trimis pe lucrătorul ăla nou și după fenilbutazonă.

— Bine.

Intră în casă și pregăti cina pentru el și muncitori, punând mâncarea în cuptor, la cald. Cei trei bărbați mâncau pe rupte zilele astea; Vivi Ann gătea în casa veche, dar rareori se așeza la masă cu muncitorii. Viața ei era la ea acasă, cu Noah. După ce termină, reveni pe prispă.

— Am auzit că Noah iar s-a bătut azi, spuse el când ea dădu să plece.

— Radio șanț, spuse ea, iritată. Ți-au spus și cine a început?

Trecutul era între ei acum, la fel de vizibil precum scândurile albe de la picioarele lor.

— Știi bine cine.

— Mâncarea e în cuptor. Spune-i lui Ronny să spele vasele de data asta.

— Da.

Vivi Ann traversă parcarea și drumul de acces (pavat încă din 2003) și se opri la padocul din spatele grajdului. Renegade necheză când ajunse lângă el și se apropie șchiopătând, genunchii lui artritici pocnind la fiecare pas.

— Bună, băiete.

Îi frecă botul cărunt și îl scărpină după urechi. Își aduse aminte brusc: încă visează să îl călărească pe *Renegade?*

Alungă amintirea și porni spre casă. Renegade o însoți pe partea lui de gard, șchiopătând și chinuindu-se până la poalele dealului, unde renunță, rămânând pe loc și uitându-se după ea.

Ea avu grijă să nu privească înapoi la el când urcă ultima pantă spre casă. Când deschise ușa, știu că Noah era acolo. Se auzea muzica bubuind ritmic, făcând să vibreze pereții din bușteni noduroși. Inspiră adânc și expiră prelung. Dumnezeule, știa prea bine că furia nu îi era de niciun ajutor acum.

La ușa dormitorului lui se opri și ciocăni. Era imposibil să auzi răspunsul de atâta zgomot, așa că deschise ușa și intră.

Camera lui era lungă și îngustă, adăugată recent casei. Pereții erau acoperiți cu postere cu diverse formații – Godsmack, Nine Inch Nails, Korn, Metalica. Avea propriul calculator într-un colț și un televizor conectat la un Xbox.

Poate că asta era problema, îi oferise prea mult și îi ceruse în schimb prea puțin. Dar încerca mereu să compenseze pentru el ceea ce pierduse.

El ședea pe patul nefăcut, cu o telecomandă fără fir în mână, făcând niște tipi animați care arătau ca niște motocicliști să îi dea unui alt tip șuturi în boașe.

— Trebuie să vorbim, spuse ea din spatele lui.

Cum el nu răspunse, ea se duse la televizor și îl opri.

— Băga-mi-aș mamă! Tocmai terminam nivelul ăla.

— Nu mă înjura.

El o privi bosumflat.

— Dacă limbajul e atât de important, poate că tu și surorile tale ar trebui să începeți să dați un exemplu mai bun.

— N-ai să sucești discuția acum, spuse ea. Nu de data asta. De ce te-ai bătut azi?

— Păăăi, stai să mă gândesc. Încălzirea globală?

— Noah…

— Tu de ce crezi? De ce se întâmplă mereu? Engstrom ăla cu creierul lui de rahat m-a făcut indian jegos, iar jigodiile lui de prieteni au început un fel de dans al ploii. Așa că i-am dat un pumn.

Vivi Ann se așeză lângă el.

— Mi-ar fi plăcut și mie să-i umflu botul ăla bubos.

El se uită la ea prin perdeaua părului lui slinos.

Vivi Ann știa cât de disperat era să îi ia cineva apărarea, să îi fie prieten și să îi încurajeze acțiunile. I se rupea sufletul că nu putea juca ea acel rol. Cândva, crezuse că vor fi cei mai buni prieteni pe vecie, dar naivitatea aceea tinerească se spulberase. El era un băiat fără tată; trebuia să aibă o mamă care să facă regulile.

— De fiecare dată când lovești pe cineva, le dai dreptate.

— Și ce? Poate că sunt *exact* ca taică-meu. Își aruncă de perete telecomanda. *Urăsc* orașul ăsta.

— Noah…

— Și te urăsc pe tine că te-ai măritat cu el. Și îl urăsc pe el pentru că nu este aici…

Vocea i se gâtui acum și se ridică în picioare, îndepărtându-se rapid de pat.

Ea se duse la el, îl luă în brațe ca odinioară, dar el o împinse. Ea rămase cu ochii pe spinarea lui, îi văzu umerii chirciți a înfrângere și înțelese cât de rănit se simțise de vorbele acelea urâte din curtea școlii.

— Crede-mă, știu ce simți.

El se întoarse.

— Da, pe bune? Știi cum e să ai un criminal drept tată?

— Eu am avut un criminal drept soț, spuse ea încet.

— Lasă-mă în pace.

Vivi Ann inspiră adânc încă o dată. Mai fuseseră în punctul ăsta, mai discutaseră despre Dallas. Ea nu știa niciodată ce să spună.

— Înainte să plec, trebuie să îți dau vestea bună că vei rămâne repetent la engleză, ceea ce înseamnă că nu vei merge la liceu în septembrie.

Asta îi atrase atenția.

— Ce?

— Din fericire pentru tine, doamna Ivers a fost de acord să îți mai acorde o șansă. Te va pune să scrii un jurnal pentru ea vara asta. Te vei întâlni cu ea luni dimineața înainte de ore ca să discutați detaliile.

— Urăsc să scriu.

— Atunci, sper ca a doua oară să îți placă mai mult clasa a opta.

Îl lăsă singur să rumege informația.

Cine sunt eu?

Doar o babă nebună ca madam Urcior ar da o temă atât de tâmpită. Ea crede că mie îmi pasă dacă trec sau nu la engleză. De parcă fix de ASTA o să am nevoie după ce termin liceul. Da, vezi să nu. S-o ia dracu' pe ea cu a doua ei șansă cu tot. N-am s-o fac.

M-au suspendat.

Băga-mi-aș.

Cine sunt eu?

De ce crede madam I. că asta este o întrebare mișto? Eu sunt un nimeni. Asta am să-i spun. Nu, stai, că nu trebuie să-i spun pentru că nu va citi CHESTIILE PERSONALE. De parcă eu o și cred când zice că se va uita doar așa, în trecere, ca să vadă dacă nu am copiat cumva de la alții. Mamă, ce-o mai cred.

Ar trebui să îi spun. S-o las mască. NU ȘTIU CINE SUNT.

Cum aș putea?

Nu semăn cu nimeni din familia mea. Toată lumea zice că am ochii mamei, dar dacă o să arăt vreodată așa de trist, mai bine-mi zbor creierii.

Ăsta e răspunsul meu de săptămâna asta, madam I. Nu știu cine sunt și mă doare-n cot. De ce nu? Nimănui din orașul ăsta nu-i pasă de mine. Mănânc la prânz singur, la masă cu alți proști și fraieri. Nimeni nu vorbește cu mine. Când trec pe

lângă ei râd doar și șușotesc tot felul de rahaturi despre tata.

Capitolul 19

Winona era dovada certă că dacă aveai o educație bună, munceai din greu și nu încetai să crezi în tine, puteai reuși. Ea susținea acest discurs motivațional – povestea triumfurilor ei – peste tot prin țară, în biserici, în școli, în organizații de voluntari. Iar ei o credeau. De ce nu ar fi făcut-o? Măsura succesului ei era vizibilă ochiului: locuia într-un superb conac victorian renovat impecabil, conducea un Mercedes decapotabil albastru arctic nou-nouț și achitat integral și cumpăra și vindea periodic imobile din zonă. Lista ei de clienți era atât de lungă, încât, dacă nu era vreo urgență, oamenii așteptau și două săptămâni pentru o programare. Și cel mai frumos dintre toate era faptul că vecinii ei se obișnuiseră să îi urmeze sfatul. Ea dovedise, de-a lungul timpului, că avusese dreptate în aproape orice, și era măgulitor să știi că stilul ei calm, rațional, de a lua decizii era recunoscut și admirat. Privind retrospectiv, chiar și povestea urâtă cu Dallas îi consolidă reputația. Toată lumea fu, până la urmă, de acord că luase decizia corectă să nu îl apere pe Dallas, iar Vivi Ann revenise în sânul familiei, exact așa cum sperase Winona. Acum erau din nou împreună; uneori, se mai vedeau cusururile relației sau mai ieșeau la suprafață resentimentele, dar învățaseră cum să ignore acele momente și să meargă mai departe, cum să schimbe subiectul cu un altul mai inofensiv. Una peste alta, Winona avea sentimentul că erau o familie la fel de puternică precum majoritatea și mai bună decât multe altele.

Nu totul era perfect, desigur. Ea avea patruzeci și trei de ani, necăsătorită și fără copii. Copiii pe care nu îi avusese niciodată o bântuiau, i se arătau uneori în vis, plângând să fie luați în brațe, însă

oricât de mult și-ar fi dorit ea acea viață de poveste, nu avusese parte de ea. Avusese relații cu mulți bărbați buni de-a lungul anilor (și cu câțiva adevărați ratați), și sperase adesea. Într-un final, rămăsese totuși singură.

Acum obosise să mai aștepte viața pe care o visase cândva și decisese să o apuce pe un alt drum. Cariera fusese dintotdeauna cel mai puternic atu al ei, așa că intenționa să își găsească împlinirea astfel.

Cu acest țel nou-nouț în minte stătea acum pe trotuar, studiind chioșcul pe care tocmai îl construise și decorase. Erau de fapt doar patru mese de jucat cărți alipite și îmbrăcate în pânză roșie care ajungea până aproape de ciment. În spatele ei era un banner uriaș legat de doi stâlpi fixați în podea, pe care scria: OPȚIUNEA PENTRU PRIMĂRIE ESTE CLARĂ. VOTAȚI GREY. Pe masă erau sute de broșuri, pline cu fotografii cu bunicul ei lângă o placă de lemn pe care era pirogravat de mână OYSTER SHORES POP. 12, cât și o descriere detaliată a poziției politice a Winonei față de toate aspectele. Alți candidați puteau să se laude cât pofteau cu convingerile lor; ea nu. Ea intenționa să zdrobească toată competiția cu forța principiilor ei. Două boluri mari de sticlă erau pline cu insigne cu VOTAȚI GREY.

Totul era pregătit.

Se uită la ceas. Era 7.46 dimineața.

Nu era de mirare că stătea acolo aproape singură. Serbările pentru Ziua Fondatorilor începeau abia la prânz și niciun magazin nu era deschis încă. Se lipi cu spatele de stâlpul de iluminat și se uită în lungul străzii. De unde stătea ea, în fața magazinului Sport Shack, putea vedea totul, de la Ted's Boatyard la pensiunea Canal House. Ziua Fondatorilor era promovată cu bannere decorate cu căruțe cu coviltir pe un frumos fundal albastru marin, lucrări de artă

realizate manual pe tema pionierilor locului expuse în vitrinele magazinelor și multe șiraguri de luminițe pâlpâitoare încolăcite în jurul stâlpilor de iluminat.

Cât timp rămase acolo, norii se împrăștiară și se mai lumină. La ora opt, apărură și restul vânzătorilor, făcându-i cu mâna Winonei în trecere, grăbindu-se să-și pregătească și ei chioșcurile până la prânz, iar la ora nouă, începură să se deschidă și magazinele. Pe toată strada începu să se audă clinchet de clopoței, semnul deschiderii ușilor prăvăliilor.

Lunea în care se serba Ziua Eroilor reprezentase dintotdeauna începutul unor festivități care durau o săptămână. Aceiași vânzători stradali se prezentau an de an ca să vândă aceleași lucruri: biscuiți de casă cu gem, churros, limonadă proaspătă, cocktailuri alcoolice cu stridii, stridii pe grătar și mereu popularul teatru ambulant în căruță cu coviltir. Cât era ziua de lungă, valuri-valuri de oameni se revărsau pe această stradă, mergând de la un chioșc la altul, mâncând chestii de care nu aveau nevoie și cumpărând nimicuri pe care nu și le doreau, iar la lăsarea serii, în parcarea de la restaurantul Waves se instala o formație de muzică folk, își monta boxele în colțuri și toată lumea între cinci și șaptezeci și cinci de ani dansa. Era începutul neoficial al verii.

Se duse la capătul străzii și își cumpără un latte. Când reveni la chioșcul ei, Vivi Ann, Noah și Aurora erau deja acolo. Nu încăpea îndoială că Vivi Ann se temea să-l lase pe delincventul de fiu-su singur acasă.

— Am venit să te ajutăm, spuse Vivi Ann, zâmbind.

— Am sperat să veniți, spuse Winona.

— Ai sperat? Aurora își arcui o sprânceană perfect pensată. Să știi că recunosc un ordin când îl aud. Dar tu, Vivi?

— O, nu încape îndoială că ne-a ordonat să venim.

— Nu știu de ce. Voi două sunteți două scorpii fără pereche. Winona rânji. Slavă Domnului, sunteți mână de lucru ieftină.

Aurora studie chioșcul și se încruntă. În modernii ei blugi de firmă cu talie joasă, cu sandalele cu toc înalt și subțire și bluza pe corp, arăta mai degrabă ca o vedetă decât ca ex-soția unui doctor dintr-o mică urbe de provincie.

— Nu pot să cred că ai pus fotografii cu steagul pe tot bannerul. Formele rectangulare nu se potrivesc femeilor; toată lumea știe asta. Și sloganul tău: Votați Grey. Șapte ani de facultate, și asta-i tot ce poți? Se întoarse spre Vivi Ann. Din fericire, originalitatea nu este apreciată la un politician.

— Presupun că tu te pricepi mai bine, spuse Winona.

Aurora căzu teatral pe gânduri. Se încruntă serios și începu să lovească ușor cu lunga unghie falsă a degetului arătător în obraz.

— Hmmm… este dificil, nimic de zis. Adică, numele tău este Win[12], nu? Dar cum, vai, cum l-am putea folosi oare?

Winona nu se putu abține, izbucni în râs.

— Cum de nu m-am gândit?

— Fată, tu nu ai văzut niciodată pădurea de copaci, spuse Aurora. Mai ții minte când ai dat prima oară examen auto? Erai așa de concentrată pe semaforul din fața ta și calculai de zor de câți metri era nevoie ca să oprești la viteza pe care o aveai și când să dai semnal, că ai trecut ca o floare prin intersecție, mai știi?

Asta însemna familie. Erau ca elefanții. Nimeni nu uita niciodată nimic. Mai ales un eșec, iar un eșec amuzant era durabil și reciclabil precum plasticul.

Tocmai voia să se ofere să se ducă după cafea pentru toată lumea când observă că Noah îi

scotocea prin poșetă.

— Noah, se răsti la el. Ce faci?

Noah ar fi trebuit să se simtă vinovat, dar era ceva caracteristic lui: nu se comporta niciodată așa cum te-ai fi așteptat. În loc de vinovat, păru furios.

— Am nevoie de un pix ca să-mi fac tema.

Pe dracu'! își zise Winona în gând.

— Ce abil din partea ta, spuse cu voce tare.

Luă un pix de pe masă și i-l întinse, pe urmă își ridică și poșeta.

Următoarele opt ore, ea și surorile ei împărțiră broșuri, insigne și acadele. După ora trei, Aurora dispăru pentru o jumătate de oră, aproximativ, și reveni cu niște cocktailuri margarita în pahare de plastic de câte un litru fiecare. După aceea, se distrară de minune. Winona nu mai știa exact a cui fusese ideea, dar după ce împărțiseră tot materialul promoțional, în timp ce restul chioșcurilor se închideau deja, ele trei rămaseră în mijlocul străzii, cu brațele petrecute în jurul umerilor și al taliilor, dansând can-can și cântând.

— Dansează can-can și strigă tare, poți vota o câștigătoare?

Râseră în hohote și se întoarseră în chioșc, unde Noah stătea ca un nor negru de ploaie.

— Puteți fi mai *ciudate* de-atât? îi spuse lui Vivi Ann, căreia îi pieri pe loc zâmbetul.

Asta o enervă la culme pe Winona. Ultimul lucru de care avea nevoie sora ei era un copil nervos și inadaptabil care să o jignească.

— Dar tu poți? îl întrebă ea.

— Cine mai vrea un rând? spuse repede Aurora. Toată lumea? Bravo. Haide, Noah! Mă ajuți tu să le aduc. O să fie un bun antrenament pentru ultimul an de liceu.

După ce plecară, Winona se duse la Vivi Ann, care stătea lângă unul dintre stâlpii de care era legat bannerul, privind mulțimea care se înghesuia pe stradă. Winona știa la ce anume se uita atentă

sora ei în mulțimea aceea multicoloră în mișcare. Colțul gelateriei și capătul aleii.

Casa lui Cat Morgan dispăruse de mult, desigur; acum, aleea aceea curată și îngrijită ducea spre parcul Kiwanises. Dar oricâte anunțuri și reclame ar fi apărut în ziare, pentru localnici avea să fie pe vecie aleea lui Cat.

— Ești bine? întrebă Winona precaută.

Vivi Ann îi zâmbi în felul acela sigur pe care îl exersase mult în ultimii ani.

— Da. De ce?

— Am auzit că Noah iar s-a bătut.

— El zice că Erik Jr. și Brian au început.

— Probabil că așa și e. Copilul lui Butchie a fost mereu agresiv. Așchia nu sare departe de trunchi.

— La primele încăierări, i-am acordat lui Noah prezumția de nevinovăție, dar acum… Nu știu ce să mă fac cu el. Chiar dacă nu este el cauza unei probleme, el o definitivează, și, mai devreme sau mai târziu, tot va răni pe cineva.

Winona îi cumpăni cu mare atenție cuvintele. Dintre toate minele îngropate în pământul trecutului lor, niciuna nu se putea declanșa mai ușor decât discuțiile despre problemele lui Noah.

Anul anterior schimbase totul; se întâmplase aproape chiar în ziua celei de-a treisprezecea lui aniversări. Într-o singură vară, se transformase dintr-un băiețel subțirel și voios ca un pui de labrador într-un băiat adus de spate și bosumflat ca un doberman. Iute la mânie, cu o memorie de elefant. Toată lumea din oraș vorbea de temperamentul lui. Unii chiar șușoteau pe la colțuri cuvântul *violent,* de obicei alături de *exact ca taică-său.*

Winona era de părere că avea nevoie cel puțin de un psiholog, și poate chiar să fie transferat la o școală pentru adolescenți cu probleme, dar era problematic să îi dea lui Vivi Ann acest sfat. Mai ales ea. Reconcilierea lor era completă, dar un pic

condiționată. Unele lucruri pur și simplu erau interzise.

— Nu e de mirare că nu reușește să se împace cu unele… chestii, spuse Winona. Nu menționa niciodată numele lui Dallas dacă îl putea evita. Poate că are nevoie de un psiholog.

— Am încercat asta. Nu vrea să vorbească.

— Poate ar trebui să se apuce de un sport. Este un lucru bun pentru copii.

— Ai putea vorbi tu cu el? N-ai uitat cum e să fii luat mereu la mișto, nu?

Winona nu voia să fie de acord. Adevărul era că nu prea îl plăcea pe Noah în ultima vreme. Sau, poate că asta nu era tocmai exact.

Băiatul ăla o îngrozea. Indiferent de câte ori își zicea că era doar un băiat, că fusese destul de chinuit și că adolescența era dificilă, nu reușea să se convingă. Când se uita la el, nu-l vedea decât pe tatăl lui.

Dallas aproape le distrusese familia o dată, iar ea se temea că fiul lui violent și furios avea să îi desăvârșească opera.

— Sigur, îi spuse ea lui Vivi Ann. Vorbesc cu el.

Nu pot să cred că-mi plăcea cândva Ziua Fondatorilor. Ce jenă! De parcă lumea nu ar crede deja că sunt un ratat, a mai trebuit să și stau în „biroul de campanie” al mătușii Winona și să împart niște insigne de doi bani bătrânilor.

Când au început să danseze ca idioatele în mijlocul străzii mi-a venit să urlu. Bineînțeles că fix atunci au trecut pe acolo Erik Jr. și Candace Delgado. Mi-a venit să-i sparg mufa aia care rânjea, iar Candace se uita de parcă îi era milă de mine.

URĂSC ASTA.

M-am săturat până peste cap de oamenii ăștia care cred că știu ceva despre mine doar pentru că tata a împușcat-o pe una.

Poate că s-a uitat și ea la el cu aerul ăla care parcă vrea să spună „ești o lepădătură de om”. Poate că *de-aia a și împușcat-o.*

Am încercat să o întreb pe maică-mea despre asta, dar se uită la mine de parc-ar sta să plângă și spune că nimic din toate astea nu mai contează acum, că singurul lucru care contează este cât de mult mă iubește ea.

Greșit.

Habar n-are cum mă simt eu. Dacă ar avea, m-ar duce să-l văd pe tata.

Asta e primul lucru pe care am să-l fac după ce-mi iau carnetul. Am să mă duc cu mașina la închisoare și-am să-l văd pe tata.

Nici măcar nu vreau să vorbesc cu el. Vreau doar să-i văd fața.

Probabil că vreți să știți de ce, este, madam Ivers? Credeți că sunt un idiot că vreau să văd un criminal și vă întrebați dacă nu cumva am să fur o mașină ca să fac asta.

Ha, ha.

Va trebui să așteptați și-o să vedeți.

În iunie, clubul de tineret Zăbale și pinteni avea prima întâlnire de pregătire pentru festival. Fetele și câteva dintre mamele lor erau în casa lui Vivi Ann, așezate pe podea, pe canapea, lângă șemineu. Podeaua din lemn de pin era presărată cu pătrate goale de carton. Pe fiecare foaie albă era câte o cutie cu accesorii. Carioci colorate, rigle, vopsea cu sclipici, foarfeci pentru decorațiuni, bandă adezivă; cei peste douăzeci de ani de experiență o învățaseră pe Vivi Ann exact ce materiale erau necesare. Moda se schimba mereu, cuvintele se schimbau cu fiecare generație, dar genul de exprimare al fetelor rămânea mereu același: cu multe culori vii și mult sclipici.

Vivi Ann pășea prin cameră, plasând pe fiecare dintre fete în fața câte unei foi de carton.

— Haideți, fetelor, începeți, spuse ea într-un final. Începeți cu numele calului vostru. Este boxa lui, nu uitați, iar stilul îngrijit și ortografia corectă contează. Juriul va citi fiecare cuvânt. Păși peste picioarele întinse ale unei fete și se strecură pe lângă o alta. La masa mare se opri. De aici, putea privi pe fereastra veche, cu geam ondulat, a bucătăriei, de unde vedea exteriorul camerei lui Noah.

Lumina era aprinsă.

— Scuzați-mă o clipă, le spuse fetelor și se duse în noua aripă a casei.

În stânga era dormitorul ei cu baie proprie. O luă la dreapta și se duse la capătul holului. Nu găsise încă suficient timp să aleagă o mochetă adecvată pentru partea asta a casei, așa că cizmele ei de cowboy scârțâiră pe plăcile de furnir ale podelei.

Ciocăni la ușa lui Noah, nu primi răspuns, așa că intră.

El era pe pat, cu genunchii îndoiți, cu ochii închiși, legănându-se pe muzica din iPod. Din căștile fixate în urechi atârnau două fire albe care intrau într-un mic aparat argintiu.

Când îl atinse, el tresări și se îndreptă de spate.

— Cine ți-a dat voie să intri în camera mea?

Vivi Ann oftă. Chiar trebuiau să aibă această conversație despre camera-mea-camera-ta în fiecare zi?

— Am ciocănit. Nu ai răspuns.

— Nu te-am auzit.

— Asta pentru că muzica pe care o asculți e prea tare.

— N-ai tu treabă.

Ea refuză să muște momeala. În schimb, întinse mâna și îi dădu părul după ureche așa cum făcea cândva, dar el se trase înapoi ca să nu-l atingă.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Noah? Eram cândva cei mai buni prieteni.

— Cei mai buni prieteni nu-ți iau cu japca Xboxul și televizorul din cameră.

— Ai fost suspendat de la școală. Ce era să fac, să-ți trimit flori? Uneori, părinții trebuie să ia decizii grele ca să facă ce-i mai bine pentru copiii lor.

— Eu nu am părinți. Eu te am pe tine. Asta dacă nu cumva crezi că tata ia decizii grele pentru mine în celula lui.

— Nu știu de ce ești atât de furios zilele astea.

— N-ai tu treabă.

— Te rog nu mai spune asta. Haide, Noah, cum te pot ajuta?

— Dă-mi înapoi televizorul.

— Asta-i tot, ăsta e răspunsul tău? Te bați la școală și…

— Ți-am *spus* că nu a fost vina mea.

— Nu e niciodată vina ta, nu-i așa? Presupun că ești ca un magnet, toată lumea vrea să te bată doar pe tine.

— N-ai tu treabă. Se uită la ea. Tu le știi pe toate.

— Eu știu asta: ești membru al clubului de tineret Zăbale și pinteni, prin urmare, ar trebui să faci un poster pentru boxa calului tău.

— Ești nebună dacă ai impresia că mă prezint la concurs anul ăsta.

— Atunci, sunt nebună.

El sări de pe pat. IPodul se smuci din căști și căzu, pocnind pe podeaua de furnir.

— Nu merg.

— Și ce-ai să faci? Ai să stai în camera asta toată vara, holbându-te la locul unde aveai cândva un televizor? Nu faci sport, nu faci treabă prin fermă și nu ai prieteni. Ai putea foarte bine să mergi la concurs.

El păru atât de ofensat, că Vivi Ann vru să își ceară scuze. Nu ar fi trebuit să menționeze faptul că nu avea prieteni.

— Nu pot să cred că ai spus asta. Nu e vina mea că nu am prieteni. E vina ta.

— A mea?

— Tu te-ai măritat cu un criminal, și indian pe deasupra.

— M-am săturat de această veșnică discuție, Noah, și m-am săturat să te văd stând de pomană, plângându-ți de milă.

— Nu vin la concurs. Doar fetele fac paradă cu caii lor. Sunt destul de batjocorit și așa. Atât îmi mai trebuie, să îmi vadă Erik Jr. posterul cu sclipici roz și bleu cu de-ce-îmi-iubesc-eu-calul.

— A fost un poster grozav. Tuturor le-a plăcut.

— Aveam *nouă* ani. De-atâta eram în stare. Nu mă prezint la concurs anul ăsta.

— Ei bine, nici n-ai să stai toată vara în casă.

— Să vedem dac-ai să poți să mă scoți din casă. Mult succes, spuse el, punându-și căștile la loc în urechi.

Vivi Ann rămase acolo, uitându-se la el. Simțea cum îi crește tensiunea. Era uimitor cât de repede putea să o scoată din pepeni. În cele din urmă, tăcând printr-o uriașă forță a voinței, ieși din dormitorul lui și trânti ușa. O exprimare cam juvenilă a nervilor, dar care o făcu oricum să se simtă mai bine.

În living, se opri.

— Revin imediat, fetelor. Nu vă opriți din ce faceți.

Luă un pulover de pe sofa și ieși din casă, ducându-se spre grajd. Era plin de camionete și remorci.

În arenă era un iad atent controlat. Copii și căței alergau de nebuni printre banchete, fugărind pisicile grajdului. Câteva femei și fete călăreau în mijlocul arenei, exersând controlul cailor la schimbarea bruscă a direcției. Janie, tocmai întoarsă de la facultate, își plimba iapa pe lângă gard, iar Pam Espinson își ducea nepotul pe noul lui ponei.

Vivi Ann se uită după Aurora prin mulțime și o găsi în tribune, urmărindu-și fiica. Își băgă mâinile în buzunare și se duse la sora ei. Era înconjurată de forfota neclară a oamenilor călare, tropăitul trepidant al copitelor pe pământ. Se strecură ușor prin mulțime și se așeză lângă Aurora.

— Mă bucur să o văd pe Janie călărind din nou.

Aurora zâmbi.

— Mă bucur să o revăd, punct. E cumplit de liniște în casă fără ea.

— Mi-aș dori eu.

— Noah?

Vivi Ann se sprijini de sora ei.

— Nu există vreun manual de creștere a adolescenților?

Aurora râse și o cuprinse cu un braț.

— Nu, dar…

— Dar ce?

Vivi Ann știa ce urma și se încordă.

— Ar trebui să iei măsuri înainte să facă rău cuiva.

— Nu ar face asta.

Aurora se uită la ea. Nu spuse nimic, dar știau amândouă că se gândea la Dallas.

— El nu ar face asta, mai spuse o dată Vivi Ann, deși vocea nu îi fu la fel de fermă ca prima oară. Trebuie doar să îi găsesc o preocupare.

∵

Traficul de pe First Street se mișca agale în ultima zi de școală. Nu încăpea îndoială că toți elevii din ultimul an de liceu din oraș erau în mașinile lor în acest moment, claxonându-se între ei, bătând palma prin geamurile deschise când treceau unii pe lângă alții. Văzu și câteva autobuze școlare galbene prinse în tot acel haos, imaginându-și reacția șoferilor plictisiți la toate astea.

Dacă ar fi plecat cu zece minute mai devreme sau mai târziu, nu ar fi stat blocată acolo acum. Nu

era constrânsă de program – și știa ce zi din calendar era.

Era vară pe Canal acum și exact ziua din iunie în care majoritatea școlilor din țară intrau în vacanța mare, iar combinația acestor două amănunte era ideală pentru un trafic de coșmar. Șoseaua era plină de rulote care se mișcau încet. Majoritatea transportau alte vehicule – bărci, mașini mai mici, biciclete, jet-skiuri. La urma urmei, nimeni nu venea pe Canal în aceste luni călduroase ca să stea în casă; lumea venea să se joace în apele calde și azurii.

Pe autostradă, trecu pe lângă proprietatea lui Bill Gates și pe lângă superba pensiune cu spa Alderbrook, unde tinerii corporatiști se adunau la degustări de vin, nunți și masaje cu pietre fierbinți.

Își continuă drumul, cu Canalul urmându-și calea șerpuitoare pe lângă ea; uneori, drumul era la foarte mică distanță de apă, alteori, la mare depărtare. Într-un final, când se apropie de Sunset Beach, încetini și coti pe aleea pietruită în pantă care ducea la casa pe care o cumpărase cu doar o săptămână în urmă.

Cel mai recent proiect al ei era o dărăpănătură izolată din anii șaptezeci, construită la origini cu destinația de casă de vacanță pentru o familie numeroasă din Seattle. Avea șase dormitoare, o baie, o bucătărie cât o cutie de chibrituri și o sufragerie în care intra lejer un iaht. O imensă terasă acoperită se deschidea peste Canal, iar în dreapta ei, niște scări duceau pe un ponton lung de șaizeci de metri, albit de atâta găinat de pasăre. Fiecare centimetru pătrat al locului ăstuia era dărăpănat, putred sau pur și simplu hidos, însă proprietatea era de mare valoare. Cedrii uriași ce mărgineau șoseaua o fereau de privirile trecătorilor, înconjurând terenul neted și acoperit cu iarbă ca un cerc protector de prieteni. În fața copacilor, erau tufe gigantice de rododendroni în plină floare și mormane de margarete. Parcela de

doi acri cobora în pantă lină către plaja acoperită cu nisip. Bucăți albe de scoici opalescente decorau țărmul, alternate cu fragmente de sticlă colorată frumoase ca niște nestemate. Cu un secol în urmă, această limbă de nisip fusese groapă de gunoi pentru sticle goale sparte. Timpul luase acel gunoi și îl transformase într-o comoară. De fiecare dată când se uita la plaja aceea ireal colorată, Winona își amintea de mama ei și zâmbea.

Parcă pe iarbă, luă o cola fără zahăr din cutia frigorifică de pe bancheta din spate și începu să se gândească la cum ar fi putut restaura cel mai bine acea casă. Evident, trebuia să folosească amprenta la sol a construcției și să o transforme complet. Doar astfel ar fi putut să aibă o casă așa de aproape de apă în prezent. Ar fi putut, totuși, să o mai înalțe cu un etaj. Asta însemna că putea avea un spațiu deschis la parter, iar sus, putea avea un apartament principal cu baie individuală și un birou, toate camerele trebuind să aibă priveliște.

Perfect.

Își luă un sandviș și un caiet de notițe din mașină. Se așeză pe pajiștea din față și își mâncă sandvișul, schițând în timpul ăsta planurile pentru interior. Era atât de prinsă în dimensiunile camerelor și în poziționarea ușilor, că nici nu observă că nu mai era singură decât când Vivi Ann o strigă pe nume.

Winona se întoarse.

— Hei. Nici n-am auzit mașina.

— N-am vrut să te sperii.

Vivi Ann traversă pajiștea și se apropie de ea în timp ce Noah cobora de pe scaunul din dreapta al camionetei. Nu intenționă să li se alăture, așa că rămase pe loc, cu mâinile în buzunarele blugilor lăbărțați și roși, cu umerii căzuți, cu părul în ochi, arătând oropsit și înverșunat.

— Ai venit să vezi noua casă, ha? spuse Winona. De regulă, ignora prezența lui Noah de

câte ori putea. Îi făcea viața mai ușoară. Vii să ți-o arăt?

Vivi Ann își plimbă privirea peste proprietate.

— Ce trebuie să faci înainte să dărâmi zidurile?

— O, multe. Lucrările uzuale de pregătire. Să vezi pontonul. Găinați de pescărești vechi de patruzeci de ani. O să dureze ceva să fie scos.

— E perfect!

— Știu. Un ponton adaugă o sută de mii de dolari la valoarea locului. Winona se încruntă. La asta te-ai referit, nu?

Vivi Ann se uită la Noah, care își studia unghiile murdare sperând să găsească ceva aur în negrul de sub ele.

— Noah nu vrea să mai fie în club și refuză să participe la concurs.

— Ăăă, dăăăh. E băiat. Poate vrei să-l înscrii și la balet.

— Mă bucur să văd că înțelegi problema. Mie nu mi-a fost atât de clar.

— Bineînțeles că nu. Tu ai fost frumoasă și populară. Dacă voiai să joci fotbal, băieții s-ar fi întrecut să îți țină părul și tot te-ar fi considerat adorabilă. Un copil ca Noah trebuie să fie precaut: fără cluburi de matematică sau de calculator, fără șah și sigur fără clubul Zăbale și pinteni. El încearcă să-și facă prieteni, nu să-i piardă.

— Și tu ai spus că nu ar trebui să stea de pomană toată ziua.

— Așa am spus? Cred că am spus și că are nevoie de un psiholog. Pare… mai supărat ca de obicei.

— Are nevoie să muncească pe timpul verii. Și nu la fermă. Nu avem nevoie de încă un motiv de ceartă.

— Grozavă idee! O să-i umple timpul și o să-i dea respect de sine și… Winona se opri. Nu, îi spuse lui Vivi Ann, scuturând din cap. Doar nu te gândești…

— Ar fi perfect. Ar putea curăța pontonul. Opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână. Îl poți plăti la metru. Dacă îl plătești cu ora, cred că ai să dai faliment și pontonul tot murdar o să rămână.

— Mai trebuie să-l și plătesc?

— Păi, gratis n-o s-o facă. Și tu ești bogată.

— Uite ce e, Vivi Ann, spuse Winona, coborându-și vocea. Nu știu ce să zic.

— Spune-i că ți-e frică de mine, mătușă Winona, strigă Noah. Spune-i că mă crezi periculos.

— Taci, Noah! se răsti Vivi Ann. Sigur nu-i este frică de tine. Se uită înapoi la Winona. Chiar am nevoie de ajutorul tău. Tu te pricepi atât de bine să rezolvi probleme. Aurora crede că este o idee grozavă.

— I-ai spus și ei?

— De fapt, a fost ideea ei.

Winona o încurcase. Orice idee era propusă și aprobată de jumătate din familie era ca și făcută.

— Va trebui să nu mai umble cu pantalonii în vine – nu vreau să-i văd chiloții toată ziua – și când vine să muncească la mine, să vină spălat pe păr.

Noah bombăni. Ea nu știa dacă încuviințase sau ba.

Winona se duse la el, auzind-o pe Vivi Ann venind după ea.

— Ce zici de opt dolari pe metru?

— Salariu de sclav.

Vivi Ann își încleștă mâna pe ceafa lui.

— Mai încearcă o dată.

— Sună grozav, mormăi el, îndesându-și mâinile și mai adânc în buzunare.

Winona se temu că o să-i cadă pantalonii grămadă la picioare.

Era o idee foarte proastă. Copilul ăla făcea numai probleme, exact ca taică-său. Dar n-avea scăpare.

— Bine. Este angajat. Dar dacă face o singură greșeală – *una singură* – l-ai și luat de-aici, Vivi. Eu nu sunt bonă.

Vivi Ann îl privi fix pe Noah.

— Dacă îl concediezi, participă la concurs. Ai priceput?

Noah nu răspunse, dar avea în privire doar furie pură de adolescent.

Pricepuse.

Capitolul 20

CARE SUNT LUCRURILE CARE MĂ INTERESEAZĂ?

Altă întrebare total degeaba, madam Ivers. Ce faceți dumneavoastră, stați așa și vă vine să citiți câte un manual despre cum să-i faceți pe copiii răi să vorbească? Eu vă pot spune ce nu mă interesează. Ce ziceți de asta? Nu mă interesează Oyster Shores, nici copiii din clasa mea, nici liceul. Toate-s numai o mare pierdere de timp.

Și nu mă interesează mesele în familie. Iar ne-am distrat trăsnet la conacul Grey aseară, apropo. Mereu același lucru. Mătușa Aurora se laudă cu copiii ei perfecți. Ricky, studentul eminent, și Janie, fata minune. Iar bunică-miu stă acolo ca un bolovan în timp ce mătușa Winona ne povestește cât de al dracului de perfectă e viața ei. Nu-i de mirare că maică-mea obișnuia să ia medicamente cu pumnul ca să supraviețuiască. Ei cred că eu nu știu asta. Mă consideră idiot. Ca și când dacă eram copil nu vedeam că plângea tot timpul. Am încercat s-o ajut – asta îmi amintesc cel mai mult de când eram mic. Dar ea fie mă respingea, fie mă strângea în brațe de mă sufoca. Ajunsesem să știu cum arătau ochii ei când era burdușită cu pastile și mă țineam la distanță. Acum se preface că totul este în regulă pentru că e gol dulăpiorul de medicamente și ea nu mai plânge deloc.

Și am mai găsit ceva care nu mă interesează. Prostia aia de ponton vechi al mătușii-mii Winona. Este acoperit de rahat de pasăre, așa că bineînțeles că eu am fost ales să îl râcâi pe tot. Ar trebui să vedeți cum mă urmărește. De zici că aș exploda în orice clipă sau că am s-o atac cu un cuțit. Și ea mă plăcea cândva. Ăsta-i alt lucru pe care mi-l amintesc de când eram mic. Îmi citea ca să adorm când mama nu era acasă și se uita la desene Disney cu mine. Dar acum nici nu se apropie, se holbează la mine când crede că n-o văd.

Cred că-i e frică de mine. Poate din cauză că m-am enervat odată la o masă în familie și am dat cu un pahar de perete. A fost ziua în care Erik Jr. Mi-a spus că taică-miu a fost o corcitură de criminal. Eu nu l-am crezut și, când am ajuns acasă, am întrebat-o pe mama, și ea a început să vorbească, și-a vorbit, și-a vorbit fără să spună nimic.

Și toată lumea se întreabă de ce mă enervez. Păi și ce ar trebui să fac când Brian mă face indian jegos și zice că taică-meu ar fi trebuit prăjit pe scaunul electric pentru ce-a făcut?

Următoarea vineri îi zgândări cu promisiunea unei veri. Un simpatic soare pal se juca de-a v-ați ascunselea printre nori; lumina veni și plecă de peste curte ca un copilaș capricios, până când, în cele din urmă, undeva după prânz, ieși și nu mai plecă.

Winona freca de zor podeaua din bucătărie când observă schimbarea vremii. La început, n-o băgă în seamă, de fapt, chiar se gândi că ar fi putut în orice clipă să plouă, și continuă să șmotruiască. Dar când începu să simtă căldura arzându-i fruntea și mici broboane de sudoare pe ceafa, se ridică în picioare și își scoase mănușile de cauciuc. De fapt, vremea avea de gând să rămână frumoasă. Știa că ar fi trebuit să spele terasa cu furtunul cu presiune. Zilele însorite de pe-aici nu trebuiau irosite.

Se schimbă în pantaloni scurți și un tricou lăbărțat lung până la coapse. În timp ce își prindea părul la spate într-o coadă de cal, se uită prin geamul murdar al dormitorului și îl văzu pe Noah pe ponton, făcându-se că râcâie găinațul de pasăre de pe balustrada din lemn, plină de așchii.

Dumnezeule, și ochii mortului se mișcau mai repede.

Pantalonii îi erau atât de lăsați în vine, încât îi vedea banda elastică a boxerilor albaștri.

Muncea la ea de cinci zile deja, dar nu vedea niciun progres. Venea punctual la ora nouă în flecare dimineață și se ducea pe ponton fără să îi adreseze un cuvânt. În zilele în care ea se ducea la birou și-l lăsa acolo singur, nu se îndoia câtuși de puțin că stătea fără să facă nimic.

— Așa nu mai merge, bombăni ea și luă o rolă de bandă izolatoare.

Ieși cu pași hotărâți pe terasă, lăsând ușa să se trântească în urma ei. Totul avea o limită. Poate că trebuia să îl angajeze, să îi ignore atitudinea acră și părul slinos, iar el să pretindă că muncește, dar, Doamne, nu era obligată să îi vadă nenorociții ăia de chiloți.

Se duse pe ponton. Apa era scăzută, așa că rampa care ducea la ponton era abruptă și elastică sub picioarele ei. Se ținu strâns de balustrada murdară, atentă să pună mâna unde lemnul era mai curat și se apropie precaută de el.

— Noah.

El era atât de preocupat să nu facă nimic, că tresări auzindu-i vocea și scăpă din mână racleta metalică.

— Frate. Da' mai tare nu poți să țipi?

— Banda asta izolatoare este o invenție minunată. Poate să se transforme în orice. Știai asta? Trase o bucată cam cât o lungime de braț și o rupse, apoi o îndoi atentă în două pe lungime.

— Nu prea mă preocupă subiectul, dar te cred pe cuvânt. Se aplecă după racletă. Dacă nu vrei să-

mi spui ceva despre… știu și eu, cum să țesem frumos, de exemplu?, cred că mă întorc la treaba mea.

— Știm amândoi ce batjocură e toată treaba asta. Poftim. Îi întinse fâșia de bandă argintie.

— Ce-i asta?

— Noua ta curea. Trece-o prin găici – știi cum se face asta, nu? – și fă-i un nod. Nu vreau să-ți văd nici măcar o bucățică din chiloți.

— Cred că faci mișto de mine.

— Așa ți se pare?

— E mișto rău de tot, spuse el îndărătnic.

— O, da, c-oi fi vreun Giorgio Armani. Pune-ți cureaua. Dacă mai ții minte, a fost o condiție a acestei afaceri ridicole pe care și eu, și tu ne prefacem că o numim colaborare.

— Și dacă refuz?

Ea zâmbi.

— Știi ce-mi plăcea mie la concurs? Că mi se asortau perfect pantalonii de piele cu pălăria și mănușile. Toate aveau aceeași nuanță de albastru. Mama ta zicea că este ținută de învingători. Și toți cei pe care îi cunoșteam erau de față, mă vedeau costumată într-o afină obeză.

Noah tăcu.

— Sunt sigură că vei fi tare frumușel în ținuta pe care ți-a pregătit-o. Tot ea îți face și acum hainele de călărie, nu?

— Dă-mi chestia aia, spuse el, smulgându-i din mână cureaua improvizată. Îi luă ceva vreme până o trecu prin toate bridele și o aranjă, dar după ce termină, își fixă cu ea pantalonii în talie. Nodul era mare cât pumnul. Arăt ca un dobitoc masiv.

— N-am cum să te contrazic aici. Dacă ți-ai cumpăra pantaloni care să-ți vină n-ar mai fi așa.

— N-ai tu treabă.

— O replică foarte inteligentă. Am observat că-ți place foarte mult. Ca angajator al tău, aș aprecia dacă ai folosi niște fraze mai logice.

El o săgetă cu privirea.

— N-ai tu treabă… mătușă Winona.

— Și iată că facem progrese. Începu să îi mai explice încă o dată cum să râcâie găinațul uscat de pasăre de pe ponton când auzi o mașină venind. Își duse mâna streașină la ochi ca să se apere de soare și văzu o furgonetă galbenă mare intrând pe aleea vecinilor. Mă întreb cine o fi cumpărat casa aia, spuse ea. Echipa de constructori e aici de multe săptămâni.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

— Oricât de simplu se va dovedi, mă duc să verific cine-mi sunt noii vecini. Urcă rampa abruptă și traversă curtea neîngrijită. Partea asta a proprietății era năpădită de plante crescute haotic la dimensiuni aproape primitive. Rododendroni uriași, ienuperi întinși peste tot, tufe sălbatice. Trase cu ochiul prin spărtura îngustă din frunziș, încercând să vadă casa. Din păcate, furgoneta în mișcare era chiar în fața ei. Se întoarse dezamăgită și se apucă să spele terasa.

Era la jumătatea procesului, plină de apă și transpirație, cu picioarele în șiroaie de apă, când observă că un bărbat stătea chiar în fața terasei ei, zâmbind ezitant. Era înalt și îndesat, cu un chip plăcut și păr care chelea. Purta o cămașă scumpă cu imprimeu hawaiian, pantaloni scurți de doc și șlapi de piele, iar ea știu numaidecât că era un sezonier, venit acolo pentru ceea ce turiștii numeau în mod ridicol sezon estival. Probabil din Bellevue sau Woodinville. Nu era de mirare că putuse băga atâția bani în renovarea proprietății Shank fără a se sinchisi să supravegheze construcția. Lângă el era o fată roșcată, drăguță, de vreo doisprezece sau treisprezece ani.

Winona opri aparatul și puse furtunul jos. Observă într-o fracțiune de secundă că arăta ca dracu’ – pantaloni scurți vechi, tricou lăbărțat stropit tot, păr ud atârnându-i din coadă. Imaginea picioarelor ei grase și albe ca burta unui pește era una pe care încercă să și-o alunge din minte.

— Bună ziua, spuse ea, forțându-se să zâmbească. Sunteți probabil noii vecini.

Bărbatul veni spre Winona, cu mâna lui mare întinsă.

— Eu sunt Mark. Ea e fiica mea. Cissy.

Winona dădu mâna cu el. Bun, strângere puternică. Îi plăcea asta.

— Eu sunt Winona.

— Mă bucur să te cunosc, Winona. Inspiră adânc și expiră, privind împrejur. În mod bizar, ei îi inspiră un rege privind peste domeniile sale. Este uluitor de frumos aici.

Ea își dădu din ochi părul transpirat.

— Eu nu mă satur niciodată de priveliște.

— Nu e una care se uită, oricât de departe ai pleca.

Winona îl văzu pe Noah urcând de pe ponton și își imagină că era prânzul. Copilul ăla nu prea avea noțiunea muncii, dar se pricepea foarte bine la pauze. Ajuns în capătul rampei, făcu o pauză, apoi porni cu pași molcomi spre ei, cu umerii căzuți, cu mâinile în buzunare, cu părul în ochi.

— Fiul tău?

— Nu, spuse ea repede.

Noah o privi bosumflat.

— El este Noah. Fiul surorii mele. Noah, ei sunt Mark și Cissy.

Noah își ridică bărbia aproape imperceptibil.

— Care-i treaba?

Winona se abținu cu greu să nu dea ochii peste cap. Noah arăta ca un copil al străzii cu pantalonii ăia murdari și lăbărțați și cu banda aia izolatoare înnodată în jurul taliei. Pantofii de skater, ridicol de mari, pe care îi purta păreau două pâini bine crescute în jurul picioarelor lui.

Nu avea vreo îndoială că Mark avea să își tragă prețioasa fiică drăgălașă mai aproape și să fugă amândoi înapoi acasă.

Dar nu așa se întâmplă.

— Urma să ies cu Cissy cu barca în larg în după-amiaza asta, poate să facem puțin schi nautic. V-ar plăcea să veniți cu noi?

Winona fu surprinsă de invitație.

— Soția ta…

— Sunt divorțat.

Winona îl văzu acum în cu totul altă lumină. Era mai în vârstă decât ea, cu cinci sau zece ani, probabil, dar avea un zâmbet tare frumos.

— Din păcate, nu cred că Noah are vreun șort la el.

— Îl am pe mine, spuse el. Sub cureaua asta mișto din bandă izolatoare.

— Ai pe tine șortul de baie?

El ridică din umeri.

— Mai și înot uneori.

Mark zâmbi.

— Atunci, ne-am înțeles. Noi mergem să pregătim totul și ne vedem pe pontonul vostru în, să zicem, treizeci de minute?

— Sigur, spuse Winona.

Imediat după ce plecară, intră în casă și se privi în oglindă. Doamne ferește! Era mai rău decât crezuse. Arăta de parc-ar fi fost copilul din flori al lui Demi Moore cu omulețul Michelin – picioare albe dolofane, brațe cărnoase, păr încâlcit și lățos, tricou pătat de transpirație și apă. Intră degrabă sub duș, se spălă pe cap, se rase la subraț și pe picioare. Nu mai avea timp să își usuce părul, așa că îl împleti și se fardă.

Pe urmă se uită la costumul de baie întreg pe care îl avea. Era mărimea patruzeci și opt, și dacă nu se înșela, abia dacă încăpea în el. Perfect. Primul bărbat relativ chipeș și neînsurat pe care îl cunoștea după aproape un an și trebuia să își expună trupul din prima zi? Era garanția că nu o mai invita niciodată la vreo întâlnire.

— Te-ai lins pe bot de înot, grăsuțo. Își alese în schimb o pereche de bermude negre și un maiou alb lung.

La douăsprezece și jumătate punct, ieși în curte cu o cutie frigorifică plină cu bere, cola și gustări. Poate că ținutele elegante pentru ieșit cu barca erau o problemă pentru ea, dar mâncare avea mereu din belșug.

Noah se fâțâia aiurea pe lângă terasă, așa că îl chemă înăuntru. Când intră în bucătărie, Winona fu pentru o clipă luată prin surprindere. El rămăsese doar într-un șort albastru care-i atârna pe șoldurile înguste. Când făcuse umerii așa de lați? Și brațele alea. Avea structura zveltă și frumos modelată a unui alergător.

— Așază-te, spuse ea, așteptând nerăbdătoare să facă ce i se spusese.

— De ce?

— Fata aia era destul de drăguță. Am văzut cum te uitai la ea.

— N-ai tu treabă.

Ea îl săgetă cu privirea.

— N-ai tu treabă, mătușă Winona.

— Ea s-ar putea chiar să creadă că ești simpatic dacă încetezi să mai fi bosumflat și să te ascunzi în spatele părului ăluia de Morticia.

— De cine?

— Vrei să te considere drăguț?

— Sexy, spuse el, privind-o cu neîncredere. Cățeii sunt drăguți.

— N-ai tu treabă. Vrei să te considere sexy?

— Ai vrut să zici „n-ai tu treabă, Noah", corect?

Ea aproape zâmbi.

— Sexy sau janghinos, ce alegi?

— Sexy, spuse el până la urmă, stând pe scaunul pe care i-l indicase ea.

— Bravo! Îi pieptănă părul cu mișcări brutale, apăsate, descâlcindu-i-l până i-l făcu să alunece în șuvițe moi și drepte peste umeri. Maică-ta n-ar fi trebuit să ți-l lase să crească așa lung. Presupun însă că așa i-a plăcut ei mereu. Îmi amintesc… își dădu seama ce vru să spună, așa că tăcu și îi prinse părul într-o coadă de cal. Gata.

El se uită la ea.

— Tu ți-ai dat seama de la bun început că era un criminal? Știu că pe mama a prostit-o, dar toată lumea zice că tu ești așa de inteligentă…

Winona inspiră adânc. Vivi Ann ar fi vrut ca ea să ignore întrebarea, dar nu putea face asta.

— Nu. Nu mi-am dat seama.

— Nu mă lasă să merg să-l vizitez.

— Presupun că așa e cel mai bine.

El păru deodată mic și vulnerabil.

— Cum de nu-i pasă nimănui ce cred eu?

Înainte ca Winona să poată răspunde, se auzi un ciocănit la ușă și se duse să deschidă.

Cissy era acolo, într-un slip tanga de dimensiunea unui timbru poștal.

— Tata m-a trimis să vă spun că e gata.

Noah se ridică în picioare și veni lângă ele.

Winona o urmări pe Cissy privindu-l cu ochii mari pe nepotul ei. Poate nu știa ce cuvinte foloseau tinerii în prezent – sexy, drăguț, senzual sau care or fi fost ele –, dar știa al naibii de sigur ce însemna când o fată se uita așa la un băiat.

— În ce clasă treci, Cissy? întrebă ea.

— A nouă.

— Chiar așa? La fel ca Noah. Se întoarse spre el și îi văzu obrajii ascuțiți roșind. Aș zice că ar cam trebui să tragi tare cu tema aia la engleză vara asta.

El roși și mai tare și bombăni ceva.

— Îți place școala de aici? îl întrebă Cissy.

Noah ridică din umeri.

— E OK.

— Bunica mea zice că n-o să am probleme să-mi fac prieteni, dar nu știu ce să zic…

— Cine este bunica ta? întrebă Winona. Ai o familie în oraș?

Cissy era atât de preocupată de Noah, că îi trebui o secundă ca să răspundă.

— Tata a făcut liceul aici. Toată familia noastră este din Oyster Shores.

— Liceul în Oyster Shores? Glumești. Ar fi trebuit să-l recunosc.

— O cunoști probabil pe bunica. Myrtle Michaelian. Locuiește pe Mountain Vista.

— Da, spuse Winona, întrebându-se dacă Noah cunoștea importanța acelui nume. O cunosc pe Myrtle.

∵

Verile erau cele mai ușoare pentru Vivi Ann. Se trezea foarte devreme, cu mult înainte de ivirea zorilor, și începea lungul șir de treburi care îi umpleau zilele. Erau cursuri, antrenamente, competiții de organizat și coordonat, animale de hrănit și plimbat, cai de dresat, târgul pe care îl pregătea. Era ocupată din zori și până-n seară, mișcându-se prea repede pentru a mai avea timp să se gândească la altele, dar până și în cele mai pline dintre sezoane erau nopți uneori, precum cea de acum, când ferma era cufundată în liniște și întuneric, iar cerul de deasupra era spuzit cu stele, și ea nu putea să nu-și amintească cum se simțise cândva, când se strecura din casă și fugea peste câmpul plin de iarbă ca să ajungă la coliba lui. Sentimentul de a fi vie, de a fi făcută din lumină și din întuneric.

— Hei, Renegade, spuse ea, ducându-se la gard.

Bătrânul armăsar veni la ea șchiopătând, nechezând un salut catifelat, blând. Ea îi dădu un măr și își scărpină urechile.

— Ce mai faci, băiete? Te supără artrita aia? Vrei un calmant?

O mașină se auzi venind în spatele ei; luminile gemene ale farurilor străpunseră bezna, speriindu-l pe Renegade, care se îndepărtă.

Vivi Ann se întoarse exact când Winona și Noah coborau din mașină. Mergeau unul lângă altul, discutând. Winona spuse ceva și îl împinse într-o parte. El se dezechilibră, râzând.

Lui Vivi Ann nu-i veni a crede. Nu era sigură dacă-i văzuse pe cei doi vorbind cu adevărat

vreodată, nicidecum să se tachineze.

Merse în întâmpinarea lor.

— Salut, mamă, zâmbi Noah, iar ea simți că i se taie răsuflarea, îmbrăcat în șort și cu un tricou fără mâneci, cu părul prins la spate într-o coadă, arăta relaxat. Fericit. Azi am învățat să fac schi nautic. A fost super mișto. Mi-a luat ceva timp până m-am ridicat, dar și când am făcut-o, am fost *grozav.* Nu-i așa, mătușă Winona?

— N-am văzut niciodată atâta talent înnăscut. S-a descurcat ca un profesionist.

Vivi Ann simți că zâmbește. Pentru o clipă perfectă, totul păru în regulă în lume.

— Asta-i nemaipomenit, Noah. Abia aștept să te văd și eu.

— Am să scriu despre asta în jurnal, spuse el. Mersi, mătușă Winona. A fost demențial.

Vivi Ann se uită după el dispărând în casă, pe urmă se întoarse spre sora ei.

— Unde-i fii-miu și cine era băiatul ăla?

Winona râse.

— De fapt, a fost foarte amuzant.

Vivi Ann o cuprinse cu brațul pe sora ei.

— Îți fac cinste cu o bere. Vino.

Luară două beri din frigider și ieșiră din nou. Se așezară în leagănul de pe prispă, una lângă alta, umerii atingându-li-se, și se uitară în gol la ferma adormită.

— Este ca un miracol, să-l văd râzând din nou.

— Este un copil destul de bun, dincolo de toată atitudinea aia. Winona făcu o pauză. Are o mulțime de întrebări despre taică-său.

— Știu.

— Este și așa destul de greu să fii adolescent, fără să arăți diferit, să te simți diferit și să auzi tot timpul că tatăl tău… știi tu.

— Mi-a fost mereu frică de conversația asta. Știu de ce trebuie să o purtăm. Dar o să mă întrebe dacă Dallas a făcut-o.

— Și ce-ai să-i spui?

— Dacă îi spun că tatăl lui a făcut-o, înseamnă că Noah este fiul unui criminal. Dacă îi spun că nu Dallas a făcut-o, înseamnă că tatăl lui putrezește în închisoare pentru o crimă săvârșită de altcineva, iar nedreptatea este ceva cu care se trăiește foarte greu. Crede-mă: eu știu. Așa că spune-mi tu, Obi-Wan, care-i răspunsul corect?

Winona păru a cumpăni la întrebare.

— Când eram mică, mama îmi spunea că aveam oase mari și eram frumoasă. Eu știam că nu era adevărat. Aveam oglindă. Dar mai știam că ea așa credea, iar asta conta de fapt. Știam că mă iubește. Se întoarse spre Vivi Ann. Dă-i de înțeles că este o persoană bună în ciuda celor pe care le cred oamenii. Spune-i că nu contează cine a fost tatăl lui. Contează cine este *el.*

Vivi Ann se sprijini de sora ei mai mare. Momente ca acesta o făceau bucuroasă că alesese să o ierte pe Winona cu mulți ani în urmă.

— Mersi.

— Cu plăcere. Eu ce să fac dacă îmi pune și mie întrebări?

— Răspunde-i, cred. Poate o să ajute.

Winona se uită la berea din mână.

— Bine, spuse Vivi Ann după ce tăcură destul. Varsă tot ce ai.

— Ce vrei să zici?

— Tu nu taci niciodată atât de mult. Ce încerci să înțelegi?

— Tipul cu care am ieșit la schi azi este Mark Michaelian. Fiul lui Myrtle. A absolvit cam cu cinci ani înaintea mea.

— Of.

Vivi Ann luă o dușcă serioasă de bere.

— Mi-a cerut o întâlnire. Te deranjează dacă mă duc?

Vivi Ann se lăsă pe spate și se împinse în picioare, iar leagănul începu să se legene ușor.

Sunetele familiare ale fermei erau peste tot – foșnetul îndepărtat al valurilor, tropotul cailor pe

islaz, scârțâitul lanțurilor metalice din spatele lor.

— Dacă vrei să anulez întâlnirea, am s-o fac, spuse Winona.

Vivi Ann știa că nu mințea. Un lucru adevărat despre trecutul lor era acesta: poate că bagajele erau ascunse într-un loc întunecat, dar tot în casă erau. Erau cu toții foarte atenți să nu le scoată de acolo. Nu puteau fi făcute din nou aceleași greșeli.

— Nu ai mai avut o relație serioasă… de când… de doi ani? Nu de când a fost biologul ăla marin aici pe timpul verii.

— Mersi că mi-ai amintit.

— N-am vrut asta. Am vrut… Sigur. Întâlnește-te cu Mark. Ai binecuvântarea mea.

— Chiar?

Vivi Ann dădu din cap.

— Chiar.

Se simți bine că luase această decizie, avu impresia că, în sfârșit, se eliberă.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Totul e de domeniul trecutului.

Azi a fost o zi așa de plină, că nici măcar nu am nevoie de una din întrebările tâmpite ale lui madam I. Simt că dacă nu pun totul pe hârtie am să uit și NU VREAU SĂ UIT NICIODATĂ.

A început nasol. Pur și simplu nu vedeam cum avea să se schimbe. M-am dus acasă la mătușa Winona și ea a fost la fel de constipată ca de obicei, nu m-a scăpat din ochi nicio clipă, cu fața aia de parcă ar fi mâncat pește stricat. Mi-am lăsat pantalonii în vine cât am putut de mult doar ca s-o oftic și cred că a funcționat pentru că s-a repezit pe ponton cam pe la prânz cu o bucată lungă de bandă izolatoare pe care să o folosesc eu pe post de curea. I-aș fi spus eu să se ducă învârtindu-se, dar ea a început să vorbească de concursul ăla idiot și de costumația pe care mi-a dat-o mama anul trecut s-o port și m-am speriat. Mi i-am imaginat pe Erik Jr. și Brian și pe toți

găozarii ăilalți văzându-mă cum prezint cai alături de o grămadă de fetițe și mi-am zis că mai bine aleg banda izolatoare. M-am simțit ca ultimul ratat după aia, dar și ce? M-am cam obișnuit cu asta și oricum nu era nimeni acolo să mă vadă. Am luat-o mai încet cu râcâitul de rahat de pasăre, uite-așa, doar ca s-o oftic, că știam că se oftică. Uneori o văd stând pe terasa aia a ei de rahat și uitându-se cum muncesc și chiar o aud cum scrâșnește din dinți. Vrea să mă concedieze, dar nu poate, și asta e mișto rău de tot.

Oricum, îmi vedeam de treaba mea, practic nefăcând mai nimic, când am ridicat privirea spre casă și am văzut niște străini în curte, stând de vorbă cu mătușă-mea. Era ciudat, așa că am lăsat jos racleta aia și m-am dus sus, deși mătușă-mea urăște când mă opresc din muncă.

Când m-am apropiat, am văzut că era un tip mai în vârstă cu genul ăla de păr pe care ar trebui mai bine să-l razi complet și să nu mai încerci să-l salvezi. Era îmbrăcat ca un barman, dar eu nu la el am rămas cu ochii.

Era cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o eu vreodată. Partea cea mai mișto a fost că ea nu m-a privit de parcă n-aș fi fost decât un indian. Când taică-său ne-a luat să facem schi nautic, ea a vrut să stea lângă mine și așa mai departe. Mi-a spus că ea și taică-său călătoriseră prin lume un an de zile și că acum se întorseseră în Oyster Shores, și ea era ofticată pentru că toți prietenii ei erau în Minnesota. Pe urmă m-a întrebat dacă vreau să mă văd cu ea mâine. Știu că n-o să mai vrea să fie prietena mea după ce-o s-audă tot rahatul din oraș și o să afle că nimeni nu mă place. Nici măcar nu-mi pasă.

Când am ajuns acasă, mama a fost atât de încântată, că m-a lăsat singur acasă și s-a dus la Outlaw cu mătușa Winona. Ea nu face asta NICIODATĂ. Cred că-i e frică să nu fumez iarbă sau să dau foc casei, dar în seara asta a zis că

sunt băiat mare și că iau decizii bune și că mi-am câștigat această șansă.

Mama tocmai s-a întors acasă de la Outlaw, râzând fericită. Nu am mai văzut-o așa de mult timp. A stat chiar și cu mine pe sofa și m-a cuprins cu brațul pe după umeri și mi-a spus că e mândră de mine și că îi pare rău. Nu a spus de ce, dar eu știu că din cauza tatălui meu și pentru că totul este atât de aiurea, așa că i-am spus că e în regulă. Știu că a fost o prostie, dar mi-a plăcut când mi-a spus că e mândră de mine. A fost cam mișto.

Capitolul 21

— Gata, am ajuns. Care-i urgența?

Winona se întoarse cu fața la surorile ei, care stăteau la intrare.

— Urgența este că nu am cu ce mă îmbrăca. Mă întâlnesc cu Mark într-o oră și nu știu cum se face, dar trebuie să slăbesc 20 de kilograme și să îmi cumpăr o garderobă nouă. Și cred că mi-ar trebui și un peeling.

— Inspiră adânc, spuse Vivi Ann.

— De ce, e în travaliu? Naște cumva? Respirația nu ajută niciodată. Eu zic să-i dăm o tărie, fu sfatul Aurorei.

— Doar n-o s-o îmbătăm înainte de întâlnire, râse Vivi Ann. În plus, în ultima vreme asta e rezolvarea ta la toate.

— Consecvența e o virtute, spuse Aurora afectată. Revin imediat. Ieși din casă și reveni într-o clipită cu trusa de machiaj (pusă într-o geantă de firmă mare cât o trusă de scule) și o frumoasă cutie roz de la magazinul de haine de pe Main Street.

— Ce-i cu toate astea? întrebă Winona. V-am sunat acum doar un sfert de oră.

— Așteptam telefonul tău, spuse Vivi Ann. Mai ții minte când te-a invitat la o întâlnire bancherul

acela din Shelton? Ai fost vraiște.

— Și profesorul ăla din Silverdale. Cred că ai și vomitat înainte să vină să te ia, adăugă Aurora.

— Da, da.

Winona se prăbuși pe sofaua ei la mâna a doua, dându-și seama pentru prima oară că mirosea puțin a benzină.

— Sunt disperată.

Vivi Ann se așeză lângă ea.

— Ba nu. Ești optimistă. Asta e problema ta. Poate că tipul ăsta este, în sfârșit, cel potrivit. Neo al tău.

— Chiar trebuie să spui „în sfârșit”? Și urăsc filmele Matrix, știi bine asta. N-au nicio noimă.

— Ea îl caută pe Tom Hanks din *Nopți albe în Seattle*, spuse Aurora. Știau toate – dar n-o spuneau niciodată – că de când Luke se căsătorise, în urmă cu șapte ani, Winona devenise tot mai deznădăjduită de viitorul ei romantic. Stima de sine – niciodată la cote înalte când venea vorba de bărbați – îi scăzuse sub nivelul mării. Haide, să terminăm odată cu intervenția asta. Ricky vine acasă de la facultate la sfârșitul ăsta de săptămână și vreau să îi pregătesc mâncarea preferată.

Winona se lăsă convinsă de entuziasmul surorilor ei și de competența lor autodeclarată. Vivi Ann se străduia să-i îndrepte părul lung șuviță cu șuviță, până când acesta îi încadră chipul în valuri mătăsoase. Aurora o fardă cu o mână surprinzător de sigură – machiaj smoky violet, gene frumos rimelate, fard trandafiriu în obraji, un ruj îndeajuns de aprins cât să evidențieze culoarea ochilor.

— Uau, spuse Winona, zâmbind când se privi în oglindă. Păcat că nu poate ieși la cină doar cu capul meu.

Aurora veni în spatele ei cu o rochie neagră diafană cu bretele, cu un corsaj cu decolteu adânc în anchior și jupă gofrată cu talie înaltă în V până sub bust.

— O să mi se vadă brațele, spuse Winona.

— La fel și țâțele, spuse Aurora, ajutând-o pe Winona să se dezbrace de tricou în timp ce Vivi Ann o ajută să-și scoată pantalonul de trening. Te-ai ras?

— Doar nu-s așa idioată.

— Nu știu ce să zic de asta. Poftim.

Winona o lăsa pe Aurora să îi tragă pe cap rochia elastică. Aceasta se așeză frumos pe corp. Winona se întoarse cu fața la oglindă, încercând să se vadă prin ochii lui: o femeie înaltă, cu oase mari, cu un chip destul de frumușel și brațe fleșcăite îmbrăcată într-o rochie văratică neagră care-i lăsa la vedere decolteul. Fără liposucție, mai bine de atât nu avea cum să arate.

— Mersi, gagicilor.

Aurora o studie. Își scoase un cercel roșu lung de la ureche, apoi și pe celălalt și i-i întinse Winonei.

— Pune-ți-i pe-ăștia. Și încearcă să nu discuți despre campania ta.

— De ce nu?

— Pentru că nu reușești să nu intri în detalii care-ți paralizează creierul. Mai ales când începi să vorbești despre renovarea centrului orașului. Crede-mă. Mucles.

Winona se uită la Vivi Ann pentru confirmare.

— Chiar așa?

Vivi Ann rânji.

— Chiar așa.

Aurora se uită la ceas.

— Este cinci patruzeci și cinci. Tre' să plec.

Le îmbrățișă pe amândouă și ieși pe ușă.

— Nu te pierde cu firea de data asta, bine? spuse Vivi Ann. Are noroc cu tine.

— Mersi, spuse Winona, dorindu-și s-o poată crede. Noah a întrebat dacă poate lucra până la nouă. Ești de acord?

— Sigur. Am să vin să-l iau când mă sună. A fost o companie tare plăcută în ultima vreme. De

fapt, *a zâmbit.* Zici că e din nou copilul de dinainte să o ia razna hormonii. Și cred că este în mare parte meritul tău.

— Eu nu am făcut nimic special.

— Winona Grey nu își alocă meritele pentru ceva? S-a dat lumea peste cap?

— Foarte nostim.

Vivi Ann o îmbrățișă îndelung, o sărută pe obraz, își luă rămas-bun și se duse afară, unde discută cu Noah câteva minute, apoi plecă.

Winona începu imediat să se plimbe încolo și încoace. Era ca unul dintre urșii polari de la grădina zoologică, care făceau șanț pe lângă gratiile cuștilor, luând-o razna încetul cu încetul. Ura primele întâlniri; era atâta speranță la început. Și Dumnezeu îi era martor că învățase prea bine cât de periculoasă putea fi acea cristalină emoție. De fiecare dată când cunoștea un bărbat nou, își zicea: *Poate că el este alesul, poate că el mă va face să îl uit, în sfârșit, pe Luke.*

— Mătușă Winona?

Se opri din mers, recunoscătoare pentru întrerupere.

— Nu mai trebuie să muncești în seara asta, să știi.

— Dar vreau. Altfel nu aș face decât să stau închis în camera mea și să mă joc pe Xbox. Râse. Nu, stai. Nebuna de maică-mea mi-a confiscat Xbox-ul când am fost suspendat de la școală.

— Deci, tu vrei să zici că tu nu ai altceva de făcut sâmbătă seara decât să râcâi găinați de pasăre de pe niște scânduri?

— Frate, ce talent ai să mă faci să mă simt ultimul agarici!

— Scuze.

El dădu din cap și rămase acolo, privind-o. Ea observă că era curat și îngrijit – părul lucios era prins într-o coadă de cal, iar tricoul fără mâneci și pantalonii scurți îi veneau perfect. Continua să poarte pantofii ăia ridicol de uriași de skateboard,

dar nu toate bătăliile cu moda puteau fi câștigate odată.

— Pari că vrei să spui ceva.

El se așeză pe brațul sofalei.

— Ce faci când îți place cineva?

— Eu am tendința să vomit, spuse ea, râzând. Pe urmă se uită la el. O, vrei să spui… Păi… Se duse lângă el și se așeză pe lada veche pe care o folosea pe post de măsuță de cafea. Oameni diferiți îți vor da răspunsuri diferite, iar eu sigur nu sunt o expertă, dar pun mare preț mai ales pe onestitate și respect. Dacă un tip dă dovadă de așa ceva, sunt fericită.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

Întrebarea o surprinse. Nu-i pusese nimeni întrebarea asta de multă vreme și nu era ceva ce se întreba de regulă ea însăși, dar, odată ce cuvintele fuseseră rostite, nu se mai putu preface că nu le auzise. Cum era de așteptat, imaginea lui Luke i se contură imediat în minte, mai limpede decât ar fi fost cinstit. Își dorea să-l fi putut uita pur și simplu, dar nu putea. El era ALESUL ei. Așa cum ar fi spus Vivi Ann, Neo al ei. El era etalonul după care erau judecați toți ceilalți bărbați. Iar el nu o iubise niciodată. Cât de jalnică putea fi?

— Da. Acum mult timp, răspunse ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea vru să mintă, să tacă, sau să caute o scuză, dar când se uită în ochii serioși ai nepotului ei, își aminti de ceea ce învățase datorită lui Luke. Minciunile și omisiunea aveau un fel de a se extinde; la fel ca un strat prea gros de fertilizator, puteau ucide tot ce era dedesubt.

— El nu m-a iubit.

— Nașpa.

Ea nu putu să nu zâmbească.

— Da, nașpa. Este însurat acum. Are și doi copii mici.

— Poate că se mai gândește la tine.

— Poate. Winona se ridică în picioare, dornică deodată să pună punct conversației. Păi, s-a făcut șase. Mark ar trebui să apară în orice clipă. Las casa descuiată, în caz că ai nevoie la toaletă. Ai mâncare din belșug în frigider.

Se auzi soneria.

— A venit, spuse Winona emoționată. Așa că, valea. Și nu te apropia de alcool, îl necăji ea, privindu-l plecând.

Imediat după ce plecă, se duse la ușă și deschise.

Mark îi întinse un buchet de flori.

— E un clișeu? Bărbații mai oferă flori la prima întâlnire?

Ea observă că era și el la fel de emoționat ca ea și se mai calmă.

— Cei buni, da. Intră cât pun florile în apă. Bei ceva?

— Nu beau alcool.

Ea se întoarse spre el.

— E vreun motiv anume?

El încuviință din cap fără să o privească.

— Ești de acord să ieși la o întâlnire cu un abstinent?

— Abia aștept.

El o luă de braț și ieșiră împreună, traversară curtea denivelată și neîngrijită, trecură peste arcada de gard viu proaspăt tunsă și intrară în casa lui frumos renovată. Oriunde întorcea privirea, vedea ceva deosebit: un șemineu masiv din marmură tăiată manual adusă tocmai din Italia, un covor pentru rugăciune iranian din mătase, vechi de patru sute de ani, montat pe catifea neagră și pus în ramă aurie, abajururi din sticlă suflată aduse din Veneția.

Îl urmă într-o cameră multimedia de culoarea caramelului, supraîncărcată de mobilă și dominată de un televizor cu ecran imens. Cissy era ghemuită într-un fotoliu tapițat și se uita la televizor în timp ce mânca înghețată.

— Bună, spuse ea, apăsând butonul de pauză. Imaginea îngheță pe ecran. Hugh Jackman în rolul lui Wolverine rămase suspendat în aer.

Mark se aplecă și o sărută pe creștet.

— Am mobilul la mine. Ne întoarcem pe la zece, unsprezece.

— Sună-mă când pleci de la restaurant. Altfel n-am să știu când să mă panichez.

Winona zâmbi. Era exact ce le-ar fi spus ea surorilor ei.

Mark coborî cu Winona și ieșiră pe terasă. De acolo, el luă o ladă frigorifică și o pătură.

— Mergem cu cortul? întrebă ea.

— Urmează-mă.

O conduse pe ponton și o ajută să urce în barca lui cu motor și să se așeze pe locul de lângă el.

Se îndepărtară de doc și porniră încet pe suprafața calmă a apei. Din când în când, câte un jet-ski sau schior nautic treceau în viteză pe lângă ei, provocând valuri ce legănau barca, dar în rest, totul era liniștit în seara asta senină de iunie. Nu era niciun nor pe cer, nimic care să umbrească suprafața apei, de un verde intens, bogat, la acest moment al zilei, și lucioasă ca o oglindă.

Winona studie casele de-a lungul țărmului, observând câte case mai noi, mai mari, răsăriseră aici în ultimii câțiva ani. Se întrebă cât avea să mai dureze oare până când toată acea zonă avea să fie de nerecunoscut. Mark manevră barca spre pontonul lung de la Alderbrook Lodge, ancorând lângă un superb iaht vechi din lemn numit *The Olympus*.

O ajută să coboare din barcă, plăti taxa de acostare și porniră împreună spre țărm.

Pensiunea Alderbrook renovată de curând era un centru turistic ce oferea o gamă completă de servicii, ridicat pe fundațiile unei foste locuințe private de modă veche. Amplasată pe o porțiune de plajă de o frumusețe uluitoare, cu vedere spre calmul Canal și piscurile ascuțite ale lanțului

muntos Olympic, fiecare cameră și bungalou erau desăvârșite. Construit din piatră, lemn și sticlă, locul era expresia perfectă a noului stil șic somptuos din regiunea Pacificului de nord-vest,

La restaurant, șefa de sală îi conduse la o masă de lângă fereastră, și ei începură să discute aproape imediat. Mark îi povesti Winonei despre anul în care el și Cissy călătoriseră prin lume și despre lucrurile uimitoare pe care le văzuseră. Îi descrise Thailanda, templul Angkor Wat din Cambodgia și Egiptul cu asemenea detalii că îi deschise apetitul de a merge și ea acolo.

— Mi-ar plăcea mult să văd acele locuri, spuse ea după cină, când stăteau pe niște fotolii mari din plastic pe pajiștea perfectă a pensiunii. Se lăsa seara, în sfârșit; cerul era o îngemănare perfectă de nuanțe de portocaliu, roz și lavandă. Apa devenise neagră, doar plesnetul molcom al valurilor amintindu-le că era vie și mereu trează.

— Ai călătorit vreodată?

— Nu, nu tocmai.

— De ce?

Winona ridică din umeri.

— Mama a murit când aveam cincisprezece ani și a trebuit să mă maturizez rapid. După ce am făcut Dreptul, m-am întors aici să muncesc pentru că surorile mele și tata aveau nevoie de mine.

— Surorile tale au avut noroc cu tine. Când m-a părăsit soția, biata Cissy nu m-a avut decât pe mine.

Era un subiect pe care îl tot atinsese în seara aceea, nediscutând niciodată concret despre el. Ea vru să îl întrebe despre fosta lui soție, dar lucrurile mergeau așa de bine, că nu vru să strice totul.

Următoarele câteva ore, rămaseră în fotoliile de pe pajiște, privind la peisajul tot mai întunecat și discutând relaxat despre vechi prieteni. Winona nu-și putea aminti când mai decursese așa de bine o primă întâlnire – mai ales la cină.

— Ar trebui să mergem, spuse el în cele din urmă, la ora unsprezece. Nu-mi place să o las pe Cissy singură prea mult.

Și mai era și un tată bun pe deasupra.

— Sigur, spuse Winona, zâmbindu-i.

După ce o sună scurt pe Cissy, porniră cu barca spre casă, agale, sub cerul spuzit de stele, și ancorară lângă ponton când ajunseră. În drum spre casa ei, el o luă de mână, iar primul lor sărut fu tot ce își imaginase ea: tandru, ferm, plin de emoție. Pasiunea demult adormită a Winonei se trezi la viață, amintindu-i cu tărie că săruturile nu erau de ajuns.

El se trase brusc înapoi.

— Ce s-a întâmplat? Eu sunt de vină, nu? Nu te simți atras de mine.

— Nu ești tu de vină. Eu sunt.

O replică demnă de George Constanza, din *Seinfeld.* Așteptase mai mult de la el, asta fusese greșeala ei.

— În regulă, spuse ea, oftă și îi întoarse spatele.

— Win.

El o prinse de mână și o forță să îl privească.

— Nu trebuie să dramatizezi. Este în regulă. Este în regulă. Înțeleg, nu-ți face griji. Doar că am crezut că ne înțelegem bine, asta-i tot.

— Asta este problema.

— Aici m-ai pierdut.

— Soția mea. În mod ironic, a chemat-o Sybil[3]. Ar fi trebuit să văd asta ca pe un semn, nu ca pe o glumă. În orice caz, o iubesc. Făcu o pauză, privind spre apă. Am iubit-o, șopti.

— Și?

El ridică din umeri.

— Aș vrea să știu ce s-a întâmplat. Chestia asta mă omoară cu zile. Am crezut că eram fericiți. Până când am venit într-o zi acasă și casa era goală. Am găsit doar un bilet pe care scria *Scuze, Mark.* S-a îndrăgostit de instructorul ei de Pilates

și a plecat. Pur și simplu. Eu și Cissy am crezut că ne-a lovit cineva cu leuca.

— Trebuie să fi fost cumplit.

— Nu renunța la mine. Pot să spun asta? Știu că nu am niciun drept să o cer, dar o fac totuși. Nu renunța.

— Crede-mă, Mark. Nu prea mă pricep să renunț.

— În regulă, atunci.

— În regulă.

— Te sun.

— Știi unde sunt, spuse ea, pe urmă îl privi plecând. Traversă terasa și intră pe proprietatea lui, unde dispăru după gardul viu întunecat.

Ea nu putu să nu se întrebe cât timp avea să aștepte telefonul lui.

Seara trecută a fost prima seară adevărată din viața mea. Imediat după ce mătușa Winona și Mark au plecat la întâlnire, am urcat rampa, m-am dus în curte și am așteptat. Îmi bătea inima așa de tare, că am crezut că vomit. Nu pot descrie ce am simțit când am văzut-o venind prin spărtura din gardul viu și am știut că vrea să fie cu mine.

Am întrebat-o dacă vrea să ne uităm la un film, dar ea a spus că era o seară așa de frumoasă că mai bine stăm întinși în iarbă și vorbim. Și asta am făcut. Am adus o pătură din camera de oaspeți a mătușii Winona și am întins-o peste iarba denivelată, iar Cissy a adus niște cola și chipsuri de la ea de-acasă și ne-am întins unul lângă altul și am discutat despre tot felul de chestii.

A fost atât de mișto. Ea mi-a spus cum mama ei a plecat pur și simplu într-o zi și nu s-a mai întors, nici măcar nu a mai sunat vreodată, și cum tatăl ei s-a apucat de băutură când s-a întâmplat. A început să plângă în timp ce vorbea, iar eu nu am știut ce să fac. Am vrut să spun ceva potrivit, doar că știu că nu ai ce să spui. Poate că de-asta nu

vorbește mama niciodată despre tata. Uneori, rahaturile astea dor al naibii și n-ai ce să faci.

Ea a scos un sunet încet când am atins-o, cam ca un cauciuc când se dezumflă, iar eu mi-am dat seama că nu se mai uita la cer, ci la mine. „Mulțumesc, a spus, am sperat că vei face asta".

„Dar tu? a întrebat ea mai târziu, care-i povestea vieții tale?" Știu că oricum va afla totul, mai devreme sau mai târziu, așa că am încercat să îi spun, dar nu am putut. Am privit-o în ochi și am văzut cât de mult mă place și pur și simplu nu am putut să stric asta. Așa că i-am spus altceva. I-am spus cum Brian și Erik Jr. mă jignesc, iar eu îmi ies din fire uneori și i-am spus cum am fost suspendat de câteva ori că m-am bătut. I-am spus chiar și că eu am pornit bătaia de câteva ori.

Am așteptat să spună ce spune toată lumea, adică să mă întrebe ce-a fost în capul meu. De parc-aș fi vreun idiot. Nimeni nu pricepe cum mă simt când Brian mă face indian jegos. E ca atunci când îl călăream pe Renegade și am cotit și am văzut o pumă. Renegade s-a speriat și s-a ridicat pe picioarele din spate așa de brusc, că am avut baftă că nu am căzut. Asta se întâmplă când aud rahaturi din astea – mă sperii de moarte. Și în loc să fug, mă bat.

Așa că am așteptat să văd ce spune Cissy. N-am vrut să creadă că sunt vreun papă-lapte ori vreun bătăuș. Eram atât de îngrijorat, că abia am auzit-o spunând că înțelege ce simt.

„Cel mai rău, a spus ea, este să te prefaci tot timpul că nu te afectează".

Atunci am sărutat-o. Nici măcar nu am gândit-o. Am văzut-o pur și simplu că vrea să zâmbească și am știut ce simțea și ce simțeam și eu și am sărutat-o.

Bineînțeles că s-a întâmplat exact în clipa în care a apărut mașina mamei în curte. Am râs amândoi, ne-am luat catrafusele și le-am ascuns – fără ca mama să vadă ceva. A claxonat când am

apărut pe terasă cu Cissy. Aproape că i-am spus că o iubesc, dar am știut că ar fi râs de mine, așa că i-am spus „Pe curând” în schimb, și mi-a răspuns și ea „Pe curând”.

Dar când eram practic lângă mașină, am auzit-o șoptindu-mi numele și m-am întors.

„Vino să ne întâlnim mâine”, a spus ea.

„Unde?”

Mama era în camionetă, făcându-mi cu mâna de parcă n-o văzusem de un an.

„În parcul municipal, șopti Cissy, după prânz”.

A fost bine că mi-am pus centura de siguranță după ce m-am urcat în mașină, pentru că simțeam că plutesc.

„Pari fericit”, a spus mama după ce a luat-o pe autostradă.

Presupun că ăsta e sentimentul.

Winona nu putea dormi. Aprinse lumina din dormitor, își puse halatul ei preferat roz din prosop și coborî în bucătărie.

N-o tentă nimic din frigider, așa că își făcu un ceai din plante și ieși pe terasă. Se sprijini de balustradă, privind apa de cerneală. Secera lunii atârna suspendată deasupra munților invizibili, aproape fără să-i lumineze. După toți anii petrecuți în oraș, aproape uitase cât de întuneric era printre copaci și de-a lungul țărmului. Dacă nu s-ar fi auzit apa respirând de-a lungul nisipului, ar fi fost o liniște mormântală.

Asta o făcu să se simtă și mai singură, toată bezna aceea mută. În casa de pe First Street, ieșea adesea pe prispa din spate serile. Acolo, se așeza în leagăn și privea pensiunea Canal House și parcarea de lângă plajă. Chiar și în miezul iernii, în nopțile geroase, era forfotă și lumină, iar ea făcea parte, oricât de tangențial, din acea forfotă.

Aici, nu era nimic. Doar munți invizibili, apă neagră și stele îndepărtate.

— Bună, Winona.

Se întoarse spre locul de unde venea sunetul și îl văzu, dar abia când veni mai aproape și păși pe terasa din lemn reuși să distingă mai mult decât o siluetă vagă printre alte umbre.

— Mark, spuse ea, neștiind ce altceva să adauge.

— Am văzut lumină venind de la tine printre copaci.

— N-am putut să dorm.

El veni mai aproape, pășind până la urmă în lumina ce se revărsa pe fereastra bucătăriei.

— Nici eu.

Ea observă cât de răvășit arăta, cât de dezordonat. Ca un bărbat care se plimbase prin casă ore în șir, trecându-și mâinile prin părul pe care îl mai avea, până când acesta se sculase în toate direcțiile. Avea și cămașa încheiată greșit.

— E ceva în neregulă? întrebă ea.

— Toată viața mea e-n neregulă.

— Cunosc sentimentul.

— Chiar?

— Sigur, spuse ea încet, punând cana de ceai pe masa de lângă ea. Am patruzeci și trei de ani, Mark. Nu am fost măritată niciodată și probabil că este prea târziu acum să mai fac copii. Și poate că ai observat că am probleme cu greutatea. Așa că da, știu cum e când viața nu e așa cum te-ai fi așteptat să fie.

— M-am simțit grozav cu tine astă-seară, spuse el. Asta mă sperie groaznic.

— Este în regulă. Avem timp berechet.

El clătină din cap.

— Asta-i ceea ce am învățat în anul care s-a scurs. Crezi că ai tot timpul din lume, dar se întâmplă tot felul de rahaturi.

— Ce vrei să spui?

El veni mai aproape.

— Vreau să spun că te doresc, Winona.

Ea se simți străbătută de un fior, și oricât de amețitor ar fi fost să fie dorită, nu putea fi complet

sedusă de asta. Trupul ei poate că tânjea după mângâierea lui, însă conștiința ei era trează și la datorie.

— Nu ești gata încă, spuse ea.

— Știu că nu sunt.

— Ai fi putut să negi.

El îi cuprinse ceafa în palmă. Degetele lui se simțeau calde și ferme pe pielea ei. Ea se lăsă pe spate foarte puțin, simțindu-se susținută de el, trasă mai aproape.

— Tu mă dorești? întrebă el.

Ea îi simți căldura respirației pe buze. Vru să închidă ochii sau să privească în altă parte, orice ar fi ajutat-o să se prefacă. Dar adevărul era în ochii lui, evident și limpede ca o stea de mare eșuată pe țărm la reflux. Era încă îndrăgostit de soția lui.

Dar ea era singură de atâta vreme, iar acum, că ocazia asta era atât de incredibil de aproape, nu reuși să se convingă să o ignore. Se apropie mai mult de el și îl privi în ochi.

— Te doresc.

Sărutul lui fu ca un pahar de apă rece peste sufletul ei de iască, iar ea îl bău cu nesaț. Când, în sfârșit, se despărțiră, ea își văzu propria dorință oglindită în ochii lui.

— Vino cu mine, spuse ea, luându-l de mână și conducându-l în casă, pe hol, în dormitorul ei. Fără să aprindă luminile, se dezbrăcă de halat și de cămașa de noapte și îl trase în pat.

El o sărută până când ea imploră să îi dea mai mult, iar când el făcu, în sfârșit, dragoste cu ea, ea se agăță de el cu toată pasiunea disperată a unei femei singure de prea multă vreme. Orgasmul lui fu un melanj desăvârșit de durere și plăcere, iar ea țipă, plângând aproape de emoția ce îl însoți.

— A fost nemaipomenit, spuse el, întinzându-se pe spate peste perne și trăgând-o lângă el.

Ea se întinse. Nu mai fusese în pat cu un bărbat de atâta timp, că uitase cât spațiu ocupau bărbații, cât de grele erau picioarele lor, cât de bine era să ai

pe cineva care să îți sărute umărul gol fără vreun motiv anume.

Vorbiră și se sărutară până târziu în noapte, apoi făcură dragoste din nou. Pe la patru dimineața, Winona își îmbrăcă în sfârșit cămașa de noapte și se duse în bucătărie. Când reveni în dormitor, aduse o tavă cu mâncare – omletă, pâine prăjită, miere, suc de portocale stors de ea.

Marc se ridică în șezut, lăsând pătura să îi alunece de pe pieptul gol.

Ea se urcă în pat lângă el.

— A trecut mult timp de când a gătit cineva pentru mine, spuse el, apoi se aplecă într-o parte și o sărută.

Adevărul era că ea avea aproape o mie de rețete notate în caiete pe care le avea în casa din oraș. Le adunase în ani de zile, le perfecționase cu mâna ei, așteptând pe cineva pentru care să le gătească. Mâncă, ascultându-l vorbind. Îi povesti despre țările pe care le vizitase și despre problemele pe care le avusese să crească o adolescentă singur în ultimul an și despre cât de fericit era să înceapă o viață nouă în Oyster Shores.

După micul dejun, o cuprinse în brațe și o sărută. Când îi dădu drumul, se întinseră amândoi pe o parte, cu picioarele împletite, cu capetele pe perne separate, privindu-se în ochi.

— Cum de nu ai venit niciodată acasă de Crăciun sau cu alte ocazii?

— Am plecat la optsprezece ani, ai uitat? Pe atunci, nu voiam decât să mă car dracului din orașul ăsta mic, în care toți își bagă nasul în treburile altora. Când m-am însurat cu Sybil, mama și tata au venit la nuntă, dar asta a fost singura dată când m-au vizitat, iar eu nu am reușit să o conving pe Sybil să plece din Chicago.

— Ai stat de vorbă cu mama ta?

— Cât de cât. Ciudată întrebare.

Winona își alese cuvintele cu grijă. Aceasta era o conversație pe care trebuiau să o poarte, și era o

conversație periculoasă.

— S-a petrecut o crimă în oraș acum mult timp. S-a făcut mare tam-tam pe aici.

— Mi-amintesc că am auzit ceva.

— Dallas Raintree. Făcu o pauză, pe urmă continuă: Era însurat cu sora mea, Vivi Ann. Mama ta a depus mărturie împotriva lui.

El se încruntă.

— Mda. Cred că am aflat despre toate astea. Este important? Sora ta o urăște pe mama sau ceva de genul?

— Știi cum e în Oyster Shores. Nu se face nimic public, dar eu am văzut-o pe mama ta cum o evită pe Vivi Ann la biserică. Și viceversa.

— Pentru mine totul e numai bârfa și nu văd cum… Ia stai un pic, tu vorbești despre tatăl lui Noah?

— Da.

— Trebuie să-mi fac griji când e prin preajma lui Cissy?

— Acum o săptămână ți-aș fi spus să n-o lași pe Cissy să se apropie de el. A avut niște necazuri la școală – vei afla destul de curând despre asta, presupun. Unii cred că, mai devreme sau mai târziu, tot va face ceva rău. Dar eu cred că este în regulă.

— Mie mi-e de ajuns. Și acum, ce-ai zice de un pic de bârfa de urbe de provincie?

— Poftim?

Își întinse gâtul cât să ajungă la ea și să o sărute pe bărbie, pe obraz, pe buze.

Ea îi simți mâna alunecându-i pe spinare, peste fese, apoi strecurându-i-se între picioare.

— Am auzit că Mark Michaelian se culcă cu Winona Grey.

Ea se înfioră la atingerea lui.

— Din ce am auzit eu, nu prea dorm când sunt împreună.

Capitolul 22

Asta a fost cea mai frumoasă vară dintre toate. Eu și Cissy am învățat o sută de metode de-a ne ascunde și a fi singuri. Chiar și la petrecerea de ziua mea, am reușit să rămânem numai noi doi, fără să ne vadă nimeni. Nu că nu am vrea ca lumea să știe că suntem împreună, doar că, păstrând secretul, avem toată intimitatea de care avem nevoie. Nimeni nu se preocupă de cât timp petrecem împreună, fiindcă nimeni nu știe despre noi și Mark nu consideră că trebuie să-i zică lui Cissy de ce nu sunt destul de bun pentru ea. Știu că va auzi toate astea după ce va începe școala, dar eu încerc să o țin la distanță deocamdată.

4 Iulie a fost extrem de aglomerat. Toți au fost ocupați cu prostiile lor – mama cu parada și cu clubul de tineret, mătușa Winona a fost la chioșcul de campanie, iar Mark și-a petrecut toată ziua așteptând-o să termine.

Am luat banii pe care i-am strâns peste vară și am cheltuit cel puțin jumătate din ei la bâlci. Am jucat jocuri până am câștigat pentru Cissy o girafă gigantică și ne-am sărutat în roata mare de cel puțin zece ori. Când am rămas fără bani, ne-am dus pe dealul de lângă grajdul cailor și ne-am sărutat și am vorbit. Cel mai frumos a fost că am ajuns acasă cu cel puțin zece secunde înaintea mamei. M-a găsit în pat, citind, și a spus că am ratat o distracție pe cinste la bâlci. N-a văzut că eram îmbrăcat pe sub pături!

Iulie și august au fost cele mai mișto luni din viața mea. Nu am timp să scriu acum (mă așteaptă Cissy la Twanoh State Park), dar am să scriu curând…

Mark și mătușa Winona se duc la termele de la Sol Duc într-un sejur de o noapte și ne-au invitat și pe mine și pe Cissy! Știm că au făcut-o pentru că vor să se creadă că nu fac sex tot timpul. De

parcă eu și Cissy am fi orbi și proști, dar ne doare fix la bascheți. Când au spus că pleacă, m-am prefăcut dezamăgit, dar dispus să îi fac o favoare mătușii Winona. Și m-a crezut! Cissy s-a prefăcut la fel cu taică-său.

Seara trecută ne-am înghesuit cu toții în Cadillac-ul Escalade al lui Mark. El și mătușa Winona au vorbit atât de mult pe scaunele din față, că nici nu au observat să eu și Cissy ne-am ținut de mână. Ajunși la destinație, am fript cârnați pe grătar, am făcut sandvișuri de biscuiți cu înghețată și am jucat cărți. Peste noapte, fiecare a dormit în sacul lui de dormit, într-un cort mare portocaliu. Partea cea mai proastă a fost că sacul meu a fost la vreo trei metri distanță de al lui Cissy. Am auzit-o respirând, dar nu am putut-o atinge ori săruta, nici măcar nu am putut vorbi cu ea.

Sâmbătă dimineața, ne-am trezit cu toții devreme și am luat micul dejun la cabană, unde a fost foarte mișto. Este acolo un bazin de înot IMENS, plin cu apă din izvoarele termale, așa că are vreo 37°. Poți să faci pluta în apa fierbinte și pe urmă să alergi și să te arunci într-un bazin de înot obișnuit, unde ai impresia că te congelezi. Mătușa Winona și Mark au stat atât de mult în apa fierbinte, că am crezut că o să se topească. Când au ieșit, au încercat să se atingă pe furiș – de parcă eu și Cissy nu ne-am dat seama exact ce se petrecea. Au venit pe marginea bazinului cu apă rece și ne-au chemat.

Oricum, Cissy e GENIALĂ. Fiindcă a înotat imediat la ei și le-a zis că vrea să facă o drumeție pe munte, până la cascadă.

Am înotat și eu până lângă ea și m-am plâns că șaișpe kilometri până la cascadă e prea mult, deși știam că nu era așa de departe.

Și pe urmă Mark zice „Măi, Noah, de ce nu te duci tu cu Cissy la cascadă?”, și Cissy s-a strâmbat, iar mătușa Winona (care trebuie să

rezolve orice problemă) zice „Ce idee grozavă, Noah! O să fiți în siguranță împreună”.

M-am ținut de mână cu Cissy toată ziua în drumeția pe cărarea lată spre cascadă. Copacii din jurul nostru erau gigantici. Totul era mare – stâncile, plantele, copacii. Deși era o zi toridă de august, soarele aproape că nu pătrundea până pe potecă. Lui Cissy i s-a făcut frig, așa că mi-am scos cămașa și i-am dat-o ei și, deși mi-a fost frig de muream, nu mi-a păsat.

Ne-am dat seama când ne-am apropiat. Zgomotul era asurzitor, ca un tren la viteză maximă printre copaci, care face ca totul să se cutremure. Am traversat un pod șubred și ne-am continuat drumul până am văzut cascada.

E magic, a spus Cissy, ținându-mă de mână. Am sărutat-o așa de mult și a fost cel mai mișto lucru dintre toate. Pământul tremura și era o pulbere de apă peste tot în aer și zgomotul era atât de puternic că nu auzeam nimic, dar când ne-am oprit din sărutat, am văzut lumina soarelui încălzindu-ne – doar pe noi, și nimic altceva.

I-am spus „Te iubesc” fără să mă gândesc măcar, iar ea a început să plângă.

Eu i-am spus că-mi pare rău și am vrut să mă retrag, dar ea nu mi-a dat drumul. A spus „Nu fi idiot. Plâng pentru că și eu te iubesc”.

A spus că destinul a făcut să ne întâlnim, și poate că are dreptate. Adică, dacă nu ne-am fi sărutat la cascadă sau dacă nu ne-am fi spus te iubesc, sau dacă lumina fierbinte a soarelui nu ar fi căzut pe noi chiar atunci, poate că nu aș fi luat-o de mână și nu aș fi tras-o la umbră, sub un cedru imens, și dacă nu aș fi dus-o acolo, poate nu aș fi văzut ce am văzut.

Dar era acolo, așteptându-mă. Cioplită în scoarța brună și zdrențuită a copacului era o inimă netedă, cu formă perfectă. În interiorul ei erau două perechi de inițiale și o dată.

D.R. o iubește pe V.G.R. 21/8/92

Azi a fost 20.

Am sărit în picioare așa de repede, că Cissy aproape a căzut.

„Ce s-a întâmplat?” m-a întrebat.

Am vrut să-i spun, chiar am vrut, dar nu am putut vorbi, nu am putut gândi. Toată viața mea nu l-am considerat pe taică-meu decât un criminal. Practic, o fiară.

Dar deodată, m-am gândit la el ca la un bărbat care își adusese nevasta acolo, exact în locul pe care îl alesesem eu pentru iubita mea, și mi s-a făcut frică.

Dacă nu era totuși o fiară? Dacă era doar un tip care s-a speriat de moarte într-o zi și a făcut o prostie?

Și pentru prima oară am știut că toți oamenii ăia care *mă bârfesc poate că au dreptate. Poate că eram pur și simplu ca taică-meu. Iar el era pur și simplu ca mine.*

„Ia uite-aici, a spus Cissy când a văzut inima cioplită. Ce romantic! Mă întreb cine au fost”.

Mi-am scos *telefonul și am făcut o poză cu inima aceea. Nu-mi mai amintesc ce scuză am inventat pentru Cissy. Din acea clipă, am fost complet terminat de frică – nici măcar nu știu cum să explic – stăteam lângă foc, tremurând, abia așteptând să ajung acasă ca să pot în sfârșit să o întreb pe mama cine dracului a fost Dallas Raintree ăsta.*

Cea mai urâtă zi din tot anul pentru Vivi Ann era 21 august. Uneori îi simțea apropierea cu multe săptămâni înainte, ca a unui camion cu frâne defecte, iar alteori tresărea dându-și seama deodată ce zi este în mijlocul unei săptămâni altfel obișnuite, dar, indiferent de situație, efectul era același: o depresie cenușie pâcloasă. Cu mulți ani în urmă, durerea acelei zile fusese acută, aproape insuportabilă, dar timpul îi mai șlefuise marginile tăioase. Devenise din insuportabilă suportabilă;

acesta era progresul ei. Spera să trăiască îndeajuns de mult pentru a prinde ziua în care avea să devină doar o dată ca oricare alta din calendar.

Se trezi târziu și hrăni caii și juncanii, apoi luă cafeaua cu tatăl ei. Discutară puțin despre ce trebuia făcut prin fermă, pe urmă se duse fiecare în treaba lui: el la Seabeck, ca să vadă o secerătoare veche, ea, la treburile ei. În restul zilei munci pe brânci, având grijă să nu slăbească ritmul cumva, până când efortul o slei. Într-un final, la asfințit, se așeză în balansoarul de pe prispa casei ei și îndrăzni să închidă ochii.

În doar câteva clipe ajunse acolo unde își dori: pierdută în tărâmul amintirilor. Într-un cotlon rece, rațional al minții, știa că nu ar fi trebuit să își dorească să fie acolo, însă vocea aceea era măruntă și ușor de ignorat. În ziua aceasta anume, nu se putea împiedica.

— Vivi Ann? spuse Winona, venind înspre ea. Ești bine?

— Scuze, cred că am ațipit, spuse Vivi Ann. Se ridică în picioare încet, puțin ametită. Amintirile erau ca o băutură alcoolică; prea mult, prea repede, și îți puteai pierde echilibrul. Unde-i Noah?

— Sunt aici, mamă, spuse el, coborând din mașina de teren neagră și lucioasă.

Mark coborî și el de la volan.

— Bună, Vivi Ann, spuse el, luând-o pe Winona de mână. Îți mulțumim că ne-ai lăsat să-l luăm pe Noah cu noi. A fost foarte amuzant.

— Vă mulțumesc că l-ați luat. A fost foarte generos din partea voastră.

Mark zâmbi.

— Ne-am gândit să mergem la restaurantul pescăresc să mâncăm și pe urmă să luăm și-o înghețată.

Eram la gelaterie, rămăsesem peste program, când l-am văzut pe Dallas venind pe alee…

— Vrei să vii cu noi? întrebă Winona.

Vivi Ann zâmbi cât putu de larg.

— Nu, mulțumesc. Nu mă simt bine, mai adăugă.

— Cred că rămân și eu cu mama, spuse Noah. Dar mersi pentru excursie.

Se duse la mașină și îi spuse ceva fetei de pe bancheta din spate.

Winona dădu drumul mâinii lui Mark și se duse la Vivi Ann.

— Ești sigură că e totul în regulă?

În unele zile, lui Vivi Ann îi plăcea mult felul în care surorile își citeau gândurile una alteia, dar mai erau și zile – ca aceasta – în care lucrul ăsta o călca pe nervi. Singura veste bună era că Winona nu se străduia niciodată să afle importanța acestei zile.

— Sunt bine. Serios. Du-te și distrează-te.

Se uită la sora ei întorcându-se la mașina de teren scumpă și urcându-se în ea. După ce plecară, Noah traversă pajiștea și urcă pe prispă.

— Azi este douăzeci și unu august, spuse el. Data asta înseamnă ceva pentru tine?

Tot universul lui Vivi Ann se răsturnă pe moment.

— Ce-ce vrei să zici?

— Nu face asta, spuse el tăios.

Dacă în urmă cu doar câteva clipe chipul lui fusese inexpresiv și dur, acum putea vedea că era frământat.

— Am urcat la Sol Duc, spuse el, venind mai aproape. Cissy și cu mine…

— Eu și Cissy.

El dădu ochii peste cap și continuă.

— Am mers pe jos pe poteca aia lungă până la cascadă și acolo ne-am așezat o clipă ca să ne uităm la apă. Am văzut ceva cioplit pe un copac.

— Ceva cioplit, spuse ea, neputând să își privească acum fiul în ochi.

— Scria *D.R o iubește pe V.G.R 21 august 1992.*

Vivi Ann simți că o părăsește și ultimul bob de putere. Era atât de vlăguită de toată fuga aceea din calea întrebărilor fiului ei. Doamne, el avea tot

dreptul din lume să pună întrebări. Se duse la scaun și se așeză. Durerea de care încerca din răsputeri să fugă se așeză pe scaun cu ea, ocupând prea mult spațiu.

— Mama? spuse el; imploră, de fapt.

Ea se uită până la urmă la el, dând din cap, dând la iveală deplinătatea trăirilor ei pentru prima oară după mulți ani, nemaiîncercând să ascundă nimic.

— Astăzi este aniversarea căsătoriei noastre. Tatăl tău a cioplit ce-ai văzut tu în luna noastră de miere.

— Nu i-ai spus niciodată tatăl meu.

— Doare prea tare.

— Ai să-mi răspunzi la întrebări?

— La cele la care pot. Vino, să intrăm în casă. S-ar putea să dureze ceva.

Se ridică și merse după el în casă. Își turnă un pahar de vin alb, apoi se așeză pe sofa, strângându-și picioarele goale sub ea.

Noah se așeză pe fotoliul din fața ei.

— Povestește-mi despre crimă.

— Asta te interesează cel mai mult? Hmm. Păi, o femeie a fost omorâtă – o prietenă de-a tatălui tău, de fapt. Cred că poliția l-a suspectat pe tatăl tău de la bun început.

— El a făcut-o?

Se pregătise pentru întrebarea asta, știind că avea să vină de mai bine de zece ani, și totuși, acum, că venise, nu era sigură că ar fi trebuit să răspundă.

— Tatăl tău era iute la mânie.

— Ca mine?

— Nici pe departe, spuse ea ferm.

— El a omorât-o pe femeia aia? întrebă el din nou.

Ea știa că el va continua să întrebe până ce ea i-ar fi răspuns, așa că oftă și îi spuse adevărul.

— Eu nu cred că el a făcut-o.

— L-ai iubit?

Vivi Ann simți cum i se umplură ochii de lacrimi. Nu putu face nimic să le împiedice.

— Din tot sufletul.

— Atunci, de ce ai divorțat de el?

— El a divorțat de mine, de fapt, dar tu nu asta vrei să știi. Tu întrebi de ce eu… l-am abandonat.

Chiar și după atâta timp, acea amintire durea, felul în care îl abandonase.

— A fost atât de dureros; așteptarea de an de an, speranța. De fiecare dată când primeam altă veste proastă, o luam razna. Poate îți mai aduci aminte câte ceva de atunci. Luam multe medicamente și beam prea mult. Am fost o mamă rea. Cred că tatăl tău m-a iubit atât de mult, că m-a obligat să renunț. Și după ce ne-am lovit de copacul acela din Grey Park – mai ții minte? M-am speriat atât de tare de ce era să-ți fac. Am știut că trebuia să merg mai departe. *Noi* trebuia să mergem mai departe. Tu și eu.

— Cum ai putut să-i faci asta?

Ea închise ochii. Era o întrebare care nu-i dădea pace. De câte ori nu-și dorise să se întoarcă în timp și să spună *Nu, Dallas, eu nu te abandonez. N-am să-ți semnez actele.*

— Pur și simplu a trebuit, atâta tot. Dar ca să fiu sinceră cu tine, nu cred c-am să mi-o iert vreodată.

El se ridică în picioare și ocoli măsuța de cafea. Se așeză lângă ea și își puse capul în poala ei ca odinioară. Ea începu imediat să își treacă degetele prin părul lui mătăsos.

Cât seamănă cu tatăl lui…

— Pe mine m-a iubit? întrebă Noah atât de încet și de ezitant, că ea înțelese de ce se așezase așa.

Nu voia ca ea să îl vadă plângând.

— Of, Noah, spuse ea, aplecându-se că să îi șoptească. Te-a iubit atât de mult. De aceea nu a vrut să te vadă. I-ar fi sfâșiat sufletul să se uite la tine printr-un geam dintr-o închisoare.

— Asta îl face un laș.

— Sau un simplu om.

— Pot să-i scriu o scrisoare?

— Nu cred că-ți va răspunde. Ai putea face față acestui lucru?

— Cred că e mai bine decât să nu încerc.

Vivi Ann credea și ea la fel cândva; acum știa că încercarea putea uneori să doară mai mult decât renunțarea.

— Bine, atunci. Încearcă. Te iubesc, Noah. Și sunt atât de mândră de tine.

— Și eu te iubesc, mama. Își șterse ochii neglijent, de parcă n-ar fi vrut ca ea să îi observe lacrimile. A fost cam fainã, să știi. Inima aia scobită în copac.

— Da, spuse ea, amintindu-și. A fost.

Am crezut că, dacă vorbesc despre tata, întrebările mele vor primi răspuns, dar acum am și mai multe întrebări. Nu-mi iese din minte inima aceea scobită în trunchiul copacului. Știu ce a simțit el când a făcut-o, deci e ca și cum aș cunoaște o parte din el acum, și asta mă face să vreau mai mult.

Am încercat să nu-i spun nimic lui Cissy. Ne-am întâlnit din nou marți, când mama avea curs de echitație și mătușa Winona și Mark erau plecați în Seattle. Am petrecut ziua cu Cissy pe o pătură mare în curtea din spatele casei ei. Am încercat să mă comport ca și cum totul ar fi fost ca înainte, dar ea a simțit că ceva nu era în regulă. Presupun că dragostea îți dă un fel de vedere cu raze X sau așa ceva. Stăteam pur și simplu acolo, beam o bere dulce fără alcool, când ea a zis: Știu că ai secrete față de mine și nu-mi place asta.

I-am spus că nu i-ar plăcea secretul, iar ea a spus că dacă ne iubeam cu adevărat, nu ar fi trebuit să avem secrete.

„Eu chiar te iubesc”, i-am spus.

„Dovedește-o”.

Aș fi putut inventa ceva, poate să-i spun că s-ar putea să nu trec la engleză sau altă vrăjeală de-

asta, dar adevărul era că voiam să-i spun. „Mi-e frică”, i-am spus.

„De ce anume?”

I-am spus că n-o să-i mai placă de mine după ce va afla adevărul, dar știam că oricum începe școala în zece zile, așa că de ce nu i-aș fi spus. Brian și Erik Jr. plus ceilalți ar fi făcut-o în locul meu.

Ea a spus că nu mă plăcea, mă iubea, și că nimic din ce i-aș fi spus nu ar fi putut schimba asta.

Așa că i-am spus totul, cum că taică-miu este Dallas Raintree, jumătate nativ american, jumătate alb, cum a venit el în oraș în căutare de muncă și cum a fost angajat la Water's Edge și s-a însurat cu mama, deși nimeni nu l-a vrut în familie. I-am spus despre temperamentul lui și despre toate încăierările în care se băga. Și i-am spus că omorâse o femeie și fusese închis pentru asta. După ce am terminat, nici măcar nu m-am putut uita la ea. Atunci am vorbit cel mai mult despre tata și am simțit că mi-e rău.

Ea s-a apropiat mai mult de mine pe pătură și a încercat să mă facă să mă uit la ea, dar eu n-am putut. Mă uitam în gol spre canal, de parcă nu l-aș mai fi văzut până atunci. Ea m-a prins de umăr și m-a forțat să mă întind pe pătură, așa că acum eram întinși amândoi, privindu-ne.

„Știu toate lucrurile astea, mi-a spus ea. Tata mi-a povestit totul acum mult timp. Știai că bunică-mea a depus mărturie împotriva tatălui tău?”

Este ciudat cum un singur cuvânt te poate surprinde uneori. Toată viața mea m-am gândit la tatăl meu din închisoare. Mi-am imaginat cum arată și cum trăiește în spatele gratiilor și ce crede despre mine, dar până să spună Cissy vorbele alea despre bunică-sa, nu m-am gândit nici măcar o dată la cum a ajuns el la închisoare. Cum i-au dovedit vinovăția.

„Tu crezi că el a făcut-o?” a întrebat ea.

Eu nu am știut ce să răspund. Cum aș fi putut? El este ca o fantomă pentru mine. Când am încercat să îmi amintesc ceva real, nu am avut aproape nimic – o pereche murdară de ciocate, o pălărie albă cu care mă jucam uneori, o voce spunând ceva într-o limbă pe care nu o înțelegeam.

„Ar trebui să te duci să-l vezi”, a spus ea.

Atunci ne-a venit ideea Planului.

În ultima zi a bâlciului, Vivi Ann făcu curat în grajd și își luă rămas-bun de la fetele din club, apoi coborî dealul înverzit către corso.

Aurora era la chioșcul de bilete, o aștepta.

— Ai întârziat.

— Abia acum au plecat fetele. Și am zis ora patru. Practic, am ajuns la timp. Smulse o bucată de vată de zahăr roz de la sora ei și și-o îndesă în gură.

— Sper ca Winona să ne fi abandonat, spuse Aurora, punându-și mâna în șoldul el zvelt.

— E îndrăgostită. Facem cu toții asta când ne iese dragostea în cale.

Aurora se încruntă la ea.

— Ce-i cu tine? Pari fericită.

— Și e ceva rău în asta? Am avut o săptămână bună. Am discutat, în sfârșit, cu Noah despre Dallas. A fost tare bine.

— Unde e micul delincvent, fumează iarbă pe undeva?

— De ce, s-a întors Janie în oraș?

Aurora zâmbi mânzește.

— Mă bucur că ați stat de vorbă despre asta și mă bucur că ești fericită, dar unde e scorpia aia de soră a noastră?

— Uite-o-acolo, spuse Vivi Ann, văzându-i pe Winona și Mark venind înspre ele.

— Și-a adus și *iubitul*? La seara fetelor? Direct sub centură, spuse Aurora, aruncând la gunoi restul

de vată de zahăr.

— Slavă Domnului, spuse Winona, gâfâind când se opri în fața lor. De o oră te sun, Vivi.

— Nu am semnal în grajd. Știi asta. Care-i treaba?

Mark făcu un pas în față.

— N-o găsesc pe Cissy. Ar fi trebuit să stea acasă toată ziua. Am plecat cu Win spre Seattle, însă feribotul de Bainbridge era supraaglomerat, așa că am făcut cale întoarsă. Când am ajuns acasă, ușa de la intrare era larg deschisă și Cissy, nicăieri.

— Ai sunat-o pe mobil?

— Desigur, spuse Winona. Nu răspunde. Și am găsit asta în camera ei. Întinse mâna. În palmă avea o serie de fotografii la minut. În ele, Noah și Cissy zâmbeau, râdeau, se sărutau. Asta explică de ce pontonul meu este încă plin de găinați. Au fost împreună toată vara. Nesupravegheați.

Mark arăta de parcă mai avea puțin și i se făcea rău.

— Haideți să nu ne gândim la ce e mai rău, spuse Aurora, iar lui Vivi Ann îi veni să-și sărute sora pentru vocea ei rațională. Îi găsim noi. Asta e prioritatea. Pe urmă vedeți voi cât de departe au mers lucrurile.

— Unde să căutăm? întrebă Winona.

— Eu le duceam pe fete în parcul de pe plajă serile, spuse Mark. La capătul cel mai îndepărtat era un leagăn agățat într-un copac. Și drumul forestier de la bifurcația Larsen.

— Perfect, spuse Aurora. Eu verific marginea cea mai îndepărtată a parcului de distracții, mai ales pe sub tribunele centrale.

— Eu întreb oamenii de pe corso, verific boxele goale ale cailor și mă duc acasă, spuse Vivi Ann. Își scoase mobilul și îl sună pe Noah, dar nu răspunse nimeni. Lăsă un mesaj, apoi făcu același lucru și pe telefonul fix de acasă.

— Eu o ajut pe Vivi Ann, îi spuse Winona lui Mark. Surorile mele au dreptate. Ne panicăm degeaba. Sunt toate șansele să fie la bâlci.

Mark nu păru convins, dar ca să nu-și strice imaginea, încuviință din cap și le dădu numărul lui de mobil.

— Ne vedem la tine acasă într-o oră, spuse Winona.

Și cu asta, plecă fiecare în altă direcție.

Winona și Vivi Ann porniră grăbite pe corso, uitându-se în toate direcțiile, strigându-i pe Noah și pe Cissy. După ce trecură pe la fiecare joc, pe la toate tiribombele și chioșcurile cu mâncare, se despărțiră și o luară de la capăt.

— Este imposibil, spuse Winona. Ar putea fi oriunde. Fir-ar să fie, noi ne ascundeam de mama și de tata când veneau la bâlci să ne caute, mai ții minte? Nu trebuia decât să-i vedem venind, că ne și piteam unde era mai întuneric. Dacă fac și ei la fel?

— Are logică, mai ales că nu vor să știm că sunt împreună.

— Să ne ducem pur și simplu acasă și să-i așteptăm, mai bine?

Vivi Ann se gândi la asta.

— De ce nu te duci tu la mine acasă, să vezi dacă nu cumva sunt acolo sau dacă nu cumva a lăsat Noah vreun bilet? Eu mai dau o tură pe aici. Și n-am să mai fiu așa de zgomotoasă.

— S-a făcut.

După aceea, Vivi Ann luă la puricat corsoul și boxele goale ale cailor, dar nu găsi nici urmă de copii. În cele din urmă, se urcă în camionetă și porni spre casă.

Winona o aștepta pe prispă.

Vivi Ann știu imediat că vestea pe care o avea nu era una bună.

— Ce-ai găsit?

Winona îi întinse o broșură.

— Este orarul autobuzelor. Aici în colț, Noah a scris: Cissy/1.00.

— Ce autobuz pleacă la unu?

— N-avem cum să știm. Sistemul de tranzit din districtul Mason se cuplează cu Kitsap și Jefferson. Din Belfair, pot ajunge practic oriunde.

Vivi Ann dădu fuga în camera lui Noah și îi deschise dulapul de haine și sertarele.

— Toate lucrurile lui sunt încă aici.

— Slavă Domnului, spuse Winona. Asta înseamnă că se întorc. Își scoase telefonul și îl sună pe Mark să-l pună la curent. Nu este bucuros deloc, spuse ea după ce închise.

Vivi Ann se mâhni.

— Da, spuse ea. Nici eu nu sunt bucuroasă.

— Haide să gândim logic. Suntem destul de sigure că sunt împreună și că au luat autobuzul într-o direcție oarecare. Trebuie să fi plănuit să se întoarcă acasă înaintea noastră, iar Mark i-a spus lui Cissy că trebuie să fie acasă la nouă. Este o stație de autobuz cam la o sută de metri de casa mea de pe plajă, dar cum are de gând Noah să ajungă acasă de acolo? Cu autostopul?

— Din moment ce eu aș fi spus că nu are cum să se fi furișat toată vara cu o fată sau să fi luat un autobuz ca să plece din oraș, e clar că nu sunt cea mai în măsură să spun ce ar face. Mark nu cumva are o barcă?

Winona dădu din cap.

— Toată vara i-am învățat cum să o conducă.

— S-ar putea ca ea să îl aducă la Water's Edge cu barca și să se întoarcă apoi acasă în zece minute.

— Noaptea? Să fie *atât* de proști?

— O întrebare care nu are nevoie de răspuns. Să mergem, să-i așteptăm acasă la Mark. Putem să-i facem să se ude de frică.

Vivi Ann, Aurora și Winona intrară în șir pe aleea de acces. Parcară pe iarba neîngrijită și trecură la vecin prin spărtura din gardul viu. Mark

se plimba neliniștit de colo-colo pe trotuarul scump din dale de piatră din curtea lui.

— Frumoasă casă, spuse Aurora, privind împrejur la grădina atent amenajată și la abajururile de cupru ale luminilor exterioare.

Mark nici nu-i auzi comentariul. Continuă să meargă și să vorbească singur.

— Mark, ce fac ei este un fel de călătorie inițiatică, spuse Aurora. Orice copil pleacă pe furiș de-acasă cel puțin o dată. Janie a fugit și s-a dus la Tacoma Dome ca s-o vadă pe Britney Spears. Nici nu am știut dacă s-o pedepsesc că a fugit de-acasă sau pentru gusturile muzicale lamentabile.

Mark se întoarse către ea.

— Tu chiar crezi că se aseamănă cumva cu situația de acum?

Aurora se încruntă.

— Ai dreptate. Copilul meu s-a dus cu mașina. Cel puțin Noah și Cissy au fost îndeajuns de deștepți să ia autobuzul. Privește partea bună a lucrurilor, nu au furat mașina.

— Are paisprezece ani, pentru Dumnezeu. Ar trebui să sunăm la poliție.

— Calmează-te, spuse Winona.

Mark se smuci de lângă ea și o sună din nou pe Cissy pe mobil. Cum nu răspunse nimeni, ieși în stradă și se uită. Rămase acolo atât de mult, că începu să se înșereze. Cerul deveni portocaliu, apoi liliachiu.

— Meseria de părinte e cam grea pentru ăsta, spuse Aurora, clătinând din cap. O să facă șanț în iarba aia.

— Mai taci odată, spuse Winona. Are motive să fie supărat.

— Da, dar… Mă tem c-o să-i explodeze capul. Să sperăm că fata nu se va droga vreodată. Taică-său n-o să poată duce așa ceva.

Când Mark se întoarse, Aurora era pe verandă, așezată într-un frumos fotoliu de fier forjat tapițat,

Winona stătea lângă fântâna cu obelisc de piatră de lângă trotuar, iar Vivi Ann stătea lângă gardul viu.

— Este șapte treizeci și nouă, spuse el. Cred că ar trebui să sunăm la poliție.

— Vor veni într-o oră, spuse Winona calmă. Dacă nu, îl sunăm pe Al.

— Oamenii nu au pridiit să-mi spună ce sămânță proastă este Noah, dar eu i-am acordat prezumția de nevinovăție și uite ce-am făcut. A luat-o pe Cissy și mi-a dus-o Dumnezeu știe unde. Mă tem…

În capătul străzii, un autobuz se opri șuierând și zornăind, apoi plecă iar. Luminile farurilor luminară înserarea.

Vivi Ann făcu un pas în față. Observă că Mark făcu același lucru.

Noah și Cissy erau atât de prinși în conversație, că la început nu-i văzură pe cei care îi așteptau. Intrară de pe stradă cu capetele apropiate, ținându-se de mână.

— Cecilia Marie Michaelian, strigă Mark. Ce mama dracului crezi că faci?

Noah și Cissy se opriră brusc.

Winona se duse la ei prima.

— Ne-am făcut griji pentru voi, copii.

— Îmi pare rău, spuse Cissy aproape șoptit.

— N-a fost prea înțelept din partea voastră să fugiți așa, continuă Winona. Unde ați fost?

Noah inspiră adânc și se uită când la Vivi Ann, când la Mark.

— Am fost la închisoare.

Preț de o teribilă clipă, nimeni nu vorbi. Singurul sunet era cel al mării udând pietrișul plajei și apoi retrăgându-se.

— Incredibil, spuse Mark până la urmă. Treci în casă, Cecilia. Trebuie să vorbim între patru ochi. Și *tu,* se răsti el la Noah. N-ai să te mai vezi cu ea niciodată, m-ai înțeles?

— Tati, spuse Cissy, ducându-se brusc spre el. A fost ideea mea. Eu l-am convins s-o facă. Te rog,

nu…

— În casă, spuse el. Acum.

— Mark, spuse Winona, e clar că a fost o idee proastă, dar…

— Ești *nebună*? Idee proastă este să te sui pe bicicletă fără cască de protecție sau să chiulești de la oră când ai uitat că dai test. Asta a fost periculos și a fost ideea *lui.* Cissy, spuse el ferm, treci în casă. Și Noah, cară-te dracului de pe proprietatea mea. Se uită la Vivi Ann. Îmi pare rău. Sincer. Dar nu-l pot lăsa să îmi pună fiica în pericol.

Și zicând asta, se întoarse și intră în casa lui mare și nouă, împingând-o de la spate pe fiica lui care plângea cu suspine. Ușa se trânti în urma lui.

— Păi, ce să zic, spuse Aurora, o dulceață de bărbat.

— Mai taci odată, Aurora, se răsti Winona. Apoi se întoarse spre Noah. Ce mama *dracului* a fost în capul vostru? Și cum de m-ai putut minți toată vara? Am avut încredere în tine. I-am spus lui Mark că Cissy este în siguranță cu tine.

— Nu i-aș face niciodată vreun rău lui Cissy, răspunse Noah îndărătnic.

Vivi Ann recunoscu expresia de pe chipul lui: se zbătea emoțional, se pregătea să respingă fiecare cuvânt ce i s-ar fi aruncat în față. Nimic spus aici și acum nu ar fi trecut de acea armură.

— Vino, Noah, spuse ea. Haide să mergem acasă.

Nu se sinchisi să-și ia rămas-bun de la surorile ei sau să le mulțumească. Era prea sleită și prea speriată ca să mai consume vreo fărâmă de energie în plus față de cât era absolut necesar. Cel mai rău era cât de dezamăgită se simțea și cât de stupidă.

— Spune ceva, vorbi Noah când erau în mașină. Cum de nu țipi și tu ca Mark.

— Ai prefera să țip la tine?

El ridică din umeri.

— Nu-mi pasă.

— Hai să nu facem asta, bine? Știi cât de mult detest când te faci că nu-ți pasă. Știm amândoi că asta nu este tocmai problema ta.

— Nu, este a ta.

— Alt rateu, amice. Aici nu este vorba despre mine. Ieși de pe autostradă și intră în Oyster Shores. Deci, o iubești, presupun, spuse Vivi Ann câteva minute mai târziu.

Noah se uită la ea.

— Ai de gând să faci mișto de mine? Sau să-mi spui că sunt prea mic ca să știu ce-i dragostea?

— Nu. Ajunse în fața casei și parcă. Un lucru cert la dragoste este că o recunoști ușor. Când ești îndrăgostit, o știi. Și nu contează părerea nimănui altcuiva. Dar Noah, îți spun ceva ce eu am învățat la modul dur: dragostea nu există în pustiu. Contează și ceilalți oameni. Iar tu, amice, ai dat cu bâta-n baltă într-un mare fel. L-ai făcut pe tatăl iubitei tale să-și piardă încrederea în tine. Nu cred c-o să te mai lase să te vezi cu ea.

— Nimeni nu ne poate despărți.

— Bine, păi acum cred că e partea aia unde eu îți spun că ești mic și fac mișto de tine. Dacă Cissy este fata care cred eu că este, va vrea să îl facă pe tatăl ei mândru de ea.

Noah păru dezolat.

— Păi, și eu ce fac?

— Mai întâi de toate, ce-ar fi să-mi povestești despre ziua de azi, și pe urmă ne gândim ce facem mâine.

— Am vrut să-l vedem pe tata.

Deși Vivi Ann se așteptase exact la acele cuvinte, le resimți ca pe o mare palmă peste față când le auzi.

— A vrut să te primească?

— Nu ne-au lăsat să intrăm. Trebuie să ai optsprezece ani sau să fii însoțit de un adult.

— Of.

— Dar vreau să mai încerc. Știu că o să vrea să mă vadă.

Vivi Ann auzi fiecare nuanță de emoție din vocea fiului ei – bravură, teamă, furie și, cel mai rău, speranță. Îi displăcea enorm să îl vadă pe Noah apucând-o pe drumul ăsta, dar cum și-ar fi putut sfătui copilul să renunțe la speranță?

— Și îmi pare rău pentru seara asta. Ar fi trebuit să îți spun despre Cissy. Dar a fost atât de mișto să nu știe nimeni despre noi!

Vivi Ann cunoștea sentimentul. Era ultima persoană care i-ar fi negat cuiva dreptul de-a fi îndrăgostit. O asemenea emoție era prea rară pentru a fi tratată cu brutalitate.

Vivi Ann întinse mâna și mângâie părul lui Noah, trecându-și degetele prin el.

— Înțeleg de ce ați făcut ce ați făcut. Poate că sunt și puțin responsabilă pentru asta. Și am observat că nu te-ai enervat în seara asta. E un lucru bun.

— Dar am dat-o-n bară.

Ea îl privi încruntată din cauza limbajului.

— Ne-ați mințit pe mine, pe Mark și pe mătușa Winona. Ai profitat de încrederea pe care ți-o port. Și cel mai rău dintre toate, i-ai demonstrat lui Mark că ar fi făcut bine să fi crezut ce poate fi mai rău despre tine.

— Ce pot să fac să îndrept lucrurile?

— Ai fost destul de inteligent să urzești planul genial cu închisoarea. Sunt sigură că dacă te vei strădui, vei putea găsi un plan de reparare a greșelii.

— Așa o să fac.

— Și cât de gândești la asta, ia în calcul că trebuie să o faci fără să fugi de-acasă, pentru că ești consemnat până începe școala. Poți părăsi ferma numai ca să mergi la biserică și să te vezi cu doamna Ivers și pentru niciun alt motiv.

— Of, mamă…

— Crede-mă, dragostea are prețul ei. Ai face bine să bagi asta la cap de pe acum.

Capitolul 23

Când eram mic, aveam o iapă bătrână pe nume Clementine's Blue Ribbon. Mama mă urca în șa și cât timp smulgea ea buruieni, Clem stătea acolo, cu mine în spinare. Mă urma peste tot prin fermă, ca un căţeluș, iar uneori, noaptea, venea cât putea de aproape de fereastra mea și necheza. Mama zicea că așa spuneau caii noapte bună pe limba lor unui băiețel special. Și apoi, într-o zi, mama mi-a spus că iapa Clem se dusese în rai. M-am dus în grajd și i-am văzut boxa goală.

Atunci am învățat că poți pierde ce iubești.

Așa mă simt acum. De când i-am scris tatei, am fost… Nici măcar nu mai știu ce cuvânt să folosesc. Nu trist, nici măcar ofticat. Gol, poate. Mă duc la cutia poștală zilnic și nu găsesc nimic.

Cissy nu m-a sunat, nu mi-a scris pe e-mail, nici măcar un SMS nu mi-a trimis. Zici că a dispărut de pe planetă. Știu ce s-a întâmplat. Mama a avut dreptate. S-a dat de partea lui taică-su. Și chiar o înțeleg. Dar mă doare așa de tare, că uneori nici nu vreau să-mi aprind lumina în cameră sau să mă dau jos din pat.

Numai la ea mă gândesc. Îmi amintesc cum a venit cu planul ăla, spunând că nimeni nu are dreptul să mă țină departe de propriul tată. M-a ținut de mână în autobuz, tot timpul până la închisoare și înapoi. Pe tot drumul de întoarcere mi-a spus cât de mișto ar fi dacă am reuși într-o zi să vorbim cu el.

Știa cât de mare nevoie am de asta.

Poate că ăsta sunt eu, madam Ivers, un băiat care vrea lucruri pe care nu le poate avea. Vreau ca Cissy să mă iubească din nou și vreau să vorbesc cu tatăl meu.

Ceea ce înseamnă că am cam pus-o.

Azi m-am înscris la liceu. Madam Ivers i-a spus mamei că am trecut la engleză cu brio. Ce naiba o mai însemna și asta. Mama s-a bucurat, m-am bucurat și eu, cred. Înseamnă că am s-o văd pe Cissy miercuri, când începe școala.

Cum am să mă uit la ea fără să par agariciul școlii? Știu că Erik Jr. o să se dea la ea. Ea e atât de megapiesă că o să vrea să fie iubita lui. Dacă am să văd așa ceva, cum am să reușesc să nu mă urc pe pereți?

Mai bine mă dau bolnav tot anul.

Am vrut să nu mai scriu în caietul ăsta pe care mi l-a dat madam Ivers, dar azi a fost atât de fantastic că nu vreau să uit niciun detaliu.

Deci, stăteam acolo, lângă catarg ca cel mai mare agarici, în timp ce toți zbierau și urlau că ce fain e să se revadă. Să fii singur într-o mulțime e cel mai nașpa lucru, cred. Fiecare își are rostul lui, mai puțin tu. Anul trecut, asta m-ar fi ofticat maxim. M-aș fi uitat împrejur și i-aș fi văzut pe toți copiii ăia zâmbind și i-aș fi urât de moarte. Dacă cineva s-ar fi uitat la mine piezișș, l-aș fi luat la scatoalce. Există diferite moduri de-a începe un conflict. Cred că știu asta acum.

În orice caz, stăteam acolo, dorindu-mi să mă fi încălțat cu tenișii mei ăia vechi de la Vans în locul ăstora de la Nike pe care m-a pus mama să mi-i cumpăr, când am văzut-o pe Cissy. Era cu directorul Jeevers. Erau lângă ușile albastre de metal și directorul pălăvrăgea de zor. Erau copii peste tot. Râdeau, vorbeau, se jucau, ascultau muzică din iPod-uri, vorbeau la telefon. Chestii care se fac în mod normal în ziua asta nasoală când începe școala.

Dar ea m-a văzut imediat.

Eu am așteptat-o să zâmbească. Când a făcut-o, am plecat de acolo și m-am dus pe aleea dintre sala de sport și sala de festivități, unde era liniște și umbră.

Eram acolo, cu ochii închişi, lipit de zidul cald de cărămidă, când am auzit-o strigându-mă. Am vrut s-o întreb ce dorea cu o voce care să mă facă să par dur, ca şi cum nu aş fi dat doi bani, dar n-am putut-o face.

„Mi-a fost dor de tine", mi-a zis.

Nici măcar nu-mi mai amintesc ce i-am spus eu. Tot ce ştiu este că acum stăteam acolo la umbră singur, şi în secunda următoare era şi ea lângă mine.

ÎNCĂ MĂ MAI IUBEŞTE!!!

Nu-mi vine să cred că m-am îndoit de asta. Ea spune că se simte jignită că am renunţat atât de repede, şi eu nu ştiu ce replică să dau. Presupun că atunci când ai un tată la închisoare înveţi să renunţi uşor. Aşa este şi mama, cred. Dar n-am să mai fiu aşa. DE acum înainte, voi fi un optimist. Cissy spune că nu trebuie decât să aleg să fiu unul şi se va întâmpla.

Atunci mi-a dat un exemplar din Seattle Magazine.

Am ştiut imediat că voi da de belea.

Winona era în sala mică de baie cu pereţi verde-avocado, trăgând cu ochiul printre perdelele cu model geometric. De aici putea vedea mare parte din curtea din spatele casei de pe plajă – arsă acum de soarele de august şi început de septembrie – şi frânturi din autostrada de dincolo de copaci.

O văzu pe Cissy la capătul aleii casei alăturate, aşteptând. Când apăru un autobuz şcolar galben şi opri, fata se urcă în el şi plecă.

Winona ieşi din baie, îşi încălţă papucii de lângă pat şi se duse alături. Îl găsi pe Mark sus, în pat.

— Ai întârziat, spuse el, punând jos ziarul.

— Sunt grasă. Mai repede de-atât nu pot alerga. Ai putea foarte bine veni tu la mine, să ştii.

Îşi aruncă papucii cât colo şi se urcă în pat lângă el. Se ghemui mai aproape şi începu să-i descheie

nasturii bluzei de pijama și să-i sărute pieptul păros.

Se dezbrăcară numaidecât și începură să facă dragoste.

Era noul lor program de luni dimineața, iar Winona aștepta cu nerăbdare toată săptămâna. După eșecul cu Noah și Cissy, se temuse că Mark o va părăsi. El chiar încercase, deși era un subiect despre care nu vorbeau. După două săptămâni de singurătate, se întorsese, și acum relația lor era mai bună ca oricând. Doar că nu vorbeau despre familiile lor. În schimb, își creaseră o lume doar a lor, ca o bulă în care existau doar ei doi. Serile de sâmbătă, diminețile de luni, după-amiezile de joi. Acestea erau momentele împreună. Winona ținea pumnii ca Cissy să se înscrie la fotbal.

Rămaseră îmbrățișați după partida de sex. Ea sărută curbura umărului lui și închise ochii, aproape ațipind.

— Mai e mult până joi, spuse el.

— Sunt regulile tale, murmură ea. Eu zic să-i spunem lui Cissy că suntem încă împreună. Toată furișarea asta este ridicolă.

— Nu ai văzut-o în ultima vreme. Zici că e un zombie pe picioare. N-a fost niciodată supărată pe mine atât de mult. Nici măcar când obișnuiam să beau.

— Am auzit că Noah ar fi cam tot așa.

— Nu mai rosti numele copilului ăluia de față cu mine. Cissy a întrebat-o pe mama săptămâna trecută dacă e absolut sigură că pe Dallas l-a văzut în noaptea aia. Mama s-a necăjit așa de rău, că a trebuit să ia un calmant ca să doarmă.

— Iubire tânără. Presupun că e o chestie trainică.

— Iubire. Dumnezeule. Au doar paisprezece ani. Sunt prea mici să știe ce mama dracului este iubirea. Dădu păturile deoparte și se dădu jos din pat. Trebuie să plec la muncă.

După ce plecă, ea mai rămase puțin întinsă în pat, privind pe fereastră Canalul luminat de soare. În cele din urmă, se dădu și ea jos din pat, își puse cămașa de noapte și își încălță papucii, apoi intră după el în baie.

El puse jos aparatul de ras electric.

— Ar fi mai bine să nu mai discutăm despre asta.

— Știu. Ne vedem joi.

— Negreșit.

Următoarele șapte ore, se concentră la ce avea de făcut. Clienții veniră în biroul ei, unul după altul, plângându-se, în general, unul de altul și contând pe ea să le rezolve emoțiile confuze prin găsirea unei căi de mijloc.

Ultima întâlnire programată se încheie puțin după ora patru după-amiază, iar ea își aruncă pantofii din picioare, își scoase sacoul bleumarin și luă dosarul cu dezbaterile pentru postul de primar. Ședința municipalității era stabilită pentru începutul lui noiembrie, iar ea intenționa să își spulbere adversarii cu planul ei bine argumentat, perfect întocmit, de administrare a acestui oraș. Adăuga niște idei noi discursului când sună interfonul.

— Winona? se auzi vocea Lisei prin micul difuzor. Nepotul tău, Noah Raintree, a venit să te vadă.

— Lasă-l să intre.

Noah intră în biroul ei și-i zâmbi. Un rucsac ponosit îi atârna pe un umăr. Se schimbase atât de mult vara asta, că uneori era luată prin surprindere de înfățișarea lui, mergând până într-acolo încât era mândră de el, până își amintea cum o mințise.

— Ia loc, Noah.

El se așeză în fața ei și își lăsă rucsacul să cadă pe podea.

— Vreau să angajez un avocat.

— Ce ai făcut?

— Frate, mătușă Winona. Ai o părere foarte proastă despre mine.

— Am avut încredere în tine, ai uitat? M-ai făcut să pic de proastă în fața iubitului meu.

— Da, păi, iubitul tău e un idiot.

— Și se știe prea bine că părerea ta foarte bună despre el e foarte importantă pentru mine. De ce ai nevoie de un avocat?

— Dacă te angajez pe tine, tot ce discutăm este confidențial, corect?

— Ai studiat dreptul la sociologie?

— Când am fost pedepsit, m-am uitat mult la televizor. Serialul *Lege și ordine* e foarte tare.

— Bun, în regulă. Discuțiile noastre sunt confidențiale.

— Și dacă îmi accepți cazul, trebuie să faci tot ce-ți stă în putință, corect?

— N-aș face niciodată mai puțin. Dar va trebui să îmi plătești un onorariu, desigur. Două mii de dolari este tariful meu standard.

El scoase o bancnotă de un dolar din buzunar și o puse pe masa ei de lucru.

— Presupun că rudele primesc o reducere.

Ea se uită la bancnota mototolită, apoi din nou la Noah. Indiferent despre ce era vorba, el vorbea serios. Ea știa că ar fi trebuit să îl trimită la plimbare, dar devenise foarte curioasă. Puține erau lucrurile pe care le ura mai mult decât misterele neelucidate. Așa că luă bancnota de un dolar și o puse în sertarul mesei.

— În regulă, Perry Mason. Uimește-mă.

El se aplecă într-o parte și scoase revista din rucsac. O puse pe masă și o împinse spre ea.

Ea văzu titlul articolului de primă pagină. *Cei mai buni avocați din Seattle.* Era o listă mai veche apărută în acea revistă cu reprezentanții juridici de top din stat.

— Ăsta este felul tău subtil de a-mi spune că nu sunt apreciată universal de colegii de breaslă? Pentru că, te rog să mă crezi, Noah, când un avocat

își deschide o prăvălie în Oyster Shores, știe prea bine unde-i este locul în lanțul trofic. Și P.S., este foarte aproape de bază.

— Deschide la pagina nouăzeci.

Ea așa făcu. Lângă o reclamă la cele mai noi blocuri turn din oraș, văzu o fotografie întunecată cu un bărbat în fața unui foișor de pază al unei închisori. Titlul era: *Innocence Project Northwest se luptă să îi exonereze pe cei acuzați pe nedrept.*

— Este vorba de testul ADN, spuse el.

— Noah, spuse ea blajin, ce-a fost a fost cu tatăl tău. S-a terminat.

— Ba nu, spuse el, clătinând îndărătnic capul. Nu i-au verificat niciodată ADN-ul. Mi-a spus mama.

— Ba da.

— Ba nu.

Ea se gândi mai bine, căută prin lucrurile pe care și le mai amintea.

— O, da. Ai dreptate. Probă a fost prea mică.

— Poate că acum testele sunt mai performante.

— Uite ce e, Noah…

— Am ajuns să te cunosc mai bine vara asta, spuse el, aplecându-se în față. Nu-ți place să ratezi nimic, așa spui mereu, nu-ți plac lucrurile făcute pe grabă. Mai știi? Urăști lucrurile care nu sunt făcute ca la carte.

Ea se lăsă pe spate, surprinsă. Ar fi putut jura că el nu fusese atent la ce-i spusese ea.

— Tatăl tău nu ar fi de acord cu asta, să știi. De ce ar fi? Vinovații nu vor să li se verifice ADN-ul.

— Dacă nu este de acord cu testul, atunci mi-am primit răspunsul, corect?

Winona simți o durere de cap în spatele ochilor. Brusc, înota în ape periculoase.

— Eu și mama ta avem… un istoric cu tatăl tău…

— Te rog, mătușă Winona, spuse el. Ești singura persoană în care pot avea încredere cu chestia asta.

Dacă tu îmi spui că nu are rost, te cred. Vreau doar să-mi spui dacă un nou test i-ar da o șansă.

— Mama ta știe că ești aici?

— Nu.

— Nu i-aș putea ascunde așa ceva.

— Nici nu ți-am cerut asta.

Nu vedea cum l-ar fi putut refuza. Îi cerea un lucru atât de mărunt, și odată ce ar fi avut un răspuns pentru el, poate că în sfârșit – în sfârșit – s-ar fi liniștit. Dumnezeu era martor că așa ar fi fost cel mai bine pentru Vivi Ann, pentru Noah. Și în plus, ea știa precis că Dallas nu avea să fie de acord.

— În regulă. Am să citesc articolul și am să verific dosarul. Dar nu-ți promit nimic.

El zâmbi atât de larg, că ea trebui să privească în altă parte. De câte ori și în câte feluri mai avea Dallas Raintree să rănească oameni care țineau la el?

— Nu-ți promit nimic, mai spuse, de data asta și mai ferm.

∵

O săptămână mai târziu, când frunzele tomnatice cădeau neliniștite dinaintea ferestrei ei, Winona închise ușa biroului, îi spuse Lisei să îi preia toate apelurile și se așeză să citească transcrierea pe care o solicitase. Își puse în poală documentul de o mie șapte sute de pagini, își puse pe nas ochelarii de citit de care avea nevoie în ultima vreme și începu sarcina anevoioasă, meticuloasă a citirii mărturiilor depuse în procesul lui Dallas Raintree.

Era ca și cum ar fi deschis o ușă către trecut. Cuvintele reînviau acea experiență prin care trecuse, senzația că se afla din nou acolo, ascultând un blestemat de fapt după altul, urmărind-o pe Vivi Ann străduindu-se din răsputeri să fie puternică și ascultând-o pe procuroare, atât de sigură că adevărul era de partea ei.

Winona nu trebui să-și ia notițe. Era totul exact așa cum își amintea – esența prieteniei lui Cat și Dallas, naivitatea de care dăduse dovadă Vivi Ann lăsând acea prietenie să continue, oportunitatea așa-zisei febre a lui Dallas, apărute exact în noaptea în care Cat a fost asasinată. Și apoi mai erau și probele medico-legale în afară de ADN: firele de păr găsite în patul lui Cat, corespunzătoare la nivel microscopic cu cele ale lui Dallas, și amprentele lui de pe pistol. După toate acestea, nu mai rămăsese niciun dubiu, rezonabil sau altfel.

Noah nu înțelegea. Dallas nu fusese închis pe baza unor probe false și nici nu fusese victima unei conduite incorecte a procurorului sau a unei metode abuzive a poliției. Un juriu compus din semeni de-ai lui îl găsise vinovat pe baza cumulului de probe prezentate. Nu era vorba de o eroare judiciară dintr-un mic orășel oarecare. Era un verdict bazat pe fapte și pe probe, depoziția lui Myrtle ca martor ocular fiind, desigur, cea mai convingătoare.

Winona reciti acea parte a transcrierilor, deși și-o amintea foarte clar.

HAMM: Și unde se află gelateria față de casa lui Catherine Morgan?

MICHAELIAN: La capătul aleii. Ca să ajungi la ea, treci exact prin fața gelateriei noastre.

HAMM: Vă rog să vorbiți mai tare, doamnă Michaelian.

MICHAELIAN: O. Da. Scuze.

HAMM: Erați la gelaterie în Ajunul Crăciunului trecut?

MICHAELIAN: Da. Voiam să fac un tort de înghețată special pentru slujba din seara aceea. Eram în întârziere, ca de obicei.

Winona sări mai multe replici.

HAMM: Aţi văzut pe cineva în seara aceea?

MICHAELIAN: Era pe la opt şi zece. Eram aproape gata de plecare. Finisam glazura când am ridicat privirea şi am văzut… l-am văzut pe Dallas Raintree ieşind de pe aleea ce duce la casa lui Cat.

HAMM: El v-a văzut?

MICHAELIAN: Nu.

HAMM: Şi de unde aţi ştiut că era acuzatul?

MICHAELIAN: I-am văzut profilul când a trecut pe sub stâlpul de lumină şi i-am recunoscut tatuajul. Dar ştiam deja că era el. Îl mai văzusem acolo şi înainte de seara aceea. De multe ori. Chiar îi spusesem lui Vivi Ann despre asta. El era. Îmi pare rău, Vivi Ann.

Winona puse dosarul uriaş deoparte şi se ridică de pe canapea, întinzându-se ca să scape de cârceii din spinare.

— Slavă Domnului.

Niciun test ADN nu avea cum să-l salveze pe Dallas Raintree după atâta timp. Testul ăsta era ceva pentru oameni nevinovaţi.

Simţindu-se mai bine (nu-i plăcea să recunoască, dar Noah sădise un mic grăunte de îndoială care nu-i convenea deloc), se duse în bucătărie şi deschise frigiderul. Avea mâncare din belşug, dar nimic n-o tentă. Se uită scurt la ceasul cuptorului şi văzu că era deja opt.

Poate că ar fi trebuit să se ducă până la gelaterie. Ideea faimosului tort Napoli pe care îl făcea Myrtle îi trezise apetitul.

La ora aceea a serii, în oraş era linişte. Ziua Muncii era finalul oficial al verii prin partea locului, ziua în care turiştii îşi făceau bagajele, se urcau în rulote şi plecau spre casele lor. Fără vocile lor zgomotoase, puteai auzi din nou apa şi chemarea tânguioasă a vântului printre copaci. Localnicii adorau enorm aceste prime câteva săptămâni de septembrie: soarele continua să

strălucească, zilele erau toride încă, iar Canalul era din nou tot numai al lor.

Winona se duse la geamul gelateriei și îi comandă fetei cu față acneică o felie din tortul special de înghețată Napoli.

Cât timp aștepta, Winona și-o imagină pe Myrtle lângă vitrină, privind afară în timp ce întindea glazura pe tortul de înghețată. Magazinul era înălțat de la sol; Myrtle ar fi avut o vedere bună către capătul aleii.

Winona se întoarse într-acolo. Un stâlp de iluminat din fier forjat negru era chiar acolo, ca o santinelă, revărsând o lumină aurie caldă peste trotuar.

Fata reveni la geam.

— Poftiți, doamnă Grey, spuse ea. Trei dolari și nouăzeci și doi de cenți.

— Domnișoară Grey, bombăni ea, achitând înghețata.

După ce primi restul, se întoarse din nou cu fața la stâlpul de iluminat. Era în locul perfect; Dallas ar fi putut fi identificat cu ușurință de Myrtle, care îl cunoștea. Adevărat, el nu s-a întors deloc cu fața spre gelaterie, însă profilul era suficient dacă era bine luminat și dacă persoana mai era și cunoscută.

— Am să-i explic lui Noah, vorbi ea singură. Poate chiar am să-l aduc aici ca să-i arăt. Va ști că l-am luat în serios.

Traversă, luând o gură de înghețată, amintindu-și în detaliu depoziția lui Myrtle.

Îl mai văzusem acolo și înainte.

I-am recunoscut tatuajul.

Winona se opri. Se întoarse încet și se întoarse pe Shore Drive, trecu pe lângă magazinul de suvenire și de restaurantul pescăresc și se întoarse la gelaterie.

Din acel unghi, Myrtle văzuse partea dreaptă a lui Dallas.

Winona avusese dintotdeauna o memorie fotografică și observase tatuajul lui Dallas când îl

angajase. Putea jura că era pe brațul lui stâng.

Probabil că se înșela. O mulțime de oameni verificaseră probele, echipa de urmărire penală, poliția, chiar și reporterii. Nu avea cum să fi fost trecut cu vederea un astfel de amănunt.

Desigur că polițiștii și procurorul nu ar fi încercat să o discrediteze pe Myrtle. Doar echipa apărării ar fi fost foarte atentă la acest detaliu. Avocatul apărării, se corectă ea. Nu existase o echipă, dar cu siguranță că Roy făcuse asta.

Porni spre casă, dar când ajunse la Viewcrest, în loc să intre în curte, își continuă drumul, trecu de muzeul societății de istorie și se îndreptă spre Water's Edge.

Se opri abia în fața ușii casei lui Vivi Ann și se gândi bine la ce voia să facă.

Nu voia să-i spună lui Vivi Ann de rugămintea lui Noah de testare ADN dacă nu trebuia.

Dar grăuntele acela de îndoială revenise, și trebuia să rezolve asta.

Ciocăni; Noah deschise aproape imediat.

— Salut, mătușă Winona, spuse el. Ai citit articolul?

Vocea lui Vivi Ann se auzi din bucătărie.

— Cine e, Noah?

— Mătușa Winona, îi strigă el înapoi.

Winona se aplecă mai aproape de el.

— Trebuie să știu pe ce braț era tatuat Dallas.

— Habar n-am.

Vivi Ann apăru în living.

— Bună, Win. Ce surpriză frumoasă! Bei un ceai?

— Sigur. Intră după sora ei în micul living confortabil al casei. Pereții întunecoși din lemn de pin erau istorie; în locul lor, totul era alb – pereții, tavanul ascuțit, decorațiunile. O ușă cu două canaturi și ochiuri mici de sticlă dădea spre terasa din spate și la islazul pentru cai din fața ei. Mobilierul înghesuit era tapițat cu țesături rustice imprimate cu gălbenele în albastru de Wedgwood.

Și acum? mimă Noah.

Winona ridică din umeri. *Întreab-o.*

Eu?

Vivi Ann îi aduse o cană de ceai. Winona bău din el în timp ce sora ei făcu focul în vatra din piatră de râu.

Noah își drese glasul.

— Hei, mamă. M-am tot gândit la ceva.

— Sună cam amenințător.

— Ce părere ai despre tatuaje?

Vivi Ann se îndepărtă de șemineu și se întoarse cu fața la el.

— Păi cred că toată lumea știe că nu sunt antitatuaje… pentru adulți.

— Și dacă aș vrea să-mi fac și eu unul?

— Aș zice că legea permite tatuajele după optsprezece ani.

— Șaisprezece, cu acordul părinților.

— Înțeleg. Și ai împlinit cumva șaisprezece ani fără ca eu să știu?

— Îmi fac și eu planuri din timp.

— Pe bune?

— *Dacă* mi-aș face un tatuaj, aș vrea să mi-l fac acolo unde îl avea și tata. Pe ce braț era?

Vivi Ann se uită suspicioasă.

— N-am mai vorbit niciodată până acum de tatuajul tatălui tău.

— Pe ce braț era?

— De ce vrei să știi?

— Vezi, mătușă Winona?

Ieși din living, bombănind ceva despre Inchiziția spaniolă și trântind ușa dormitorului.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Vivi Ann.

— Unde era tatuajul lui Dallas? întrebă Winona încet.

— Pe bicepsul stâng. De ce? Ai face bine să începi să vorbești, spuse Vivi Ann o clipă mai târziu. Tăcerea bruscă părea apăsătoare. Periculoasă. Care-i chestia asta despre Dallas?

— Este despre Noah, de fapt. A venit la mine la birou acum o săptămână și a spus că vrea să mă angajeze.

— Are probleme cu justiția?

— Așa am crezut și eu. De-aia i-am acceptat cazul. Dar…

— Dar ce.

— Se pare că de fapt îl interesează tatăl lui.

Vivi Ann dădu din cap.

— Este obsedat de Dallas în ultima vreme. De ce a vrut să afli pe ce braț are tatuajul? I-aș fi spus dacă m-ar fi întrebat. Sau se teme să mă întrebe? Asta e? Asta e, nu-i așa? Crede că nu vreau să-i spun nimic despre Dallas.

— Vrea să solicit curții un nou test ADN. Metodele sunt mai evoluate acum. Dar noi știm amândouă că Dallas nu va fi de acord, adăugă Winona repede.

Se simți de parcă ar fi fost lovită în piept pe neașteptate. Vivi Ann se ridică încet în picioare, incapabilă să își privească sora. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era capabilă ca să nu o ia la fugă.

— Trebuie să discut cu Noah. Ar fi bine să pleci.

— Suntem în regulă, da? întrebă Winona, ridicându-se.

— Sigur.

Știau amândouă că era o minciună, una necesară. Reconcilierea lor necesitase întotdeauna puțină ficțiune, o amăgire tacită că Dallas nu se interpusese cu adevărat între ele. Acum, desigur, el revenise între ele la fel de real ca și cum ar fi fost chiar acolo, în aceeași încăpere.

Fără să mai zică altceva, se duse spre dormitorul lui Noah. Ciocăni la ușă tare de câteva ori. Nu primi răspuns, așa că intră.

El stătea pe pat, cu genunchii îndoiți la piept și cu ochii închiși, legănându-se pe muzica din iPod. Ea nu-i văzu căștile din urechi, dar auzi un mic ecou de muzică dată prea tare.

Se duse la el și îl atinse pe umăr.

El reacționă ca un cal speriat, ferindu-se de mâna ei, dar ea își dădu seama după privirea prudentă din ochii lui că o așteptase. Își scoase căștile din urechi și aruncă micul aparat argintiu pe pat.

Ea se duse la capătul patului și se așeză în fața lui, lipindu-se cu spatele de tăblie.

— Ai fi putut veni la mine cu asta, să știi.

— Cum?

— Vii pur și simplu la mine și spui: „Mamă, trebuie să fac ceva”.

Trecu un moment lung până când el se uită la ea și vorbi.

— Majoritatea copiilor își amintesc cum le citea mama lor înainte de culcare. Eu îmi amintesc cum dădeam fuga să iau hârtie igienică și cum mă ghemuiam în poala ta ca să-ți șterg lacrimile. Credeam că eram un copil rău, că era vina mea. Mătușa Aurora a fost cea care mi-a spus că tatăl meu îți frânsese inima și că eu trebuia să fiu puternic pentru tine. Aveam șase ani când mi-a spus asta.

— Of, Noah. Vivi Ann blocase atât de multe amintiri din vremea aceea; asta trebuise să facă până la urmă: să uite și să meargă mai departe. Nici măcar n-am știut că tu și Aurora ați discutat așa ceva.

— La ea m-am dus când am avut întrebări. Ea era singura care îmi spunea adevărul. Tu te comportai ca și cum el ar fi murit.

— A trebuit, fu tot ce putu ea spune.

— Dar el n-a murit.

— Nu, nu a murit.

— Iar eu am dreptul să încerc să îl ajut.

Vivi Ann aproape zâmbi. De obicei, îl vedea pe Dallas în Noah; dar acum, se văzu pe ea însăși.

— Știu ce simți, crede-mă. Ar fi trebuit să mă aștept la asta și să te ajut. Îmi pare rău.

— N-ai s-o împiedici pe mătușa Winona?

Întrebarea fu ca un curent de adâncime într-o apă calmă; apăru subit și o trase la fund până când ea aproape nu mai putu respira. Aproape o ucise această speranță necesară pentru a porni un război cu sistemul judiciar. Crezuse în lege la început. Dar dacă ar fi încercat din nou, ar fi eșuat din nou, era sigură că s-ar fi înecat.

— N-am să te împiedic. Dar… N-aș vrea să-ți faci prea mari speranțe. Dezamăgirea poate fi otrăvitoare dacă nu ai grijă. Iar tatăl tău… s-ar putea să nu fie de acord cu testul.

— Deci tu *crezi* că el a făcut-o.

Vivi Ann își privi fiul, detestând mâhnirea care îi dădea târcoale.

— Dallas are chiar și mai puțină încredere injustiție decât mine și se teme și mai mult de speranță, spuse ea încet. Toată viața lui, sistemul i-a făcut numai rău. Acesta este unul dintre motivele pentru care s-ar putea să refuze.

Știau amândoi care era celălalt motiv.

— Atunci, se va termina totul, nu-i așa? spuse Noah.

Dacă exista un adevăr pe care Vivi Ann îl știa până în măduva oaselor, acela era că pierderea, asemenea iubirii, avea un început, dar nu și un sfârșit adevărat.

— Da, minți ea. Presupun că se va termina.

Capitolul 24

Pe lungul drum către închisoare, Winona repetă ce urma să îi spună lui Dallas. *Am venit aici în numele fiului tău. Îți mai amintești… Idioato. Nu-l ațâța*, se admonestă.

Am venit aici în numele fiului tău. El dorește să solicite curții testarea ADN-ului găsit la locul crimei. Cu siguranță că dacă nu ai fost acolo în acea noapte, vei vrea să faci și tu același lucru.

Se uită la ceas când opri în fața închisorii. Era unu patruzeci și cinci. Dacă totul mergea bine, ar fi putut fi înapoi la Mark acasă la ora cinei.

Se apropie de foișorul gardienilor și își spuse numele în difuzorul de lângă geamul mașinii. Așteptă răspunsul, privind în acest timp la gardul amenințător de piatră cenușie prins cu lanțuri și la universul de dincolo de sârma ghimpată al închisorii. Văzu gardienii înarmați din foișor, trecu de porți și intră în parcare, neputând să își împiedice un fior de neliniște. Poarta se închise cu zgomot în urma ei.

Se forță să-și țină spatele drept, surprinsă de cât de înfricoșătoare era și doar o simplă vizită acolo. Cum reușise Vivi Ann să facă asta sâmbătă de sâmbătă, ani la rândul?

Intră în clădirea administrativă și fu imediat șocată de zgomot. Deși nu erau foarte mulți oameni acolo, pereții vibrau de sunete. Locul părea straniu de gol și bizar de aglomerat totodată.

Se înregistră la ghișeu, primi un ecuson de identificare, își puse poșeta și haina în dulăpior și trecu prin detectorul de metale.

— De obicei, avocații solicită o întrevedere privată cu clienții lor, comentă gardianul când o conduse pe un coridor. Larma devenea tot mai asurzitoare. Sunteți nouă?

— Întâlnirea asta nu va dura așa de mult.

Gardianul ajunse în sfârșit la o ușă pe care o deschise.

Winona intră încet în cameră, simțindu-se extrem de nelalocul ei în costumul acela scump de lână. Se așeză pe un scaun liber și privi prin paravanul murdar de plexiglas, temându-se să atingă ceva. Auzea frânturi de conversație în jurul ei, dar nimic nu era distinct. În stânga și în dreapta ei, oamenii își lipeau mâinile de sticla falsă, încercând o imposibilă atingere, o conexiune.

Într-un final, ușa se deschise și apăru Dallas, în salopeta lui portocalie lăbărțată, cu niște șlapi

ponosiți în picioare. Avea părul mai lung acum, mult peste umeri, iar fața i se scobise de tot. Avea pielea smeadă, dar nu-și pierduse duritatea înspăimântătoare caracteristică, o energie cu greu ținută în frâu, care pe Winona o făcu să creadă că ar fi putut cumva trece prin bariera aceea șubredă de plexiglas și să o strângă de gât.

Ridică receptorul.

— Vivi Ann e bine? întrebă el.

— E bine.

— Noah?

Ea simți emoția din vocea lui, văzu vulnerabilitatea din ochii lui cenușii.

— Noah e bine. De fapt, el e motivul pentru care mă aflu aici. Așază-te.

— Spune ceva cu care să mă convingi să mă așez.

— Sunt aici în numele fiului tău. El vrea să solicite curții…

Dallas aruncă receptorul cu atâta forță, că acesta se izbi de paravanul de plexiglas. Pe urmă se întoarse și plecă. Gardianul îi deschise ușa și el dispăru fără să privească înapoi în vuietul asurzitor al închisorii.

— Nu pot să cred așa ceva, bombăni Winona.

Rămase acolo mult timp, privind la paravanul soios, așteptându-l să se întoarcă.

Într-un final, o femeie veni la ea, o atinse pe umăr și o întrebă dacă aștepta să vadă un prizonier.

— Presupun că nu, spuse ea, împingându-și scaunul în spate.

Când mătușa Winona s-a întors acasă de la închisoare, eu o așteptam în fața ușii casei ei. Ploua tare și eu eram ud până la piele, dar nu-mi păsa. I-am văzut mașina apropiindu-se și pe urmă ea a coborât din mașină și a venit pe potecă.

Era lângă fântâna aia tâmpită cu sirenă când m-a văzut stând acolo, în ploaie.

„Îmi pare rău”, a spus.

Am întrebat-o ce a spus tata, ce scuze a găsit, iar mătușa Winona a spus că nici nu a vrut să stea de vorbă cu ea despre asta. A spus: „Eu i-am spus ce dorești și el s-a ridicat și a plecat”.

Mi-a venit să urlu, să plâng, să-i dau un pumn cuiva, dar am știut n-ar fi ajutat la nimic. Așa că i-am mulțumit că a încercat și am plecat acasă.

Când am ajuns acasă la noi, ploua așa de tare, că înghițeam apă când respiram. Am deschis ușa de la intrare și am văzut-o pe mama. Ședea pe măsuța de cafea, încercând să pară relaxată, dar eu mi-am dat seama că era îngrijorată. S-a ridicat și a venit la mine, spunând ceva de hainele mele ude.

Tot ce am putut eu să îngaim a fost cuvântul tata și în rest, zero barat, am început să plâng.

Ea m-a luat în brațe și a spus „E în regulă” de mai multe ori, așa cum făcea odată, dar eu am știut că este o minciună. „Mi-e dor de tata, am spus eu, deși habar n-am cine dracului este. Deși este un criminal”.

„El este mai mult de-atât”, a spus mama. Mi-a spus să nu uit că ea îl iubise și că el mă iubise pe mine.

Eu i-am spus că așa am să fac, dar că totul era o mare prostie. N-am de gând să țin minte că m-a iubit cândva. Asta este exact ce am să încerc să uit.

Octombrie fu o lună cu zile cenușii, nopți reci și reprize intermitente de ploaie. Zilele mai scurte fură încărcate pentru Winona, care se pregătea pentru alegerile apropiate.

Cei care priveau din afară și o vedeau întâmplător pe Winona, sigur nu ar fi observat nimic ieșit din comun la ea. La opt dimineața, se instala la masa ei de lucru, răspundea apelurilor telefonice și se întâlnea cu clienții. La ora prânzului, cel mai adesea putea fi găsită la restaurant sau la Waves, făcându-le cinste cu masa

de prânz unor cetățeni influenți ai orașului. După program, când se întuneca, cel mai adesea se întindea în pat, se uita la emisiunile preferate și scria scrisori de promovare electorală. Pe plicurile albe ca neaua scria: *Alege o învingătoare! Votează Winona Grey în noiembrie.*

Toate acestea, combinate cu biserica, cina lunară în familie și întâlnirile cu Mark îi ocupau tot timpul. Nu-și putea aminti când mai fusese așa de ocupată sau de fericită. Iubea, individual și colectiv, toate lucrurile care îi ocupau timpul și îi solicitau atenția. Ea și Mark făcuseră, în sfârșit, publică relația lor de dragoste la sfârșitul lui septembrie, și din acea clipă, toată lumea păru să fie sigură că era doar o chestiune de timp până când să aibă loc nunta. Chiar și Winona începea să spere. Nu erau îndrăgostiți până peste cap, adevărat, dar ea era destul de matură pentru a recunoaște realitatea vieții ei. În plus, iubise deja cu adevărat un bărbat, și câte greșeli nu făcuse în numele acelei emoții instabile! Era mai bine să joace sigur. Cu acest gând în minte, se trezea adesea că se ducea la chioșcul de presă din King's Market și răsfoia ultimul număr din *Ghidul miresei.*

Singura muscă din această frumoasă, complicată rețea era Dallas.

Îi stătea în gât refuzul lui de-a vorbi cu ea, de-a o asculta măcar. Și Vivi Ann și Noah renunțaseră la tot când Winona le spusese despre reacția lui Dallas. Vivi Ann oftase și spusese resemnată: „Atunci, asta este". Chiar și Noah se împăcase cu situația, bombănind un mulțumesc și plecând.

Dar Winona nu putea renunța. Se duse la închisoare săptămână de săptămână, mereu sâmbăta. Oră pustie după alta, ședea în scaunul ăla de plastic în fața paravanului jegos de plexiglas. Săptămână de săptămână, Dallas refuza să apară.

Nu putea preciza exact care era sursa obsesiei ei. Poate că era misteriosul tatuaj (cu siguranță că

Vivi Ann se înșelase și era pe brațul drept; nimic altceva nu părea cu adevărat posibil), sau felul în care Noah zâmbise când ea fusese de acord să preia ridicolul caz, ori felul în care Dallas întrebase de Vivi Ann și de fiul lui. Sau poate că era ceea ce Vivi Ann nu spusese și ar fi trebuit: *Eu ți-am cerut să îl ajuți acum doisprezece ani.*

Indiferent ce era, ea știa că nu putea renunța până ce el nu-i dădea un răspuns. De atât avea nevoie, de un simplu: *Nici gând, Win. Un test ADN nu are niciun rost pentru mine. Știi de ce.*

Își imaginase exact acel răspuns de la el de atâtea ori, că uneori se trezea după o noapte agitată gândindu-se că el chiar i-l dăduse.

— Bine, spuse ea cu voce tare, trebuie să facem altceva.

Se uită la ceas. Era 4.20 joi după-amiază. Mark venea într-o oră și jumătate ca s-o scoată la masă și la un film. Scoase o foaie de hârtie frumos personalizată cu numele ei, *Avocat Winona Elizabeth Grey.* Începu să scrie sub numele ei tipărit.

Dragă Dallas,

Ai câștigat. Nu am vreo îndoială că ai putea continua acest mic joc al nostru la infinit. Sunt sigură că nu poți să crezi că aș încerca să te văd din nou după toți acești ani doar ca să fac mișto de tine. În mod evident, trebuie să discut cu tine ceva foarte serios. Acestea fiind zise, mai fac o singură încercare. Mă faci să mă simt ca ultima proastă – asta fiind, fără îndoială, și intenția. Este în interesul amândurora – și cu certitudine și în cel al fiului tău – să accepți invitația mea la discuție. Voi veni acolo miercuri, în timpul orelor de vizită de la 4 la 6 după-amiază pentru blocul tău de celule. Va fi ultima mea încercare de a te vedea sau de a sta de vorbă cu tine.

Cu sinceritate,
Winona Grey

Împături scrisoarea și o puse într-un plic, lipi plicul, îl ștampilă și îl duse imediat la cutia poștală albastră din colț.

Ea făcuse o mutare. Era acum rândul lui Dallas.

∵

Miercuri, Winona își strânse cu grijă totul de pe masa de lucru și se duse să îi spună Lisei că nu mai revenea la birou tot restul zilei.

— Dacă sună cineva, sunt la o întâlnire. Preia toate mesajele și sun eu înapoi mâine la prima oră. Iar în seara asta, înainte să pleci, uzi tu plantele din seră, te rog? Sunt cam veștejite.

— Sigur.

Winona se urcă în mașină și ieși din oraș.

Gândul că avea să se sfârșească totul azi îi dădea un sentiment de ușurare. Abia recent realizase ce povară fusese pentru ea solicitarea lui Noah. Acum însă avea să scape de apăsarea asta. Orice păcat ar fi comis prin omisiune la primul proces, plătise pentru el în ultimele șase săptămâni. Se dusese la închisoare de șase ori – chiar de șapte, cu cea de azi – și așteptase un bărbat care nu a apărut niciodată, apoi plecase acasă. Fiecare vizită îi luase șase ore din timpul ei.

Acum știa deja multe dintre fețele de pe traseu, le zâmbea și discuta cu ele nimicuri cât se înregistra. Totul devenise o rutină, astfel încât când ofițerul îi întinse ecusonul și îi spuse: „Întâlnire privată, ha? Asta-i ceva nou”, ea fu prea șocată ca să răspundă.

— Poftim. Asta e una din sălile de vizită pentru avocați.

Winona dădu din cap și intră. Era o încăpere mică, cu o masă de lemn mare și zgâriată și câteva scaune împrăștiate peste tot. Pereții erau de un maro oribil, vopseaua era scorojită până la betonul de dedesubt. Un gardian în uniformă stătea în colț, privind țintă în față, cu mâinile încleștate la spate. Ea se așeză la masă sub privirea lui vigilentă.

Ușa se deschise, și Dallas intră șchiopătând. Își trânti mâinile încătușate pe masa dintre ei.

— Ce vrea fiul meu?

Ea auzi felul în care vocea îi tremură la rostirea cuvântului/în/.

— Aș vrea să îți pun câteva întrebări. Îmi dai voie?

— De parc-ar putea cineva să te facă să taci.

Ea se înfioră auzind asta, amintindu-și într-o fracțiune cât de mult îl detestase cândva pe bărbatul din fața ei. Acum că era cu el, nu voia decât să plece mai repede.

— Pe ce braț ai tatuajul?

El păru surprins de întrebare.

— Pe stângul. De ce?

Winona înjură în barbă.

— Roy a avut un anchetator, o persoană care să verifice locurile, mă-nțelegi, să facă săpături?

— Nu am avut bani, știi asta. A făcut și el ce-a putut.

— Tu de ce nu ai depus mărturie?

— Dumnezeule, Win. Astea-s chestii vechi. Nu am depus mărturie din cauza cazierului meu.

— Oamenii au vrut să audă și varianta ta.

— Ba nu au vrut.

— Fiul tău vrea să obțin de la tine acordul pentru un test ADN al probei găsite la locul crimei. Tehnologia este mai bună în prezent. Proba s-ar putea să fie destul de mare pentru a te exonera.

— Așa, deodată, crezi că sunt nevinovat?

— Cred că acest test ne-ar da răspunsul o dată pentru totdeauna.

— Nu.

— Să presupun că nu vrei să faci testul din motive evidente?

— Presupune ce poftești. Te-ai priceput mereu la asta.

Winona se aplecă în față.

— Am citit transcrierile stenogramelor, Dallas. Myrtle Michaelian te-a văzut ieșind de pe alee. Ai

păşit în lumina stâlpului de iluminat şi ea ţi-a văzut profilul şi tatuajul.

— A-ha.

— Dar tatuajul pe care l-a văzut ea trebuie să fi fost pe braţul drept al bărbatului. Pentru că el se îndepărta de ea.

— Da. Şi?

— Nici măcar nu eşti surprins. De ce?

El o fixă cu privirea, fără să spună nimic.

Răspunsul la întrebarea ei o lovi ca o rafală rece.

— Nu eşti surprins pentru că tu nu ai fost acolo în noaptea aia. Ai ştiut tot timpul că Myrtle a văzut pe altcineva.

— Du-te acasă, Winona. Pasărea asta a zburat de mult din colivie.

— Vrei să-mi spui că nu tu ai făcut-o?

Winonei i se făcu greaţă la gândul acesta.

— Pleacă, Winona.

Văzu pentru prima oară în ochii lui cenuşii durerea pe care ea i-o provoca.

— De ce nu ai mai vrut să te vezi cu Vivi Ann?

El îşi împinse scaunul în spate şi se uită spre uşă.

— Ai văzut-o vreodată când aducea acasă caii ăia ai ei abuzaţi?

— Bineînţeles.

— Aşa începuse să arate şi ea de la un moment dat când venea să mă vadă. Ştiam că nu dormea, nu mânca. Credinţa în mine o omora, şi eu am ştiut că nu avea să renunţe vreodată.

— Aşa că ai decis tu în locul ei.

Winona se lăsă pe spate în scaun, uluită. Era ca şi cum ar fi văzut deodată o imagine ascunsă într-un caleidoscop. Odată ce o vedeai, te întrebai cum de putuseşi să n-o vezi până atunci. El divorţase de Vivi Ann pentru că o iubea.

— Nu am spus asta. Tu ai spus-o. Ce am spus eu a fost: „Pleacă”. Nimic din toate astea nu mai contează acum. Vivi Ann şi-a văzut de viaţa ei şi

așa va face și Noah. Ar fi cel mai bine să îi lăsăm în pace.

— Tu crezi că Vivi și-a văzut de viața ei? spuse ea, privindu-l în ochi.

În privirea lui, văzu o suferință cum nu mai văzuse niciodată în viața ei.

— Nu-i așa?

— Nu a mai salvat niciun cal din ziua în care a primit actele de divorț. Presupun că pentru asta era nevoie de un optimism pe care ea nu-l mai are. De fapt, ea este ca unul dintre caii ăia acum; când te uiți în ochii ei, nu vezi decât un mare gol.

Dallas închise ochii încet.

— Niciun test ADN nu mă va salva, Win. Dacă testul iese negativ? O să spună doar că nu am făcut sex cu Cat înainte să o ucid.

— Dar există o șansă. Nu e mare scofală, ai dreptate – alte amănunte ți-au adus condamnarea –, dar sunt sigură că procesul se va putea rejudeca.

El o privi, iar disperarea pe care ea o văzu în ochii lui cenușii fu cumplită.

— Și fiul meu vrea asta.

— Are nevoie de tine, Dallas. Îți poți imagina ce spun toți despre el. Copiii lui Butchie și al lui Erik îl batjocoresc tot timpul. Și el are temperamentul tău.

Dallas se ridică în picioare și începu să se plimbe pe lângă masă șchiopătând, lanțurile zornăind pe podea.

— Este periculos să facem asta, spuse el.

— Nu și dacă ești nevinovat.

El râse.

Ea se duse la el, se opri în spatele lui. I-ar fi atins umărul, dar gardianul îi privea suspicios.

— Ai încredere în mine, Dallas.

El se întoarse.

— Să am încredere în tine? Cred că glumești.

— Te-am judecat greșit. Îmi pare rău.

— Nu a avut legătură cu faptul că m-ai judecat greșit, Win. Erai atât de invidioasă pe Vivi Ann, că

ai fost oarbă.

Ea înghiți în sec, știind că acea acuzație avea să o urmărească mult timp.

— Da, spuse ea. Poate că de aceea sunt acum aici. Ca ispășire.

Asta păru să-l surprindă.

— Nu vreau s-o fac să sufere. Nici pe Noah.

— Eu nu știu ce să zic de dragoste, pierdere sau suferință, Dallas, dar știu că a sosit momentul adevărului.

Trecu mult timp până ca el să vorbească din nou.

— În regulă, spuse el, dar chiar și după ce fu de acord, tot trist rămase, iar ea știa de ce.

El cunoștea acest sistem juridic – și dragostea – mai bine decât ea și știa ce preț ar fi putut plăti cu toții în final pentru aroganța de-a spera.

Capitolul 25

Pe o ploaie ușoară, familia Grey se întorcea acasă de la biserică. În această primă duminică de noiembrie, orașul arăta anost și aproape dat uitării. Trotuarele erau mărginite de copaci desfrunziți, trunchiurile lor brune greu vizibile din cauza pulberii înnegurate de apă.

De la distanță, familia semăna cu o omidă neagră, gârboviți cum erau toți sub umbrele, urcând șerpuit dealul și coborând apoi aleea lungă și denivelată.

Asta era întotdeauna partea ce mai urâtă pentru Vivi Ann. Nu o deranjau mersul de dimineață în oraș, slujba și gustările de după. Abia acum, când coborau pe alee, își amintea că Dallas sădise acei copaci. Fuseseră piperniciți, subțirei, neștiutori; solul de la Water's Edge îi hrănise, îi ajutase să crească mari și vânjoși. Odată, își spusese că ea era asemenea acelor copaci, cu rădăcini în acel

pământ, destul de adânci pentru a crește și a înflori veșnic.

Când ajunseră acasă și își lăsară umbrelele, fulgarinele și cizmele de cauciuc la ușă, dispoziția lui Vivi Ann era la fel de mohorâtă ca vremea de afară. Nu era nefericită sau deprimată, ci mai degrabă apatică. Întoarsă pe dos.

Și nu era singura astfel. Noah era bosumflat de mai multe săptămâni și el, gata în orice secundă să trântească ușile și să se refugieze în muzica lui.

Vivi Ann încercă să își scoată toate astea din cap în acea după-amiază de duminică când intră în bucătărie și începu să pregătească cina.

— Îți dai seama că sosul de parmezan cu smântână și vin de Xeres și aluatul de tartă învinge legumele sănătoase? spuse Aurora când Vivi Ann puse trei tarte de casă cu carne de pui în cuptor.

— Este o rețetă de Paula Deen, răspunse Vivi Ann. Fii fericită că nu are maioneză sau smântână fermentată în ea. În plus, ți-ar prinde bine câteva kilograme în plus.

— Mie îmi rămâne mai multă mâncare între dinți decât mănâncă ea, spuse Winona.

— Ha, ha, ha, făcu Aurora, turnându-și încă un pahar de vin. E așa de amuzant, că am uitat să râd.

Era o replică de pe vremea frumoasei lor copilării, iar Vivi Ann se trezi zâmbind pentru prima oară după multe zile. Își luă paharul de vin.

— Haideți să ne-așezăm pe prispă, spuse. Masa e gata abia în trei sferturi de oră.

Ieșiră toate pe prispă și se așezară. Vivi Ann se lăsă pe spate în fotoliul alb de răchită ponosit care fusese preferatul mamei, își ridică picioarele pe balustradă și privi ferma. O perdea argintie de ploaie se scurgea de pe streșini, înnegurând imaginea câmpurilor, făcând totul să pară îndepărtat și imaterial. Clopoțeii de vânt din cioburi de pe plajă clincăneau muzical din când în când, amintind de cine ar mai fi trebuit să fie acolo și nu era. Asta o făcu să se întrebe brusc cum ar fi

fost familia asta acum dacă ar fi trăit mama. *Când veți auzi clopoțeii de vânt, să vă amintiți vocea mea,* le spusese mama în seara de dinainte să moară. Vivi Ann nu-și amintea prea multe din acele ultime luni, blocase majoritatea amintirilor, dar își amintea seara aceea, cu ele trei adunate lângă patul mamei, ținându-se de mâini, încercând să nu plângă. *Fetele mele din grădină. Mi-aș dori să vă pot vedea crescând.*

Vivi Ann oftă prelung. Ce n-ar fi dat pentru încă o zi cu mama ei. Atinse clopoțeii de vânt, ascultând clinchetul lor delicat. Următoarea jumătate de oră, discutară despre lucruri banale; cel puțin ea și Aurora discutară.

— Ești îngrozitor de tăcută azi, Win, spuse Aurora din spatele ei.

— Pari surprinsă, spuse Winona.

— E Mark, nu? întrebă Aurora. Ți-a spus deja că te iubește?

Winona clătină din cap.

— Cred că iubirea adevărată este foarte rară.

— Și zic amin, încuviință Aurora.

Vivi Ann detesta cât de acră devenise Aurora după divorț, dar era de înțeles. Iubirea te putea distruge, mai ales cea pierdută.

— Tu ai găsit iubirea adevărată, Vivi Ann, spuse Winona, ridicând în sfârșit privirea. Tu și Dallas ați renunțat la tot unul pentru celălalt.

— Winona, spuse Aurora încet, ce faci? Ești beată? Nu vorbim despre…

— Știu, spuse Winona. Ne prefacem că el nu a fost niciodată aici, că nu a fost niciodată parte din noi. Când o vedem pe Vivi Ann zbătându-se, întrebăm de grajd sau îi spunem despre o nouă carte pe care o citim. Când îl vedem pe Noah lovit și sângerând doar pentru că este fiul lui Dallas, discutăm cu el despre autocontrol și că dacă își păstrează calmul nu va fi rănit. Dar el este rănit, nu-i așa, Vivi? De ce nu vorbim niciodată despre asta?

— Te-ai trezit prea târziu, Win, spuse Vivi Ann, chinuindu-se să nu îi tremure vocea.

— Exact, spuse Aurora. Să nu dezgropăm morții acum.

— Dar dacă persoana în cauză nu e moartă? Tot îngropată ar trebui să rămână? întrebă Winona.

— Las-o baltă, Win, spuse Vivi Ann. Indiferent care este noua ta obsesie, las-o moartă. Te-am iertat acum mult timp, dacă despre asta e vorba.

— Știu că m-ai iertat, spuse Winona. Nu cred că mi-am dat seama cât de generoasă a fost acea iertare.

— Până te-ai îndrăgostit? spuse Vivi Ann, înțelegând acum.

Sora ei se îndrăgostise, în sfârșit, și odată cu această emoție pricepuse mai bine cât de profund fusese rănită Vivi Ann.

Winona inspiră adânc.

— Până nu am fost…

Ușa de plasă se deschise brusc în spatele lor.

— Sună alarma cuptorului, mamă, spuse Noah.

Vivi Ann se ridică iute în picioare, recunoscătoare pentru întrerupere.

— Mersi, Noah. Gata, toată lumea la masă. Se duse degrabă în bucătărie și pregăti totul – salata, pâinicile de mălai, tartele.

Duse mâncarea pe masă fără întârziere și se așeză la locul ei.

În capul mesei, tata spuse rugăciunea cu capul plecat, fiecare repetând după el cuvintele cunoscute de credință și recunoștință.

Abia după terminarea rugăciunii, Vivi Ann deschise ochii și o observă pe Winona în picioare în stânga ei, ținând la piept niște hârtii.

— Nu ne pune să-ți ascultăm iar discursul, spuse Aurora. E cina cu ocazia aniversării mele.

Winona înaintă cu mers ciudat, de parcă ar fi împins-o cineva în față.

— Am fost la închisoare săptămâna trecută și m-am întâlnit cu Dallas.

În cameră se făcu liniște. Doar Noah vorbi.

— Poftim? spuse el cu tare.

Winona îi întinse hârtiile lui Vivi Ann.

— Este dosar public acum. L-am depus la tribunal vineri.

Vivi Ann luă hârtiile cu mâini tremurânde și le citi.

— O petiție pentru repetarea testului ADN al probei de la locul crimei.

— El a fost de acord cu testul, spuse Winona.

Vivi Ann se uită la fiul ei, văzu felul în care zâmbi și îi veni să plângă.

— Am știut eu! spuse Noah. Cât mai e până va putea veni acasă?

Vivi Ann împinse scaunul în spate și se ridică în picioare.

— Tu crezi că este nevinovat, Winona? *Acum?* Nu ai spus nimic atunci când a contat.

Vocea i se gâtui și se clătină pe picioare.

Tata lovi cu palma în masă atât de tare, încât tacâmurile și vesela zornăiră.

— Oprește-te, Winona.

— Taci din gură! țipă Aurora la tatăl ei. Pe urmă se uită la Winona. Vrei să spui că ne-am înșelat?

Winona se uită la Vivi Ann.

— Nu toți. Ea a știut.

— Tu știi de câte ori am auzit eu despre recursuri, teste și petiții care l-ar putea salva? Nu pot să trec iar prin toate astea. Spune-i, Aurora. Spune-i să se oprească înainte ca Noah să sufere.

— Doar nu vorbești serios, mama.

Aurora se ridică încet și veni lângă Winona.

— Îmi pare rău, Vivi. Dacă există o șansă să ne fi înșelat…

Vivi Ann ieși în fugă din cameră, în curte. Ploaia îi șfichiuia fața și se îmbina cu lacrimile. Alergă până când își pierdu suflul, apoi se prăvăli pe iarba udă.

O auzi pe Winona urcând dealul după ea. Respirația greoaie a surorii ei răzbea chiar și prin

toată acea simfonie a ploii, a stropilor lovind stâlpii gardului și iarba.

Winona se așeză lângă ea.

Vivi Ann nu se mișcă. Nu se putea gândi decât la cât de mult dorea să creadă din nou în toate astea și cât de mult ar fi însemnat sprijinul surorii ei în urmă cu doisprezece ani. Pentru o clipă, o urî pe Winona, dar pe urmă chiar și acea emoție păli. Se ridică încet în picioare.

— N-o să reușim, știi asta. Ne vei face tuturor speranțe și ne vei târî din nou prin mocirlă, și în final Dallas va rămâne unde este? și Noah va ști cât de pustie poate fi viața. Vocea îi deveni o șoaptă. Așa că oprește-te, te rog, bine?

— Nu pot face asta.

Vivi Ann știuse că acesta va fi răspunsul, dar tot o duru.

— Și de ce îmi spui asta? Ce vrei de la mine?

— Binecuvântarea ta.

Vivi Ann oftă.

— Bineînțeles că ai binecuvântarea mea.

— Mulțumesc, și ca să știi, eu…

Vivi Ann se ridică în picioare și plecă. Ajunsă acasă, închise ușa, se duse în bucătărie și dădu pe gât trei pahare de tequila ieftină, apoi se întinse în pat, fără să-i pese de hainele ude sau de faptul că avea încă în picioare cizmele murdare.

— Mama?

Nici măcar nu îl auzise pe Noah intrând în casă, dar el era acum acolo, lângă pat.

— Cum de nu te bucuri? întrebă el.

Ea știa că ar fi trebuit să îi spună ceva, să îl pregătească pentru catastrofa care urma după speranțele deșarte. Așa ar fi făcut o mamă bună.

Dar în clipa aceea nu mai avea nimic în ea, nici coloană vertebrală, nici suflet, nici inimă.

Se întoarse pe o parte și își strânse genunchii la piept, uitându-se fix la rotunjimea moale și albă a pernei, simțindu-și bătăile neregulate ale inimii și amintindu-și totul. Cel mai bine își amintea că

semnase actele de divorț. Îl lăsase singur, fără nimeni care să mai creadă în el. Ani la rând își spusese că făcuse bine ce făcuse, că doar așa ar fi putut supraviețui, dar acum scuza asta era atât de goală. În cele din urmă, îl abandonase. Îl lăsase singur pentru că fusese prea greu pentru ea să rămână.

Îl auzi pe Noah plecând și închizând ușa în urma lui, lăsând-o singură cu amintirile ei, dar nici că-i păsă.

∵

Winona se întoarse în casa părintească, lăsând o dâră de apă în urma ei. Rămase acolo, singură, privindu-și sora spălând vasele în bucătărie. Tata era în biroul lui, cu ușa închisă, desigur; semnalul pentru familia Grey „sunt-indispus-și-beau-până-uit".

În spatele ei, ușa se dădu de perete și în casă intră Noah.

— Ești cea mai tare, mătușă Winona.

Veni în fugă la ea și o cuprinse în brațe, strângând-o tare, de parcă s-ar fi terminat deja totul și dorința vieții lui s-ar fi împlinit.

Noah se retrase și se încruntă imediat.

— Ce e?

Winona nu știu ce să spună. Amploarea acțiunii ei se amplifică, luă proporții. Se rugă să facă lucrul corect pentru motivul corect.

— Trebuie să vorbesc cu sora mea, Noah, spuse Aurora, intrând în living.

Își ștergea mâinile cu un șervet roz.

— Dar am o tonă de întrebări, spuse el îndărătnic, iar mama stă inertă în pat. Mare surpriză.

— Dă-i și tu pace acum. Hai, du-te.

Noah își arătă foarte teatral dezamăgirea – inclusiv prin trântirea ușii în urma lui – și ieși din casă.

Winona se uită la ușa închisă a biroului.

— Tata a spus ceva?

— O țeavă ruginită face mai mult zgomot decât el. Este un moș rău și vrednic de milă și mă doare-n cot de părerea lui. Păcat că nu simți și tu la fel. Aurora veni mai aproape. Uite ce vreau eu să știu, Win. Chestia asta e de-adevăratelea?

— Adică?

— Te iubesc. Știi că te iubesc. Dar tu ai fost mereu invidioasă pe Vivi Ann.

Dallas spusese în esență același lucru. Îi era rușine să realizeze ce credeau oamenii despre ea. Ba mai mult de-atât, să știe că o merita.

— Mă tem că este nevinovat. Asta vrei să știi?

— Și tu chiar l-ai putea scoate din închisoare?

— Nu știu. Pot doar să încerc.

— Doamne păzește să o dai în bară, Win. A doua oară, Vivi Ann s-ar putea să nu mai supraviețuiască.

— Știu asta.

— Bun, spuse Aurora în sfârșit. Cu ce pot eu ajuta?

— Fii alături de ea, spuse Winona. Pe mine n-o să vrea să mă vadă o vreme și nu vreau să fie singură. Și, Aurora? spuse ea când sora ei dădu să plece. Roagă-te pentru mine.

— Glumești? După seara asta, mă rog pentru noi toți.

Nu știu cum ar trebui să mă simt acum și nu am pe cine să întreb. Mare surpriză. Îmi doresc să fi fost zi de școală, ca să mă pot vedea cu Cissy. Ea ar ști ce să spună.

Totul a început la cina în familie de ieri-seară. Totul părea absolut normal până când mătușa Winona nu a vrut să se așeze pentru rugăciune. Asta l-a ofticat maxim pe bunică-miu.

Pe urmă, ea i-a dat mamei niște acte și a spus ca tata a fost de acord cu testul ADN. Nu mi-a venit să cred! Am vrut să râd cu gura până la urechi, dar s-a dezlănțuit iadul. Bunică-miu a lovit cu pumnul în masă, apoi mama a sărit ca o

dementă și mătușa Aurora a fost de acord cu mătușa Winona.

Mama i-a țipat ceva mătușii Winona și a fugit afară. Atunci am crezut că s-a zis, dar bunică-miu s-a purtat ca lovit de streche. S-a ridicat de la masă atât de brusc, că i-a căzut paharul pe jos și s-a făcut țăndări, și i-a spus: „N-ai să faci asta, Winona. Ai întrecut orice limită”.

Pe urmă, mătușa Aurora l-a făcut moș rău și i-a zis că ar fi trebuit să fie mândru de Winona că a reușit să descopere greșeala și că vrea să o repare.

Mătușa Winona a încercat să explice că nu era alegerea ei, că unele lucruri trebuie făcute pentru că așa este corect, iar el s-a dus în birou și a trântit ușa. Eu am fugit după mama și am încercat să vorbesc cu ea, dar ea s-a ghemuit în pat ca un melc, uitându-se în gol la perete, iar când m-am întors în casa de la fermă, mătușa Aurora m-a dat afară. Nici măcar nu m-a lăsat să pun vreo întrebare. Iar mătușa Winona arăta de parcă mai avea puțin și izbucnea în plâns. Nimănui nu-i pasă câtuși de puțin de sentimentele mele.

Dar eu nu dau doi bani pe ce cred sau spun ei, eu am să continui să cred în tata, iar dacă asta o scoate din pepeni pe maică-mea, ghinion.

În dimineața dezbaterii candidaților la primărie, Winona se trezi cu mult înainte să se lumineze și nu mai reuși să adoarmă. Rămase întinsă în pat mult timp, privind prin micile ochiuri de geam ale ușii cu două canaturi la dimineața cenușie de noiembrie.

La ora opt, aruncă în sfârșit păturile deoparte și se dădu jos din pat. Se duse desculță jos și pregăti o carafa de cafea, își turnă o cană mare și luă sus și cafeaua, și notițele pentru dezbatere.

Următoarele patru ore, stătu în pat, citind și recitind însemnările. Se asigură că își fixase în minte fiecare detaliu important – estimarea creșterii demografice în Oyster Shores, problemele

de mediu generate de moartea lentă din apele canalului Hood, dificultățile socio-economice cu care se confruntă rezidenții deoarece industria somonului și cea a lemnului și-au pierdut viabilitatea. Dorea ca vecinii ei să plece de la dezbatere cu convingerea că este capabilă să le administreze comunitatea. Dorea ca cetățenii să spună că va fi, fără îndoială, cel mai bun primar din istorie. Acesta era obiectivul #1. Obiectivul #2 era de fapt să fie cel mai bun primar din epoca modernă.

La ora două, apăru Aurora, înarmată cu trusa ei uriașă de machiaj și o nouă ținută pentru Winona. Vivi Ann, evident, lipsea.

Aurora o dădu la o parte și intră.

— N-am putut să suport să te văd într-unul din costumele alea ale tale albastre diforme cu două rânduri de nasturi.

— Hei, alea sunt niște costume scumpe.

— Halal răspuns de nota 10. Uite, ți-am adus această adorabilă ținută Eileen Fisher. Este vaporos, dar serios. Și ce-ai zice de un colier un pic mai modern decât perlele bunicii.

Winona se așeză pe marginea patului.

— Mă las în mâinile tale.

— Perfect.

— Ce face Vivi?

Aurora îi pieptănă părul și apoi începu să i-l îndrepte cu o placă pe care o adusese de acasă.

— Tace. I-e frică, presupun. Noah e sigur că tatăl lui va veni acasă cât de curând. Aurora se aplecă. Ești sigură de asta, da? Curtea va aproba retestarea ADN-ului și compararea cu cel al lui Dallas, și îl va elibera dacă nu se potrivește, corect?

Winona se frământă sub greutatea acelei întrebări.

— Tot ce știu este că nu mai pot dormi de când am aflat că s-ar putea să fie nevinovat. Ar trebui să

vezi închisoarea… și pe Dallas. Arată la fel de afectat ca Vivi Ann.

— Mda, spuse Aurora, trăgând ușor părul Winonei la spate, ca să-l prindă într-o frumoasă agrafa filigranată. Mereu m-am întrebat… Adică, o iubea așa de mult pe Vivi Ann. Nu am crezut niciodată că se culca cu Cat. Ar fi trebuit să spun ceva atunci.

— Eu nu te-aș fi ascultat. Nimeni nu ar fi făcut-o.

— Dar ar fi ajutat-o pe Vivi să știe că nu era singură.

Winona se gândi la asta. Era adevărat că uneori susținerea unei singure persoane putea face toată diferența.

Următoarea oră, lăsară deoparte subiectul Dallas Raintree. Discutară despre dezbatere, despre alegerile de săptămâna următoare, despre sărbători. Aurora se plânse că Ricky o suna prea scurt și prea rar, în vreme ce Winona își mai revizui încă o dată însemnările.

Când, în sfârșit, ieșiră din casă, Winona știa că arăta cât se putea de bine. Aurora îi îndreptase părul și o fardase perfect, accentuându-i ochii căprui și pielea albă. Hainele pe care i le adusese erau un sacou necăptușit dintr-un material burgund moale și un pantalon asortat, cu un maiou negru cu decolteu rotund adânc.

— Gata? întrebă Aurora când fură pe punctul să plece.

— Gata.

Ieșiră și se duseră pe jos până la liceu. Acolo, se ascunseră în vestiarul fetelor și așteptară începerea evenimentului.

— Mersi, Aurora, spuse Winona, îmbrățișându-și sora. Ajutorul tău înseamnă enorm pentru mine.

— Dă-i gata, sor-mea.

Winona se uită după sora ei ieșind din vestiar, apoi se așeză pe una din banchetele din lemn lustruit ca să se mai uite încă o dată peste

însemnări. Era atât de cufundată în date și grafice, că tresări când se apropie cineva de ea.

— E timpul, Winona.

Ea râse, simțindu-se emoționată și agitată. Aproape amețită de nerăbdare. Nu fusese niciodată în viața ei mai pregătită pentru ceva.

Poate că trebuia să meargă și mai departe după aceea.

Senator Grey.

De ce nu? Ieși și îl urmă pe membrul consiliului până în sala de sport, unde sute de prieteni și vecini luaseră loc pe scaune metalice pliante pe terenul de baschet. În fața lor, fuseseră pregătite două podiumuri cu microfoane.

Când intră, mulțimea tăcu, urmărind-o cu ceea ce nu putea fi descris altfel decât uluire. Respectul lor o copleși, îi dădu putere. Urcă pe unul dintre podiumuri și se duse la pupitru. O clipă mai târziu, intră în sală adversarul ei; rânjea ca pisica de Cheshire.

— Arăți tare bine în seara asta, Winona, spuse el, dând mâna cu ea.

— O, mulțumesc, Thad. Dar aici nu contează cum arăți, să știi.

— Cum sunt primar de opt ani, îmi imaginez că știu mai bine decât tine ce contează, dar nu lăsa nepriceperea să te împiedice să spui ce gândești.

Winona zâmbi larg, zicându-și în sinea ei: *Abia aștept să te fac praf,* apoi cu voce tare:

— Vom afla cât de curând.

Apoi, Thad se duse în colțul lui – la pupitrul lui – ca un boxer în ring, iar ea rămase unde era. Între ei, omul care fusese primar zece ani, Tom Trumbull, se duse la microfon și îi prezentă pe cei doi candidați, apoi reiteră regulamentul dezbaterii de tip întrebare-și-răspuns.

— Îi vom adresa prima întrebare primarului Olssen. Thad, ai două minute la dispoziție pentru răspuns, iar dumneata, Winona, vei avea un minut pentru a-i respinge răspunsul. Începem?

Erik Engstrom se ridică imediat în picioare.

— Domnule primar Olssen, știm cu toții că primăria este responsabilă de supravegherea aplicării legii la nivel local. Ce va face administrația dumneavoastră pentru ca noi, cetățenii, să ne simțim mai în siguranță?

Era o întrebare ridicolă pusă de un idiot, dar ea nu avea încotro. Își plimbă privirea peste mulțime, zâmbind, căutând chipuri prietenoase. Aurora și Noah erau în primul rând; îi făcură semne încurajatoare din cap. Vivi Ann și tata ședeau încordați lângă ei; niciunul nu zâmbea. Bineînțeles că nu ar fi lipsit. Tata nu ar fi lăsat orașul să afle că la Water's Edge domnea dihonia. Oamenii ar fi clevetit. De data asta, era recunoscătoare că îi păsa atât de tare de aparențe.

Mark și Cissy aveau locuri în spate, lângă Myrtle.

— E rândul dumitale să răspunzi, domnișoară Grey, spuse Trumbull.

Winona nu ezită nicio secundă.

— Aplicarea legii la nivel local are nevoie de suport financiar și atentă monitorizare, dar cu certitudine că nu este nevoie de și mai multă presiune de la nivel guvernamental, care să îngreunează și mai mult activitatea. Ca primar, datoria mea va fi să îi sprijin pe comandantul Bailor și pe adjuncții acestuia să își facă treaba fără piedici.

Aurora și Noah aplaudară tare răspunsul.

Winona simți un fior de panică privindu-i pe ceilalți din sală stând cu mâinile în poală.

Myrtle Michaelian se ridică în picioare.

— Winona, spuse ea cu voce șovăitoare. Aș vrea să știu ce înțelegi tu prin a nu împiedica poliția să-și facă treaba când tu îi acuzi de prostie.

— Scuze, Myrtle. Nu știu despre ce vorbești.

— Am auzit că tu crezi dintr-odată că Dallas Raintree este nevinovat. Deci, asta înseamnă că

poliția și juriul fie au fost proști, fie s-au înșelat. Și presupun că pe mine mă consideri o mincinoasă.

Winona înțelese acum fețele lungi care o priveau. Vestea petiției se răspândise mai repede decât se așteptase.

Inspiră adânc și începu să explice, articulând fiecare cuvânt cu maximă precauție, dar privind mulțimea, înțelese. Cuvintele ei puteau fi perfect și elegant alese, înlănțuite cu pasiune, dar în final, erau doar niște vorbe fără goale, frânturi de sunete și respirație care dispăreau ca baloanele de săpun în neant. Nimănui nu-i păsa de repararea unei greșeli atât de vechi.

Nimănui nu-i păsa de Dallas Raintree.

La jumătatea explicațiilor, Trumbull o întrerupse.

— Ți-a expirat timpul, Winona, spuse el.

Și publicul aplaudă.

Capitolul 26

Acesta este cel mai urât Crăciun dintre toate. Am mers la biserică, dar presupun că toată vorbăria aia despre iertare și credință e doar o mare grămadă de rahat. Adică, aproape nimeni din oraș nu mai vorbește cu mătușa Winona, iar ea nu vrea decât să le spună oamenilor că poate s-au înșelat în privința tatei.

Nici el nu e de prea mare ajutor, căci TOT NU VREA SĂ MĂ VADĂ. Mătușa Winona spune că nu vrea să-l văd cu cătușe și în spatele gratiilor, dar asta e așa o prostie! Eu știu că totul ar fi mult mai simplu dacă l-aș putea pur și simplu auzi spunând că nu el a omorât-o pe femeia aia.

Am încercat să vorbesc cu Cissy despre toate astea, dar nici măcar asta nu mai funcționează ca altă dată. Vorbim la școală, doar că oamenii ne urmăresc acum, arătându-ne cu degetul și șușotind. La serbarea dinaintea vacanței de iarnă n-am găsit-o nicăieri. Știu că se ascundea ca să nu trebuiască să fie văzută cu mine. Cel mai rău este că înțeleg. Știu cât de supărat este taică-su pe mătușa Winona. Iar Cissy spune că bunică-sa plânge tot timpul. Asta mă scoate maxim din sărite. De ce îi freacă pe toți grija că taică-miu e un criminal? Am impresia că simpla IDEE că ar fi nevinovat îi înnebunește pe toți. Mătușa Winona spune că asta-i din cauză că oamenii au nevoie să creadă în lege și în polițiști, iar noi îi speriem, dar asta este o mare gogoașă.

Am încercat să discut cu mama despre asta în noaptea de Crăciun, după ce ne-am întors acasă de la bunică-miu. Mi-am dat seama că era tristă și face ce face de obicei când ceva o neliniștește, devine foarte tăcută și se uită pe fereastră de parcă ar aștepta ceva. Dar are șansa să creadă din

nou în tata, poate chiar să spere că se va putea întoarce la noi, și se poartă de parcă mătușa Winona ne distruge viețile doar încercând.

Așa că în seara asta am întrebat-o. Am spus de ce nu vrei să se întoarcă tata înapoi la noi?

Iar ea NICI MĂCAR NU MI-A RĂSPUNS. S-a dus pur și simplu în bucătărie, de parc-aș fi fost invizibil. Așa că m-am dus în camera mea și am trântit ușa.

Ce Crăciun nemaipomenit!

P.S. Și mătușa Winona a pierdut alegerile cu o diferență de voturi zdrobitoare. Se zice că doar mătușa Aurora și mama au votat cu ea.

Vivi Ann a auzit ușa camerei lui Noah trântindu-se. Își lăsă capul în piept, expirând prelung după ce își ținuse respirația.

Lucrurile nu mai aveau cum să continue prea mult.

Își îndreptă spinarea, încercând să simuleze o forță de mult pierdută, ieși pe hol și se duse spre camera lui. Când ciocăni și îl auzi strigând nervos: „Intră. N-am cum să te împiedic", se întrebă ce avea să-i spună exact. Deschise ușa și intră, prefăcându-se că studiază posterele și fotografiile lipite pe pereți.

— M-ai întrebat de ce nu vreau să se întoarcă Dallas.

— Și tu te-ai holbat pe fereastră.

Ea se întoarse, în sfârșit, cu fața la el.

— Da. Pot să mă așez lângă tine?

— Nu știu. Poți?

Se duse lângă patul lui.

— Dă-te mai încolo, spuse, apoi se așeză lângă el. Mai ții minte când erai mic, înainte să se tragă curent în camera ta? Stăteam aici cu tine și îți citeam la lanternă. Îți plăcea mult *Domnia întunericului,* de Susan Cooper, mai știi?

— Răspunde la întrebare, mamă.

Se lăsă pe spate, se sprijini de tăblia instabilă a patului și oftă.

— Nu ar fi trebuit niciodată să te las prea mult în preajma lui Win. Ai deprins tehnicile ei de doberman.

— Să nu cumva s-o vorbești de rău. Este singura persoană din toată familia asta împuțită căreia îi pasă de tata.

— Crede-mă, Noah, și mie îmi pasă de tatăl tău.

— Era cât pe ce să te cred. Nu vorbești niciodată despre el. Nu e nicio fotografie de-a lui în casă. Da, îți pasă de nu mai poți. Nici măcar *nu speri* că va ieși din închisoare.

— Ești tânăr, Noah, așa că speranța ți se pare ceva nemaipomenit de frumos, și mă bucur că e așa. Chiar mă bucur. Dar eu am învățat altceva de-a lungul anilor. Poate fi și tare sumbră.

— Și ce? Nu abandonezi pur și simplu pe cineva.

Vivi Ann închise ochii de durere.

— E ușor să spui asta, Noah. Tu habar n-ai prin ce-am trecut noi, eu și Dallas.

— Tu l-ai întrebat vreodată dacă el a făcut-o?

— Nu, spuse ea încet. Eu l-am crezut. Am crezut, crezut și iar crezut… pe urmă, ultimul lui recurs a fost respins și el nu a mai vrut să iasă să mă vadă. Eu eram deja dărâmată. Mai ții minte ziua aia cu accidentul?

— Da.

— Așteptarea să îl văd venind acasă aproape m-a ucis. Nu vreau să treci și tu prin ce-am trecut eu.

— Trebuie să cred, mamă, spuse el.

— Un fiu așa *ar trebui.* Iar bărbatul cu care eu m-am măritat, cel pe care l-am iubit, merită toate sentimentele tale. Acesta este tatăl tău, nu un criminal, așa cum ai auzit toată viața ta. Dar încearcă să… înțelegi de ce nu pot fi de partea ta în asta. Pur și simplu, nu sunt destul de puternică. Și mi-e rușine de asta.

Noah o luă de mână.

— Dar tu ai fost singură. Eu te am pe tine.

∵

Winona stătea la fereastra casei ei de pe plajă, privind drumul de sus. Era 9 ianuarie, o zi rece, cu vânt puternic, care prevestea ploaia. Cerul plumburiu, cu norii joși se asorta cu dispoziția ei, făcea să pară totul întunecos și umed. Un început nefavorabil pentru noul an.

Autobuzul școlii se întrevăzu deasupra liniei copacilor, oprind pentru câteva clipe în capătul aleii lui Mark. După ce plecă, ea rămase acolo, continuând să privească la curtea goală, bătută de vânt, simțindu-se nespus de singură în această dimineață de luni.

Noaptea trecută, stătuse întinsă singură în patul ei ore în șir, încercând să găsească cea mai bună cale de comunicare cu Mark. Îi acordase timp să își vină în fire, presupunând că va veni la ea într-o seară și își va cere scuze, dar asta nu se întâmplase. Noiembrie lăsase locul lui decembrie, apoi trecu și Anul Nou, și el tot nu venise de la el la ea acasă. Ea avea grijă să fie mai mereu pe acasă, să țină luminile aprinse până târziu, și tot nimic.

Seara trecută, pentru prima oară, se întrebase dacă nu cumva el o aștepta pe ea. Ea era cea care greșise (nu îi spusese de petiție; ar fi trebuit, înțelegea asta acum), așa că poate că el aștepta scuzele *ei.*

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai probabil.

Se îmbrăcă atentă, își încheie bine paltonul de lână și se îndreptă spre casa lui. Ezită doar o clipă, apoi urcă treptele de piatră și sună la ușă.

El deschise repede, venind la ușă în papuci și halat de casă, cu părul încă ud de la duș.

— Bună, spuse ea, zâmbind șovăielnic. M-am gândit că poate mă aștepți să îmi cer scuze.

Zâmbetul de care avea nevoie cu atâta disperare nu veni.

— Winona, spuse el pe un ton nervos, am mai purtat discuția asta. Prea des.

— Știu că mă iubești, spuse ea.

— Ba nu, nu te iubesc.

— Dar…

— Ai vorbit măcar cu mama mea? Ai avertizat-o de tot pârjolul pe care l-ai declanșat? O sună zilnic reporteri. Aproape că nu mai iese din casă, așa de necăjită e.

— Eu nu am spus niciodată că Myrtle a depus mărturie mincinoasă.

— O, pe bune?

— Martorii oculari greșesc adeseori. Eu am făcut niște cercetări…

— Indiferent cum, tu spui că este greșeala ei, și toată lumea din oraș știe asta.

— Nu înțelegi.

— Ba *tu* nu înțelegi. Le faci rău tuturor cu toată cruciada asta a ta. Tu chiar te aștepți ca noi să o acceptăm pur și simplu?

— Am crezut că *tu* vei accepta, Mark. Tu mă cunoști. Nu aș face toate astea fără motiv. Este ceea ce se cuvine. Ar fi trebuit să o fac acum mult timp.

— Tocmai asta este, că nu te cunosc. Evident, nu te-am cunoscut niciodată. La revedere.

Se dădu înapoi și închise ușa.

Tot drumul înapoi acasă, în mașină și în oraș, Winona reluă cuvintele lui: *Ba nu, nu te iubesc.* Nu era sigură ce durea mai mult: ideea că el nu o iubea acum sau tulburătorul adevăr că nu o iubise niciodată. Pentru prima oară după mulți ani, simțea nevoia să stea de vorbă cu Luke, să stea cu el ca atunci când erau copii și să îl întrebe care era problema ei, de ce era atât de ușor de părăsit și atât de greu de iubit, dar în anii absenței lui, prietenia lor pălise. El suna o dată sau de două ori pe an și discutau mai ales despre copiii lui și cariera ei.

În oraș, băgă mașina în garaj, ocoli casa prin lateral și ajunse la intrarea din față.

Lisa era la biroul ei, scriind ceva la calculator.

— Tatăl tău e în seră. Era aici la opt, când am venit. Aștepta pe verandă.

— Mersi.

Winona își scoase paltonul și se duse în seră.

El stătea drept, cu spatele încordat, în fotoliul alb de răchită lângă glasvand, cu bocancii ferm înfipți în podea. Degetele-i noduroase, osoase, erau răschirate pe coapsele îmbrăcate în blugi; tremurul mâinilor îi trăda dispoziția. Părul alb era rar și răvășit sub pălăria de cowboy brună, pătată de sudoare, și chiar și din profil ea îi putu distinge fălcile încordate.

— Bună, tată, spuse ea, apropiindu-se.

El își scoase pălăria și o așeză în poală, trecându-și o mână prin păr.

— Trebuie să te oprești, Winona.

Ea se așeză pe sofaua de pluș din fața lui, știind că acum era șansa ei de a-l face să înțeleagă.

— Și dacă ne-am înșelat?

— Ba nu.

— Poate că da.

— Renunță, Winona. Lumea vorbește.

Winona se ridică în picioare.

— De *asta* îți pasă ție. Marea familie Grey și prețioasa noastră reputație. Ai prefera să lași să putrezească în închisoare un om nevinovat decât să admiți că ai făcut o greșeală. Ție nu-ți pasă de nimeni în afară de tine. Nu ți-a păsat niciodată.

El se ridică în picioare în felul fragmentat, beteag, care devenise normalitate pentru el, însă în ochii lui nu era nimic fragil. Privirea pe care i-o aruncă fu rece și sumbră.

— Să nu-mi vorbești mie așa.

— Nu. *Tu* să nu-mi vorbești mie așa. Winonei aproape îi veni să râdă, dar se temu să nu sune isteric. Tu știi cât am așteptat eu să te aud spunându-mi că ești mândru de mine? Vocea îi tremura acum, ajunsă în punctul culminant al unei nevoi pe care nici nu-și mai putea aminti de când o

avea. Dar asta n-o să se întâmple niciodată, este? Și știi ce? Nici nu-mi mai pasă. Eu fac ceea ce trebuie pentru Dallas, și dacă am să constat că m-am înșelat, am să accept asta, dar n-am să-mi petrec tot restul vieții gândindu-mă că am făcut o greșeală care a contat.

Și cu asta, se întoarse pe călcâie, ieși din seră și se urcă în dormitorul ei. Acolo, se duse la fereastră și privi afară, urmărindu-și tatăl târându-și picioarele afară din curte și pe trotuar, îndreptându-se spre camioneta lui. Se urcă în mașină și plecă, fără să privească o dată în urmă.

Capitolul 27

Sfârșitul iernii și începutul primăverii lui 2008 fu una dintre cele mai ploioase perioade din istoria Oyster Shores. Plouă aproape neîntrerupt de la mijlocul lui februarie până la sfârșitul lui martie, pământul mustind de apă, transformat într-o masă nămoloasă verde-brună.

Viața Winonei se transformase atât de mult în ultimele cinci luni, că era adesea de nerecunoscut. Lupta tacită pe care o ducea avusese consecințe nebănuite.

Pentru ea nu avea noimă. În mintea ei, era clar că făcea ceea ce se cuvenea, astfel încât orice altă părere era ridicolă. La cel mai simplu mod posibil, dacă exista chiar și cea mai mică speranță să se fi făcut o eroare în cazul lui Dallas, ea trebuia cercetată. Cum de puteau oamenii printre care trăise toată viața să nu înțeleagă asta?

Eforturile ei erau și susținute, fără îndoială, însă în mare parte în tăcere. Aurora și Noah erau avangarda ei, infanteriștii ei în această bătălie. Vivi Ann nu era nici complet implicată, nici complet dezinteresată; acesta era unul dintre cele mai rele lucruri în tot acest demers. Mica licărire de

speranță o făcuse scrum pe sora ei, lăsând-o din nou letargică și puțin indiferentă.

Iar tata era pur și simplu supărat. El considera eforturile Winonei o înjosire publică. Cu doar o săptămână în urmă, fusese auzit la Eagles Hall spunând: „Fata aia trebuie să fie mereu în centrul atenției. Aș fi crezut că pune familia pe primul plan”.

Asta o duruse cel mai tare, din moment ce ea făcea acest lucru pentru Vivi Ann și Noah, iar seara, când stătea întinsă în patul ei, cumva mai gol acum, fără Mark, decât fusese înainte, știa că dorința ei de a-l elibera pe Dallas însemna mântuire. Pentru ei toți, poate; pentru ea cel mai mult.

Așa că tăcea și îndura. Acceptă că mulți dintre prietenii și vecinii ei nu erau de acord cu decizia ei, că tatăl ei o disprețuia și că Vivi Ann se temea. Acestea erau poverile pe care Winona le purta de bunăvoie în așteptarea deciziei curții.

În aprilie însă, așteptarea devenise dificilă. Pierduse clienți și petrecea adesea zile întregi în Seattle, studiind la biblioteca Facultății de Drept a Universității Washington.

Joi, trei aprilie, munci în Seattle toată ziua, după care o luă încet spre casă, negrăbindu-se să ajungă. Trecu pe lângă casa ei de pe plajă aproape fără să se uite la semnul DE VÂNZARE înfipt în față. După separarea de Mark, își petrecea aproape tot timpul în casa din oraș; sincer, era prea dificil să fie atât de aproape de el și să nu-l poată vedea.

În loc să intre pe aleea ei, se îndreptă spre Water’s Edge. Se săturase de singurătate.

Când coborî din mașină, ploaia se oprise pentru o clipă, iar frumusețea locului aceluia în lumina soarelui o surprinse pe Winona într-un fel nou. Câmpurile erau de un verde luxuriant, gardurile fuseseră toate vopsite recent în negru, iar copacii de pe marginea drumului de acces – copacii lui Dallas – erau plini de frumoase flori trandafirii.

Câteva petale rătăcite pluteau prin aer în jurul lor. Succesul venise peste această fermă în ultimii zece ani și odată cu succesul veniseră și atât de necesarele reparații. Totul, fiece construcție, era acum bine întreținut. Parcarea era un teren vast acoperit cu asfalt negru; de obicei, era plină de camionete și rulote, dar în clipa aceea târzie a trecerii dintre zi și noapte, locul părea pustiu.

Winona se duse către lumina pe care o văzu venind din grajd.

Vivi Ann era singură în arenă, luptându-se cu un butoi galben imens, rostogolindu-l cu mișcări bizare pe poziție.

Winona păși în praful diafan și o strigă.

— Hei. Vrei să te-ajut?

— Stai acolo. O să-ți strici pantofii.

Vivi Ann se opinti și puse butoiul pe poziție, în vârful unui triunghi imaginar, pe urmă își scutură praful de pe mănuși și veni spre Winona. În lumina palidă – umbrită de praful de pe zecile de becuri din plafon – arăta cumplit de obosită și nespus de frumoasă în același timp. Anii își lăsaseră amprenta asupra lui Vivi Ann, o făcuseră mai zveltă, îi scobiseră chipul, dar nici măcar ridurile din colțurile ochilor nu-i puteau deteriora frumusețea. Era una dintre femeile acelea ca Andrey Hepburn sau Helen Mirren, frumoase la orice vârstă. Cândva, asta ar fi făcut-o invidioasă pe Winona, dar acum ea vedea mai mult decât perfecțiunea chipului surorii ei: vedea suferința din ochii aceia verzi.

— Pregătire pentru cursa cu obstacole în seara asta? întrebă Winona.

— În fiecare joi, de cincisprezece ani. Vivi Ann își scoase mănușile de lucru maronii și le prinse în centură.

Când trecură pe lângă grajd, începu să plouă iar. Winona simți picurii reci pe față, împăienjenindu-i vederea, dar nu măriră pasul. Erau fete de-ale locului, pe care nu le speria o ploicică.

Acasă la Vivi Ann, Winona își scoase haina și pantofii cu toc și se așeză pe sofaua din living. Trecuse mult de când fuseseră împreună într-o încăpere împreună. Doar ele două. De la depunerea petiției, probabil. Winona știa de ce: Vivi Ann era prea fragilă ca să vorbească despre acțiune și prea preocupată de rezultat ca să vorbească despre altceva, așa că se ținea la distanță de Winona. Așa cum făcuse de ani întregi, Vivi Ann își îngropa teama, mâhnirea și suferința în praful brun, gros al arenei și își vedea mai departe de viață.

Vivi Ann privi pe fereastră la ploaia care turna. Geamul îi oglindea chipul, îndulcindu-l cu un zâmbet străveziu. Ropotul discret al ploii pe acoperiș ținea locul conversației. Winona ar fi putut să renunțe, să tacă și să asculte pur și simplu cunoscuta simfonie, dar nu se putu abține.

— Ar fi trebuit să iau de la bun început cazul lui Dallas, Vivi, spuse ea.

Așteptase ocazia să spună asta.

— Cam târziu, Win.

— Îmi pare rău că noua petiție te-a tulburat atât de tare, să știi.

— Dar nu-ți pare rău că ai preluat cazul?

— Cum ar putea să-mi pară rău pentru asta?

Vivi Ann se întoarse, în sfârșit.

— Cum se face că ești mereu al dracului de sigură pe tine? Chiar și atunci când greșești.

— Eu, sigură? Winona râse. Cred că glumești.

— Intri în magazinul de porțelanuri ca un elefant de fiecare dată.

Winona se uită la sora ei, văzându-i vulnerabilitatea din ochi, durerea.

— Și sparg tot. Asta crezi tu, nu-i așa?

— Nu, spuse Vivi Ann, dar nu acesta era răspunsul din privirea ei.

Înainte ca Winona să poată da o replică, îi sună mobilul. Îl scoase din buzunarul hainei și văzu că o suna de la birou.

— Winona la telefon.

Ușa casei se dădu de perete și Noah intră, cu hainele stropite de ploaie, cu părul ud, târându-și după el rucsacul pe podea.

— Mașina mătușii Winona…

— Pantofii, spuse Vivi Ann apatic.

Noah lăsă rucsacul să cadă și își aruncă din picioare pantofii mari, care aterizară în sufragerie, căzând cu zgomot pe podea după ce loviră peretele.

— Am aflat ceva?

Winona ridică mâna, cerând tăcere, ascultând-o pe Lisa la telefon.

— Mersi, spuse ea în final și închise.

— Și? întrebă Noah.

Winonei îi bătea inima atât de repede, că o luă amețeala.

— Ne-au acceptat recursul, spuse ea, emoționată. Vor face un test ADN probei ridicate de la locul crimei.

Noah chiui de bucurie.

— Am știut eu! Ai reușit, mătușă Win.

— Noi am reușit, spuse ea, încă nevenindu-i să creadă.

— Spune-i, zise Vivi Ann cu o voce rece și aspră ca o pojghiță de gheață.

Avea mâinile încleștate pe marginea sofalei.

— Ce să-i spun? întrebă Winona, încruntându-se.

— Despre cele o mie de lucruri care pot da greș de aici încolo. Să *nu îndrăznești* să-l lași să se ducă la culcare crezând că a fost ușor, ca să viseze la ce o să-i spună lui Dallas când va fi liber.

Winona vru să-și ia sora rănită în brațe și s-o liniștească așa cum făcea cândva, cu mult timp în urmă. În schimb, își domoli vocea.

— Lasă-l să se bucure de victorie.

— Tu nu știi despre ce vorbești. Dar felicitări, spuse ea. Dallas e norocos că te are.

Pe urmă trecu pe lângă ei, se duse în dormitorul ei și trânti ușa.

— Las-o-n pace, spuse Noah. Orice-i spui, mai nou, ori o enervează, ori o face să plângă. E jalnic. Deci, dacă ADN-ul nu este al tatei, îl lasă să vină acasă, corect?

— Nu e chiar atât de sigur. E doar o șansă.

— Adică, tot s-ar putea să-și petreacă tot restul vieții în închisoare? Chiar dacă nu e ADN-ul lui?

— Da, spuse ea, uitându-se la ușa camerei surorii ei.

Tot peisajul se schimbase odată cu această hotărâre judecătorească. Dacă petiția ar fi fost respinsă, totul ar fi revenit înapoi la linia de start; cu timpul, s-ar fi împăcat și ar fi mers mai departe, așa cum o mai făcuseră și înainte. Dar acum era altceva. Acum era începutul unei noi și diferite speranțe. Și deodată, înțelese fiecare cuvânt pe care i-l spusese Vivi Ann.

Nu ascultase cu atenție înainte: defectele, ambiția și certitudinea ei o asurziseră. Se concentrase pe repararea răului, pe îndreptarea propriei greșeli; pe ispășire. Acum pricepea cum încercase Vivi Ann să își protejeze fiul. Sora ei înțelesese de la bun început că puteau câștiga bătălia și pierde războiul.

∵

Următoarele câteva luni, Winona se întrebă adesea cum rezista Dallas în închisoare. Așteptarea rezultatelor testului era ca un fel de picătură chinezească. Știa că Noah era la fel de descurajat de asta ca și el. Așa cum anticipase Vivi Ann, el se prăbușea câte puțin în fiecare zi: făcea probleme, chiulea de la ore, lua note mici la teste.

Dar ea își făcea cele mai multe griji pentru Dallas. Se obișnuise să-l viziteze în fiecare săptămână; stăteau tot mai des acolo, fără să-și spună nimic. Aprilie trecu, se făcu mai, apoi, pe nesimțite, iunie. Turiștii se întoarseră în Oyster Shores, aducând cu ei gălăgie, bani, trafic, însă la

închisoare, nimic nu se schimba niciodată. Viața putea fi trepidantă și strălucitoare în afara acelor ziduri. În interiorul lor, era mereu cenușiu și întuneric.

— Ar trebui să dormi și tu puțin, îi spusese ea la ultima vizită.

Fusese singura dată când el zâmbise în ziua aceea.

— Cred că ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să încep totul.

— Ți-e frică? întrebase ea.

— Frica este o realitate a vieții mele, răspunsese el, dându-și părul negru din ochi.

Winona nu avusese nimic de spus în replică. Așa că schimbase subiectul, adăugând speranța pe lista temelor pe care le ocolea.

Cât de mult se putea schimba peisajul în doar o săptămână și jumătate. La asta se gândea în după-amiaza aceasta de miercuri în timp ce se ținea după gardianul care o conducea la întâlnirea ei cu Dallas.

Odată ajunsă în încăpere, aștepta nerăbdătoare venirea lui, mișcându-se de pe un picior pe altul, prea agitată ca să se așeze.

În cele din urmă, ușa se deschise și intră Dallas. Avea părul murdar și lățos, chipul palid, și se mișca ciudat, de parcă l-ar fi durut tot trupul. Ca de obicei, avea gleznele și încheieturile mâinilor încătușate.

— Salut, Winona, spuse el.

— Pari bolnav. Ai nevoie de un doctor?

El râse. Sunetul se transformă în tuse.

— E iunie, atât. Sunt alergic la ceva de pe-aici. La sârma ghimpată, poate.

— Ia loc, Dallas.

El se opri din mișcare și își ridică bărbia ca să-și dea părul din ochi. Ea știa că nu-i plăcea să facă asta cu mâinile – cătușele zornăindu-i în față, jena evidentă a mișcării. O dată, o rugase pe ea să facă asta, iar ea se trezise aproape tremurând când

întinse mâna spre el. Fusese unicul moment în care îl privise pe Dallas în ochii cenușii cu privire de oțel și văzuse o licărire a băiatului abuzat de odinioară. Felul în care îi pusese părul după ureche fusese probabil cel mai tandru gest pe care îl făcuse vreodată cu un bărbat.

— Rămân în picioare.

— Am primit rezultatele testului. Sperma nu este a ta. Zâmbi, așteptă să facă și el la fel, dar el rămase neclintit pe loc. M-ai auzit? ADN-ul găsit la locul crimei nu este al tău.

— Și acum?

— Nu pari prea fericit.

— Tu uiți, Winona. Eu am știut dintotdeauna că nu a fost ADN-ul meu.

Forța din spatele acelor câtorva cuvinte o lovi cu putere, și pentru o clipă, își imagină cu adevărat cum fusese viața lui în toți acești ani. Un bărbat nevinovat în închisoare.

— Am sunat la biroul procurorului, spuse ea cu voce mai blândă. Le-am cerut să fie de acord cu anularea hotărârii și respingerea cauzei.

— Faci mișto de mine, nu?

Winona se încruntă.

— Știu că aș putea face recursul eu însămi, dar ei s-ar opune. Dacă i-am putea face să vadă dovada clară, să fie de acord cu proba noastră și să creadă într-o eroare judiciară, am putea face o recomandare comună de eliberare. Asta ar fi ceva.

— Ești la fel de naivă ca Vivi Ann. Uite ce-o să se întâmple: ei vor admite că nu am făcut sex cu Cât, dar vor continua să susțină că eu am ucis-o. Poate că vor spune deodată că am avut un complice. Ce nu vor spune însă va fi: *Frate, Winona, bună treabă!*

Ea se așeză pe scaunul tare.

— Dacă ai crezut toate astea, de ce m-ai lăsat să demarez tot acest proces?

— Pentru Noah, spuse el simplu. El este ca mama lui, presupun. Am știut că nu va renunța fără

să încerce.

— Deci, ne-ai lăsat pe mine și pe Noah să începem ceva, să credem în nevinovăția ta, pentru ca pe urmă să spui *hasta la vista* și să rămâi în celula ta până la moarte? Ăsta e planul tău?

— Așa stau lucrurile, Win. Dacă te-ai fi deranjat să o întrebi pe Vivi Ann, ea ți-ar fi putut spune ce se va întâmpla. Noi am mai trecut prin asta, ai uitat?

— Eu nu cred așa ceva. Și nu accept. Te înșeli.

— Mai încolo, spuse el încet, după ce te vei fi lămurit cum stă toată treaba asta, fă-mi o favoare, te rog, bine?

— Ce anume?

— Spune-i lui Noah că eu am făcut-o. Altfel nu se va mai gândi decât la mine. El nu merită așa ceva.

— Nu am s-o fac. Nu *vreau.*

El dădu din cap.

— Mersi, Win. Serios. Dacă de ispășire ai avut nevoie, ai obținut-o. Acum du-te acasă și ai grijă de familia mea.

Atât mai spuse Dallas și ieși din încăpere.

Winona rămase uitându-se după el, simțind cum clocotește în ea o furie arzătoare, neputincioasă.

— Se înșală, îi spuse ea gardianului, care nu răspunse. Nu am trecut prin toate astea doar că să nu însemne nimic.

Plecă de la închisoare și se urcă în mașină, bombănind.

— Este atât de cinic. Bineînțeles că se gândește la ce-i mai rău, cu toate prin câte a trecut.

Se gândea deja cum să dovedească ce veste bună era aceasta.

Noah avea să fie încântat.

Ea se concentrase pe asta, pe bine. Optimismul era mereu o alternativă, iar voința ei nu avea să o lase acum, când avea atât de multă nevoie de ea.

La jumătatea drumului spre casă, îi sună mobilul. Era Lisa, care sunase ca să-i spună că

tocmai sunase procurorul ca să spună că văzuse rezultatele testului ADN și că era dispusă să admită că Dallas nu avusese relații sexuale cu decedata în acea noapte, dar că rămânea în continuare convinsă că el o ucisese. Urmau să depună moțiunea pentru menținerea condamnării săptămâna aceasta.

În plus, procurorul își mai exprimase opinia, spuse Lisa, că poate Dallas avusese un complice.

∵

Vivi Ann era în bucătăria casei părintești, pregătind o tocană pentru cină, când auzi știrea la televizor. Nu asculta neapărat știrile, fredona o melodie în minte („Mamas, Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys", dar era cel mai bine să nu se gândească prea mult la cântec), când auzi numele lui Dallas.

Se întoarse încet, lovind cu șoldul ușa cuptorului ca să se închidă. Traversând sufrageria, își spuse că imaginația îi juca feste, cum se joacă un mânz prin iarba umedă și rece, dar când păși în salon și văzu expresia de pe chipul tatălui ei, știu că fusese adevărat.

Fără să spună un cuvânt, Vivi Ann luă telecomanda și apăsă butonul *replay,* recunoscătoare acum că Winona o convinsese să cumpere un DVR.

Când apăsă din nou butonul *play,* un reporter local apăru pe ecran, stând în fața zidurilor inimaginabil de sumbre ai unei închisori. O fotografie cu chipul lui Dallas era afișată într-unul din colțuri.

— … rezultatul testului ADN este dovada că Dallas Raintree nu a fost ultimul bărbat care a avut relații sexuale cu victima, Catherine Morgan. Avocatul apărării, Winona Grey, nu a oferit niciun comentariu, însă procurorul Sara Hamm este aici cu noi acum.

Sara Hamm apăru pe tot ecranul, părând mai bătrână și chiar și mai regală decât și-o amintea

Vivi Ann.

— Aceasta nu este decât o altercație juridică. Condamnarea domnului Raintree a fost rezultatul unui număr foarte mare de dovezi fizice și de circumstanță. Proba ADN nici măcar nu a fost folosită în proces, așa că ea nu a fost nici pe departe cauza condamnării. Astfel, acest rezultat nu schimbă nimic. Cu excepția faptului că forțele de ordine investighează acum în mod activ posibilitatea ca domnul Raintree să nu fi acționat singur în noaptea în care a ucis-o pe domnișoara Morgan.

Reporterul reapăru pe ecran.

— A fost Sara Hamm…

Vivi Ann apăsă butonul de oprire și ecranul deveni negru.

Tatăl ei se întoarse la paharul lui de băutură. Gheața zornăi în pahar când îl duse la buze.

— Presupun că asta a fost, spuse ea, simțindu-se ca și cum ceva s-ar fi prelins din ființa ei, lăsând-o tot mai mică.

Dar asta era ridicol. Se așteptase să fie așa. Era pregătită.

— Slavă Domnului. Bărbatul ăla n-a făcut decât să ne distrugă.

— Și dacă noi l-am distrus pe el?

Tata dădu nervos din mâna emaciată.

— El a omorât-o pe femeia aia, scurt și cuprinzător. Și nici fii-su nu-i mai breaz.

Vivi Ann fu la fel de șocată acum ca atunci când el o plesnise peste față, în urmă cu mulți ani. Se holbă la omul ăla pe care îl iubise cândva la fel de mult ca pe Dallas, la fel de mult ca pe Noah, și i se păru că îl vede pentru prima oară. Oare și-l imaginase cândva sau el se schimbase, se transformase în persoana care devenise din cauza pierderii ori a descumpănirii? Ea știa cum se putea întâmpla așa ceva, cum putea să te remodeleze vidul.

— Cel despre care vorbești tu este fiul meu. Nepotul tău. Se duse la tatăl ei și-l studie. Liniile de pe chipul lui deveniseră șanțuri adânci; ochii îi erau umbriți de pleoape greoaie. Când mama a murit, te-am văzut plângând, spuse ea încet, simțindu-se înconjurată de amintirea acelei nopți. Erai la căpătâiul ei.

El tăcu, nici nu recunoscu, nici nu negă, și Vivi Ann puse deodată la îndoială validitatea unei amintiri pe care o crezuse dintotdeauna adevărată.

— Toți acești ani, am crezut că a fost romantic, dar adevărul a stat chiar în fața mea în tot acest timp. Aurora l-a văzut prima. Winona încearcă să nu îi dea crezare. Iar aeriana de Vivi nu l-a văzut până acum. Dacă tu *chiar* plângeai, nu ai făcut-o pentru motivul pe care l-am crezut eu. Tu nu știi nimic despre dragoste, nu-i așa?

— Dacă vorbești despre indianul ăla…

— Ajunge! se răsti Vivi Ann la el, surprinsă să-l vadă dându-se înapoi sub forța vocii ei. N-am să te las să vorbești despre el.

Înainte ca tata să poată răspunde, ușa se dădu de perete. Auzi pași tropăind prin casă și o voce strigând-o.

Aurora intră în salon.

— Vivi Ann, spuse ea. Tocmai am văzut știrile. Ești bine?

Vivi Ann se uită la tatăl ei, și cu acea ultimă privire fugară, simți năruindu-se și ultima cărămidă din zidul copilăriei ei. Pentru prima oară, ea nu doar îl privea, îl și vedea.

— Mi-e milă de tine, spuse ea, observându-l tresărind.

Trecu pe lângă el și o luă de braț pe Aurora. Traversară împreună casa și ieșiră în amurgul în toate nuanțele de roz.

— Ce naiba a fost asta?

— Este un nenorocit, spuse Vivi Ann.

Aurora rânji.

— Era și timpul să-ți dai seama de asta.

— Cum de n-am văzut până acum?

— Vedem doar ce vrem să vedem.

Vivi Ann își strânse sora în brațe.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi șopti.

— Cum ești?

— Am știut că asta se va întâmpla. Am sperat să fie altfel, poate, dar am știut.

— Și Noah?

Vivi Ann suspină.

— Nu va primi bine vestea. A avut naivitatea să creadă.

— Și ce-ai să-i spui?

Ideea conversației era copleșitoare.

— Nu știu. Cuvintele nu fac nici doi bani când aștepți. Se întrerupse, neputându-și termina gândul. Presupun că am să-i spun că-l iubesc. Ce altceva ne-a mai rămas?

Aproape că nici n-am avut timp să mă sui pe pereți de bucurie la vestea că ADN-ul tatălui meu nu se potrivește cu proba de la locul crimei, că mi-a căzut bucuria-n scârbă când a venit mătușa Winona și mi-a spus că procurorii se luptă să-l țină în închisoare.

„Dar este nevinovat”, am spus eu.

„Dacă ADN-ul l-ar fi condamnat, poate că tot pe baza lui l-ar fi putut elibera”, a spus ea, dar au fost multe dovezi împotriva tatei.

Procesul continuă, mătușa Winona a depus o moțiune și procurorii au depus și ei una și săptămâna viitoare mergem cu toții la tribunal să vedem ce se întâmplă, dar nu știu cum o să se termine totul. Mătușa Winona a vorbit cu o mulțime de avocați și toți spun același lucru: nu te da bătută, dar nu te aștepta la minuni. Procurorul a declarat presei că poate tata a ucis-o pe femeia aceea într-o criză de gelozie, fiindcă i-o trăgea alt tip.

Când e să acuze pe cineva, ăștia au răspuns la toate.

E amuzant, madam I., deşi nu mi-aţi citit însemnările tot anul, eu tot am sentimentul că o faceţi. Aş da orice acum pentru una dintre întrebările dumneavoastră alea tâmpite, cum ar fi: Cine sunt? Ce vreau de la viaţă? sau: Cum îţi faci prieteni?

Este mult mai uşor să mă gândesc la tot rahatul ăsta de la şcoală decât la viaţa mea reală. Îmi doresc să pot sta de vorbă cu Cissy. Ea mă face mereu să mă simt mai bine cu toată aiureala asta. Dar dobitocul ăla de taică-su tot crede că sunt un terorist şi nu ne lasă să ne vedem după ore. Asta face să treacă timpul foarte încet între zilele de şcoală.

Vestea bună este că eu nu mă mai pierd cu firea. Cel puţin nu am făcut-o când mi-am imaginat că tata o să iasă din închisoare.

Cine ştie ce am să fac acum?

În seara asta, când dădeam de mâncare cailor, Renegade a venit la gard şi m-a împins cu botul şi m-a dărâmat. A fost total bizar, fiindcă de obicei stă deoparte şi se uită la mine cum îi arunc fân. Este singurul cal pe care îl avem căruia nu pare să-i pese de mâncare. După ce m-a dărâmat într-o băltoacă plină de noroi, eu am ţipat la el şi i-am aruncat o grămadă de fân direct în faţă.

Atunci a venit mama la mine. I-am spus că Renegade ăla era un cal nebun, iar ea a zis: „Ţi-am povestit vreodată de ziua în care l-am salvat pe Renegade?"

„Mi-ai spus că era lihnit de foame şi chestii de genul", i-am răspuns eu. Eram încă nervos, din cauza afurisitului de tribunal şi din cauză că tata nu vrea să mă vadă şi din cauza calului care mă făcuse să cad în fund. Eram furios pe mama din multe motive. Presupun că sunt furios pe ea de mult timp.

Ea şi-a sprijinit braţul de scândura de sus a gardului, privind calul ăla negru răpciugos de parc-ar fi fost ceva special. „Tatăl tău îl putea face

pe calul ăsta să danseze Lacul lebedelor *dacă voia, spuse ea. Nu am mai văzut pe altcineva la fel de bun în șa".*

Îmi doresc să fi știut cuvântul potrivit pentru cum m-am simțit când am auzit asta. Tot ce știu este că a fost ca și cum aș fi văzut noua ediție a unui joc video înaintea tuturor. Am spus: „Nu mi-ai mai spus asta niciodată", iar ea a spus că erau multe lucruri pe care ar fi trebuit să mi le spună.

Mi-a spus că atunci când eram mic, plângeam în fiecare dimineață până mă lua tata în brațe. „Îți șoptea ceva, a spus ea. Nu am știut niciodată ce, dar tu asta așteptai". Mama zâmbea când mi-a spus că toată lumea îmi spunea „băiatul tatei", și că ea nu credea că asta s-a schimbat.

Eu am spus că nu cred că o să iasă din închisoare, iar mama a dat doar din cap, așa că eu am întrebat-o dacă a știut asta tot timpul. Ea a spus că era genul de lucru pe care nu-l poți ști niciodată cu adevărat, dar că este mândră de mine că mă străduiesc atât de mult.

„Și atunci, de ce mă simt de tot rahatul, am întrebat-o eu, dacă am făcut ce trebuia?"

Mama m-a luat pe după umeri și mi-a spus că așa era viața uneori.

Am stat acolo mult timp, uitându-ne pur și simplu la Renegade, care nici măcar nu s-a apropiat de grămada de fân.

„De ce nu se mișcă? am întrebat eu până la urmă. De ce e așa nebun?"

„A petrecut mult timp așteptându-l pe Dallas să vină acasă".

A fost total bizar, dar când a spus asta, a fost ca și cum aș fi știut-o deja, iar când m-am uitat la fața calului, am văzut ceva, un fel de tristețe în ochii lui.

„De-aia este atât de înnebunit, a spus mama încet. Așteptarea te marchează".

Am spus că îmi doresc să știu cum să nu mai aștept.

Mama a spus: „Și eu, micuțul meu. Și eu”.

Capitolul 28

Winona era devastată. În ultimele douăzeci și patru de ore, muncise non-stop: recitise transcrierile, își repetase pledoaria, se pregătise pentru ceea ce ar fi putut foarte bine să devină cea mai importantă zi din viața ei.

Chiar și în urmă cu o lună, ar fi fost sigură de rezultatul procesului de azi. Atunci, avusese genul de încredere ce rezultă din convingerea că lumea funcționează după o formulă predictibilă, că finalurile pot fi anticipate pe baza înțelegerii evenimentelor anterioare.

Acum lucrurile se schimbaseră. Determinarea stăruitoare a procuroarei de a menține condamnarea dovedise ideea lui Vivi Ann. Se invocase chiar și argumentul ridicol al caracterului definitiv necesar al verdictelor – de parcă certitudinea ar fi fost oarecum mai importantă decât corectitudinea. Poate că exista un animal numit adevăr, dar el nu putea fi băgat în cușcă și cu siguranță nu cutreiera liber sălile justiției. Cercetând cazul lui Dallas, Winona citise despre mai bine de o sută de oameni care fuseseră eliberați din închisoare în ultimii cinci ani pe baza probei ADN… și chiar despre mai mulți care nu fuseseră eliberați. Acele biete suflete erau mult prea adesea în situația lui Dallas: proba ADN nici nu-i lega irefutabil de crimă, dar nici nu îi exonera pe deplin. Winona era uimită – și jenată – de cât de inflexibili puteau fi avocații și polițiștii districtuali odată ce deciseseră vinovăția unui acuzat. Adesea, niciun fel de dovadă nu îi putea convinge, așa că ei continuau să se lupte, aducând argumente specioase, ridicole, ce-i țineau pe niște oameni nevinovați în închisoare zeci de ani.

— Respiră, îi ordonă Aurora.

— Am să leșin.

— Ba n-ai să leșini deloc. Acum respiră, spuse Aurora din nou, mai blând de data asta, în timp ce o conducea la masa lungă și joasă din stânga sălii de judecată. Baftă! șopti ea, pe urmă plecă.

Winona se așeză, privind cu ochi împăienjeniți la caietele cu notițe, cutiile cu dosare și mănunchiul de pixuri din fața ei. Un laptop deschis se holba trist la ea. Auzea cum se umple sala. Vru să se întoarcă și să se uite, dar știa că asta nu ar fi făcut decât să-i sporească anxietatea. Prea mulți prieteni și vecini de-ai ei urmau să fie prezenți; veniseră să fie liniștiți, să fie asigurați că sistemul funcționase.

Pe urmă auzi o ușă deschizându-se și zornăit de lanțuri. În sală se făcu liniște.

Winona se ridică în sfârșit și se întoarse.

Doi gardieni în uniforme îl aduceau pe Dallas spre ea. Era îmbrăcat într-un costum albastru nou pe care ea i-l cumpărase, cu părul strâns la spate într-o coadă lejeră. Chiar și în lanțuri, cu pașii împiedicați și mâinile împreunate, reușea să fie disprețuitor. Ochii aceia cenușii erau de vină. Ea îl observă căutând cu privirea prin mulțime până când o văzu pe Vivi Ann; abia atunci i se potoli disprețul acela furibund.

Vivi Ann ședea perfect dreaptă, cu umerii trași spre spate, dar când îl văzu pe Dallas, se înmuie toată. Părea că doar Aurora și Noah, care o țineau strâns între ei, reușeau să o împiedice să se prelingă ușor în genunchi.

Dallas se apropie încet de Winona, cu cătușele zornăind, și se așeză pe scaunul de lângă ea.

— Arată… Vocea i se stinse. Și Noah… Doamne…

— Vrei să îi aduc aici să stai de vorbă cu ei? Sunt sigură…

— Nu. Glasul abia i se auzi. Nu așa.

Winona îi atinse mâna, iar el tresări, amintindu-i cât trebuia să fi trecut de când îl atinsese cineva cu intenția de a-l liniști.

Judecătorul intră în sală și se așeză la locul lui.

— Luați loc, spuse el, punându-și ochelarii la ochi și uitându-se la hârtiile din fața lui. Suntem aici pentru a asculta pledoariile părților în urma moțiunii inculpatului de anulare a hotărârii și sentinței și respingere a cauzei.

Sara Hamm se ridică.

— Sara Hamm în numele statului, onorată instanță. Este corect.

— Am să ascult apărarea, spuse judecătorul.

Winona dădu drumul mâinii lui Dallas și se ridică în picioare.

— Winona Grey, în numele inculpatului Dallas Raintree. Așa cum puteți vedea din dezbaterile judiciare, moțiunea noastră se bazează pe dovezi noi, mai precis pe testarea ADN-ului ridicat de la locul crimei, în timpul procesului…

Timp de aproape o oră, Winona pledă cazul, citând precedente legale, cât și imperative morale.

— În concluzie, spuse ea, ceea ce i-a făcut sistemul nostru juridic lui Dallas Raintree nu este dreptate, ci o mascaradă. A sosit momentul să îndreptăm răul și să îl exonerăm.

În sala de judecată izbucni vacarmul. Toată lumea vorbea în același timp.

Judecătorul lovi de mai multe ori cu ciocănelul în masă.

— Liniște, strigă el. Pe urmă se uită la Sara.

— Replica statului, domnișoară Hamm?

Procuroarea se ridică în picioare, arătând pe atât de calmă pe cât era Winona de agitată.

— Onorată instanță, raportul din acest caz este clar și concludent, nicio interpretare a probei de ADN neputând conduce la exonerarea inculpatului. Dacă așa ar fi stat lucrurile, noi ne-am fi alăturat acțiunii apărării. Statul nu are niciun interes în a ține oamenii în închisori. Dimpotrivă,

însă în acest caz, un juriu a analizat dovezile în totalitatea lor și l-a găsit pe Dallas Raintree vinovat dincolo de orice îndoială rezonabilă. Și care au fost aceste dovezi? Dați-mi voie să le repet.

Timp de aproape două ore, Sara Hamm a mânuit dovezile ca pe un obiect contondent. După ce termină, se uită la judecător.

— Așadar, vedeți, onorată instanță, că vinovatul de drept a fost condamnat în 1996. Statul cere ca acea condamnare să fie menținută.

Winona avea gâtul uscat. Era nevoie de un efort imens să stea acolo liniștită și să-l privească pe judecător citind pledoariile.

Într-un final, judecătorul dădu ultima pagină și ridică privirea.

— Nu văd vreun motiv pentru a lua în considerare această moțiune. Faptele și argumentele sunt clare. Moțiunea inculpatului se respinge. Prizonierul rămâne în custodie. Lovi cu ciocănelul în masă. Sunetul păru un tunet asurzitor. Următorul caz.

În sală se declanșă din nou vacarmul.

Winona rămase acolo, înmărmurită.

— Bună încercare, spuse Dallas. Spune-i lui Vivi…

Pe urmă veniră gardienii și îl luară. Ea îl auzi pe Noah strigând; încerca probabil să își facă loc prin mulțime, dar era prea târziu.

Ea se întoarse încet și o văzu pe Vivi Ann ținându-l pe Noah. Amândoi plângeau.

Winona se prăbuși pe scaun și rămase acolo, privind în gol la scaunul judecătorului. În spatele ei, auzea cum se golește sala, vocile ridicate ale spectatorilor, spunându-și *Am știut eu* unii altora. Își dădea seama că Aurora era nedumerită acum, neștiind cum să se împartă, neștiind care soră avea mai mare nevoie de ea acum. Într-un final însă, Vivi Ann avea să pară cea mai devastată, așa că Aurora urma să ia o decizie. Una corectă, de altfel.

— Ai fost fantastică.

Dorea cu atâta disperare să fie consolată, că asta o înnebunise puțin, auzea acum voci. Fără să aștepte nimic, întoarse capul spre stânga.

Luke stătea lângă ea. Fără a zâmbi neapărat, îi întinse mâna.

— Să mergem.

În urmă cu treizeci de ani, el făcuse exact același lucru. Așa începuse totul între ei. O *să fie totul mai ușor,* îi spusese el atunci, și acele câteva cuvinte fuseseră micul ei colac de salvare. Și acum era din nou acolo, exact când avea cea mai mare nevoie de un prieten. Își ridică servieta grea de jos și îl rugă pe Luke să o ajute cu cutiile. Timp de o oră, fără să scoată un cuvânt, strânseră și cărară toate inutilele consemnări pe care le strânsese ea în încercarea de a-l exonera pe Dallas. După ce terminară, merse cu el acasă la ea, pregăti două băuturi și i se alătură în curtea din spate, unde se așezară amândoi în balansoarele de pe verandă.

— Vrei să vorbești despre asta? fu primul lucru pe care îl spuse el după ce se așezară.

— Nu e mare lucru de povestit. Vivi a avut dreptate. Până la urmă, nu am făcut decât să îi fac să sufere. Se uită la el. Presupun că ai să zici că așa am fost eu mereu.

— Nu.

Ceva din vocea lui o surprinse, o tristețe, poate.

— De ce ești aici, Luke?

— M-am gândit că ai nevoie de un prieten.

Ea își dădu seama doar privindu-l că era mai mult de-atât.

— Și?

El zâmbi acum.

— Și aveam și eu nevoie de unul.

— Necazuri cu nevasta?

— Ex-nevasta.

Winona se încruntă.

— Asta când s-a întâmplat?

— Acum trei ani.

— Și nu mi-ai spus niciodată? De ce?

— Mi-a fost jenă. Cred că ți-am spus cândva că era sufletul meu pereche.

— De fapt, nu doar o dată.

El zâmbi amărât, părând din nou un copil prins cu mâța-n sac.

— Cred că sufletul meu pereche a avut mâncărimi în tălpi. S-a dus la magazin într-o zi și nu s-a mai întors. Am semnat hârtiile săptămâna trecută. Cel mai rău este că nici măcar nu vrea să vadă fetele.

— Of, Luke. Ce fac fetele?

— Nu foarte bine. La patru și la șase ani, nu pot pricepe ce se întâmplă; tot întreabă când vine mama. Probabil că nu e bine să stai într-o casă cu atâtea fantome.

— Sau într-un oraș, spuse Winona, întrebându-se cât trebuia să treacă înainte să nu se mai gândească la Dallas de fiecare dată când trecea pe Shore Drive sau se ducea la Water's Edge. Se lăsă pe spate, privind curtea. La înserat, totul părea argintat și puțin ireal. Poate că ar trebui să-i faci o vizită lui Vivi Ann. Are nevoie de cineva alături zilele astea.

— Eu am venit să te văd pe tine, spuse el încet, și deodată tot trecutul lor se strecură între ei, cu bunele și relele lui. El o prinse de mână. Am fost mândru de tine azi.

— Mersi, spuse ea, surprinsă cum acel simplu compliment însemna atât de mult pentru ea.

Cu toate emoțiile și eșecurile din ultima vreme, uitase ce importat era că, măcar de data așa, făcuse ceva din motivele corecte. Păcat că asta nu aducea decât și mai multă suferință.

Nici măcar nu am avut șansa să vorbesc cu el. Totul s-a petrecut atât de repede. Acum stăteam acolo, ascultând minciuna aia sfruntată despre tata, și pe urmă s-a și terminat totul și toată lumea

s-a pus în mișcare și tata a fost dus de acolo în lanțuri.

Mama a zis: „Nu-ți face griji, Noah, ai să treci peste asta, îți promit”. Dar cum să nu-mi pese că tata e acolo singur?

Mama a avut dreptate. Mai bine nu porneam toată chestia asta. Doare prea tare.

— Ce face? întrebă Winona.

— Știi cum e Vivi. Este extrem de tăcută și nu iese aproape deloc din casă. Am auzit că Noah iar are probleme la școală. Aurora se opri din ce făcea. Era preocupată cu aranjarea unei vitrine pentru magazin. Dar o să fie bine. N-a trecut decât o săptămână. O să-și revină ea din nou.

Winona întoarse spatele privirii compătimitoare a surorii ei. Începu să se plimbe alene prin magazinul gol, prefăcându-se că studiază nimicurile puse la vânzare – clopoțeii de vânt din sticlă suflată, cerceii de sidef, frumoasele vitralii înfățișând Canalul și munții.

— Poate reușim s-o convingem să vină la Outlaw la sfârșitul ăsta de săptămână, spuse Aurora, venind lângă ea.

Așa se reparau, deci, lucrurile; se întorceau la activitățile lor obișnuite și, cu timpul, acest eșec avea să fie și el dat uitării. Aproximativ.

— Sigur.

Micul clopoțel de alamă de deasupra ușii de la intrare se auzi clincănind în spatele lor.

Aurora o înghionti cu cotul pe Winona, apoi se întoarse.

Mark stătea lângă o vitrină plină cu perle de prin partea locului. Arăta absolut neschimbat – haine de turist, început de calviție, umeri lați iar asta o surprinse pe Winona oarecum. Cu tot ce se petrecuse în ultima vreme, avea impresia că ar fi trebuit să arate cu toții schimbați.

Văzu surprinderea din ochii lui și nu se mișcă din loc, nici măcar nu zâmbi. Micul magazin păru

neîncăpător pentru atmosfera tensionată care lua proporții. Pe urmă Mark păși către ea, zâmbind încurcat.

Ea îi porni în întâmpinare, cu un zâmbet forțat.

— Bună, Mark, îi spuse.

— Am vrut să te sun, spuse el. Nu ai mai trecut pe la casa de pe plajă.

— Am dat-o spre închiriere.

— Mda. Se uită la Aurora, pe urmă din nou la ea. Putem să vorbim?

— Sigur.

Winona surprinse privirea ironică a Aurorei, ridică ușor din umeri și se duse după Mark la ușă.

Afară, vremea era frumoasă. Porniră pe Shore Drive către parcul de pe plajă și acolo se așezară la o masă de picnic liberă. În mod normal, Winona ar fi umplut tăcerea vorbind emoționată, spunând orice pentru a evita tăcerea, dar în ultimele luni învățase câte ceva despre cuvinte. Uneori, trebuia să aștepți acele cuvinte care contau.

— Am greșit, spuse el în cele din urmă. Tot mai cred că ar fi fost nevoie să ne avertizezi pe mama și pe mine, dar eu ar fi trebuit să știu că nu puteai să nu faci ce ai făcut.

— Până la urmă, n-a însemnat nimic.

El păru că nu știe ce să spună, așa că tăcu.

— Apreciez asta, spuse ea.

— Dacă mai contează, mama e sigură că el a fost.

— Iar eu sunt sigură că nu a fost el. Dar știu că mama ta nu minte. Te rog să-i spui asta. Cred doar că s-a înșelat.

— Asta nu va ajuta la nimic, dar am să-i spun.

Winona dădu din cap. Nu-i mai venea în minte nimic ce ar mai fi putut spune, așa că se ridică în picioare.

— Păi, eu…

El o prinse de mână.

— Mi-e dor de tine. Crezi că am mai putea încerca o dată?

Asta o surprinse pe Winona. Se întoarse ușor și îl privi, îl privi cu adevărat, și văzu un bărbat pe care îl plăcuse cândva, pe care dorise să îl iubească, dar pe care nu îl iubise niciodată. Această neașteptată realitate o eliberă oarecum. Văzuse iubirea în sala aceea de judecată, când Dallas o privise pe Vivi Ann, și Winona știa că asta era ceea ce își dorea. Nu ar mai fi acceptat niciodată o versiune diluată.

— Nu, spuse ea, încercând ca vocea să-i pară blândă. Noi nu ne-am îndrăgostit, spuse ea. Dar vreau să fim prieteni, dacă vrei și tu.

El zâmbi, părând poate chiar un pic ușurat.

— Prietenie cu folos?

Winona râse, gândindu-se ce sentiment plăcut era să fii dorită.

— Nu prea cred, răspunse, făcându-i plăcere puterea pe care o resimți că putu face acest lucru.

∵

Winona se uita la ultimul caz în instanță despre incertitudinea analizei firelor de păr, întrebându-se dacă fusese suficient pentru un apel.

Sună interfonul.

— Winona? A venit Vivi Ann să te vadă.

Winona oftă.

— Să intre.

Se ridică în picioare și se duse la fereastră. Curtea din spate reflecta schimbarea anotimpului. Tonurile profunde rubinii înlocuiseră strălucirea verii. Petuniile erau uscate și fără vlagă, trandafirii, înalți și neîngrijiți. Vara trecuse, iar ea aproape că nici nu observase.

În lunile de după eșecul ei în instanță, nu mai observase nimic cu adevărat. În loc să-i vindece obsesia, eșecul i-o agravase. Nu reușea să scape de imaginea lui Dallas în închisoare. Iar vizitele ei săptămânale nu o ajutau deloc. Dallas renunțase complet, asta dacă avusese vreodată speranță cu adevărat.

— Bună, Win.

— Ce ironic că numele meu de alint este Win. A câștiga. Nu găsești? spuse ea, fără să se uite la sora ei. Ar fi trebuit să-și facă ordine în birou. Acum sora ei vedea teancurile de hârtii cu semne puse cu bilețele autoadezive, toate dosarele alea deschise peste tot.

— Toate astea-s despre Dallas? întrebă ea.

Winona încuviință din cap. Nu se mai mințeau de mult.

— Transcrieri ale stenogramelor, rapoarte ale poliției, depoziții, minute ale interogatoriilor. Știa că ar fi trebuit să tacă, dar asta era problema cu dependențele: nu le puteai controla și nu te puteai controla nici pe tine când erai intoxicat. Totul. Am citit totul de atâtea ori că am să orbesc. Atât de multe au fost greșite – tatuajul, lipsa unei investigații reale, graba procesului, apărarea ridicol de inadecvată a lui Roy, ADN-ul –, dar *nimic* din toate asta nu are relevanță din punct de vedere legal. Deși înseamnă enorm.

— Știu.

— Tu ai știut tot timpul.

— Eu nu l-am abandonat, spuse ea încet. Am petrecut ani la rând sperând într-un final fericit.

Winona se uită în sfârșit la sora ei.

— L-am dezamăgit. Și pe Noah. Și pe tine.

— Nu l-ai dezamăgit, spuse Vivi Ann. Uneori pur și simplu nu-i putem salva pe oamenii pe care îi iubim.

Winona nu știa cum să trăiască într-o lume în care lucrul ăsta era adevărat; și mai știa că nu avea alternativă.

— Ce face Noah?

— Deloc bine. Chiulește de la școală. Săptămâna trecută i-a arătat degetul profesorului de biologie.

— Domnul Parker?

— Desigur. Dacă-mi amintesc eu, și Aurora a făcut odată la fel.

— Vorbesc eu cu el.

— Ca să-i spui ce?

— Că nu renunț.

— Tu crezi că asta are el nevoie să audă?

— Tu ce ai spune? Ai renunța? Ai lăsa totul baltă și ți-ai lăsa tatăl să putrezească acolo singur? Winona știu în clipa în care rosti acele cuvinte că mersese prea departe. Scuze. Nu am vrut să spun asta.

— Te scuzi mult în ultima vreme. Vivi Ann oftă prelung. Tu crezi că eu nu visez că mă întorc în timp și sunt cu el?

— Știu că da.

— O parte din mine e recunoscătoare că nu am reușit să vorbesc cu el la tribunal zilele trecute. Cum m-ar putea ierta vreodată?

— Te iubește, spuse Winona.

Vivi Ann tresări auzind asta, dar la fel ca un boxer care încasează un pumn, continuă să se miște.

— El este acolo, iar tu, eu și Noah suntem aici, liberi. Așa stau lucrurile. Așa vor sta și de acum încolo.

Winona își dădea seama ce urma și scutură din cap, de parcă acea mișcare ar fi putut para cuvintele ce aveau să vină.

— Am venit să-ți spun ce mi-ai spus tu cândva: e timpul să renunți. Testul ADN a fost o mișcare bună, ai făcut-o și ai dat greș. Știm amândouă că pentru Dallas totul s-a terminat acum mulți ani. Nu mai contează al cui ADN a fost lăsat la locul crimei.

— Nu pot… Winona se opri brusc. Ridică privirea la Vivi Ann. Ce ai spus?

— Că e timpul să renunți. Nu contează al cui ADN a fost.

— Dumnezeule, spuse Winona, repezindu-se la masa de lucru.

Începu să caute printre documente rezultatele de laborator ale testului ADN. Le găsi, trase dosarul și

i-l trânti lui Vivi Ann în brațe, apoi o sărută apăsat pe buze. Ești genială.

— Ce…

— Trebuie să plec. Mersi că ai trecut pe-aici. Spune-i lui Noah că vin să-l văd la sfârșit de săptămână.

— Tu ai auzit ce-am spus? Încerc să te ajut.

— Și eu încerc să te ajut pe tine, spuse Winona, apoi ieși în fugă din birou.

∵

— Gus îmi spune că Noah este un angajat deplorabil, îi spuse tata lui Vivi Ann când stăteau amândoi pe prispă, într-o dimineață răcoroasă de septembrie. Se lumina de ziuă peste fermă, acoperișul metalic al arenei strălucind argintiu.

— Îi e greu să se adapteze la toată această situație. El chiar a crezut că Winona îl va elibera pe Dallas.

— Winona, spuse tata, și Vivi Ann auzi otrava din glasul lui.

Fusese oare mereu acolo când rostise numele fiicei mai mari? Cu cât îl înțelegea mai bine în ultima vreme, cu atât se răcea mai mult de el. Treceau și zile întregi fără să vorbească deloc cu el. Nu era furioasă pe el; dimpotrivă. Dar acum că văzuse înverșunarea din el, nu mai reușea să o ignore.

Îl văzu pe Noah ieșind din casa lor. Coborî dealul cu mersul acela zvelt, elegant, care îi amintea de fiecare dată de Dallas. Fiul ei creștea văzând cu ochii. De când împlinise cincisprezece ani, se înălțase mult față de ea, se uita la ea de sus acum – în rarele momente când se uita în vreun fel la ea. Trecu pe lângă padoc și se opri la gard.

Renegade se întoarse cu fața spre el, nechezând, dar nu veni, deși Noah îi întinse un morcov.

— Io n-am văzut vreun cal să refuze mâncarea, spuse tatăl ei.

— Unele inimi pot fi frânte, spuse Vivi Ann, durând-o sufletul când se gândea ce-i trebuia fiului

ei acum… și știind că nu avea cum să-i ofere acel lucru.

Nicio mamă nu ar fi trebuit să se simtă vreodată atât de neajutorată cu copilul ei. Se dezlipi de perete și se îndreptă spre treptele prispei.

Era timpul să-i spună lui Noah ce îi spusese și Winonei.

— Eu îmi iau liber azi, tată.

— Și lecțiile?

— Nu am prea multe. Le anulez.

Și fără să mai aștepte permisiunea lui, sau măcar acordul lui, îngăimă un la revedere și porni spre deal, prin iarba umedă de rouă. Își prinse mănușile de lucru în centură și se apropie de Noah.

— Cum îi spunem că tata nu mai vine?

Vivi Ann mângâie părul negru lucios al fiului ei.

— Eu cred că, dacă Renegade ar ști asta, s-ar întinde pe pământ și ar muri.

— Înțeleg ce simte.

Vivi Ann rămase lângă fiul ei, privind calul negru. Liniile albe ale cicatricilor se estompaseră, erau vizibile doar dacă știai exact unde să te uiți. Așa erau cicatricile, gândi ea, se estompau, dar nu dispăreau niciodată cu adevărat.

— Ia-ți haina. Plecăm acum.

— Școala începe abia peste o oră și jumătate.

— Știu. Ia-ți haina.

— Dar…

— Te învoiesc de la școală azi. Chiar vrei să te opui?

— Nici gând.

Se despărțiră pentru cincisprezece minute, apoi se reîntâlniră la camionetă.

— E super mișto, mamă, spuse Noah când trecură pe lângă liceu.

Următoarele două ore și jumătate, discutară despre mărunțișuri: ferma, iapa care mai avea puțin și făta, eseul lui Noah despre Războiul Civil.

Abia când Vivi Ann ieși de pe autostradă și începu urcușul anevoios și lung din Parcul național

Olympic, Noah păru să devină conștient de locul în care se afla. Se îndreptă în scaun și privi împrejur.

— Ăsta e drumul spre Sol Duc.

— Da, așa este.

Noah se întoarse spre ea.

— Nu vreau să fac asta, mamă.

— Știu, spuse ea. Și eu am fugit de asta, dar sunt unele lucruri cu care trebuie să dăm piept.

Când ajunseră la clădirea principală, era puțin peste ora nouă dimineața. Parcarea era aproape goală în această zi de mijloc de septembrie.

Parcă și coborî din camionetă, punându-și pe ea fâșul și închizându-i fermoarul. Era însorit acum, dar se aflau în mijlocul unei păduri, unde vremea era capricioasă.

Noah rămase lângă camionetă, privind-o cum ocolește și vine la el.

— Nu pot să merg acolo sus.

Vivi Ann îl luă de mână, așa cum ar fi trebuit să o facă de mult.

— Vino.

Îl trase, simți cum se împotrivi puțin, apoi cedă.

Parcurseră poteca mărginită de cedri falnici de o parte și de alta și ajunseră într-un ținut de o frumusețe ireală. Totul era verde și luxuriant aici, și supradimensionat. Poteca se afunda șerpuită tot mai mult în pădure, ducând-o către trecutul ei.

La cascadă, erau doar ei doi: mamă și fiu, așa cum fuseseră cândva o soție și un soț. Tunetul căderii de apă era asurzitor; aerul era plin de o pulbere fină de apă, care le pișcă obrajii și le împăienjenea vederea.

Noah se duse lângă balustradă și privi cascada.

Vivi Ann îl cuprinse cu brațul.

— Lui îi plăcea mult locul ăsta, ca și ție.

Noah făcu o mișcare din bărbie drept răspuns. Ea știa că el se temea că vocea i-ar fi fost gâtuită sau l-ar fi trădat dacă ar fi vorbit.

Ea întinse mâna în față; pulberea de apă luci ca niște mici diamante în palma ei, transformându-se instantaneu în lichid.

— El numea asta *skukum lemenser.* Medicament puternic. Atinse cu degetele umede tâmpla fiului ei, ca și cum ar fi strâns apă sfințită în palmă. Ar fi trebuit să te învăț atâtea lucruri despre el și neamul lui. Dar nici eu nu am învățat destule. Poate că am putea face ceva în privința asta. Să mergem cândva în rezervație.

El se întoarse, ștergându-și ochii – ea nu-și dădu seama dacă erau lacrimi sau pulberea de apă din aer –, apoi se duse la mica boltă de sub cedri.

Vivi Ann se pregătise pentru acest moment pe timpul drumului, dar acum, că momentul sosise, se temea. Se duse după Noah și se așeză lângă el. Ca și mai înainte, zgomotul apei semăna cu tropotul unei armate printre copaci. Din ramuri picura apă.

D.R. o iubește pe V.G.R. 21/8/92. Vivi Ann se uită la mesajul cioplit în scoarța copacului, amintindu-și fiecare detaliu al acelei zile. Fata care fusese acolo crezuse în iubire și în finaluri fericite. Fusese puternică și sigură pe ea, se căsătorise cu bărbatul iubit, deși toată lumea o disprețuise pentru asta. Fata aceea, asemenea fiului ei, s-ar fi luptat pentru testul ADN și ar fi îndrăznit să creadă în adevăr.

— Eu m-am înșelat și tu ai avut dreptate. Nu poți fugi de ce ai în suflet. Asta a fost greșeala mea.

— Știu de ce nu ai vrut ca eu și mătușa Winona să redeschidem totul. Acum înțeleg. Noah se sprijini de copac. Nu mai iese niciodată, nu-i așa?

Vivi Ann îi atinse obrazul cu degetele, văzându-l pe Dallas în fiul ei.

— Nu, Noah. Nu mai iese niciodată din închisoare.

Capitolul 29

Winona fusese aproape toată viața ei sigură de un lucru: superioritatea ei intelectuală. Poate-și făcea griji pentru greutatea ei, poate s-ar fi dat peste cap pentru aprobarea tatălui ei, sau poate că își făcea griji că niciun bărbat nu o va iubi vreodată cu adevărat, dar de când își putea aminti, simțise că era cea mai inteligentă persoană dintre toate.

Așa stătuseră lucrurile și într-unul din cele mai recente cazuri. Acum se frământa constant, se autocritica, se întreba ce nu văzuse, cum de-o dăduse în bară. Amintirea zilei aceleia din instanță, când judecătorul nu fusese destul de impresionat de argumentele ei pentru a lua în considerare cazul o irita la culme.

Toată viața ei, oamenii spuseseră că mergea până-n pânzele albe, cu ochii țintă pe marele premiu, cu brațele întinse pentru a înșfăca trofeul râvnit.

Însă anul acesta o învățase ce înseamnă prudența. Și modestia. Chiar și frica. Erau nopți în care se întreba ce-ar fi fost dacă aceasta ar fi fost noua ei viață; dacă precauția și anxietatea ar fi devenit de acum încolo tovarășele ei permanente. Cum ar fi putut trăi fără a mai fi sigură vreodată de ceva?

Stătea acum în mașină, privind prin parbrizul udat de ploaie la tribunalul districtual. Un steag american atârna inert de un catarg, singura pată de culoare în marea aceea de gri: cerul, norii, clădirea. Din asfalt se ridica o negură, voalând imaginea. Peste drum, culorile autumnale erau estompate și mohorâte de vreme.

Winona întinse mâna după servieta de lângă ea. Apucă toarta de piele și părăsi siguranța interiorului mașinii pornind spre clădire, simțind cum fiecare pas o poartă către teritoriul inamicului. Încercă să salveze ceva din fosta încredere de sine, dar era dificil pe o vreme ca asta.

— Winona Grey, am venit să vorbesc cu Sara Hamm, spuse la ghișeu. Am o întâlnire la ora zece.

Recepționera dădu din cap și o conduse pe Winona printr-o serie de controale de securitate care deveniseră ceva obișnuit până și în comitatele cele mai uitate de lume. Își prinse ecusonul de vizitator, trecu prin detectorul de metale, prezentă de două ori cartea de identitate, apoi fu escortată la biroul procuroarei.

Era un spațiu rece, cu aspect profesional, fără plante în ghivece drăgălașe, fără fotografii de familie pe birou. O fereastră mare dădea spre parcare.

Însă femeia care ședea în spatele unei mese de lucru fu cea care îi atrase atenția Winonei.

Timpul fusese blând cu Sara Hamm. Era înaltă și slabă, cu înfățișarea zveltă a unui alergător de maraton. Winona o etichetă drept genul de femeie care, atunci când era stresată, își încălța pantofii de alergare, nu dădea iama în frigider.

— Domnișoară Grey, spuse ea, ridicându-se de la masa de lucru. Roțile scaunului huruiră pe parchet. Ce surpriză! Nu m-am așteptat să mă mai căutați.

Winona se așeză.

— Apreciez că ați acceptat să mă primiți așa din scurt. Nu cred că am făcut o impresie prea bună la prima noastră întâlnire.

Asta păru să o surprindă pe Sara. Sprâncenele ei perfect arcuite se împreunară ușor.

— Dimpotrivă, am considerat pasiunea dumitale impresionantă, chiar dacă era deplasată. Ești cumnata lui. Nu m-aș fi așteptat la mai puțin. Pot să întreb de ce nu ai luat cazul de la bun început? Pentru că este evident că îți pasă foarte mult.

— Răspunsul ușor este că nu aveam experiență în drept penal.

— Și ai mai multă acum?

Nu era de mirare că femeia asta evoluase în domeniul ei; vedea tot.

— Nu. Winona se aplecă în față. Ce părere ați avut de apărarea lui Roy?

— A fost competentă.

— Ba deloc, și știm amândouă asta.

— Ai de gând să îl ataci? Dură măsură. Practic, cred că a adormit în timpul procedurilor, și nici măcar nu sunt sigură că asta ar fi suficient.

— Știu. Winona oftă. Credeți-mă, am cercetat fiecare cale de apel posibilă.

— Iar testul ADN a fost tot ce ai putut face mai bine.

Winona nu fu sigură dacă aceasta fusese o întrebare. Poate. Oricum, acesta era momentul. Își făcu curaj și vorbi.

— Nu cred că a fost. Cea mai bună șansă a mea, vreau să zic.

Altă încruntare imperceptibilă.

— Chiar așa?

Winona încercă să inspire adânc fără să se observe. *Te rog, ajută-mă să fac ce se cuvine așa cum se cuvine.* Le prezentase noua informație avocaților din Innocence Project, iar aceștia o sfătuiseră să abordeze acțiunea cu multă precauție. Dacă o putea convinge pe Sara Hamm – s-o convingă cu adevărat –, o moțiune dublă ar fi fost cea mai bună cale de anulare a condamnării lui Dallas. Orice altă abordare ar fi declanșat un conflict, iar Winona nu dorea să se lupte din nou cu statul dacă ar fi putut evita asta.

— Dați-mi voie să vă spun mai întâi ce cred eu. Roy a fost în cel mai fericit caz un avocat ineficient. Nu a angajat niciodată un anchetator care să analizeze locul crimei ori să facă munca de culise. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut descoperi o discrepanță în mărturia lui Myrtle Michaelian. Ea a declarat că a recunoscut tatuajul lui Dallas în acea noapte, dar nu ar fi avut cum. Tatuajul lui este pe brațul stâng…

— Ai prezentat toate acestea în petiția dumitale, domnișoară Grey. Nu trebuie să le aud încă o dată.

— Știu. Vreau doar să nu uitați acest lucru. Pe lângă faptul că proba de ADN nu a fost a lui Dallas. Și știm amândouă că mostra de păr a fost o probă falsă, ilegală. S-a discutat mult pe acest subiect în ultimii zece ani. Dacă el obține redeschiderea procesului, sunt sigură că aș putea obține excluderea ei.

— Un nou proces? E ceva ce nu am înțeles eu? Toate astea sunt povești vechi. Cererea a fost respinsă. Curtea i-a menținut condamnarea.

Sara deschise dosarul de carton și citi documentul de deasupra.

— O a doua petiție pentru anularea hotărârii și a sentinței și pentru respingere? Și ai inclus acest birou? Crezi că voi cosemna această moțiune? Delirezi, domnișoară Grey.

— Citiți mai departe, adăugă Winona. Vă rog. Ultima, cea mai bună șansă a ei – poate singura ei șansă – era să o convingă pe acea femeie. Dacă statul era de acord să anuleze hotărârea și să respingă cazul, curtea ar fi mers mai departe

Sara dădu pagina și ridică brusc privirea.

— Asta când a apărut?

Winona știa exact ce anume atrăsese atenția procuroarei. Erau rezultatele testului pe care le așteptase aproape o lună.

— Ieri.

— Doamne, Dumnezeule, făcu Sara.

— Mi-am dat seama că nu făcusem decât să testez proba de spermă pentru a vedea dacă exista o asemănare cu ADN-ul clientului meu. După cum știți, nu a existat. Am fost atât de lipsită de experiență, încât am mers cu acel rezultat, sigură fiind că îl va exonera. Apoi, acum aproximativ o lună, stăteam de vorbă cu sora mea. Soția lui. Și ea a făcut un comentariu despre ADN, iar eu mi-am dat seama că nu verificasem al cui era de fapt. Așa că am trimis proba pentru a fi căutată în baza de date națională, iar ea s-a potrivit cu a unui individ pe nume Gary Kirschner, care ispășește acum o

pedeapsă de nouă ani în Centrul de corecție Spring Creek din Seward. Pentru viol, printre altele. După ce am obținut numele, am verificat arma. Mai țineți minte amprenta aceea neidentificată?

— Desigur, spuse Sara, încruntându-se.

— Se pare că tot lui Gary Kirschner îi aparține și ea.

— De ce nu au apărut amprentele lui în 1996?

— Nu fusese arestat încă. Era un terchea-berchea. Un dependent de droguri care pierdea vremea prin orașe de prin zonă în drumul spre nord. Și înainte să întrebați dumneavoastră, vă spun eu că Dallas Raintree nu l-a cunoscut niciodată pe Gary Kirschner.

Sara rămase cu privirea în hârtiile din fața ei, citindu-le cu atenție încă o dată.

— Va trebui să verific toate astea. Să nu luăm decizii pripite. S-ar putea să dureze ceva.

Winona se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc, domnișoară Hamm.

Winona ieși singură din birou.

Marea petrecere de Halloween de la Water's Edge are loc la acest sfârșit de săptămână. Iupiii. Sper că îmi puteți citi sarcasmul, madam I. Nu că ați mai citi acest jurnal. E ciudat. Eu încă îl mai scriu pentru dumneavoastră. De ce asta? Presupun că aceasta este una dintre marile dumneavoastră întrebări existențiale. Poate că într-o zi am să vă cer părerea.

În orice caz, după ore am venit direct acasă ca să ajut la fermă. Alți copii s-ar fi ofticat să facă asta, dar aceia sunt copii care au prieteni. Când nu ai, este absolut în regulă să te duci acasă după ore. Nimic nu e mai nasol decât cele zece minute după ce sună de ieșire. Atunci, toți se întâlnesc. Te simți tare singur când stai acolo părăsit.

Singura la care țin este Cissy. Azi aproape că mi-a zâmbit și am simțit pur și simplu că-mi stă

inima. Știu că sunt total nebun, dar uneori cred că ea încă mă mai iubește.

De parcă ar conta. Este prea laşă ca să facă altfel decât îi zice ratatul ăla de taică-su. Da, și oricum, cui îi pasă?

Winona vorbea la telefon cu Luke când auzi soneria de la intrare.

— O, grozav. E cineva la ușă, spuse ea sarcastic.

Tocmai se plângea de cât îi luă procuroarei să ajungă la o decizie. Doar cu el putea vorbi despre asta, așa că uneori întrecea măsura. Deloc surprinzător. Singura surpriză adevărată era că el tot continua să o sune. Aproape în fiecare sâmbătă seara, toată luna septembrie și tot octombrie, ca după ceas, ea se așeza pe verandă sau în fața șemineului, și vorbea cu el despre viețile lor. Discutau despre orice cu aceeași ușurință ca odinioară.

— Trebuie să ai răbdare, spuse Luke. Îi spunea acest lucru de săptămâni în șir. E abia octombrie. O să sune. Știu eu c-o să sune.

— Așteptarea asta mă ucide, spuse ea. Pentru prima oară în viața mea, din clasa a șasea încoace, slăbesc. Poate că am noroc și mă fac și eu frumoasă în timp ce Dallas putrezește în celula aia.

— Ai fost mereu frumoasă, Win.

Soneria se auzi din nou.

— Da, vezi să nu, bombăni ea. De-aia te-ai îndrăgostit de soră-mea când eu eram chiar acolo. Uite, Luke, trebuie să plec. Te sun eu mai târziu.

— Bine, acum sunt oficial îngrijorat pentru tine.

— Asta înseamnă mult pentru mine. Sincer, mai spuse ea. Trebuie să plec. Sună-mă mâine-seară. Înainte că el să răspundă, ea închise și se duse la ușă. Ho, că nu arde, vin numaidecât.

Deschise ușa și se trezi față în față cu surorile ei. Aurora era îmbrăcată de ziceai că trebuie să traverseze tundra înghețată – blugi, ghete de iarnă, o parka mare căptușită cu blană falsă. În mâinile

înmănușate ținea un termos mare argintiu. Lângă ea, stătea Vivi Ann cu niște căni de cafea în mâini.

— Vii cu noi. Îmbracă-te călduros, spuse Aurora.

— Nu, mulțumesc, spuse Winona.

De fapt, era prea neliniștită în ultima vreme ca să se comporte normal în prezența surorilor ei.

— Este confuză, spuse Aurora, aruncându-i lui Vivi Ann o privire care parcă spunea ți-am zis eu. Așa se întâmplă adesea în ultima vreme. Am spus, vii cu noi. Îmbracă-te.

— Ce-i în termos?

— Cafea cu tărie. Acum grăbește-te.

— Bine. Dar îmi iau telefonul, spuse Winona. Nu se mai despărțea de telefon mai mult de zece minute de la întâlnirea cu Sara Hamm.

— Da' cine te crezi, Condoleezza Rice? bombăni Aurora.

Winona le lăsă în ușă și se duse sus să se schimbe. Cinci minute mai târziu, coborî îmbrăcată în blugii ei vechi băgați în niște cizme UGG albastre, un pulover gros de lână și paltonul. Pe umăr avea poșeta (cu telefonul în ea).

— Unde-i Vivi Ann? o întrebă ea pe Aurora când cobora scările.

— La baie. Aurora îi făcu semn cu mâna să se apropie. Repede. Când Winona fu aproape, îi șopti: Scuipă tot. Acum.

— Ce?

— Ne eviți pe mine și pe Vivi de săptămâni. Te cunosc bine. Asta înseamnă că nu ai renunțat.

— La ce? făcu Winona ca să tragă de timp.

— Nu mă face să te pocnesc.

Winona inspiră adânc.

— Am găsit dovezi noi. Aștept să aflu dacă au relevanță.

— Și dacă da?

— Ar putea fi eliberat.

— Și dacă nu, rămâne închis. Aurora își încrucișă brațele. Bine că nu i-ai spus. Atârnă de

un fir de păr și așa. Dar ține-mă și pe mine la curent, la naiba. Vreau să ajut.

Winona își strânse sora în brațe.

— Mersi.

Vivi Ann apăru exact când ele se despărțeau.

— Gata, spuse ea, să mergem.

Winona merse cu ele la mașina Aurorei și urcă pe scaunul din dreapta. Acum că ieșise din casă, se simțea bine. Nici nu-și mai amintea ultima oară când mersese undeva să se distreze.

— Unde mergem?

Aurora coti pe aleea de acces a fermei.

— Asta e marea noastră escapadă cu un termos plin cu cafea cu tărie?

Aurora opri pe alee și parcă. Luă o pătură, două cutii mici și un radiocasetofon portabil din portbagaj. Pe urmă se puseră toate trei în mișcare, trecură pe lângă grajdul decorat cu fantome și vrăjitoare, pe lângă instalația electrică de plimbat caii, decorată cu pânze de păianjen artificiale.

Winona știu imediat unde mergeau. Era o mică movilă lângă padocul lui Renegade, un dâmb acoperit cu iarbă plasat lângă un copac madrona uriaș. De acolo, se putea vedea aproape toată ferma, apele liniștite ale Canalului și munții îndepărtați. Un traseu de somoni curgea de-a lungul lui, schimbându-și cursul și forța cu fiecare anotimp, dar ca orice alt aspect al fermei Water's Edge, existența lui era o constantă.

Aurora întinse pătura pe iarbă și, așa cum făcuseră de nenumărate ori în copilărie, se așezară pe ea una lângă alta. Copacul, desfrunzit acum de frigul toamnei, își desfăcea coroana deasupra capetelor lor, o rețea de ramuri negre țepoase întinse ca niște brațe pe fundalul unui cer înstelat de culoarea lavandei. Puțin mai jos, ascuns în întuneric, era un mic petic de pământ care fusese cândva grădina mamei lor. Niciuna dintre ele nu avusese vreodată curajul să o are sau să o cultive din nou, așa că fusese năpădită de buruieni.

— N-am mai venit aici de mult timp, spuse Vivi Ann, turnând cafea alcoolizată fierbinte în căni și dând fiecăreia câte una.

— Suntem surori, spuse Aurora, iar vocea ei avea o solemnitate inconfundabilă. Uneori trebuie să ni se amintească acest lucru. Luă cele două cutii pe care le adusese cu ea. Astea sunt pentru voi două.

Winona trase cutia mică, neîmpachetată, în poală. O deschise și se uită la cadoul din ea. Era îngrămădit acolo, cu un aspect derutant, dar recunoscu ce era, iar asta îi încleștă stomacul. Ridică încet clopoțeii de vânt de la locul lor. Era o colecție de scoici opalescente uluitor de frumoase, prinse cu un fir argintiu aproape invizibil. Scoase un clinchet delicat când îl ridică.

Clopoțeii lui Vivi Ann erau diferiți, făcuți din bucățele mici inegale de sticlă suflată rubinie. Chiar și în acea lumină slabă, culorile străluceau de parcă ceva le-ar fi iluminat din interior.

— Sunt frumoși, spuse Winona, amintindu-și de mama și de ultima oară când stătuseră toate trei în jurul patului ei, ținându-se de mâini, îmbărbătându-se reciproc. *Să rămâneți unite*, le șoptise mama, plângând pentru prima oară în toate acele luni. *Fetele mele din grădină…*

— Suntem surori, spuse din nou Aurora. Am vrut doar să vă reamintesc asta. Indiferent ce se întâmplă, ce alegeri facem – și spunând asta, se uită la Winona –, rămânem unite.

Winona ciocni cu surorile ei și luă o gură de cafea. Apoi, băgă mâna în buzunar și scoase o fotografie pe care le-o arătă surorilor ei. În ea, tatăl lor râdea și era chipeș, cu un braț petrecut posesiv în jurul mamei.

Aurora și Vivi se strânseră mai aproape, studiind acea fotografie de parcă ar fi fost o descoperire arheologică importantă, ceea ce, într-un fel, chiar era. Fotografiile cu mama erau rare și făcute la intervale mari de timp. Winona avusese adesea

impresia că mama se scosese din vechile amintiri de familie – distrugând fotografiile în care arăta bătrână, obosită sau grasă. Nu avea cum să știe că îi rămânea atât de puțin timp pentru ele.

Dar nu mama fu cea care le atrase atenția în acea fotografie, ci tata. Era plin de viață și foarte chipeș.

Fericit.

— Eu nu mi-l amintesc deloc așa, spuse Winona.

— Nici eu, spuse Aurora.

— Eu da, spuse încet Vivi Ann. Avu aproape o undă de regret în glas când o spuse. Vedeți cum se uită la ea?

— Pe noi de ce nu ne iubește așa? puse Winona întrebarea, știind însă că această întrebare le frământa pe toate. Desigur că nu exista vreun răspuns.

— De unde ai fotografia asta? întrebă Aurora.

— Ar fi trebuit să te faci procuror, murmură Winona. Nimic nu-ți scapă.

— Mai puțin relația extraconjugală a soțului meu, răspunse Aurora, luând o gură de cafea. Și când te gândești că i-am dus femeii ăleia prăjituri când a fost bolnavă.

Vivi Ann o cuprinse pe Aurora cu brațul pe după umeri.

— A fost un nenorocit.

— Și anost pe deasupra, adăugă Winona.

— Și să nu uităm de chelie, spuse Aurora, zâmbind în sfârșit. Mai luă o gură de cafea. Deci, de unde ai fotografia?

— De la Luke.

Nimeni nu răspunse imediat. Winona înțelese de ce. Luke era ca lacul interzis din basme, nespus de frumos, dar sub suprafața lui liniștită pândeau pericole de nebănuit.

Aurora tăcu, lăsând-o pe Vivi Ann să vorbească prima.

Winona ar fi trebuit să facă așijderea – să aștepte –, dar liniștea o sperie.

— A venit să mă vadă după audiere. Citise despre ce se petrecea și s-a gândit că aș putea avea nevoie de un prieten.

— Este un tip fain, spuse Vivi Ann în cele din urmă, uitându-se la Winona. Încă îl mai iubești?

Winona nu știu ce să răspundă.

— Prin comparație cu tine și Dallas…

Ridică din umeri, neputându-și găsi cuvintele.

— Aici nu e o competiție, spuse Vivi Ann, atingându-i brațul. Iubirea este… pur și simplu…

— Oricum e tardiv. Ne-am ratat șansa. Sau poate că nu am avut-o niciodată. Nu știu.

Privirea lui Vivi Ann era tristețe pură.

— Tu nu știi ce înseamnă tardiv. Dacă există chiar și cea mai neînsemnată șansă, Win, n-o scăpa. Cu toată suferința asta cu Dallas, eu îi mulțumesc Domnului că l-am iubit.

Winona lăsă jos cana de cafea și se întinse pe pătură, privind Calea Lactee printre crengile scheletice ale copacului.

— Mi-e frică, spuse ea încet.

Nu crezuse până atunci că va rosti cu voce tare acele cuvinte. Se temuse mereu că simpla exprimare a slăbiciunii ei ar materializa-o, dar acum avea nevoie de ajutorul surorilor ei să treacă peste asta.

— Frica ucide rațiunea, spuse Vivi Ann, și chiar și în întuneric, Winona își dădu seama că sora ei zâmbea.

— Grozav. Eu îmi pun sufletul pe tavă, și tu îmi arunci o balivernă de-asta psiho-științifico-fantastică de tocilară.

Vivi Ann râse.

— Mda, dar e o balivernă științifico-fantastică nemaipomenită. Legendară. Și mai e și adevărată. Nu poți trece prin viață temându-te.

— Cine vorbea, spuse Aurora.

— *Touché,* răspunse Vivi Ann.

— Ce ai face dacă te-ai putea întoarce în timp cu Richard și ai primi o a doua șansă? întrebă Winona.

— M-am gândit mult la asta, spuse Aurora, trăgându-și genunchii la piept. Dar chiar și când sunt nespus de singură, știu că nu l-am iubit pe Richard îndeajuns. Vreau ce a avut Vivi Ann, și dacă nu se poate, n-am nicio problemă să fiu singură. Nu mai vreau să fac compromisuri.

Winona închise ochii, ascultând zgomotul copilăriei – caii tropotind pe câmpuri, valurile scăldând țărmul, șopotul apei din cursul somonilor. Pentru prima oară, aprecie statornicia acelui loc, predictibilitatea. Într-o lună sau două, orcile aveau să se întoarcă în Canal, și timp de câteva săptămâni magice, tot orașul avea să vorbească despre ele. Pe șoseaua de coastă, mașinile urmau să se oprească brusc, să parcheze chiar pe banda de rulare pentru ca șoferii să coboare repede ca să admire uriașele mamifere alb cu negru făcând salturi și jucându-se, Mai târziu, când venea primăvara, se întorceau broaștele, orăcăind atât de zgomotos, că oamenii se trezeau din somnul adânc ca să închidă ferestrele.

Într-un loc ca acesta, știai întotdeauna la ce să te aștepți și, dacă erai atent și priveai îndeaproape, îți puteai vedea viitorul la fel de limpede ca trecutul.

— Nu am știut niciodată cum să nu-l mai iubesc pe Luke, spuse Winona.

Îi trebui mult curaj ca să rostească aceste cuvinte, dar se bucura că o făcuse.

— Da, spuse Vivi Ann. Așa e dragostea. Dar ești totuși norocoasă. Nu trebuie decât să ridici telefonul și să îi propui o întâlnire. Tot ce se poate întâmpla cel mai rău este să te refuze.

— Situația ta nu este atât de sumbră, încuviință Aurora.

Winona se imaginăriscând, invitându-l pe Luke în oraș; nu se putea gândi decât la data trecută, când nu fusese îndeajuns de curajoasă pentru a-i

mărturisi lui Vivi Ann sentimentele ei și la cum acea minciună prin omisiune schimbase totul între ele, le făcuse relația fragilă.

Winona făcea din nou asta, nu-i așa? Deși motivele ei erau mai bune, continua să îi ascundă adevărul surorii ei.

— Știi că te iubesc, Vivi Ann, nu-i așa? Nu aș mai vrea niciodată să-ți fac rău.

— Știu asta. Și crede-mă, nimic din relația ta cu Luke nu m-ar putea răni.

Winona se ridică în fund.

— Despre Dallas…

Aurora o înghionti cu cotul.

— Gata cu bărbații. Asta este seara surorilor. Mai turnă trei porții de cafea alcoolizată din termos și întinse fiecăreia câte una. Pentru noi, spuse ea, apoi băură.

În tăcerea prelungă ce urmă, cum stăteau acolo toate trei, sprijinindu-se una de cealaltă, pe pătura aceea care acoperise cândva patul bunicii lor, Winona spuse:

— Poate că ar trebui să recultivăm grădina mamei.

— Da, spuseră Aurora și Vivi Ann într-un glas, vocile amestecându-li-se în noapte. Ar fi timpul, spuse una dintre ele, Winona nici măcar nu fu sigură care dintre ele vorbise, însă tot încuviință din cap.

— Ar fi timpul.

NU AM CREZUT VREODATĂ CĂ VIAȚA SE POATE SCHIMBA ATÂT DE REPEDE!!!

Trebuie să las pixul jos o secundă. Îmi tremură mâna. OK, uite ce s-a întâmplat. Am să scriu tot ca să NU UIT NICIO SECUNDĂ.

Ieri a fost o zi plictisitoare, oarecare de școală și mama m-a trezit devreme. Ce noroc pe capul meu. Eram în bucătărie, la micul dejun, când a venit mătușa Winona. Nici măcar nu a ciocănit, a

intrat direct. A spus doar: „Am nevoie de nepotul meu azi”.

„Dar e zi de școală, a spus mama, și petrecerea de Haloween e în două zile. Am nevoie să mă ajute cu o mie de lucruri”.

„Te rog, a spus mătușa Winona. Rămân datoare.” Mama a făcut gestul ăla faimos al ei cu ochii peste cap și a spus îmi ești deja foarte datoare, hai, ia-l. Oricum chiulește de la toate orele.

Și uite-așa, am fost liber. Mătușa Winona s-a uitat la mine și a zis „Du-te și fă un duș și pune-ți pe tine niște pantaloni care-ți vin. Nu vreau să-ți văd chiloții”. Eu am vrut să spun că nici nu mă gândesc, dar ea m-a luat de mână și a spus „Atunci, rămâi acasă și te duci la școală”.

Așa că m-am îmbrăcat frumos.

Ne-am urcat în mașina mătușii Winona și am plecat. Tot drumul de-a lungul Canalului am întrebat unde mergem, dar ea nu mi-a zis nimic, dar mi-am dat seama că ar fi vrut. Zâmbea cu gura până la urechi.

Am fost atât de preocupat cu întrebările, că nici nu m-am prins când am ieșit de pe autostradă. Și pe urmă am văzut semnul de închisoare.

„Faci mișto de mine?” am spus eu. Înainte o tot înghiontisem și râsesem când o întrebasem, dar acum, când am văzut semnul de închisoare, am simțit că-mi îngheață sângele în mine.

„Nu am vrut să-i spun mamei tale, în caz că ceva nu va merge cum trebuie, a spus mătușa Winona. Și m-a privit într-un fel anume. Lucrurile pot da greș mereu în ultima secundă. Asta am învățat”.

„Cum?” am mai putut eu să spun.

„Am cerut laboratorului să mai facă niște teste ADN și am descoperit cine a fost cu adevărat acasă la Cat în noaptea aia. Nu a fost tatăl tău, a spus ea. Așa că procuroarea a cosemnat moțiunea mea de respingere a acuzației. Mâine, a spus ea,

presa va publica povestea, așa că te duc acum să te întâlnești cu el, înainte să fie reporteri peste tot".

„Păi, și cum rămâne cu mama?" am întrebat.

„Nu-ți face griji pentru ea, a spus mătușa Winona. Aurora o s-o țină ocupată toată ziua, va ține poarta fermei încuiată și va deconecta telefonul. Nu vreau ca mama ta să afle despre asta înainte ca el să fie eliberat. Pentru orice eventualitate. Nu ar mai putea face față unei noi dezamăgiri".

Am ajuns la închisoare și mi s-a părut că îmi amintesc cât de cenușie și de urâtă este. În parcare, am oprit și am coborât. În foișorul de pază, un tip cu o pușcă se plimba încolo și încoace.

„Mi-am uitat carnetul de note, i-am spus deodată. Mă lasă să-l văd?" înainte ca mătușa Winona să răspundă, se auzi o sonerie și porțile mari și negre se deschiseră.

Și l-am văzut. Pe tata. Ieșea din închisoare însoțit de un gardian uriaș; era îmbrăcat în niște Levi's negri prea mari și o cămașă neagră boțită. Nu mi-am dat seama cât de lung avea părul, fiindcă era prins într-o coadă la spate.

M-am dus la el, privind fix fața aia care semăna atât de mult cu a mea.

„Noah", a spus el, și eu mi-am dat seama că nu mai auzisem niciodată vocea tatei până atunci.

„Chiar ai venit", a spus el, și a fost ăla care a plâns primul. A zis ceva ce n-am înțeles, dar care mi-a sunat atât de cunoscut. Și am știut: asta îmi spunea cândva când eram mic, chestia aia despre care nu știa mama. Era ceva doar al nostru, al meu și al tatei.

„Înseamnă Zboară-ca-Vântul în limba mamei mele, a spus el. Doamne, a mai spus el pe urmă. Erai un băiețel în brațele mamei tale când am plecat, și acum iată-te, un bărbat".

Pe urmă m-a cuprins în brațe și mi-a spus: „Mi-a fost dor de tine, băiețelul meu”.

Capitolul 30

Existau literalmente sute de lucruri de făcut între momentul de față și începutul carnavalului de Haloween de vineri. Fără Noah, Vivi Ann trebuia să muncească al naibii de mult ca să le rezolve pe toate. După micul dejun, tata se duse în șopronul unde ținea tractorul, și ajutoarele de la fermă începură să hrănească tăurașii.

Aurora veni și ea pe la prânz, și deși nu prea fu de mare ajutor, se ținu ca scaiul de Vivi Ann aproape toată ziua, după care rămaseră amândouă pe prispă până la lăsarea serii. Parapetul alb era decorat cu scoici și pietre colorate și cioburi multicolore de sticlă; generații de femei și de copii din familia Grey își marcaseră teritoriul cu comori luate de pe propriile țărmuri. Vivi Ann mai avea încă ultima scoică Saint Jacques pe care i-o dăduse mama, și deși nu o mai purta peste tot cu ea, era mereu aici, așteptând-o pe prispă.

Următoarele câteva ore, rămaseră pe prispă, discutând uneori, râzând adesea, tăcând din când în când. De fapt, în toată ferma era surprinzător de liniște azi; nicio camionetă nu apăruse pe drumul de acces, nimeni nu telefonase. Într-un final, pe la ora nouă seara, Aurora se uită la ceas.

— Păi, cred că am stat destul, spuse. Plec și eu acum.

După ce Aurora plecă, Vivi Ann intră în casă ca să îl sune pe Noah. Telefonul nu avea ton. Vivi Ann verifică și găsi sursa problemei: avea telefonul scos din priză. Nervoasă, îl băgă din nou în priză și îl sună pe Noah pe mobil. După ce sună de câteva ori, acesta răspunse.

— Bună, mamă. Am încercat să te sun.

— Știu. Îmi pare rău. Nu știu cum, dar telefonul a ieșit din priză. Ești în drum spre casă? Avem ore în seara asta.

— Ăăă. Am… ajutat-o pe mătușa Winona să coboare niște chestii din pod toată ziua și nu am terminat încă. Pot să rămân la ea peste noapte? Mă duce ea la școală mâine.

— Dă-mi-o la telefon.

Winona veni la telefon.

— Sunt și eu aici și totul este în regulă. Îl duc la timp la școală.

Vivi Ann vru să spună nu, să ceară să îi fie adus fiul acasă numaidecât, dar ar fi făcut asta numai pentru că s-ar fi simțit singură.

— Bine, atunci. Spune-i că-l iubesc.

— Negreșit.

Se ghemui pe sofa, își puse căștile în urechi, dădu volumul la maximum și ascultă muzică de pe iPod-ul ei. Până la urmă, când nu mai putu ține ochii deschiși, se duse la culcare. Era un sentiment ciudat să fie singură în casă. Auzea tot felul de zgomote. Pentru prima oară, își imagină cum va fi după ce Noah va fi crescut și va fi plecat. Cât de liniște va fi în acea casă.

Oftă la acest gând și adormi.

Ceva mai târziu, o trezi un sunet uniform, înăbușit, sacadat, ca și cum cineva s-ar fi legănat într-un scaun-balansoar așezat pe pământ moale. Sau ca și cum un bărbat ar fi călărit un cal în miez de noapte.

Dallas. Dădu voie amintirilor să o năpădească…

Pe urmă își dădu seama că nu era un vis. Sunetul era real. Se trezi, dădu păturile la o parte și coborî din pat. Își luă halatul de casă așezat pe tăblia de la capătul patului, și-l puse pe ea și strânse cordonul zdrențuit în jurul taliei, apoi traversă casa cufundată în liniște, ascultând.

Deschise ușa dublă de sticlă, păși pe prispă și o închise în urma ei. O lună plină albă ca o perlă uriașă atârna suspendată deasupra munților din

depărtare. Lumina ei strălucitoare învăluia totul, transformând câmpurile în petice de catifea de un albastru întunecat.

Tot luna îl lumina și pe bărbatul care călărea calul fără șa ori frâu.

În sfârșit, Vivi Ann își pierduse mințile; după toți acești ani, se întâmplase deodată.

Se duse lângă parapet, fără să-i pese dacă era nebună, plăcându-i chiar această nouă stare. De aici, nu putea vedea din el decât tricoul alb, care lumina de parcă ar fi stat sub un bec din acelea cu lumină fosforescentă din tinerețea ei. Sub el, Renegade era aproape invizibil în acea beznă, dar ea îl putu vedea mișcându-se în salturi grațioase, avântate, cu pașii eleganți de odinioară, când fusese campion. Alt semn că înnebunise: Renegade se însănătoșise. *Bineînțeles.*

Încercă să rămână pe loc, dar la fel ca în acea noapte din urmă cu șaisprezece ani, nu rezistă. Pașii îi scârțâiră pe scândurile de lemn ale prispei când se puse în mișcare.

Coborî panta acoperită cu iarbă a dealului, atentă să nu alunece pe firele ude de rouă, și ajunse la gardul padocului.

Cei doi trecură ca vântul pe lângă ea, făcură un cerc în padoc, apoi apărură în fața ei, se opriră. Respirația grea, fornăitoare a lui Renegade părea singurul sunet pe kilometri distanță; până și marea părea să fi amuțit curioasă.

— Vivi, spuse Dallas, iar sunetul vocii lui o ameți atât de tare, că trebui să se prindă strâns de gardul padocului ca să nu cadă.

— Tu nu ești cu adevărat aici…

Se opri. Ca să vorbească, avea nevoie de mai multă energie decât părea să aibă ea în acea clipă; i se părea că modelează cumva cuvintele, creându-le din acele fragmente din ea care se stingeau.

— Eu sunt.

El alunecă de pe Renegade, scărpină urechile calului și îi mângâie botul, apoi veni încet spre

Vivi, se aplecă și trecu pe sub gard, și fu deodată chiar în fața ei.

Pentru prima oară după toți acei ani, nu mai era nimeni prin preajmă care să le urmărească mișcările, și nici vreun geam murdar care să îi despartă. El arăta îmbătrânit și mai trist; ridurile de pe chipul lui erau adânci, de parcă le-ar fi trasat cineva cu un marker. Durerea din sufletul ei era atât de profundă, încât, când se deschise, ea se prăbuși în acel abis.

— Te-am lăsat singură aici. Știu că nu mă poți ierta. Nu mă pot ierta nici eu, dar…

El veni mai aproape, lăsă mâna să îi alunece ușor pe obrazul ei, pe gâtul ei, pe conturul cefei. Cu mâna aceea sigură, o trase mai aproape de el.

Ea simți că se retrezește la viață în brațele lui. Se prinse de el, temându-se să îi mai dea drumul, îngrozită că dacă ar fi clipit, ar fi descoperit că își imaginase totul.

Îi atinse fața și îi șterse cu vârfurile degetelor lacrimile.

— Dallas, spuse ea. Nu plânge…

El o ridică în brațe și urcă așa panta alunecoasă a dealului, traversă prispa și intră în casa care fusese cândva locul lor secret de întâlnire, apoi căminul lor, iar acum era un loc străin lui. Însă dormitorul lor era în același loc, iar el o purtă acolo, deschizând ușa cu piciorul.

Se atinseră cu disperarea aceea ce poate veni numai din mai bine de un deceniu de așteptare. Respirația lor deveni gâfâită și accelerată, obrajii li se umeziră de lacrimile celuilalt la amintirea ușurinței cu care trupurile lor se contopiseră dintotdeauna. Iar când, în cele din urmă, el umplu golul din ea, ea îi strigă numele pe care îl ținuse în ea toți acești nesfârșiți și singuratici ani.

∵

Winona, Aurora și Noah erau strânși în jurul mesei din salonul Winonei, jucând cărți fără să fie prea atenți la joc. Cel mai mult discutau despre

Vivi Ann și Dallas, desigur, dar cărțile îi ajutau să se concentreze. Erau cu toții atât de agitați, că era dificil să stea într-un loc. Winona tocmai încercase – fără succes – să se eschiveze, când sună telefonul.

Își aruncară toți cărțile din mâini și Winona sări să răspundă.

— Alo?

— Bună, Winona. Scuze că te sun așa târziu.

Auzi vocea agentului imobiliar și oftă,

— Bună, Candace.

Noah și Aurora se așezară la loc.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Winona, încercând să își ascundă dezamăgirea. De fapt, nu se aștepta neapărat ca Vivi Ann să sune în seara asta, și totuși…

— Tocmai m-a sunat un doctor care vrea să închirieze casa ta de pe plajă. Este acolo chiar acum și vrea să o vadă. În mod normal, aș lăsa totul și aș da fuga, dar copiii sunt deja în pat. Și cum nu am prea avut interesați de casa asta…

— Mă duc eu, spuse Winona. Era exact ce-i trebuia: ceva care să-i ocupe mintea. Mersi. Închise, se scuză repede de la Noah și Aurora și se duse la mașină.

Drumul lung prin noapte până acolo era perfect. Cât parcurse străzile cunoscute, admirând peisajul luminat de o frumoasă lună argintie, reluă în minte ziua care se încheia. Fusese, fără îndoială, cea mai reușită zi din toată viața ei. Nu avea să uite vreodată nicio clipă a ei, de la îmbrățișarea de urs a lui Dallas, la acel *Mulțumesc* rostit cu voce stinsă, la felul în care se schimbase expresia de pe chipul lui Noah când se întâlnise cu tatăl lui pentru prima oară după atâția ani.

Intră pe aleea jalnică din curtea ei și parcă în spatele unei camionete albastre. Continua să se gândească la Dallas când umbrele de lângă ea se mișcară, se despărțiră și se îndreptară spre ea.

Luke.

El apăru brusc în fața ei.

— Ce cauți tu aici? spuse ea. Nu trebuie să îmi închiriezi casa.

— Nu. Am vrut doar să ne vedem între patru ochi. Am condus toată ziua.

Ea nu înțelese.

— Ți-am spus că te sun mâine, după…

— Când mi-ai spus ce ai făcut pentru Vivi Ann și Dallas, nu m-am mai putut gândi decât cum să fac să fiu lângă tine.

Ea dădu un pas înapoi, încruntându-se. Nu voia să interpreteze greșit ceea ce se petrecea, să dea sensuri false vorbelor lui, privirii lui.

— Eu ți-am fost mereu alături, Luke. Chiar și atunci când nu ar fi trebuit să fiu.

— Dar eu nu ți-am fost alături, nu-i așa?

— Nu.

Și atunci, tot ce fusese greșit vreodată între ei reînvie. O surprinse că el fusese cel care văzuse asta.

— Îmi pare rău, spuse el simplu.

Ea nu știu cum să reacționeze. Îl iertase pe Luke – și pe ea însăși – cu mult timp în urmă.

— S-au dus toate, Luke.

El parcurse și ultima mică distanță dintre ei, și când o privi, ea văzu toată viața lor în ochii lui, tot ce le aparținuse cândva amândurora – lucrurile care se întâmplaseră între ei și lucrurile care nu se întâmplaseră – și în acea unică privire, văzu că nu doar ea se schimbase.

— Tu crezi în a doua șansă?

— Bineînțeles.

El o prinse de mână, așa cum o făcuse de atâtea alte ori în momentele de cumpănă din viața ei.

— Ai vrea să îmi cunoști fiicele? Aud povestindu-se despre ține de ani întregi.

∵

— Când putem să mergem să îi luăm?

Winona anticipase întrebarea nepotului ei, știa de fapt că aceasta urma să fie prima lui întrebare

din dimineața aceasta. Îl cuprinse cu un braț, zâmbind încă după seara trecută.

— Curând.

— Tatăl meu e foarte mișto, nu? spuse Noah. În ultimele douăzeci și patru de ore, Winona îl văzuse pe băiatul ăsta învățând să zâmbească din suflet. Scandalagiul bosumflat, cu părul în ochi, era istorie; în locul lui apăruse un tânăr care trecuse prin momente dificile, dar reușise să iasă la liman. Un tânăr care avea să nu uite niciodată că, deși ți se pot întâmpla lucruri rele, binele tot triumfă până la urmă.

Winona fusese cea care îi oferise toate astea.

— Mulțumesc, mătușă Winona, spuse Noah, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Iar asta nu o surprinse. Și ea știa ce gândea el acum.

— Nu. Eu îți mulțumesc ție, Noah. Se întoarse cu fața la el. Am făcut o greșeală cu părinții tăi. Cea mai mare din viața mea. Până să apari tu cu dolarul tău mototolit, am crezut că scuzele erau singurul lucru pe care li l-aș fi putut oferi. Tot ce aveam. Tu mi-ai dat șansa să repar ce am făcut. Așa că, mulțumesc.

Pe la ora nouă, telefonă primul reporter.

— Fără comentarii, spuse Winona și închise, dar câteva momente mai târziu, când telefonul sună din nou, știu că momentele lor de intimitate se încheiaseră. Se duse în dormitorul pentru oaspeți și o trezi pe Aurora, care se culcase târziu pentru că stătuse să o asculte pe Winona povestind despre Luke.

— Haide, surioară. Trebuie să mergem. S-a publicat știrea.

Câteva minute mai târziu, când Noah coborî scările în haine curate, cu părul spălat, uscat și dat după urechi, ea știu că sosise clipa.

— Haide să-i spunem tatei.

Aurora bodogăni.

— Mai bine mă mărit din nou cu Richard.

Winona zâmbi, dar îi conduse afară din casă, la mașină. Ajunseră aproape imediat la fermă, și, așa cum se temuseră, reporterii erau deja adunați în fața porților închise.

— Proprietate privată, le reaminti Winona când deschise poarta, intră și o închise în urma ei.

— Ce-o să zică bunicul? întrebă Noah câteva minute mai târziu, când coborâră din mașină.

— O să se bucure, spuse Winona, dorindu-și să fi fost așa.

Aurora râse.

Urcară treptele prispei, ciocăniră la ușă și intrară.

Tata era în living, pe sofa. Îi privi cu ochi mijiți, furioși.

— Este adevărat?

— Dallas a fost eliberat ieri. Acum este acasă, cu Vivi, spuse Winona.

Tata trase adânc aer în piept și apoi îl expiră brusc.

— Doamne. Ce-o să zică lumea?

— O să spună că am făcut o greșeală, răspunse Winona.

— Și că Winona a reparat-o, adăugă Aurora, strângând-o de mână.

— A reparat-o? Tu crezi că ne e mai bine acum?

Winona se așteptase la această reacție.

— Am făcut o treabă bună, tată. Că tu știi sau nu asta, *eu* o știu. Iar acum vom merge la ei, ca o familie, și îi vom ura lui Dallas bun venit acasă.

Tatăl ei rămase acolo, fără să spună nimic, doar strângând și deschizând pumnii lui ologi. Ea îi observă gura strângându-i-se de furie, dar și corpul tremurându-i, și cum nu își putea privi fiicele în ochi, și pentru prima oară în viața ei, îl văzu și ea așa cum îl vedea Vivi Ann, un bărbat incapabil să își arate până și cea mai mică emoție.

Se duse la el și îngenunche în fața lui. Toată viața ei se simțise slabă în prezența lui; acum însă,

știa că ea era cea mai puternică dintre ei doi. Poate că fusese mereu.

— Vino cu noi, tată. Noi suntem familia Grey. Asta contează. Arată-ne adevăratul tău chip, cine ai fost cândva.

El n-o privi, poate că nici nu putea. Se ridică pur și simplu, se duse în birou și trânti ușa. Ea nu trebuia să deschisă ușa ca să știe ce făcea el acolo: stătea în locul lui obișnuit, privind în gol curtea lui, pământul lui, bând alcool, deși era încă dimineață.

Se zvârcolea în sinea lui, sau râdea? Îi păsa de acele lucruri pe care nu le făcuse, nu le spusese, sau era gol pe dinăuntru? Tragedia era că ea nu știa, nu avea probabil să știe niciodată. Indiferent ce simțea sau nu simțea el, rămânea totul al lui și numai al lui. Ea știa doar că de data asta îi era milă de el. Alegerea lui îl făcea o insulă, izolată și singuratică.

— Să mergem, spuse ea, schimbând o privire plină de sensuri cu Aurora. El a hotărât.

∵

Vivi Ann și Dallas făcură dragoste toată noaptea, se redescoperiră, vorbiră despre cum îi salvase Winona. Într-un final, când soarele se înălță pe cerul de culoarea albăstrelelor, se așezară comod în pat, cu trupurile goale înfășurate în pături, și discutară despre lucrurile care contau.

— Noah este o minune de băiat, Vivi. Ai făcut o treabă grozavă cu el. Am petrecut ziua de ieri împreună.

— Am făcut o treabă cumplită, spuse ea încet, rușinată din nou de cum se năruise în lipsa lui Dallas.

— Nu face asta, spuse el. Am pierdut destul timp. Fără regrete. Tu crezi că mie nu-mi vine să-mi dau cu pumnii în cap că nu am ieșit să te văd când ai venit în vizită? Încercam al dracului să fac un gest nobil.

— Și totuși, eu am renunțat.

El îi zâmbi, îi dădu din ochi părul ud de sudoare și o sărută din nou.

— Și eu am capitulat. Nimic din toate astea nu mai contează acum.

Ea tocmai vru să îl întrebe încă ceva când se auzi un ciocănit în ușă.

— Trebuie să fie tata, spuse Vivi Ann. Nu înțelege de ce dracului nu a pregătit nimeni micul dejun.

Se dădu jos din pat, își puse halatul de casă pe ea, se duse la ușă și deschise.

Toată familia ei era acolo, zâmbind. Bine, aproape toată familia ei. Tata lipsea. O duru să vadă asta, își aminti lucruri pe care ar fi preferat să le uite, o relație care se pierduse sau care nu existase niciodată. Nici măcar acum nu era sigură.

— Bună, mamă, spuse Noah, atrăgându-i din nou atenția asupra oamenilor care se aflau acolo.

Se uită mai întâi la Winona, pe care o iubea atât de mult, că nu încăpea atâta iubire în inima ei.

— Ești eroina mea, spuse ea, puțin emoționată. Se repezi la ea și o strânse tare în brațe, șoptind: Îți mulțumesc. Când îi dădu drumul, văzu că plângeau amândouă.

Dallas veni lângă ea, cuprinzând-o posesiv cu brațul de talie. Mișcarea păru ca un semnal. Se îmbrățișară toți odată, plângând și sărutându-se. Iar mai târziu, după ce se termină, Vivi Ann se duse în curtea de la Water's Edge, ținându-și soțul de mână, privindu-și cu ochii împăienjeniți de lacrimi familia și pământul care îi modelase. De aici, putea vedea robustele tufe veșnic verzi din spatele casei, cu rădăcini adânc înfipte în solul fertil, și întinsele câmpuri de smarald, adormite acum, în această lună de toamnă, dar pregătite să rodească iar, odată cu întoarcerea soarelui de primăvară. Dincolo de grajd era casa în care crescuse, o fată printre alte fete, știind mereu cum e să aparții unui loc. Era ceva ce avea să transmită mai departe, nu doar fiului ei, ci și soțului, care încă nu înțelegea că

locul lui era acolo, pe acel pământ, în acel loc. Acesta avea să fie darul lor pentru el, lucrul pe care această generație a familiei Grey îl lăsa moștenire generațiilor viitoare: ideea că nu limitele sau dimensiunile proprietății unui om delimitau granițele unei case. Conta cine erai, cum rămâneai unit cu ai tăi în vremuri de restriște, contau oamenii pe care îi purtai în inima ta.

Probabil că nici măcar nu știți că m-ați salvat cu întrebările dumneavoastră stupide, madam I.

Cine sunt eu? Asta m-a prins. Nu știam în clasa a noua cine eram sau cine voiam să fiu și să dea naiba dacă voiam să întreb pe cineva. Dar acum știu.

Când tata a venit acasă, totul s-a schimbat. Aproape imediat ce am ajuns la Water's Edge, a început să vină lume. Mai întâi, au venit Myrtle, Cissy Michaelian și taică-su.

Am stat cu toții așa un minut, ca într-un joc bizar, fără cuvinte, ei lângă camionetă, noi lângă arenă. Pe urmă Myrtle a venit la tata și a spus: „Am greșit, presupun".

„E în regulă", a spus el foarte încet.

Am văzut ce a însemnat pentru bunica lui Cissy faptul că el a iertat-o, și pentru prima oară în viața mea am știut cum e să fiu mândru de tatăl meu.

Pe urmă el s-a dus la Cissy și i-a spus: „Deci, tu ești fata pe care o iubește băiatul meu".

Și Cissy a dat din cap și a început să plângă și a spus: „Sper că da".

„De la tine a pornit totul, a spus tata. Îți mulțumesc".

După aceea, Cissy a venit la mine, m-a sărutat și a fost ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, doar că se întâmplase, și eu m-am bucurat pentru că exact atunci, cu tot ce se petrecea acolo, mi-am zis: ăsta sunt eu.

Sunt un Grey și un Raintree, și acest pământ de care nu mi-a păsat niciodată este locul căruia îi aparțin, iar orașul ăsta nu este ce am crezut eu. O, unii oameni nu cred în tata sau în mine – și poate n-o vor face niciodată, dar e în regulă. Pentru că noi credem, și suntem uniți. Și mulți oameni au venit să-i ureze tatei bun venit acasă. Mai puțin bunică-miu, desigur. Asta chiar că m-a enervat la culme, dar când i-am spus tatei, el doar a zâmbit și mi-a spus ceva de genul: „Înțeleg. Dă-i pace sărmanului bătrân". Așa că am să încerc.

Și în seara aceea, după ce a plecat toată lumea și nu am mai rămas decât mama, tata și cu mine în casă, m-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe Renegade uitându-se în sus, spre noi. Tata a venit lângă mine și m-a luat cu brațul de după umeri și mi-a zis: „M-am gândit la tine în fiecare seară, Noah. În fiecare seară".

Atunci a apărut și mama și a venit lângă noi și a zis: „Ce fac băieții mei aici singuri?"

Și eu am spus singurul lucru care mi-a venit în minte: „Te așteptăm pe tine".

„Am venit, a spus mama. Familia asta a așteptat destul. Cine vrea să joace cărți?"

Și tata a spus: „Da. Era și timpul să-mi învăț fiul să joace poker".

Fiul lui.

Atunci am primit răspunsul și am știut, în sfârșit, cine sunt.

virtual-project.eu

violin

[1] Referire la reclama din SUA la berea Miller.

[2] *To win* = a câștiga, a învinge (n.tr.).

[3] În Antichitatea greco-romană, sibilele erau preotese cărora li se atribuia darul profeției (n.tr.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
- Prolog
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17

PARTEA A DOUA
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 2
Prolog 3
Capitolul 1 8
Capitolul 2 27
Capitolul 3 45
Capitolul 4 60
Capitolul 5 78
Capitolul 6 86
Capitolul 7 101
Capitolul 8 111
Capitolul 9 123
Capitolul 10 134
Capitolul 11 151
Capitolul 12 165
Capitolul 13 178
Capitolul 14 189
Capitolul 15 200
Capitolul 16 223
Capitolul 17 240
PARTEA A DOUA 260
Capitolul 18 260
Capitolul 19 273
Capitolul 20 289
Capitolul 21 303
Capitolul 22 319
Capitolul 23 338
Capitolul 24 353
Capitolul 25 363
Capitolul 26 377
Capitolul 27 383
Capitolul 28 398

Capitolul 29 412
Capitolul 30 428